

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Grand_Ranger12

...

the guy
on the left

#aredemptionlovestory

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATE STEWART

the guys on the left

AN UNDERDOG LOVE STORY
BOOK TWO

KATE STEWART

OceanofPDF.com

Soldaki Adam

Telif Hakkı © 2019 Kate Stewart tarafından

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder, izin alınmadan kullanılmıştır. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

1. Satır Editörü: Donna Cooksley Sanderson 2.

Satır Editörü: Grey Ditto

Kapak: Qdesign'dan Amy Queau

Biçimlendirme: Champagne Book Design

OceanofPDF.com

İçindekiler

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

İthafı

Önsöz

Birinci Çeyrek

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm İkinci

Çeyrek

Dokuzuncu

Bölüm

Onuncu

Bölüm On

Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü

Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci

Bölüm

On Altıncı Bölüm On

Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki Bölüm

Yirmi Üç Bölüm Yirmi

Dört Bölüm Yirmi Beş

Bölüm Yirmi Altı

Yirmi Yedinci Bölüm

Yirmi Sekizinci Bölüm

Üçüncü Çeyrek

Yirmi Dokuzuncu

Bölüm Otuzuncu

Bölüm

Bölüm Otuz Bir

Bölüm Otuz İki

Bölüm Otuz Üç

Bölüm Otuz Dört

Bölüm Otuz Beş

Bölüm Otuz Altı

Otuz Yedinci Bölüm

Otuz Sekizinci Bölüm

Otuz Dokuzuncu

Bölüm Kırkinci Bölüm

Bölüm Kırk Bir

Kırk İkinci Bölüm

Kırk Üçüncü Bölüm

Kırk Dördüncü

Bölüm

[Bölüm Kırk Beş](#)
[Dördüncü Çeyrek](#)
[Kırk Altıncı Bölüm Kırk](#)
[Yedi Bölüm Kırk Sekiz](#)
[Bölüm Kırk Dokuz](#)
[Bölüm Elli .](#)
[Bölüm Elli Bir](#)
[Bölüm Elli İki](#)
[Bölüm Elli Üç](#)
[Bölüm Elli Dört](#)
[Bölüm Elli Beş](#)
[Bölüm Elli Altı](#)
[Elli Yedinci Bölüm](#)
[Bölüm Elli Sekiz](#)
[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)
[Teşekkürler](#)

[OceanofPDF.com](#)

Hayatımdaki küçük insanlar için. Kitaplarımı okuyacak yaşı geldiğinizde,
umarım küçük ve büyük hayatlarınızın bana nasıl ilham verdiğini görürsünüz.
Ve tüm renklerinizin ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum.

Seni seven Katy Teyzen

[Spotify'da *The Guy on the Left* çalma listesini dinleyin](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

prologue

Clarissa

Vizörlü aynamı ters çevirerek son bir kat parlatıcı sürüyorum ve ardından saçlarımı biraz hacim kazandırmak için tokalıyorum. Bu sabah mükemmel elbiseyi seçmek için saatlerimi harcadım ve sabah bulantısını tenimden atmak için biraz bronzlaştım. Biraz tatmin olmuş bir şekilde, elimi elbisemin üzerinde gezdirerek karnımı okşuyorum.

"İşte başlıyoruz, Peanut. Bana bir iyilik yap ve o granola parfesini saklamama izin ver. Tamam mı? Bana sadece yarım saat ver. Ama eğer yapabilirsen, tam bir gün çok makbule geçer."

Sinirlerim geriliyor, çantamı topluyorum ve arabamı kilitliyorum, binaya doğru ilerlemeden önce park yerinde gözlerimi gezdiriyorum.

Önümüzdeki yirmi dakika hayatımı değiştirecek. Cesaretimi toplayarak, okula kelebeklerle dolu bir mideyle girerken son dakika duası gönderiyorum, bugün bu şampanya vızıltısının sorumlusunu tespit etmek zor.

Bazı detaylar hala bulanık olsa da, tüm bu gergin heyecan için bebeği suçlayamam. Bu beklentinin bir kısmı bir anıdan kaynaklanıyor. O gözler, o dudaklar, o gece. Sürekli ve her gün artan bir hatırlatıcıya sahip olmasaydım bile unutmak zor olurdu.

Romantikleşiyorum ve son birkaç gündür de öyleyim. Bunun hormonlarla çok ilgisi olduğuna emin olsam da, hepsini hamileliğe bağlayamam. Onun anısı ve geçirdiğimiz saatler -gözler kilitli, ten kaygan, kalpler çarpıyor. Hayatımın en ateşli gecesiydi. Ama gerçek şu ki, ne kadar sık hayalini kurarsam kurayım, bu karşılıksız bir ilişkiydi.

Aslında öyle olması gerekiyordu, ta ki hatalı prezervatif o alıngan küçük spermi dinleyip beş aydan biraz daha kısa bir süre içinde onun gelişiyse sonuçlanacak bir darbe düzenleyene kadar. İlk ay ben de habersizdim.

öğretmenlik kariyerimin başlangıcında. Sonraki bir ayı inkar ederek geçirdim, gerçi ben hiçbir durumdan kaçan biri değilimdir. Kendimle gurur duyuyorum. a Planlayıcı, Yine de benim en iyi Arkadaş, Parker, olur söyle Ben Bir organizasyon manyağım, ki mesleğim düşünüldüğünde bunun bir artı olduğunu düşünüyorum. Ancak birinci ve ikinci adımlarla -inkâr ve şok- başa çıktıktan sonra, yüzleşmenin ilk üç aylık dönemimi başarıyla tamamlayana kadar bekleyebileceğine karar verdim. Yüzleşmeden önce kabullenme vardı ve işte o zaman kur yapma başladı, bu da onun babasına çekmiş olduğunun kesin bir işaretiydi. Çünkü ben zaten aşık.

Bebekle, babayla değil.

Hayır, söz konusu o olduğunda, gerçek şu ki mahcup oluyorum. Ama bugün, umudun hüküm sürmesine izin vermeye karar verdim. Umudum, belki o geceki kıvılcımın bir kısmını geri kazanabileceğimiz, bebeğin iyiliği için romantik olmasa bile bir tür bağlantı kurabileceğimiz. En azından bu sabah vücudumu parlatıp dudaklarımı boyadığımda kendime böyle söyledim. Çok uzun süre beklemiş olmam gerçek bir olasılık. Çünkü hamileliğimin üzerinden dört aydan fazla zaman geçti ve ben henüz ona söyleyecek cesareti toplayamadım. Ama bu bugün sona eriyor. Onun gibi erkeklerin sık sık bekar kalmadığını biliyorum ve hafızam beni yanıltmıyorsa, o nadir bulunan biriydi. Çok uzun süre beklediğim için kendimi suçlarken, bu haberin onun için kişisel bir şeyi mahvedebileceği fikri aklıma geliyor. Bu endişeyi bir kenara bırakıp, bu işi sonuna kadar götürmeye kararlıyım.

"Ne olursa olsun, iyi olacağız," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı karnımda gezdirdikten sonra cam kapıyı kavrayıp resepsiyon alanına doğru ilerliyorum.

"Troy Jenner'ı görmeye geldim. Bana hangi sınıfta olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Resepsiyonist bana şüpheyile baktı. "Onun acil durum irtibat listesinde misiniz?"

"Pardon?"

"Bu tür bilgiler sadece acil durum rehberinde kayıtlı olanlar içindir. Öyle olsa bile, onu ofise çağırmam gerekirdi."

"Özür dilerim, biraz kafam karıştı. Bay Jenner burada görevli, doğru mu?"

Kadın elmasından bir ısırık almadan önce homurdanıyor ve bir ağız dolusu konuşuyor. "Troy Jenner, burada öğretmenlik mi yapıyor? İşte *bu harika* olurdu."

Fiziksel olarak geri çekiliyorum ve o da bunu görüyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Lütfen Tanrım, hayır!

Yutkunurken istemeden karnımı avuçluyorum ve onun gözleri de beni takip ediyor.

Şüpheleri artınca, daha yakından incelemek için eğilir.

"Peki sen kimsin?"

Troy ile ilişkimde kim olduğumu söylemedim ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Düşün, Clarissa.

"Ben onun üvey kardeşiyim."

Bana inanmıyor. Ben de inanmazdım. Çünkü bu bir yalan. Bana her şeye mal olabilecek bir yalan.

"Ah," diyor şüpheyile. "Aslında yapmamam gerekiyor ama," diyerek bebeğimin karnına bakıyor, "eğer acil bir durumsa?"

"Korkarım öyle," diye cevap veriyorum ciddiyetle. Zihnim bardaki o geceye geri dönerken gözleri acıma ile doluyor.

"Round Tree'de lise öğretmenliğine yeni başladım, ilk yılım."

Birasından bir yudum almadan önce sırtıyor. "Ne tesadüf, Burns'te dördüncü yılımdayım."

O andan itibaren her şey gülümsemeler, müstehcen bakışlar, ardından inlemeler, homurdanmalar ve itmelerle geçti ve yıllardır yaşadığım en iyi orgazma neden oldu. Tüm bu mutluluk yerini ertesi sabah cehenneme bıraktı, ancak şu ana kadar hiç pişmanlık duymadım.

Çünkü hayalini kurduğum adam bir erkek değil. Troy bir öğrenci. Bir lise öğrencisi.

Tüm umutlarım, aptalca ve romantik düşüncelerimle birlikte, dizlerimin bükülmesini engellemek için tezgâhı kavrarken parçalanıyor.

Haberi ona ulaştırmanın tek yolunun bu olduğunu bilerek yarım günümü ayırmıştım. Numaralarımızı değiştirmedik, arka koltuğunda yeniden giyinirken değiştirdiğimiz tek şey kıyafetlerimizdi. İronik bir şekilde, bu asla unutamayacağım bir detaydı. İhtiyacım olan D vitaminini almak için sadece bir geceliğine tedbiri elden bırakmam, bir aracın arka koltuğunda alkole bağlı bir hamileliğe yol açmıştı.

Ve *bu da* tepedeki kiraz mı? Lanet bir lise öğrencisiyle mi üremişim?!

Sersemlemiş bir halde, resepsiyonist Troy'u ofise çağırırken boğazıma tırmanan safrayı yutuyorum.

Şu anda bu okuldan çıkıp gidebilirdim ve onun bundan haberi bile olmazdı. Ancak işlediği günah, bariz yalanı, üç hayatı sonsuza dek değiştirdi, bunlardan birinin yaratılmasına yardım etti. Bunun üzerine gidilmemeli.

Geri dönmek için çok geç. Bunun hiçbir parçası geri alınamaz ve beni ve doğmamış çocuğunu bu duruma soktuğu için ondan sonsuza dek nefret edeceğim.

Bana asla affedemeyeceğim bir şekilde ihanet eden adamı beklerken, daha önce hiç hissetmediğim bir öfke içimi dolduruyor. Eminim ki bu tür skandalların manşetlerini yeterince görmüş ve ilişkimiz ortaya çıkarsa ne gibi sonuçlarla karşılaşacağımı biliyordur. Ve şimdi, söz konusu birlikteliğin yürüyen kanıtıyım.

Beni kasıtlı olarak aldatmıştı, o kadar kasıtlıydı ki, etini avucumda hissetmek ve taşaklarını bir idman partneri olarak kullanmak için duyduğum ihtiyaç her şeyi tüketti. Suçu hormonlara atabilirim ama gerçek şu ki, öfkeliyim, iğreniyorum, utanıyorum ve okul sekreterinin önünde patlamamak için gizlemekten başka çarem olmayan binlerce başka duygu var. Çocuğumun babasıyla bir tür ilişki kurma umudum belki'den asla'ya dönüştü. Bir erkek gibi görünüyordu, bir erkek gibi sevişiyordu ama aslında bir gençti.

Bugün onunla bir daha asla göz göze gelmeme niyetiyle yüzleşeceğim. Eğer zerre kadar vicdanı varsa, bu haber onun dünyasını alt üst edecek ve benim içimden geçen dehşetin bir kısmını ona da aşılayacaktır.

Düşmanca duruşumu fark eden resepsiyon görevlisi, isim levhasında Bayan Garrison yazıyor, bir grup yeni gelen öğrencinin önünde oturduğu yerden sesleniyor. "Bay Brown'ın ofisi bugün boş, eğer biraz yalnız kalmak isterseniz."

"Teşekkür ederim."

Başını sallıyor, ben öfkemi gizlemeye çalışırken yine bana sempatiyle bakıyor. Herhangi bir rahatlama hissedemeyecek kadar kızgıyım.

Küçük ofise girdiğimde masanın arkasına oturuyorum, sinirlerim rastgele ateşleniyor. Ne söyleyeceğimi düşünmek için sadece birkaç dakikam var. Ama söyleyecek ne var ki? Burada bulunma nedenim tamamen değişti. Troy'la tartışmaya bile gerek duymadan cevabımı çoktan bulduğumu fark ettim. Bunu tek başıma, bekâr bir anne olarak yapacağım.

Parker'a mesaj atmak için telefonumu kaldırıyorum, böylece yeni küpeler yapmak için akordeon dokulu bazı etleri kesip doğramama izin verebilecek, ancak o zaman masadaki bayana seslenen sesini duyuyorum. Tınısı çok az tanıdıkta ama bir *erkeğe ait olduğu belliydi*. Öyle olsa bile, başka ipuçları olmalıydı. Nasıl, nasıl bilemedim?

Votka. Çok fazla votka.

"Üvey kardeş mi?" Kapıyı açtığında kafası karışmış bir şekilde soruyor, meraklı gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra tanıyarak genişliyor. Bakışlarını yere indirmeden önce küçük ofisin içinde yarı yolda duraklıyor. "Teşekkürler, Bayan.

G." Ağırlığını kapıya vererek kapıyı kapatıyor, başı öne eğik, elleri arkasındaki tokmağın üzerinde. Ona bakarken karnımın büyük kısmını masanın altına gizliyorum. Sabit bir nefes alarak gözlerini tekrar benimkilere dikeyor.

"Kaç yaşındasın sen?"

Bana doğru ilerliyor, aylar önce nasılsa şimdi de öyle görünüyor, ama benim onu algılayışım kesinlikle değışti.

O güzellik ve aldatmacadır.

Uzun boylu, inanılmaz yapıll, tişörtünün altından pazıları kabarmış, kasları omuzlarında toplanmış. Paslı sarı saçlar, buzul mavisi gözler, hafif geniş çıkıntılı burun, kare granit çene, dolgun dudaklar - bir erkeğın özellikleri ve o hiç de öyle değil.

"Yaptığım şey-"

"Bu ana kadar ne pişmanlık duydunuz ne de zerre kadar suçluluk hissettiniz. Kaç yaşındasın sen?"

Yutkunuyor. "Clarissa-"

"Oh, güzel, adımı hatırlıyorsun. Çünkü sen kendininkini açıkça söyledin, *Troy Jenner*. Ve görünüşe göre o gece söylediğın tek gerçek de buydu."

Başını öne eğiyor. "O gece, ben-"

"Buzzed? Benim de. Yine de sayılarımı biliyordum. Özellikle de yaşımı. Alfabemi ezbere biliyor ve harfleri bir araya getirerek gerçeğı oluşturabiliyordum. Nasıl. Yaşlı. Kaç. Sen?"

Yenilmiş bir nefes üflüyor. "On dokuz, Kasım'da. Altıncı sınıfta kaldım."

Dudaklarımı birbirine bastırarak çığlık atmamak için elimden geleni yapıyorum. Hayatımda hiç bu kadar öfkelenmemiştim. Kendime toparlanmak için birkaç saniye veriyorum ama konuşabildiğimde sesimdeki titremeyi hâlâ duyabiliyorum.

"Rahatlamalıyım." Gözlerimde öfkeli yaşlar birikiyor. "Ama değilim. Peki neden biliyor musunuz?"

Yavaşça başını sallıyor, gözleri yüzümde, boynumda ve göğsümde geziniyor, bu da beni geri teptiriyor.

İşin ilginç yanı, o gece ona karşı başka erkeklere nadiren duyduğum bir çekim hissettim. O birkaç saat için ortak bağımız çoğunlukla fiziksel ihtiyaç ya da benim durumumda, bir ayrılıktan sonra yalnızlığın acısını hafifletmek olsa da, bir bağlantı. Onunlayken kendimi yıllardır hissetmediğim bir şekilde canlı hissediyordum. Hamileliğı bir bahane olarak kullanacak değildim ama belki beni arar diye umuyordum. Bu olmayınca, o geceyi kendi hayatımda kullanmak için istifa ettim.

gelecek fantezileri. Sorun şu ki, onu *aylardır* hayal ediyordum. Kolay sohbetimiz, birbirimize uyum sağlamamız, beni öpmesi, sarması, tüketmesi, kalıcı bir etki bıraktı. Ve şimdi, ağzımda su toplanırken, o geceyi kafamda ne kadar sık tekrarladığım düşüncesiyle hasta olma dürtüsüyle savaşıyorum.

En kötü kâbusumun ortasında otururken bunun aptalca bir boş hayal olduğu çok açık. Troy elini saçlarında gezdirirken adem elması sallanıyor, mavi gözleri uygunsuz bir takdirle beni süzüyor.

Öfkem kabardıkça midem bulanıyor.

"Beş yıl üniversiteye gittim, Troy. *Beş yıl*. Bir fark yaratmak için. Genç beyinlere akıl hocalığı yapmak için. Büyümeye yardımcı olmak için, böylece bir gün o gençler hayal ettikleri şey olabilirler ve sen-"

"Clarissa, özür dilerim-," diyor ellerini kaldırarak. "Seni düşündüm, ama biliyordum-"

"Ben kötü bir insan değilim," diyerek gözyaşlarını silerken ona inanmayan gözlerle bakıyorum. "Ama yaptığımız şeyin beni yırtıcı bir hayvan gibi göstereceğini çok iyi biliyorsun."

"Yasal olarak yanlış bir şey yapmadık."

"Sen bir ergensin, lanet olası bir öğrencisin." Bakışları bebeğimin şişliğini vurgulamak için kullandığım elimin izini takip ederken aniden ayağa kalkıyorum. "Ne yaptın sen?"

Masanın etrafında dönüp onunla yüz yüze geldiğimde yüz ifadesi pişmanlıktan inançsızlığa dönüşüyor.

"Söyle bana, yol boyunca kendi kendine güldün mü? Listendeki iğrenç fantezileri kontrol ettin mi? Yatağının direğine öğretmek için bir T harfi mi kazıdın?"

Gözleri hâlâ karnımda sabit. "Sen-"

Elimi uzattım ve ona olabildiğince sert bir tokat attım. Avuç içim yanarken, kendi sesimdeki öfkeyi zar zor fark ediyorum. "Benimle asla ama *asla* iletişime geçme. Beni, bizi aramaya gelme, asla. Bu bebekle hiçbir ilgin olmayacak. *Bu*," diye vurguluyorum karnımı ovuşturarak, "sadece benim *seveceğim* ve senin için bir sır. Mezarına götüreceğin ve hayatının sonuna kadar birlikte yaşayacağın bir *sır*."

Çenesini avuçluyor, tokadım yüzünden yüzü kızarıyor. "Bunu hak ettim, ama lütfen-"

"Davanı savunmayı aklından bile geçirme. Senin davan yok."

Etrafindan dolaşmaya çalıştığımda beni durdurmak için elini uzatıyor.

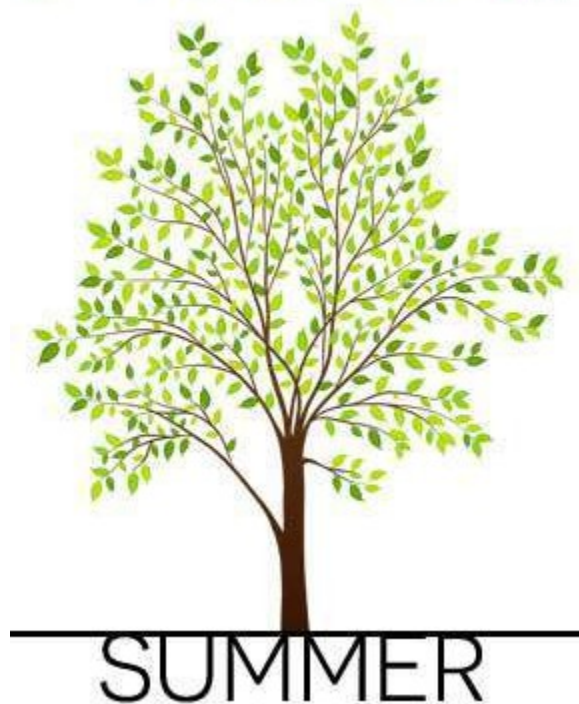
"Bu tartışmaya açık değil. Sen lanet olası bir çocuksun. Dokunma bana." Elinden kurtulmaya çalışıyorum. Sulu bakışlarını karşılamak için eğilerek ona ters ters bakıyorum. "Varlığımın her zerresiyle ciddiym. Seni bir daha asla görmek istemiyorum." Tartışmanın bittiğini anlaması için kapıyı açtığımda Bayan Garrison'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bebeğimin babasının kim olduğunu öğrenecek dört kişiden biri olacak. Sessiz bir dua ediyorum, o bana yavaşça başını sallayarak bakarken gözlerimden akan yaşlara engel olamıyorum. Eğer kim olduğumu bilseydi, bir saniyeliğine de olsa fkemin gerçek sebebini bilseydi, hayatımın sona ereceğinden hiç şüphem yok. Ama bilmiyor, gözleri bana kadın kadına sırrımın güvende olduğunu söylüyor.

"Clarissa," diye sesleniyor Troy zayıf bir sesle, arkamdaki ofiste onu bıraktığım yerde duruyor. Arkama dönüp baktığımda gözlerinde binlerce duygunun yüzdüğünü görüyorum, ama benim öfkem onun hissedebileceği her şeyden daha ağır basıyor. "Lütfen seninle konuşmama izin ver."

Dışarı çıkmadan önce "Bizden uzak dur," diye tısladım.

OceanofPDF.com

1ST QUARTER

OceanofPDF.com

one

Troy

Oğlumu ilk kez sosyal medyada gördüm çünkü Clarissa profil fotoğrafını değiştirmişti. Hesabı gizli olarak ayarlanmıştı ve beni arkadaş olarak kabul edeceğini düşünmeye cesaret edemiyordum. Ama resmini oğlumun doğum duyurusuyla güncellediğinde annelik gururu için Tanrı'ya şükrettim.

Dante Oliver Arden beş Ekim'de doğdu, iki kilo iki ons, yirmi iki inç uzunluğundaydı. Babasının ben olduğum iddiasıyla ilgili herhangi bir şüphem olsaydı, ki yoktu, onu gördüğüm anda ortadan kalkardı. Saç rengi bana, burnu ve çenesi bana, soyadı da *ona benziyordu*. Ama o benimdi ve onu gördükten sonra ben de onun oldum. Üç gol attığım ve bir gözlemcinin beni ziyaret etmesini sağlayan muhteşem bir maçtan sonra baba olduğumu öğrendim. Şehir dışındaki maçtan döndüğümde, çalıştığı okulun on mil çapındaki tüm hastaneleri ziyaret etmiş ve bir gün önce çıkış yaptığını öğrenmiştim. On sekiz yaşında baba olmuştum, bu hem sevindirici hem de yıkıcıydı - çünkü oğlum dünyaya babasız gelmişti.

O zamanlar bu unvanın gerektirdiği tüm sorumluluklar için hazırlıksızdım. Sunacak hiçbir şeyim yoktu, ama içimden bir ses bu görevi yerine getirmek için can atıyordu, en azından var olmak anlamında. Benim gözümde, deneyen herhangi bir baba hiç olmamasından daha iyiydi, ki bana dağıtılan el de buydu. Benim babam da en az onlar kadar beleşçiydi. Verdiği her sözü tutmadığında içimde bir şeyler oldu. Kendi oğlum için öyle bir baba olmak istemedim ama Clarissa'nın o ofiste bana söylediklerinde ciddi olduğunu şüphesiz biliyordum. Ve onu içine soktuğum durum yüzünden, arkama yaslanıp izlemekten başka seçeneğim yoktu.

Her zaman bir seçeneğim vardı, ama hiçbirini kariyerini tehlikeye atmayı içermiyordu ya da onu kendini savunmak zorunda bırakmıyordu.

ona daha fazla zarar verdi. Sadece bu da değil, ikisini de geçindirmek için elimde hiçbir Őey yoktu. Clarissa'nın bir öğretmenin maaşıyla, özellikle de ilk birkaç yılda çok fazla kazanamayacağını dūşündüm ve kıcıımı yırtarak çalışırsam, beni ona maddi olarak yardım etmek için daha iyi bir konuma getirecek bir top bursu alacağımı biliyordum. Bunu başardım ama oyuncu uygunsuzluğu nedeniyle üniversitedeki ilk yılının tamamında kırmızı gömlek giydim. Başlamam için yer yoktu ve beni kenarda bıraktılar. İyi tarafı, tam bursumu almaya devam edebildim ve okul ve top olmadan ikisini de desteklemeye konsantre olabildim. Yüklü bir paraya çalışabileceğim bir iş bulmuştum. Birkaç bin biriktirdim, yeni bir kamyon aldım ve sonunda ona yaklaşmaya, ikisine de yaklaşmaya hazırdım ki annem işini kaybetti ve beni tekrar başa döndürdü.

Yıllar içinde birkaç kez, bencilce, daha iyi durumda olabilecekleri dūřuncesiyle bir süreliğine vazgeçtim. Sonra oğlumun resmini inceledim, videolarını izledim ve tüm dūřüncelerim beni terk etti.

Ben de izledim.

Yıllarca izledim.

Onu okuldan eve kadar takip eder ve Dante'nin evinin karşısındaki küçük parkta oynamasını izlerdim. Onu sosyal medyada takip ettim, bu da işe yaradı çünkü Instagram'da ilk adımlarını attığını görebildim. Videolarından birinde konuşmaya başladığında, bir babanın gururuyla doluydum ama bunu paylaşacak kimsem yoktu. Sonunda gerçeği açıkladığımda beni asla affetmeyeceğinden şüphe duymadığım annem bile.

Clarissa sosyal medyada o kadar çok dönüm noktası paylaştı ki kendimi aptalca bir şekilde bana bir kemik attığına ikna ettim. Üç yaşındayken bir gece, biraz sıvı cesaretinden sonra, en sevdiğim ocuk kitabı *A Light in the Attic'in* sayfaları arasına gizlenmiş bir miktar parayla birlikte verandasına yeni bir araba koltuğu bırakarak nihayet harekete geçtim. O geceden sonra, onu evden çıkarırken sık sık otoparkı tararken yakalıyordum ama beni fark ettiğinde asla onaylanmıyordum. Bir kere bile.

İzlediğim her acı dolu dakikada yargılanıyormuşum gibi hissettim ama cezayı hak ettiğim için katlandım. Geriye dönüp baktığımda, Clarissa'yı o gece yaptığım gibi cesurca kandırmak yaptığım en bencilce şeydi.

Ama şimdi oğluma sarılmayı, onun gazabından korktuğumdan daha çok arzuluyorum. Ona hayat hakkında bildiğim güzel şeyleri anlatmak istiyorum. Ona ilk futbol topunu vermeyi.

Hiç şüphesiz şimdi harekete geçme zamanı, yoksa hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım.

İzlemeyi bıraktım.

Bugün oğlumla tanışacağım gün.

Eski ev arkadaşım sevgilisinin yanına taşındığı için iki arada bir derede kaldım. Annem de uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşıyla birlikte yaşamaya başlayınca, büyüdüğüm evde artık bir odam yok. Bu yüzden, onun evinin yanındaki evde boş bir oda ilanı gördüğüm anda, bunu bir tür işaret olarak gördüm.

Numarayı çevirirken sessiz bir dua ediyorum. "Ben Theo."

Soyunma odasında eşyalarımı çantama yerleştirdim. "Ohara Drive'daki kiralık oda için aramıştım. Hâlâ müsait mi?"

"Evet. Birkaç telefon aldım ama hala açıkta. Grand öğrencisi misiniz?"

"Evet," diye mırıldanıyorum Kevin çantasını omuzlayıp benim konuşmam karşısında şaşkınlıkla kaşlarını çatarken. "Ben takımda oynuyorum."

"Ah, şey, ben devre arası gösterisiyim." "Grupta mı?"

"Evet."

"Güzel."

"Teşekkürler. Oda aylık beş yüz dolar, faturalar dahil. Diğerini çoktan kiraya verdim, bu yüzden ikisinden küçük olanı alacaksın."

"Zaten fazla param yok. Ne zaman görebilirim?"

"Ne zaman boşsun?"

Saatime baktığımda Clarissa'nın Dante'yi en az bir saat daha almayacağını görüyorum.

"Peki ya şimdi?" "Şimdi benim için iyi." "Bana on beş ver."

"Görüşürüz o zaman. Adın ne dostum?"

"Sanırım bu başlamak için iyi bir yer olurdu, Troy Jenner."

"Ah, Jenner." Duraklaması beni gerdi. "Alınma ama burası aradığın ev olmayabilir."

Öfkemi cevabımdan uzak tutuyorum. "Huzur ve sessizlik arıyorum. Saçmalık yok."

Kevin dikkatimi çekmek için tam da o anı seçiyor ve pantolonunu indirip bana taşaklarını gösteriyor. Taşaklarıyla göz hizasında, banktan kalkıp ona bir pezevengi kışkandıracak bir tokat attım. Onu kafasından kavradığımda çığlık atarak gücenmiş gibi davranma cüretini gösterdi.

"Aletini benden uzak tut, Jenner!"

Theo hattın diğer ucundan sesleniyor, kargaşayı duyuyor. "Bundan emin misin?"

"Olumlu," diye homurdanıyorum, Kevin'i şahdamarına hızlı bir diz attıktan sonra kendimden uzaklaştırıyorum. Motor fonksiyonlarını yeniden kazanana kadar yaklaşık otuz saniyem var, belki daha az. Kevin yerde soluk soluğa yatıyor, kıcı dışarıda, ben üzerine çıkıp telefonun ağızlığını kapatırken boynunu tutuyor.

"Lance Prescott bir oda kiralayan diğer kişi. İkiniz iyi anlaşıyor musunuz?"

"Elbette." Birkaç dolap aşağıda çantasını toplayan Lance'e bakıyorum, her zamanki 'siktir git' havası onu sarmış. Takımın dilsizi olarak bilinir ve çoğunlukla içine kapanıktır ama sahada bir canavardır, bu da ona büyük saygı duymamı sağlar. Seçilebilecek kadar yetenekli ve dikkat çeken diğer tek Teksaslı Grand Ranger o. Bu da onu bir bakıma seçmelerdeki ana rakibim yapıyor ama bunu ona karşı kullanmıyorum. Benim kendi yerime koştuğum kadar o da kendi yerini savundu ve umarım draft günü ikimiz de bir kontrat alıriz.

"Yani, pek yakın sayılmayız. Kelimeleri pek sevmez." "İşte sana huzur ve sessizlik. On beş dakika sonra görüşürüz."

"Görüşürüz o zaman. Sağ ol dostum."

Telefonu kapatıp Kevin'ı yere itiyorum. "Dostum, senin neyin var? O arama önemliydi. Eve bırak beni. Yapacak işlerim var."

Kendini yerden kaldırırken homurdanıyor. "Neden hâlâ bir yer arıyorsun? Sana söyledim, Harris'in dairesinde senin için bir oda var ve senden hiçbir şey talep etmeyecek."

Harris'in bir yandan çoraplarını koklarken bir yandan da aletini havalandırdığı yere bakıyorum.

"Evet, şu an için tüm soytarılıkları bıraktım. Seninki de dahil, salak. Sonra görüşürüz." Odadan çıkıyorum, koçun ofis kapısının önünden geçiyorum, telefonda olduğuna şükrediyorum. Kafasını kaldırıp bakma zahmetine bile girmedim.

Otoparka doğru ilerlerken, oğlumun yanında yaşamının maliyetini tartıyorum. Biraz sıkışık olacak ama idare edebilirim. Harris'le yaşamak ve bedava yolculuk yapmak benim için daha akıllıca olsa da, Dante söz konusu olduğunda bir duruş sergilememin zamanı geldi. Clarissa hala gönderdiğim çekleri bozdurmayı reddediyor, gerçi onlara ihtiyacı olduğunu biliyorum, ama öğretmek

Çünkü kiraladığı ev son iki evinden bir maaş daha yüksek.

Şimdi onun hayatında bir yer edinmenin tam zamanı olabilir ama korkum gerçek. Hayatını daha da zorlaştırmak istemiyorum ama Dante ilk anılarını hatırlama noktasını geçti ve bugünden itibaren mümkün olduğunca çok anısının beni içermesini istediğime kararlıyım.

"Dostum, kafan nerede senin?" Kevin beni dürterek soruyor.

"Ha?" Dikkatim dağılmış bir şekilde anahtarlarımı çıkararak soruyorum.

"Kabız mısın, dostum?"

"Ne?" Ben kamyonetime doğru ilerlerken Kevin yanımdan ayrılmıyor.

"Seninle yaklaşık beş dakikadır konuşuyorum ve tüm bu süre boyunca yüzünde 'sıçmam lazım' bakışı vardı. Ne halt düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey... Koç. Kötü görünüyor. Ona neler olduğunu biliyor musun?" "Hiçbir fikrim yok. Ama Tanrı yardımcımız olsun." Ben kilidi açarken Kevin haç işareti yapıyor.

ve yolcu tarafına atladı. "Sana bir araç bulmanı söylemiştim."

Bana şeytani bir sırıtış fırlattı. "Beni kütüphaneye bırak."

"İpucunu ne zaman anlayacaksın? Seni hissetmiyor, hem de hiç."

"Hayır, beni seviyor, sadece henüz bilmiyor."

"Peki, bunu söylemekten nefret ediyorum kardeşim ama kendini başarısızlığa hazırlıyorsun." O zaman bu ifadenin onun için olduğu kadar benim için de doğru olabileceğini fark ettim.

Tracey'nin İnanılmaz Kahvaltı Fırını
Vahşi Yaşam Fotoğrafçısı, Kaliforniya

8 porsiyon yapar
45 dakika

1 Kutu Yufkalı Grands Bisküvi
8 Ons Rendelenmiş Cedar Peyniri
Fincan Süt
5 Yumurta - Çırpılmış
1 Su Bardağı Kuşbaşı Jambon veya Pişmiş Kıyma Sosis

Her bisküviyi dörde bölün. Bisküvileri en sona saklayarak tüm malzemeleri karıştırın. Yağlanmış 9x13'lük bir güveç kabına dökün.

350 derecede 25-30 dakika pişirin.

OceanofPDF.com

Two

Clarissa

Markette kısa bir mola verdikten sonra Dante'nin kreşinin önüne geliyorum ve arkaya tırmanırken öğretmeni beni selamlıyor. "Hey, Peanut, günün iyi geçti mi?"

Burnunu kırıstırıyor. "En fazla beşti."

Öğretmeni ve ben bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Merhaba, Tammy." "Nasılsın, Clarissa?"

"Dayanıyorum. Birkaç gün daha zihinsel hazırlık yaptıktan sonra sanırım bir yıl daha gençlere öğretmenlik yapmaya **h a z ı r** olacağım."

"Seni kıskanmıyorum," diye kıkırdıyor. "Ben onları çok daha genç seviyorum. Özellikle de bu küçük gıcık."

"Ben de ondan hoşlanıyorum," diyorum, kemerini bağlarken Dante'ye bakarak. "Çoğu gün."

"Uyku saatinde telefonuyla kayıt yapmaya çalıştığı için başı belaya girdi." Cep telefonunu bana uzattı.

"Bunun için üzgünüm. Evde bırakması gerektiğini biliyor." Sert ses tonumu ona doğru yöneltiyorum, böylece ciddi olduğumu anlıyor.

"Videolarını izledim, oldukça harikalar ve oğlum da onları çok seviyor. Elinizde tomurcuklanan bir yıldız var."

"Bilmez miyim," diye sırtıyorum. "Ama onunla bir kez daha konuşacağım."

Onun saçlarını karıştırıyor. "Bu çocuk harika şeyler yapacak ve bugün bir konuşma yaptık, endişelenmeyin."

"Tamam, teşekkürler."

"İyi günler."

"Sen de." Kapıyı kapattı ve ben de dikiz aynasından geriye baktım. Dante koltuğuna gömülür, bir bahane bulmaya hazırdır. "Sadece bir dakika sürdü." "Evlat, bunu konuşmuştuk."

"Ama kestirmek için çok yaşıyım."

"Uh uh. Büyük bir çocuk oluyorsun ama okul başlamadan önce birkaç iş gününe ihtiyacım var. Biraz daha dayan. *İki* hafta sonra büyük okul var."

"Özür dilerim, anne. Daha iyisini yapacağım." "Sen daha iyisin. Sen en iyisisin."

"Biliyorum," diye kestirip atıyor. Ben gülüyorum, o da başıyla gösterge panelini işaret ediyor. "Old Town Yolu."

Başımı sallamaya başladım bile. "Hayır. Hayatta olmaz."

"LÜTFEN," diye emrediyor Dante, aklım başımda değilken kullandığım ses tonuyla.

"Motown?"

"Motown yok! *Eski* Şehir."

"Başka şarkı var mı?" Merhamet için yalvarıyorum. "Herhangi bir şey? Kabile müziği, Fransız rap'i dinlerim, hatta bluegrass bile denerim. Bu şarkı dışında her şeyi."

"Anneee," diye mızızlanıyor sabırsızca.

Başımı göğe kaldırıyorum. "Neden, Tanrım, neden? Ona "Achy Breaky Heart "ı verdin, bu yeterli değil miydi? Orada duramaz mıydın? İnsanın kendini köpekbalıklarına yem etmek istemesine neden olacak kadar sinir bozucu bir hit daha yapmak zorunda mıydı?"

Dante arkamdan kıkırdıyor. "Achy Breaky Heart" nedir?"

"Bu da en az "Old Town Road" kadar saçma ama senin için çalacağım. Eğer bu şarkıyı bir kez daha duymamı engelleyecekse-"

"İyi, "Bebek Köpekbalığı" o zaman!"

"Tanrım, hayır! "Old Town Road" o zaman, seni küçük diva!" Tam oynat tuşuna bastığımda telefonum çaldı.

"HA!" Parker'ın adı ekranımda yanıp sönerken, Dante'ye gösteriyorum. "Parker Teyze tarafından kurtarıldı."

Dante koltuğumun arkasını tekmeliyor. "Tamam. Sanırım cevap verebilirsin."

"İznin için çok teşekkür ederim evlat." Cevap tuşuna basıyorum ve telefonu havalandırma deliğindeki yuvasına yerleştiriyorum. "Az önce arayarak hayatımı kurtardın."

"Oh?" Tatlı tatlı söylüyor. "Nedenmiş o?"

"Yeğenin o şarkıyı tekrar dinlemek istiyor ve bu sefer bizi yoldan çıkarmış olabilirim. Bu şarkının nesi var?"

"Hangi şarkı?"

"Old Town Yolu," diye arkamdan sesleniyor Dante, Parker'ın orada olduğunu bildiğinden emin olmak için. Yeryüzünde ondan daha çok

sevdiği tek bir kişi var.

ve şanslı olan benim.

"Oh, bu şarkıya bayılıyorum. Hey,

Duckie!" "Selam, Parker Teyze!"

"Eski Şehir Yolu'nun nesi var ki?"

"Boş ver. Berbatsın. Gelmiş geçmiş en kötü en iyi arkadaş," diye homurdanıyorum. "Anne, bu hiç hoş değil!" Dante azarlıyor. "Bu benim *en sevdiğim* şarkı." "Benim de," diye kıkırdıyor Parker, ben acınası bir inilti çıkarınca.

"Öyle değil. Kovuldun sen. Cidden, neden bir kez olsun benimle aynı fikirde olamıyorsun?"

"Özür dilerim." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Hayır, yapmayacaksın. Ve bunu telafi etmek için on beş dakika boyunca telefonda kalmalısın, böylece ben de dinlemek zorunda kalmam."

"Öldürecek zamanım var."

"Heeey," diye itiraz ediyor Dante arkamdan. "Sessiz ol evlat, yetişkinler konuşuyor."

"Evet, hanımefendi." Koltuğumun kenarından tabletini çıkarıyor ve kulaklıklarını takıyor. İndirdiği videolardan birinin başladığını duyduğumda, temiz olduğumu anlıyorum.

"Londra nasıl?" "Londra iyi."

"Peki ya Londra'nın diğer kısmı?"

"İyi değil. Korkunçtu. Tarihin en kötü tanışma randevusuydu. O benim büyük beden olduğumu bilmiyordu, ben de onun saç derisi olduğunu bilmiyordum. İkimiz de gerçeği abarttık ve sadece bu da değil, ikimiz de bununla yaşayamayacak kadar seçiciydik. Ne kadar üzücü, değil mi? Evde ayakkabılarıyla konuşan yaşlı kadın olacağım."

Gülmeme engel olamıyorum. "Değilsin."

"Olacağım. Aynı eşofmanı giyen ve nasırlı mokasenleriyle derinlemesine sohbetler eden o kadın olacağım. Bana bir söz verir misin?"

"Saçmalıyorsun, ama ne?"

"Bana ağda yapacağına söz ver."

"Balmumu mu?"

"Ayakkabılarıyla konuşan yaşlı bir kadın olmaktan daha kötü olan tek şey, ayakkabılarıyla konuşan tek kaşlı ve bıyıklı yaşlı bir kadın olmaktır. Bunun ben olmama izin verme, dostum. Lütfen yapma. Özellikle ağda için bir fon oluşturacağım. Söz ver bana."

"Öncelikle," diyorum sağa dönüp eve doğru ilerlerken, "ben varım diye bir eve düşmeyeceksin."

"Evleneceksin."

"Ondan daha uzun
yaşayacağım."

"Harika. Sen hüzünlü olacaksın, ben de kıllı
olacağım." "Sus. Eve ne zaman
dönüyorsun?" "En az üç hafta sonra." "Bu
berbat. Seni özledim."

"Ben de."

"Randevun için üzgünüm."

"Temizlemem gereken bir sandık dolusu tartar sosu var. Yemin
ederim bu memeler raf gibi."

"Sen delisin," diye kıkırdıyorum.

"Akşam yemeği ondan, ben de balık ve patates kızartmasıyla çıldırdım.
Orgazmı inkar etmek için en azından bunu yapabilirdi."

"Anlaştık."

"Clarissa?"

Sesi ciddileşiyor ve o anda keşke karşımda olsaydı diyorum. İşinin bu
kadar çok seyahat gerektirmesinden nefret ediyorum. Grand'deki ilk
yılımızdan beri ayrılmaz bir ikiliydik, hayatının aşkını doğurduktan sonra
daha da çok ayrıldık.

"Evet, bebeğim?"

"O dışarıda, değil mi?"

"Evet ve seni deli gibi sevecek." "Yemin
eder mi?"

"Yemin et."

"Muhtaç olduğum için özür dilerim."

"Kötü bir randevuydu. Muhtaç değilsin. Zaten orada bir şeyler başlatmak
anlamsız olurdu, senin evin burası."

"Doğru. O çocuğu benim için
öp." "Öpeceğim. Seni
seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Şimdi, çeneni kaldır ve git o tartarları temizle."

"Tamamdır."

"İyi geceler,
dostum." "Pip, pip.
Cheerio."

Eve giden sokakları arşınıyorum ve biriyle çıkmayalı ne kadar zaman

g e ç t i ğ i n i düşünüyorum. Bir yıl mı? Daha uzun mu? Parker'a her zaman

Kendi tavsiyelerimi dinlemeden, şansımı denedim ve kendimi ortaya koydum. Hassas kulaklar ve etkilenmeye açık bir çocuk varken sadece etrafta dolaşmak çok daha zor. Yıllardır sadece ikimiz vardık ve ben bundan memnundum. Ancak daha fazla gençleşmiyorum ve Dante'nin bir sonraki doğum günü yaklaşırken biyolojik tiklerin daha da yükseldiğini duyuyorum. Birkaç kez benden bir erkek ya da kız kardeş istedi ve bu durumlarda onu sohbetten uzaklaştırabildiğim için her zaman minnettar oldum. Ama benim çocuğum kolay lokma değil ve giderek daha talepkâr olmaya başladı. Yakında, gerçek cevapları hak eden gerçek soruları olacak.

Bunlardan ilki ve en çok korktuğum "babam nerede?" sorusudur.

OceanofPDF.com

three

Troy

Kevin'i bıraktıktan sonra eve doğru on beş dakikalık bir araba yolculuğu yapıyorum ve Clarissa'nın cipini görmeyince rahatlıyorum. Kiralık ev soluk mavi, iki katlı, sakın bir yerleşim sokağında oturuyor. Çiçeği burnunda bir aile için güzel bir yer. Clarissa Dante'yi buraya taşıdığında, takip etmem çok daha zorlaştı. Gecenin ilerleyen saatlerinde arabayla geçip, sokağın karşı tarafına park ederek onları orada burada yakalamak zorunda kaldım. Sahada geçen uzun ve stresli günlerden sonra ve işten önce, Dante'yi bebekliğinden beri sallayarak uyuttuğu eski yatağında ona kitap okumasını izleyerek rahatlıyorum.

Geciken yüzleşmeden dolayı rahatlamış bir şekilde verandaya çıkıp etrafa göz gezdiriyorum. Ev, yandaki evin bakımlı bir kopyası. Birkaç sert vuruştan sonra Theo beni içeri buyur ediyor, ben de serin havanın alnımı silmesini memnuniyetle karşılıyorum. Liseden yeni çıkmış gibi görünüyor, kulaklarının arkası biraz ıslak. Tüylü ama iyi giyimli.

"Klima harika çalışıyor ama tesisat yavaş. Ben Theo," diyerek selamlıyor ve elini uzatıyor. Ben de ona kendi elimi uzatıyorum.

"Troy. Memnun oldum dostum." Oturma odasına adım attığımda mobilyaları taradım. Beklediğim gibi değil. Mobilyalar eski, duvarlar çoğunlukla çıplak.

"Fazla bir şey koyacak vaktim olmadı," diyerek kapıyı kapatıyor ve makul büyüklükteki oturma odasından bitişikteki mutfaka doğru ilerliyor. "İçecek bir şey ister misin?"

"Evet, teşekkürler."

Ben mutfakta ona katılırken buzdolabını açıp içindekileri kısaca gözden geçiriyor. İki şişe Gatorade alıyor, üstlerini çeviriyor ve birini bana uzatıyor.

Theo'nun iyi bir mizacı ve soğukkanlı bir tavrı var gibi görünüyor. İyi anlaşacağımızı şimdiden söyleyebilirim. Boy olarak ondan cüceyim, bu da ironik çünkü kendini taşıma şekliyle bir otorite havası yayıyor. Fiziksel farklılıklarımız hakkında aklımdan geçenleri okuyor ve kumda bir çizgi çizerek dikkatimi çekiyor. "Huzur ve sessizlik konusunda seni biraz yanıltmış olabilirim. Birçok farklı enstrüman çalıyorum. Bodrumda ve çoğunlukla geceleri çalışıyorum. Param yettiğinde ses yalıtımı yaptırmaya çalışacağım. Bodrumun yasak bölge olduğunu söylememe gerek yok. Ama evin geri kalanı ortak kullanım alanı."

"Sorun değil, geceleri çalışıyorum ve etrafımda ne olursa olsun taş gibi uyuyorum."

Merakla bana bakıyor. "Mezarlık, okul ve baloyu nasıl idare ediyorsun?"

Anneme destek olmak için yıllardır bu işi yapıyorum ve çok az uykuyla ya da hiç uyumadan çalışmaya alışkınım, ama ona ayrıntıları anlatmıyorum ve omuz silkiyorum. "Kırk gün çalışabilmemin tek yolu bu."

Theo sessizce beni değerlendirirken ensesini avuçlayarak, "Bu çok sert," diyor.

Omuz silkiyorum. "Hayat bu, değil

mi?" "Saha içinde ve dışında

üçkağıtçı, ha?" "Evet."

"Buna saygı duyabilirim. Ben de öyleyim."

Bana üst katta hızlı bir tur attırdı. İçimden, odamdan Dante'nin evini kuş bakışı göreceğim için seviniyorum. Daha mükemmel olamazdı. Theo, müstakbel yatak odamda durup pencereden dışarı bakarken beni izliyor. "Sormamın sakıncası yoksa, buraya neden bu kadar ilgi duyuyorsun?"

"Son oda arkadaşım evlenmek üzere ve ben hiçbir arkadaşımın yanına taşınmak istemiyorum, çok fazla trafik var. Sadece tüm bu saçmalıklardan uzaklaşmak, okula ve topa konsantre olmak istiyorum. İyi bir parti için her zaman hazırım, ama kendi şartlarımla, anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Ama seni şimdiden uyarıyorum, eğer tavrını değiştirirsen, burası bir kardeşlik evi değil."

Başımı salladım. "Bana uyar. Zaman zaman maçları izlemek için birkaç arkadaşımı çağıracağım, eğer sorun olmazsa?"

"Sorun değil. Lance sessizdir. Hayalet gibi, bu yüzden burası oldukça sakin. Fazla bir şey beklemiyorum. Sadece birkaç kural. Fıçı bira yok, kirayı zamanında öde.

ve kendi pisliğini temizle."

Sert ses tonu karşısında sırtıtmama engel olamıyorum. Ondan zaten hoşlanıyorum. "Bunu halledebilirim."

O da gülümsüyor. "Şey, bunun dışında, benim evim senin evindir."

"Kulağa hoş geliyor. Sorun olmazsa, alacağım." Cüzdanımı çıkarırken yüzümü buruşturdum. "Kahretsin, bu utanç verici. Henüz ilk ayın parasını almadım. Bu taşınma ani oldu ama önümüzdeki hafta elimde olacak."

Zincirinden bir anahtar çıkarırken omuz silkiyor. "Yarısını şimdi, yarısını haftaya alırım."

"Emin misin?"

"Evet, dostum, şu anda bunun için acı çekmiyorum."

"Hey, teşekkürler." Anahtarı aldım ve cüzdanımdan birkaç banknot çıkardım. "Komşular oldukça iyi. Bayan Abbot dul bir kadın ve dokuz yıldır seyahat ediyor."

Yılın birkaç ayı çocuklarını görmeye geliyor ve sağ tarafta Clarissa ve Dante var. O bekâr bir anne."

Yaltaklanmamı gizleyerek başımı salladım.

"Dante beş yaşında. Havalı bir çocuk."

Bu açıklama karşısında içimden bir baba gururu geçiyor. "Öyle mi?"

"Evet, komik ama ele avuca sığmaz. O bir öğretmen, bu yüzden ikisine de dikkat etmemiz gerekiyor. Ama oldukça rahat biri." Bana döndü. "Göze hoş geliyor. Ama oraya gitme." Sadece yarı şaka yapıyor ve belli ki ünüm benden önce geliyor. Onu düzeltmek için hiçbir hamle yapmıyorum çünkü bunun bir anlamı yok. Saha içindeki ve dışındaki konumumdan işime geldiğinde yararlanıyorum, ki bu da çoğu zaman masum rolü oynamak oluyor. Ben aziz değilim.

"Sanırım bununla başa çıkabilirim."

"Bahçe işlerinden pek anlamam..." diye devam ediyor biz aşağı inerken. "Ama iyi krep pişiririm."

"Bahçem var," diye teklif ediyorum. "Ve bazı kreplerin içine ettiğim biliniyor."

"Bu mükemmel olacak." Yerden bir enstrüman kutusu alır. "Ben çıkıyorum. Her seferinde çıkarken kapıyı kilitlediğinden emin ol. Pazarlığa açık değil. Aşağıda bir sürü pahalı ekipmanım var."

"Anladım."

"Casa de la Houseman'a hoş geldiniz." "Teşekkürler, dostum."

Beni kendi halime bırakıyor ve birkaç dakikamı etrafa bakarak geçiriyorum. Çok az eşyam var, kamyonetimde birkaç tane var çünkü

Eski oda arkadaşım ve kız arkadaşından acil bir boşluk talep ettim. Era Ağacı'nın altındaki teklifini kabul eder etmez beni kışımın üstüne fırlattı ve kalan eşyalarımı boşaltmam için hafta sonuna kadar süre verdi. Clarissa geldiğinde elimdeki birkaç kutuyu hızlıca boşaltmaya çalışıyorum.

Bilinmeyenin verdiği gerginlik omurgamdan yukarı fırladı. Kendimi çarpışmaya hazırlayarak kutumu verandanın basamaklarına bırakıyorum, o da sundress elbisesiyle SUV'undan atlıyor, Dante arka kapıdan çıkarken kumral saçları ışığı yakalıyor. Dante arabanın kaputunun önünden koşarak geçerken onu sırt çantasından yakalıyor. "Dante, sana bunu yapmamı binlerce kez söyledim. Bakman gerek atlamadan önce. Etrafında neler olup bittiğini asla bilemezsin."

"Gah, anne, evdeyiz. Duh."

SUV'unun etrafında dönüp taban döşemesinden bir poşet yiyecek çıkarmadan önce, "Duh'un bende," diye homurdanıyor. "Yapma dedim, o zaman yapma."

"Evet, hanımefendi." Verandanın basamaklarını koşarak çıktı ve kapıyı açtı. "Sizin için kapıyı açayım leydim."

Başımı sallayarak avludan, onun arkasından giderken kendi başını eğlenerek sallayışını izliyorum. Neredeyse altı yıldır bu anı bekliyordum ama korku beni felç ediyor ve ikisine de ağzım açık bakakalıyorum. Mesafe olarak çok yakınım ama çok uzaktayım. Bu günün hayalini bu kadar uzun süre kurmuş olmak ve bugün burada olmak gerçeküstü. Bu cesur bir hareket, ama atılacak tek adım. Oğlumla ilk kez tanışmak üzereyim. Ve ironik bir şekilde, Dante onun için kapıyı açtığı anda beni ilk fark eden kişi oluyor.

"Kimsin sen?"

Clarissa onun görüş açısını takip ederek bana doğru geliyor, çanta elinden kayarken yüzündeki gülümseme kayboluyor.

"ANNE! Güneşli taraflarımı kırdın!" Dante, açık yumurta kartonuna aval aval bakmak için eğilmeden önce öfkeyle söylüyor.

"Dante," diye boğuk bir ses çıkardı. "Eve gir."

Koruyucu bir tavırla omuzlarını kavırıyor, ben çimenlerin üzerinden geçmeye başladığımda gözleri açılıyor. Sakin davranmam gerekiyor ama oğluma doğru ilerlerken yılların bastırılmış özlemi göğsüme çarpıyor.

"Selam, küçük adam. Ben senin yeni komşunum," diye kendimi tanıtıyorum yavaşça eve yaklaşırken. Dante beni selamlamak için hamle yapınca annesinin demir pençesiyle kısa kesildi. "Sana *hemen* eve girmeni söyledim."

"Anne, o kötü biri değil. Dövmesi bile yok." "Şimdi, Dante!"

"Peki." Elini kapı koluna dayayarak bana bakmak için geri döndü. "Senin adın ne?"

Baba. Baba mı? Seçme şansı olsaydı bana ne derdi? Uzun zamandır bu anı bekliyordum, içimde duygular kabarıyor. Cevap verirken sesimi dengelemek için elimden geleni yapıyorum.

"Troy."

"Görüürüz, Troy." Kapıyı kapatırken arkasından bakıyorum, aradaki mesafeyi kapatmak ve onu yakından incelemek için can atıyorum. İçimi kemiren bir sızı beni tek bir adım atmaktan alıkoyuyor çünkü hayatı boyunca olduğu gibi bu ayrıcalıktan da mahrum bırakılacağımı biliyorum.

Kapıdan güvenli bir mesafede olduğundan emin olduğumda, verandada birkaç adım atarak gözleri yaşlı bir şekilde bana bakan Clarissa'ya doğru ilerliyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Ellerimi kaldırıp, "Lütfen, beni bir dinleyin." dedim. Eğildim ve dağılan yiyeceklerini toplamaya başladım. Üstümdeki sesindeki asit tam da beklediğim gibiydi.

"Sana asla bize yaklaşma demiştim. Ciddiydim. Ciddi olduğumu biliyorsun."

Kurtarılabilecek her şeyi topladıktan sonra yırtık pırtık çuvalı kaldırıyorum. "Sadece beni tanımasını istiyorum. Ben sadece *onu tanımak* istiyorum."

Komşu evin merdivenlerinde bıraktığım kutuya bakakalıyor. "Yan eve mi taşındınız?"

"Sadece ona göz kulak olmak istiyorum. O benim-"

"Yapma," diye tıslıyor, "sakın bunu söylemeye cüret etme. Öylece ortaya çıkıp ebeveynlik haklarını talep edemezsin."

"Ama işin aslı bu değil, değil mi? Beni gördüğünü biliyorum. Ben de senin beni gördüğünü gördüm. Rol yapmaktan bıktım, Clarissa. Eğer tekrar hareket edersen, seni takip edeceğim. Sen hareket edersen, ben de aynısını yaparım. Hiçbir yere gitmiyorum. Tanışmamızın zamanı geldi. Geçmiş zaman. Ve onu tanımalıyım." Sözlerimde boğuluyorum çünkü benden nefret ettiğini ve bu işi yürütme şansımın yok denecek kadar az olduğunu bilerek ona bakmak yeterince zor ama denemek zorundayım. "Onun için, lütfen," diye soruyorum, yukarı bakıyorum, gözlerim onunkilerle yalvarıyor.

Kollarını kavuşturur ve başını sallar. "Hiçbir şey kaçırmadı."

"Bunu bilemezsin."

Çantayı elimden aldı. "Hayır."

Ellerimi ceplerime sokup verandadaki gevşek bir tahtaya vuruyorum.

"İzlemekten fazlasını yapıyorum ve sen de bunu biliyorsun. Sen yapmayacaksın

paramı al, neden?" Başımı kaldırıp baktığımda gözlerinde hâlâ yaş olduğunu görüyorum ve bu görüntüden nefret ediyorum. Korkmuş olması anlaşılabilir bir şey. Şu anda, bakışlarının beni suçladığı kötü adamın her parçası gibi hissediyorum.

"Senin parana ihtiyacım yok."

"Buna çok ihtiyacın vardı."

"Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum Troy. Dante'nin bir baba olarak ergen ve işbirlikçi bir yalancıya ihtiyacı yok."

"Neredeyse yirmi dört yaşındayım, Clarissa. Artık o çocuk değilim."

Gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve tekrar benimkilere dönmeden önce kasıklarında durakladıklarında sırtımama engel olamıyorum. Hiç de eğlenmiş gibi görünmüyor.

"Taşın."

"Hayır."

"Bunu öylece yapamazsın."

"O zaman nasıl yapacağımı söyle. Ona nasıl ulaşacağımı söyle. Çünkü onun hayatının bir parçası olmak istiyorum. Beni sonsuza dek ondan uzak tutamazsın."

"Yapamam."

"Haklarım var."

Yüzü gözle görülür bir şekilde soluyor. "Yalan söyleyip ikimizi de tehlikeye attığında sahip olduğun tüm hakları kaybettin ve biz derken onu ve beni kastediyorum, seni değil."

"*Yasal olarak* bu doğru değil. Haklarım var."

Sırtını dikleştirmeden önce yüz hatlarında panik belirliyor. Anne ayıyı tetikledim ve bunun için tek yapabildiğim ona hayranlık duymak. Başımı sallıyorum. "Aklından bile geçirme. Seni böyle pis bir işin içine çekmeyi asla düşünmem. Her şeyden önce, ikimizin de buna gücü yetmez ve sana bunu yapmak istemiyorum ama bunun olmasına izin vermene ihtiyacım var. Yaptığım şey için mazeret uydurmuyorum. Sadece onun için doğru olanı yapmak istiyorum. Nerede durduğunu ve benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum. Sadece onu tanımak istiyorum. Lütfen, onu tanımama izin ver."

Duygulara boğulmuş bir halde, oğlum sancılandığında ve ikisi de ağladığında oturma odasının penceresinin önünde onu dinleyerek geçirdiğim geceyi düşünüyorum. Zar zor karşılayabildiği bir Noel ağacını tek başına süslemesini izledim. Ve ertesi sabah tek başına kutlama yaptığında, etrafta hiçbir aile yoktu, sadece ikisinin de yüzüne gülümseme koymayı asla başaramayan, arada bir ortaya çıkan bir arkadaş. Bir keresinde Clarissa'yı sinir krizinin ortasında yakalamıştım. Cipinde oturmuş ağlıyordu çünkü hayat onu o noktaya kadar zorlamıştı ve benim tek

yapabildiğim çaresizce izlemektir. Tüm bu olup bitenlerin iç yüzünü bilmiyor olabilirim ama sadece gözlemlerime dayanarak

Kolay olmadığını ve her şeyi tek başına yaptığını biliyorum. Bu suçluluğun üstesinden asla gelemeyeceğim.

"Bunca zamandır ona bakabilmek için verdiğin mücadeleyi izledim. Neler yaşadığını biliyorum."

"Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." "Ama ben biliyorum. Annemin adı Pamela." Kaşlarını çatıyor.

"Tamam, yani?"

"Babamın adı da Pamela."

Gözyaşları dökülüyor, ama çenesini kaldırıyor, yıllar boyunca bir anlığına gördüğüm zayıflığı, kırılganlığı göstermemeye çalışırken ifadesi sertleşiyor. Kaygısızca geçirdiğimi düşündüğü yıllar, ama oğlumun babasız olduğunu bilmekten duyduğum hayal kırıklığı, ergenlik çağında yaşadığım olaylardan çok daha ağır bastı. Okuluma geldiği günden beri bencilce görmezden gelmeye, hayatıma devam etmeye çalıştığımda bile asla özgür olamadım.

Geleceğinin duyurulmasından bu yana onu tanımayı bu kadar çok istemem çığncaydı. Okuldaki herkes balo için limuzin parası bulmaya çalışırken, ben annemle birlikte ışıkları açık tutmanın ve oğlumun Paskalya yumurtası avını takip etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

"Yaptığım şeyi değiştiremem, ama belki sorumlu bir şekilde benim hakkımdaki düşüncenizi değiştirebilirim. Lütfen. Ben onun babasıyım ve ona babalık *yapabilirim*. Lütfen denememe izin verin."

Ben sabırla onun düşünmesini beklerken o alt dudağını çiğniyor. Bu kadının vücudunda fevri bir kemik olduğunu sanmıyorum. Aslına bakarsanız, takıldığımız gece ağzından "Ben bunu asla yapmam" sözleri döküldü. Beni incelerken derin derin iç çekti.

"*Denemek yok*, Troy. İşler yolunda gitmezse, neşeli yoluna devam edemezsin. Bu işler böyle yürümez."

Başımı salladım. "Biliyorum. Bu... sadece, lanet olsun," diye iç geçirdim, enseme avuçlayarak, "yanlış şekilde çıktı."

"Evet, ama işinize geldiğinde kelimeleri çarpıtmak gibi bir huyunuz var, değil mi *Bay Jenner*?"

"Sana bu şekilde yalan söylediğim için ne kadar pişman olduğumu anlatmamın bir yolu yok." Gerisi için pişmanlık duymaya bile dilim varmıyor. Çoğu zaman, o gecenin ne kadar muhteşem olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Bunun yerine, o gecenin hiç yaşanmamış olmasını ne kadar çok istediğini düşünüp kahroluyorum. İstiyorum ki

ama hiçbir zaman gerçek bir parçam pişman olmadı. Kendimi en kötü hissettiğim zamanlarda bile.

"Bunu neden yapıyorsun? Futbolun ve üniversiten var. *Şimdi* bununla başa çıkabileceğini mi söylüyorsun?"

"Beni takip mi ediyordun?" Şakacı sırtışıma kaşlarını çatarak karşılık verdi. Boğazımı temizliyorum. "Bak, tüm bunlar düşünüldüğünde, neredeyse altı yıldır her boş dakikamda senin otoparkındayım Clarissa. Tekliflerimi geri çevirmene rağmen, onunla tanışmadan bile onun bir öncelik olduğunu kanıtladığımı düşünüyorum. Daha fazla kanıt mı istiyorsun? Hemen şimdi, burada sunuyorum. Kuralları sen koy, ben uyacağım. Sadece bir şans istiyorum."

Beni dikkatle inceliyor, zihninde, masmavi gözlerinde süren savaşı görüyorum. Onu ilk kez yakından gördüğümde hissettiğim sarsıntıyı hâlâ hatırlayabiliyorum. Ateşli siyah saçları, arı gibi keskin dudakları ve mükemmel yüz hatları. Yirmi üç yaşında, tanıştığımızda çok güzeldi. Yirmi dokuz yaşında ise tam bir afet. Sanki aklımdan geçenleri okuyor ve gözleri kısılıyor. "Düşündüklerinin o dudaklardan geçmesine asla izin verme."

"Seninle tanıştığım gecedен bile daha güzelsin."

Gözleri yarıklara kadar daralıyor. "Basit talimatları takip etmekte bu kadar kötüyse, bunun işe yarayacağını nereden bileceğim?"

"Üzgünüm, elimden bir şey gelmezdi. Sadece... sizi üç metreden daha kısa bir mesafeden görmek güzel."

"Davanıza hiç yardımcı olmuyorsunuz."

Durduğum yerde batıyorum, bu kadar yakın olma fikri, sadece kapının tekrar kapanması için bu kadar uzağa gelmek başa çıkılamayacak kadar fazla. Derinlere uzanıyorum ve doğrudan kalbimden konuşuyorum.

"Artık kendimi burada olmaktan alıkoyamıyorum. Bu beni parçalıyor ve yıllardır da parçalıyor. Onu tanımam gerek. Onu tanımak zorundayım. Kendimle daha fazla yaşayamam ve o beni tanımadan bir dakika daha yaşayamam. Tek istediğim layık bir baba olduğumu kanıtlamak için bir şans. Yaptığın hiçbir şeyi itibarsızlaştırmıyorum. Ben sadece..." Gözlerimi kapatıyorum, güçlü kalmak için kendimi zorluyorum, kelimelerim düzensiz bir yalvarış halinde çıkıyor. "Lütfen, bana bir şans ver." Gözlerimi açarak öne doğru bir adım atıyorum, ellerim göğsümü kaplıyor ve ona yalvarıyorum. "Sana zarar vermek için burada değilim. Ve onu incitmektense kendimi öldürürüm. Lütfen."

Hayatımın en uzun dakikasından sonra çantayı verandaya bıraktı ve elini uzattı. "Bana telefonunu ver."

Kalbim şarkı söyleyerek, numarasını girerken ve elime geri tokat atarken onu uzatıyorum. "Sen *komşusun*. Bu şekilde başlayabilirsin, sonrasına bakarız. Sakın habersiz geleyim deme. Ben aksine karar verene kadar onun hayatında söz hakkın yok. Onunla ilgili tüm kararlar *bana* bağlı."

"Onunla harika bir iş çıkardın." "Başka seçeneğim yoktu."

Öfkem alevleniyor, bunu bir kenara itiyorum ve onu ikna etmeye çalışıyorum. "Sana şimdi söylüyorum. Bu işi profesyonel top oynamaktan daha çok istiyorum. Ama senin isteklerine saygı duyacağım. Kararları sen verirsin, *komşu*."

"Önce komşu," diyerek kalçasıyla kapıyı açıyor ve o kapının kolunu tutarken ben de onun için tutuyorum. "Sonra bakarız."

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Bunu sana vermek istemiyorum ama bana başka seçenek bırakmadın."

"Ve sen de aynısını yaptın. Üzgün olmamın bir önemi var mı?" "Hayır."

Ağır bir nefes veriyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Onu kapıda biraz sıkıştırdığımda boynundaki nabız noktası atıyor. "Sonunda, belki, arkadaş olabiliriz? Denemekten zarar gelmez."

İğrenerek homurdanıyor. "Ciddi olamazsın."

"Doğru," diye başımı salladım ve bir adım geri çekildim. "Ben gidiyorum."

Kapı bir santim açıkken duraklıyor, düşüncelerini gözden geçiriyor gibi görünüyor. Umutla, fısıldayarak eğildiğinde onun alanına geri adım atıyorum. "Yeni ayakkabılara ihtiyacı var. Yedi buçuk numara erkek ayakkabısı."

Kıkırdıyorum. "Büyük ayaklar, ha?" Bana ters ters bakıyor.

"Özür dilerim. Tamam, başka?"

Dudaklarını ısıırıyor ve onu sessiz tutan şeyi n güruru olduğunu biliyorum. "Bir şey yok."

"Clarissa, lütfen."

Omuzları düşer. "Ona pek yeni okul kıyafeti alamadım. Boyutlarını sana mesaj atarım." "Teşekkür ederim."

"Daha iyi bilmeliydim." Düşüncelerinde kaybolmuş görünüyor.

"Şeytan hakkında konuş, hatta düşün, o da kapına gelsin."
"Yani, beni mi düşünüyordun?"

Yorumum onu şimdiki zamana geri döndürdü. "Kendine gel, Troy.
Bu onun için."

"Biliyorum.

"

Oğlumu nasıl giydireceğim hakkında hiçbir fikrim yok çünkü elimdeki son birkaç yüzlüğü yeni oda arkadaşşıma verdim. Sesi, saçma sapan düşüncelerimi böldü.

"Seni asla affetmeyeceğim."

Gözlerimi onunkilere kaldırdığımda, oradaki acıyı görüyorum. Kalıntı gibi. Ve o zaman o geceyi ve ne kadar güzel olduğunu hatırladığını anlıyorum ve ona karşı ne kadar beceriksiz olduğumu fark ediyorum.

"Senden bunu beklemiyorum."

Kapıyı açmadan önce kısa bir süre tereddüt ediyor ve arkasından sessizce kapatıyor.

Çimleri geçerken boğazıma takılan top, kafamın içinde çığlık atan sesin yanında hiçbir şey.

Bunu mahvetme.

Erica'nın Crockpot Fiesta Tavuğu

Adli Bilimci, Indiana

6 porsiyon yapar
45 dakika

4 Kemiksiz, Derisiz Tavuk Göğsü 1
Paket Fiesta Ranch Karışımı
1 Kutu Siyah veya Pinto
Fasulye 1 Kutu Rotel
1 Konserve Mısır (süzülmemiş)
1 8 oz. Blok Krem Peynir

Tavuğu güveç kabına yerleştirin ve Fiesta Ranch Karışımını tavuğun üzerine eşit olarak dökün. Fasulye, Rotel ve mısırı güveç kabına dökün ancak karıştırmayın. Karışımın üzerine blok krem peynir koyun.

Kapağını kapatın ve kısık ateşte 4 ila 5 saat veya tavuk yumuşayana kadar pişirin. Tavuğu çıkarın ve parçalayın. Tavuğu tekrar güveç kabına ekleyin ve diğer tüm malzemeleri birbirine karıştırmak için iyice karıştırm.

Pilav üzerinde harika servis edilir veya tortilla ile yenebilir.

OceanofPDF.com

four

Clarissa

Dante'ye havlu verirken, bana gününü anlatırken banyo penceresinden bilmem kaçınıcı kez dışarı bakıyorum. Küçük adamıma göre anaokulunun ilk günü çocuk oyuncağı.

"Jase benim kadar zeki değil. Çirkin Carly de öyle."

Ellerini omuzlarıma koyarken ona "Hiç hoş değil," diye hatırlatıyorum ve profilini inceleyerek iç çamaşırını yukarı çekiyorum. Birkaç gün önce Troy'u yakından gördükten sonra babasına ne kadar benzediğini fark ettim. O kadar uzun zaman olmuştu ki, Troy'un ne kadar çarpıcı, hatta ne kadar gülünç derecede seksi olduğunu neredeyse unutmuştum. Şimdi daha da fazla. Bebeğimin ıslak kirpikleri onunkiler kadar kalın ve uzun. Gözleri aynı parlak mavi.

"Anneciğim," der Dante, "beni duydun mu?" "Hayır dostum, ne dedin sen?"

"Carly'nin çirkin olduğunu söyledim."

"Bu senin fikrin olsa bile, bunu kendine sakla. Beni duyuyor musun? Bir gün iyi bir arkadaşa dönüşebilir." Ben havlunun altındaki fazla nemi temizlerken o da protesto edercesine başını sallıyor. Kurduktan sonra Dante'yi dikkatle inceleyerek hangi özelliklerinin bana ait olduğunu ayırt etmeye çalışıyorum.

Dikkatle incelediğimi fark edince gözlerini açıyor ve burnunu burnuma dayayarak kahkahamı çekiyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sadece bakıyorum, Peanut."

"Ben fıstık değilim. Gittikçe *büyüyorum*." Kaslarını abartılı bir şekilde gösterirken ellerini ikiz gaga şeklinde sıkıyor ve hareketli bir şekilde ileri geri hareket ettiriyor, ben de histerik bir şekilde popomun üzerine düşünüyorum. "Bu kuğular efsane."

Kahkahalarımla aynı fikirdeyim. "Çok büyük."

"Öyle söyleme. Böyle söylediğinde sadece oyun oynadığını biliyorum."

"Büyüyor olabilirsin ama her zaman benim bebeğim olacaksın," diyorum, kirli kıyafetlerini toplarken gömleğiyle boğuşuyor ve başını delikten içeri sokuyor. "Bir gün ben de Troy kadar büyük olacağım."

Tepkimi gizlemek için elimden geleni yaparak dudağımı ısırıyorum. Troy'un adını onun dudaklarından duymak dünyayı sarsıyor. "Olma ihtimalin çok yüksek."

"Çok büyük olacağım. Göreceksin. O zaman Carly'ye çirkin olduğunu söyleyebilirim."

"Hayır, evlat. Carly'ye asla ve asla çirkin olduğunu söyleyemezsin. Asla. Daha büyük olmak, ağzını bozabileceğin ve insanların duygularını incitebileceğin anlamına gelmez."

"Parker'a Bay Brown'ın kaderinde boktan bir şehir olduğunu söylediğini duydum." "VAY BE!" Onu kendime doğru çevirdim, gözleri şişmişti.

"Üzgünüm, sadece senin söylediğin gibi söylüyorum."

"Dediğimi yap, yaptığımı değil. Ona hakaret etmiyordum ve kaderinde bok deresinde yüzmek olduğunu söyledim. Eğer birinden alıntı yapacaksanız, bunu doğru yapın."

"K." Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Anne, bok deresi de ne?" "Dante, bir saniye nefes alalım. Uzun bir gün oldu. Hadi kurtaralım İspanyol Engizisyonu'nun geri kalanını sonraya sakla. Senin çekmen gereken bir video yok mu?"

Yüzü aydınlandı. "Evet! Bugün bir inceleme yapacağım!"

"Harika. Ben yemeğini hazırlarken sen de yap, sonra onaylarım."

"K." Çorabını giydirdikten hemen sonra kaçıyor. Mutfakta kalan Fiesta Tavuğu'nun paketini açıp fırına sürüyorum. Oturma odasına geçip deri çantamdan ders programımı çıkarıyorum ve kırmızı kalemimi alıp koltuğuma yerleşiyorum. Lisede öğretmenlik yapmak zordur. Bugünlerde çocukların Instagram ya da Snapchat'ten daha fazlasıyla ilgilenmelerini sağlamanın bir yolunu bulmak neredeyse imkânsız.

Geçen yıl kariyerimin en zor yılıydı ve bu yıl işleri tersine çevirmeye ve onları ders sırasında etkileşime sokmak için yeni ve yaratıcı yollar bulmaya kararlıyım. Ders planlarımın birkaç günündeyken pencereimin dışındaki sesler dikkatimi çekiyor. Panjurları görünce merakıma lanet ettim. Troy izlediğini ve *beni* izlerken gördüğünü itiraf etti. İzlediğini biliyordum. Tabii ki biliyordum. Para dolu zarfla birlikte hediye verandama bıraktığından beri onun farkındaydım. Doğruyu söylemek gerekirse, onu daha önce de fark etmiştim ama bunu kabullenmeyi reddetmiştim. Hediye bıraktığında

bana onun kalıcı varlığını tanımaktan başka seçenek bırakmadı. Ama onu daireme sokarken gözlerimiz oğlunun başının tepesinde kaç kez buluşursa buluşsun ya da özellikle en zayıf anlarımda yüzündeki ifade ne kadar pişman ya da acınası olursa olsun, kapıyı her zaman arkamızdan kapattım. Yine de uzak durmayı reddetti. Kamyoneti dairemin karşısına park etmiş, nöbet tutuyordu.

Yaptığı şeye karşı duyduğum tiksinti ve aşağılama, şimdiye kadar tuttuğum en kolay kin oldu. Doğumu tek başıma yaşamak öfkemi mühürlemişti. Aynı duyguları hissedebilecek biriyle bunu yaşama şansımı elimden almıştı. Sokağa çıkma yasağı olan ve balo randevusu bekleyen bir çocukla değil. Onu tekrar kafamın içine almaya hiç niyetim yoktu. Ama kapımın eşiğinde ona uzun uzun bakınca bunu yapmamak imkânsız hale gelmişti. Söylediği sözler arasında, özründe, kendini kanıtlama hevesinde, en azından Dante konusunda çok samimi görünüyordu. Ama iç çamaşırlarımla konuştuğu gece de samimi görünmüştü. Yıllar önce, öfke beni motive ederken, söylediklerimin doğru olduğuna yemin etmiştim. Yaptığı şeyi asla atlatamayacaktım. Bacaklarımın arasını nasıl manipüle ettiğini.

Kendim için ona asla güvenemezdin, ama Dante için?

Son birkaç yıldır nazıkçe takip ederek daha ısrarcı oldu. Sessiz bir destek olmaya çalışarak uzaktan isteklerime saygı duydu. Çeklerini yırttım ve en umutsuz zamanlarda bile bir tanesini bozdurmayı reddettim.

Yıllar boyunca yaptıklarını mantıklı göstermeye çalıştım, zaman zaman kapıyı açıp onu içeri davet ederek cehennem günlerinden geçici bir rahatlama sağlamaya çalıştım ama asla yapmadım. Çünkü derinlerde bir yerde hala bebek Clarissa'nın sesi vardı; hayatıma, kariyerime ve planlarıma saygısızlık ettiği için çok fazla kızgınlık duyuyordu.

Peki ya profesyonel bir sözleşme yapsaydı ne olurdu? Oğlu bir hobi miydi?

Yine de, sadece bir şans için bu kadar yakınlaşmak için önlemler aldıysa, ben kimim ki onu yasal olarak çok iyi mücadele edebileceği bir ilişkiden mahrum bırakayım? Tüm yetkiyi bana verdi, gerçi bu kararı o anda vermek zorunda kaldım. Troy'un şu anda bir avukata parası yetmeyebilir ama profesyonel bir sözleşme imzaladığı anda en iyisine parası yetecek. Etik olmayan bir karar yasadışı değildir. Yalan söylemek onu uygun olmayan bir ebeveyn yapmaz. Hakları var.

"Lanet olsun sana," diye sızlanıyorum Troy ve birkaç arkadaşının büyük taksisini boşaltmasını izlerken. "Güzel olmalı." Bakışlarımı sadece tek bir klima ayarı olan eski SUV'uma çevirmeden önce özlemle onun kamyonetine bakıyorum. Dondurucu.

Bu da Teksas'ın meşhur olduğu terli günlerde çok yardımcı oluyor. Yine de küçük adamımla bulaşık makinesi bozuk olan tek yatak odalı daireden bu yana çok yol kat ettiğimizi inkâr edemem. Kamyonetin kasasından bir masa kaldıran Troy'un fiziğine hayranlıkla bakarken, şakağımı cama dayayarak iç geçiriyorum. Arkasından batan son güneş nedeniyle onu sinir bozucu derecede net bir şekilde görebiliyorum.

"Neden Carly gibi çirkin olamıyorsun?" Parlak mavi gözler bana doğru parlıyor ve beni olduğum yere mıhlıyor. O biliyor. Onu izlediğimi biliyor. Müdahaleci, delici bakışları ve ardından dudaklarını büküp dişlerini göstermesi geri sıçramam için yeterli.

Yakalandın.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, mahcup bir şekilde, tam da masamın lambası sönerken. Hiç şüphesiz odanın karardığını gördüğünü biliyorum.

"Anne?! Ne kırdın sen?" Dante yatak odasından bir çocuğu azarlar gibi bağırıyor. Oğlumun kendi gözleriyle görme tembelliği için Tanrı'ya şükrederek süpürge ve farası almak için harekete geçiyorum.

"Sadece bir ampul. Çok sıcaktı."

"Bana bugün için üç dolar borçlusun! Geçen haftadan beş dolar! Lanet canavar!"

"Evet, evlat. Ama bugün iki kez bok dedin, yani ödeştik!"

"Bana bir dolar ver ve ödeşelim. Şimdi sessiz ol, kayıt yapıyorum!"

Evet, 'cehennem kadar seksi atlet baban' yan daireye yeni taşındı ve 'yıllardır doğru düzgün penisi olmayan' annen de zor durumda. Biraz zarafete ne dersin?

"Benimle böyle konuşma dostum, yoksa dilini sabunlarım!" "Anneciğim. Sessiz olmadığın için üçüncüye geçiyorum!" "Özür dilerim!"

"Gah, şimdi dört tane al!"

İçimi çekiyorum ve gülüşümü sessiz tutmak için elimden geleni yapıyorum. Çocuk, The Legit Life adını verdiği YouTube kanalındaki videoları konusunda ciddi. Bir bakıma bu beni korkutuyor ama ikimize yetecek kadar kişiliği var, bu onu meşgul ediyor ve adı dahil hiçbir bilgisi herkese açık değil, bu da beni biraz rahatlatıyor. Onu bir şahin gibi izlerken kendi çıkışını yapmasına izin veriyorum. Oyunları ve diğer vlogger'ların videolarını incelemek yerine keşfedebileceği çok daha fazla şey var. Bu yüzden, yaşlı evli bir çift gibi, uzlaştım. Oğlum, henüz altı yaşında olmasa da, evin erkeği sayılır.

Onun gelişi ve inanılmaz erken becerileri sayesinde hiçbir zaman bir tamirciye ihtiyaç duymadım. Nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bu ocuk benim kişisel süper kahramanım. zerinde 'akıllı' kelimesi geçen her şeyi birkaç dakika içinde bağlayabiliyor. Altı yıl gibi kısa bir sürede bana tanıdığım diğer tüm insanlardan daha çok şey öğretti. Beni korkutacak kadar zeki ve benim başa ıkabileceğimden çok daha ileri seviyede.

Lambamı sprdkten sonra sandalyedeki yerime oturuyorum, tam o sırada n kapımdan hafif bir tıkırtı geliyor. Kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Kalamı sıkarak ve iki elimi yanıma koyarak açıyorum.

"Troy." Selamlamam hiç de dostça değildi.

Üzerimde yükselen 'kanaryayı yeni yedim' gülümsemesi göz kamaştırıcı ve bunu yüzünden silmekten başka bir şey istemiyorum. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Sokaktan döküldüğünü gördüm."

"Ben iyiyim, *habersiz* komşu."

Eğiliyor, 1.80 boyunda elik gibi bir adam, bakırımsı sarı saçları terden sırlıslıklam, tişörtü pazularının üzerinde.

"Uzun zamandır bana bu kadar çabuk aşık olan bir kız olmamıştı. Ben düz-"

Cümlesini tamamlayamadan kapı kapanıyor ve kilitleniyor, ama Dante yatak odasından çıkarken diğer taraftan onun sessiz kıkırdamasını duyuyorum. "Kimdi o?"

şeytan mı? Baş düşmanım mı? Yaşayan, nefes alan sebep kadın klişesi mi?

"Sadece postacı."

"Hayır, değildi. Troy'du."

"Tamam, Troy'du. Lambanın kırıldığını duymuş ve beni kontrol ediyormuş. Yemeğe hazır mısınız?"

Dante yanımdan geçip kapıyı açtı. "Hey, Troy!"

"Dante, hayır!"

Troy oğlunun hitabıyla eğlenerek arkasına döner ve kollarını kavuşturmuş Dante'nin durduğu yere doğru koşar. Nefes nefese kalan Troy, aradaki boy farkını azaltmak için ellerini dizlerine koyarak yaklaşır. "Evet dostum, ne var ne yok?"

"Ben bu evin erkeğiyim. Annemin iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorsan bana sor." Dante kapıyı ikinci kez suratına çarparken Troy'un gülümsemesi kaybolur.

Gözlerimi açtım, utandım. "Dante!"

"Parker'a hep 'maymun görür, maymun yapar' diye fısıldarsın. Ben senin maymununum."

Kahretsin. Yuvarlak bir milyon, nokta Dante.

OceanofPDF.com

five

Troy

Çenemi ovuşturarak ön kapıdan geri çekiliyorum, Kevin arkamdan kahkahalarla uluyor.

"Kahretsin, ahbap! Bu çocuk zincirin dışında!"

"Bir de bana sor," diye mırıldanıyorum verandadan aşağı inerken, yenilmiş bir halde.

"Yakından da buradan görüldüğü kadar ateşli mi?"

Yatağımın büyük kısmını avludan kaldırırken ona ters ters bakıyorum. "Aklından bile geçirme."

"Bu Teksas eyaletindeki en ateşli MILF olmalı."

Elimi boğazına indirdiğim hızlı darbeden çektiğim anda Kevin şiltemi düşürüyor.

Doğası gereği fevri bir adamım, ancak oğlumun aklında ve kalbinde yer etmek istiyorsam bu doğanın değişmesi gerekiyor. Yeni bir baba olarak ilk işim bu dürtülerimi kontrol altında tutmak. Kevin benim ilk başarısızlığım.

Oops.

"Bu da ne?" diye öksürüyor, yatağımı kaldırıp onu çimlerin üzerinde diz çökmüş halde bıraktığımda nefesini geri kazanmaya çalışıyor.

Oğluma hamile kaldığım geceyi tekrarlama şansım olmadığını biliyorum ama yıllar boyunca onu izlemenin ve *ya her şeyi* berbat etmeseydim diye düşünmenin zor olduğunu itiraf etmeliyim. Gerçek şu ki, o zamanlar benim ligimin dışındaydı ve yalan söylememiş olsaydım bile, işi ve yaş farkı nedeniyle bir şansım olmazdı. O bir öğretmendi, ben ise genç bir kızdım. Eğer gerçekten başlasaydım, bana bardan gülerek çıkardı, kimliğimin açığa çıkmasından bahsetmiyorum bile. Bir yıldır orada zor günlerden sonra köpükleri geri atıyordum. Çalışkan bir adamın nasırlı ellerine ve

Faturalar ve sorumluluklar da cabasıydı, bu yüzden bu yükü hafifletmek için yasaları ya da kuralları çiğnemekte hiçbir sakınca görmüyordum. Annemin yorulmak bilmeden ikimiz için de pürüzsüz hale getirmeye çalıştığı bir hayatın sınırı.

O zamanlar görünüşüm yanıltıcıydı ve bunu kendi avantajıma kullanmıştım. Hayat hiçbir zaman Jenner'lar için adil olmamıştı, bu yüzden 'siktir et' zihniyetim her zamanki gibiydi. O gece zararsız bir yalan gibi görünüyordu. Clarissa sinsi sinsi dolaşıyordu. Bara adımını atıp küçük siyah eteğiyle martini sipariş ettiği anda bunu anlamak kolaydı. Gözlerimiz buluştuğunda ve bilmiş bir sırıtışla yanıma oturduğunda, geri dönüş yoktu, en azından benim için. İkimiz de bunun bir ilişki olduğunu biliyorduk. Bunun bizi bu noktaya getireceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi, o da öyle. Ama gerçek şu ki, 'her şey iyi eğlencede' bazen ciddi sonuçlar doğurur ve o zamandan beri kendimi çok net bir şekilde ifade etmeden hiçbir ilişkimin çok ileri gitmesine izin vermemeye dikkat ediyorum.

Sözlerimin zaman zaman bayanlara karşı biraz sert olabileceğini biliyorum, bunu yattığım kadınların yüzlerinde görebiliyorum. Bu bile başlı başına bana ün kazandırdı. Ancak her gün suçluluk duygum ve pişmanlığım ile yaşıyorum, bu yüzden konuşma zamanı geldiğinde kelimeler kolay geliyor.

Yarın yokmuş gibi sevişiyorum çünkü yok. Planlarım top ve oğlumla bir bağ kurmak. Benim geleceğim bu. Bir de annemin bir daha çalışmak zorunda kalmamasını sağlamak. Pamela Jenner bana bir hayat verdi, beni on yedi yaşında doğurarak ve birkaç yıl sonra ailesini meşru göstermek için bir hevesle boktan babamla evlenerek verebileceği en iyi hayatı verdi. Bu birliktelikten elde ettiği tek rahatlama babamın kapıyı çarpıp gittiği gün oldu.

Şimdiye kadar hayatımın aşkı cansız bir nesne, bir domuz derisi topu ve son bölgeye doğru uçarken ellerimde hissetmek oldu. Clarissa yaptıklarından dolayı benden çekinmekte haklı, gerçi daha fazlasını da yapabilirim. Ama okuldaki o günden beri profesyonel top oynamaktan daha fazlasını hedeflemekte zorlanıyorum.

O gün hayatımı birden fazla yönden değiştirdi. Bu benim uyanış çağrımdı. Clarissa'nın farkında olmadan bana öğrettiği ilk ders, zor bir hayatı olan hiç kimsenin herhangi bir durumda umursamaz, dikkatsiz veya kalpsiz olma özgürlüğüne sahip olmadığıydı.

Buraya canımı dişime takarak gelmiş olsam da onu kışkırtmaktan kendimi alamıyorum. Ben onu çağırmadan önce beş dakikadır beni izliyordu. Altı yıldır oyunumuz buydu. Eski alışkanlıklar zor ölür ve

Onu yakalamamın sebebi benim de ona doğru bakıyor olmamdı. Bir saniye bile bunun bir hata olduğunu düşünemem. Düşünmeyeceğim. Ama yaptığım her hareket doğru olmalı.

Yatağı yatak odama taşıdıktan sonra Kevin'la birlikte çerçeveye yerleştiriyoruz ve o da eşyalarımı yerleştirmek için yanımdan ayrılıyor. Eşyalarımın yarısını düzenledikten sonra, Dante'nin odasında oynadığını görmek için panjurlarımdan gizlice bakıyorum. Yaklaşık beş dakika sonra Clarissa içeri girecek ve ona bir hikaye okutacak. Geçen yıl tam tersi olmuştu. Oğlum artık okuyor. Hangi seviyede olduğundan emin değilim ama bu konuda oldukça iyi olmaya başladı çünkü kitapları eskisine kıyasla rekor sürede bitiriyor. Oğlum çok zeki.

Benim oğlum.

O bir hata değildi. Buna inanmayı reddediyorum. Neye ihtiyacı varsa ben olacağım.

Oğlum için.

Baba olma zamanı.

Theresa's Pulled Pork

Hukuk Asistantı, Dallas

6 porsiyon yapar
6-8 saat (yavaş pişiricide)

2 Lb. Domuz Kızartması

1 adet 12 Oz. Şişe Kök Bira veya Dr Pepper

1 Şişe Barbekü Sosu (Ben Sweet Baby Ray's sosunu seviyorum)

Domuz rostoyu yavaş pişiriciye yerleştirin ve Kök Birası veya Dr Pepper'ı etin üzerine dökün.

Kapağını kapatın ve iyice pişene ve domuz eti kolayca parçalanana kadar kısık ateşte pişirin (genellikle 6-7 saat ama yavaş pişiriciye ve rostonun büyüklüğüne göre değişebilir).

İyice süzün. Parçalayın ve yavaş pişiriciye geri koyun. Barbekü sosunu karıştırın ve sos ısınana kadar kısık ateşte pişirmeye devam edin.

Hamburger ekmeği üzerinde servis edin.

Hawai çörekleri bununla harika olur. Ayrıca, yanında lahana salatası ve Güney Usulü patates salatası ile gerçekten harika bir yemek olur.

OceanofPDF.com

SiX

Clarissa

En sevdiğim Lush 'Sleepy' banyo bombasını içine atarak, gençlere dünyanın çoğunlukla unuttuğu eski kitaplar hakkında ders verdiğim bir haftadan daha zihinsel olarak kurtuluyorum. Öğrenciler benim okul yıllarımda olduğundan çok daha açık sözlü ve fikir sahibi. İnternet onlara önemli olan tek fikrin kendi fikirleri olduğuna dair sahte bir güven verdi. Giyinme ve makyaj yapma şeklimi açıkça incelediklerini görebildiğim kızlardan azar işitiyorum ve erkekler, şey, erkekler hala erkek. Bazıları küçük Troy'lar, harika genetik yapıları var ama sinir bozucu derecede ukalalar. Öğrettiğim küçük Troy'lar arasında, benden en büyük tepkiyi kimin alabileceği konusunda günlük bir sidik yarışı var gibi görünüyor. Erkeklerimi cesur severim, ama burada önemli olan *erkeklerdir*, ikinci büyüme hamlesini henüz tamamlamış, aylık Proactiv ücreti ödeyen küçük jockstrap'lar değil.

Sadece yıllar önce, o deneyimsiz yaşımda bunlardan birini bacaklarımın arasına aldığımı ve her saniyesinden zevk aldığımı düşündükçe içim ürperiyor.

Troy hiçbir çocuk gibi davranmamıştı. Ama gerçekten o kadar farklı mıydı? Çıkarabileceğim tek sonuç hayır. Değildi. Dün verandada sabah kahvemi içerken onu utanç yürüyüşünde bir kıza eşlik ederken yakaladım. Ona veda ederken kız melankolik görünüyordu. İddia ettiği gibi babalık yapabilecek kapasitede olabilir, ancak hala çılgınca aranan bir üniversite son sınıf öğrencisi, görünüşe göre hala iyi olan yere gidiyor. Ve o kadınları suçlayamam, Troy atletik yapısı ve doğal havasıyla gülünç derecede çekici. Eminim her yaştan ve tipten kadın için Troy o adamdır. Başkalarının olmak istediği ve kadınların yaltaklandığı adam. Ne de olsa bana kur yapmıştı ve ben bir çapkın tarafından yetiştirilmiştim. Kinim olsa bile, onda kesinlikle bir tür çekicilik, bir karizma olduğunu kabul etmeliyim.

Ne yazık ki ondan nefret ediyorum.

Dante'nin konuşma sesi beni okumamdan alıkoyduğunda yaklaşık on dakikadır ıslanıyorum, bu yüzden kendimi küvetten topluyorum ve suyun fişini çekiyorum. Cevap olarak gelen hırçın sesi duyduğumda tüm vücudum alarma geçiyor. Troy evimdeydi. Öfkeyle havlumu alıp, saçlarım hala sıırılsıklamken giyiniyorum.

Anlaşmamızdan bu kadar çabuk dönmeye nasıl cüret eder?!

Bu anlaşmanın işe yaramayacağını şimdiden söyleyebilirim. Kapıyı fırlatıp açıyorum, saçlarım sıırılsıklam, Dante'nin lavabomda ellerini yıkarken Troy'a izin gününü dikte ettiği mutfağa giriyorum.

Troy'un bakışları vücudumda geziniyor, gözleri kısa bir süreliğine atletimin üzerinden göğüs uçlarıma takılıyor, ardından gülümsemesi dikkatini çektiğimi görünce kayboluyor.

"Troy çimlerimizi kesti anne," diyor Dante huzursuzca, huyumu okuyarak. "Ona yaptığım limonatadan biraz vermek istedim. Habersiz gelirse hoşuna gitmeyeceğini söyledi ama iyi bir şey yaptı," diye açıklıyor Dante, sanki babasıyla sessiz bir çekişme yaşarken ben dört yaşında bir çocukmuşum gibi.

Buna karşılık, yeni komşumuzdan nefret ettiğimi gizleyemeyerek davetsiz misafirimize ters ters bakıyorum. Neredeyse altı yıldır onu kendimden uzak tutmayı başarmıştım ama birdenbire her yerde karşıma çıktı.

"Anne, onun başı dertte değil. Bahçeyi o yaptı. Çok nazikti." Troy'un saçları dağınık ve kesilmeye ihtiyacı var. Boğazından aşağı ter akıyor, teni güneşte kaldığı için daha koyu. Gömleksiz, hafif egzersizden dolayı dalgalanan kasları sarsıcı bir şekilde belirginleşmiş. Neon mavisi gözleri benimkileri yakarken oğlunun korumasından memnun bir şekilde duruyor.

Bir keresinde bir köpeğe yeterince uzun süre bakarsanız, köpek ilk başını çeviren kişi olursa hakimiyetinizi kanıtladığınızı okumuştum.

Meydan okurcasına kaşlarımı kaldırıyorum, göz kırpmayı reddediyorum.

Troy'un kalın dudakları bakışlarını yere indirmeden önce

yukarı kalkıyor. Bu doğru, Fido. Şimdi git kışını yala.

Dante beni elimden tutup mutfağa götürürken Troy, "Israr etti," diyor.

"Kızma. Senin için de yapacağım anne."

Oğlum gergin olduğu için suçluluk duygusu galip geliyor ve öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. "Tamam, bebeğim. Teklif etmen çok hoştu."

"Anne, teşekkür etmen gerekiyor," diye azarlıyor Dante, gözlerini beklentiyle açarak. Troy'u etkilemeye çalışıyor ve bu konuda hiçbir şey

benimle iyi oturuyor. Troy dönüyor, kollarını kavuşturmuş, geniş göğsünü vurgulayarak beni dikkatle tartıyor. Mutfağımızda çok heybetli, alan çok samimi.

Elimi Dante'den çekiyorum ve müsaade istiyorum. "Giyinmeyi bitireceğim. Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum. Çimleri kestiğin için teşekkürler Troy."

Yavaşça başını sallıyor, onun ölümünü planlayıp planlamadığımdan emin değil. Planlıyorum. "Bir şey değil."

İntikamın soğuk yenen bir yemek olduğunu bilerek oradan uzaklaşıyorum ve Troy'un Dante'nin limonatasından bir yudum aldıktan sonraki kekelemesini duyduğumda kıkırdıyorum.

"Bu... bu," öksürük, öksürük, "şey, bunun tadı harika, küçük adam." "Biliyorum. Anne, seninki tezgahın üstünde!"

Şah mat, Fido.

"Teşekkür ederim," diye sırtarak bağıryorum. Nokta anne, küçük adama teşekkürler.

Ertesi sabah, oğlum kapıdan durmuş beni izlerken ben evin içinde koşuşturuyorum.

"Orada öyle durma evlat, geç kaldık!"

"Geç kalmadım," diye alay ediyor ön kapıdan. "Geç kaldın!"

"Geç kalmadım, geride kaldık!"

"Arkası geç kaldı!"

"Ah," oturma odasını tarıyorum. "Kitap çantan nerede?"

"Buldum," diyor, ben çılgınca çantamı doldururken çantayı kaldırıyor. "Olamaz! Öğle yemeğin!"

"Anladım," diyor sırt çantasını sıvazlayarak. "Hayır, sende değil."

"Ekmek, jöle, çıtır fıstık ezmesi ve bir elma. Kesmedim çünkü bıçak kullanmama izin yok. Kaşıkla fıstık ezmesi yapmak *çok zor*. Atıştırmalık olarak da bir paket güneş cipsi ve iki değil *bir* kurabiye koydum."

Şaşırmış bir şekilde duruyorum. "Öğle yemeğini kendin mi hazırladın?" "Geç kaldın!" Bana hatırlatıyor.

"Doğru. Ve hayır, bıçak kullanamazsın."

Gözlerini deviriyor. "Senin için emniyet kemerini de takabilirim anne."

Ona attığım bakış onu korkutup geri adım attırıyor. "Çok mu ileri gittim?"

Gülmeme engel olamıyorum. "Evet. Ve gülüyor olsam bile mutlu değilim.

Hadi gidelim."

İkimiz de ön kapıdan içeri daldık ve neredeyse verandadaki giysi ve ayakkabı torbalarına takılıp düşüyorduk.

Dante kutuları karıştırırken yüzü aydınlanıyor. "Yedi buçuk numara! Bunlar benim için mi?!"

Gözlerim şişkin, çantaları girişe koymadan ve kapıyı kilitlemeye çalışmadan önce kısa bir süre bakıyorum, ancak Dante beni durduruyor, ayakkabılarını verandanın kenarına fırlatıyor ve çantalardan birini kucağına çekiyor.

"Bunları giyebilir miyim? Puh-lütfen?"

Saklanarak kapıyı kilitlemek için döndüm ve gözyaşlarımı sildim. Troy bunları vardiyasından sonra bırakmış olmalı, bizi uyandırmamak ve kimliğini açığa çıkarmamak için kapıda bırakmış olmalı. Düşünceli.

Ondan nefret ediyorsun,

Clarissa. "Anne, bunları deneyebilir miyim?" "Tabii ki."

"Nereden geldiler?"

"Sadece sipariş ettiğim bir şey," diyorum onları bağlarken, verandanın merdivenlerinden inmeden önce yüz hatlarında hayranlık açıkça görülüyor.

Dante bana şüpheyle bakıyor. "Bir paketin içinde değillerdi."

"Yeni servis."

Bana inanmıyor. Ben de inanmazdım. Ben korkunç bir yalancıyım. Dante kemerini bağlarken ben de direksiyonun arkasına geçtim. "Bunlar okul için istediğim türden, Austin'inkiler gibi!" Troy'un kıyafetler konusunda yardım talebimi unuttuğunu ya da görmezden geldiğini düşünmüştüm ama belli ki yanılmışım çünkü Dante'nin artık yüzlerce dolar değerinde yeni kıyafeti var. Bir yandan gözyaşlarına boğulmamaya çalışırken, bir yandan da hareketli yüzüne hayret ederek ona bakıyorum.

"Çok harikalar."

Paranın mutluluğu satın alamayacağını kim söylediye, kötü günlerde sefaletin nasıl bir şey olduğunu unutmuş. Kendime engel olamayıp yandaki

eve bakıyorum ve dışarıdan cansız olduğunu görüyorum. Öfkemi geri istiyorum. Hem de çok istiyorum. Ama arabadan inerken hissettiğim tek şey minnettarlık.

Büyük bir parçam Troy'dan nefret ediyor ama Dante için deneyeceğim.

OceanofPDF.com

seven

Troy

Dante'nin yanına taşınalı üç hafta oldu ve biraz ilerleme kaydettim. UPS'deki vardiyalarım, antrenmanlar, okul ve ilk deplasman maçımız arasında Dante'yi okuldan birkaç saat sonra yakalamaktan başka pek bir şey yapacak zamanım olmadı. Hâlâ komşusuyum, bu yüzden onu her gün göremiyorum, ancak elimden geleni yaparak, varlığımın artık sorgulanabilir değil, daha rutin olması için yeterince ilerleme kaydettim. Bunun bir başlangıç olduğunu umuyorum. Clarissa henüz bana ayakkabısına sıçan biri değilmişim gibi bakmıyor ama artık her hareketimizi izlemiyor. Dante arada bir gelip benimle Xbox oynamak için izin alıyor. Sözlerime dikkat ederek zamanı iyi kullanıyorum. "Al bakalım, enayi," diyor Dante yanımdaki koltuğundan, ben onu incelerken kontrolleri bir profesyonel gibi kullanıyor. Birbirimize o kadar benziyoruz ki, bundan gurur duyuyorum.

Annem bunun için seni asla affetmeyecek.

Baba olduğumu hiç kimseye söylemedim, en yakınım olan anneme bile. Birkaç sebebim var. Birincisi, yaptığım şeyden utandığım için. İkincisi ise Clarissa'yı tamamen benim hatam olan bir şey için çok iyi bir şekilde azarlayabilirdi. Pamela Jenner 'anne ayı' deyimini icat etti ve onun gözünde altın çocuğu yanlış yapamaz. Ama en önemli neden, eğer ona söylersem, Dante'nin hayatının bir parçası olmayı kendine görev edineceğini biliyorum ve ben henüz bu ayrıcalığı kendim için kazanamadım. Clarissa'nın annemle olan bir yüzleşmeden dolayı benden daha fazla nefret etmesini istemiyorum çünkü o hesaba katılması gereken bir güç. O benim en iyi arkadaşım ve sonunda itiraf ettiğimde, bunun onun kalbini onarılamaz bir şekilde kıracağını biliyorum. Torununun hayatının neredeyse altı yılını kaçırdı. Ama dürüst olmak gerekirse, ben de kaçırdım. Yine de anlamayacak ve beni tamamen affetmesi mümkün değil.

Clarissa'da olduğu gibi, kefarete olmayacak, ama ikisiyle de aramı düzeltmek için elimden geleni yapacağım.

"Biliyor muydun?"

Dante kanepede oturduğu yerden bana bakıyor, ayaklarını sallıyor. "Biliyor musun, küçük adam?"

Gözlerini deviriyor. Benim gözlerimi. Annesinin gözleri. İkimizde de mavi var. Clarissa'nınkiler daha açık. Belki de onunkilerdir. "Sana az önce gösterdiğim numara."

"Hayır, yapmadım. İyiydi."

"Dinlemiyordun bile," diye homurdandı. "Özür dilerim. Sadece aç olup olmadığını merak ediyordum."

Omuz silkiyor, dikkatini tekrar oyununa veriyor. "Yemek yiyebilirim."

Başımı sallıyorum. Beş yaşındaki bir çocuk nasıl böyle yetişkin gibi konuşabilir? Annesi, işte böyle. Ve onun bu yönünü seviyorum. Saçmalamıyor. Onunla tanıştığım gece de öyle değildi. Acımasızca dürüsttür ve şimdi buna asla inanmayacak olsa da, yalanım ve top için yaşadığım gerçeği bir yana, onun yanında kendimdim. Dante saygı uyandırıyor, tıpkı onun gibi ve tıpkı sırt çantasını yere atarak odaya giren oda arkadaşım gibi.

"N'aber çocuklar?" Theo kanepeye doğru ilerleyerek sorar.

Dante'nin gözleri parlıyor. "Troy'a bana öğrettiğin numarayı gösterdim."

"Öyle mi?" Theo yanına oturarak soruyor. Ona kumandamı uzatıyorum.

"İzgara peynir?" Dante'ye soruyorum.

Gözleri parlıyor. "Evet, *lütfe*!"

Gurur beni dolduruyor. Dante'nin bolca görgüsü var, yine de bundan kendime pay çıkaramam. Mutfağa doğru ilerlerken Dante'nin Theo'ya saçmaladığını duyuyorum.

"Taşaklarını kapa, düşünüyorsun."

Theo çıldırdı, ben de öyle. Ama Clarissa'nın bu dilden hoşlanmayacağını biliyorum. Ebeveynlik yapmaya başladığım yer burası mı? Ve eğer yaparsam, bu yeni bağımızı koparır ve onu utandırır mı? Annesi bana henüz bir ayrıcalık tanımadı, o yüzden bir şey söylemiyorum. Bu onun suçu. Dante hakkında bildiklerimi zaten bildiğimden, bir komşunun disiplinini pek hoş karşılamayacaktır.

Dante ilk izgara peynirini yiyip bitiriyor ve neredeyse bir tane daha yemek için yalvarıyor, ben de Theo ile rahat bir sohbete dalarken kendimi ona hizmet etmekle meşgul ediyorum. Sanırım Theo için bir açıdan daha kolay çünkü kardeşleriyle birlikte büyüdü. Ben koşmaya başladığım ve

büyüme hamlesi yaptığım liseye kadar daha yalnızdım. Lise benim için kolaydı çünkü top

yol açtı. Diş tellerimi çıkardıktan ve elimdeki domuz derisiyle koşma ve yakalama yeteneğimi keşfettikten sonra bu bir zenginlik yolu olmuştu. O zaman da amcığa olan düşkünlüğüm gelişti ve bambaşka bir dünya oldu. Her kırmızı kanlı erkeğin yapacağı gibi, ani ilgi ve popülerlikle, özellikle de kadınlarla koştum, ama arkadaşlarım kadar ayrıcalıklı değildim. Kendi arabamı almak yerine hafta sonları annemin külüstür Dodge'unu kullanırdım, bu yüzden açgözlülükten boğulana kadar aldım da aldım. Tüm bunlar o ateşli kızılın beni tokatladığı gün sona erdi.

Başıma geleni hak etmişim. Karma ve tüm arkadaşları, özellikle de alçakgönüllülük geldi ve şunu gösterdi: Bir insan ancak son eylemi kadar değerlidir.

Her ne kadar büyüdüğümü kabul etmek istesem de, baskı çok fazla olduğunda hala katılıyorum. Ama bunun da kendine has sorunları var.

Ön kapı çalışıyor ve ben de gelenin kim olduğunu bilerek saate bakıyorum. Dante'nin kontrol etmeden bir ya da iki saatten fazla kalmasına izin vermiyor. Kapıyı açtığımda Clarissa'nın sanki yaklaşımdan korkuyormuş gibi birkaç adım ötede beklediğini görüyorum. Doğası gereği anne ayı olabilir ama bana karşı temkinli. Mavi elbisesi ve pembe boyalı ayak parmakları dikkatimi çekiyor.

"Hey, çok güzel görünüyorsun."

İltifatımı duymazdan geliyor, gözleri omzumun üzerinden geçiyor. "Acaba Dante bu gece biraz daha kalabilir mi?"

"Tabii ki. Vardiyam ikiye kadar başlamıyor."

"Sabah mı?"

Başımı salladım.

"Geceleri mi çalışıyorsun?" Benden başka her yere bakıyor. "Özür dilerim, sohbet mi ediyoruz?"

İsteksizce gözleri benimkilerle buluşuyor ve sırtımama engel olamıyorum. Kaşlarımı çatarak ödüllendirildim. "Bunu sormanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun."

"Üzgünüm ama bana bakmakta neden bu kadar zorlandığınızı merak ediyorum."

"Bir randevum var." Yutkunuyor. "Şey, randevu değil, bir tür randevu. Üniversiteden eski bir arkadaşım. Bir şeyler içip hasret gidermek istiyor."

"Aferin sana. Git hadi. Ona iyi bakacağım."

Tereddüt ediyor, omzumun üzerinden bakıyor. "Unut gitsin. Bunu başka bir zaman yapabilirim."

"Kabul ettiğimden bu yana geçen beş saniye içinde fikrini değiştiren ne oldu?"

"Ben sadece... yemek yemedi."
"Onu çoktan besledim."
Bana bön bön baktı. "Ne?"
"Izgara peynir."
Alnını avuçluyor. "Laktoz intoleransı var."
"Kahretsin!" Kanepede hâlâ Theo'ya söylenmekte olan Dante'ye dönüp bakıyorum. "Onu doktora götürmem gerekiyor mu?"
"Hayır," diye iç geçiriyor. "O daha iyi biliyor. Seni kandırmışlar." "İşte benim oğlum."
Bakışları beni yutkunmaya itti.
"Ve işte benim tereddütüm. Muhtemelen seni ezip geçecek."
Elimi kaldırıyorum, "Sanırım onunla başa çıkabilirim."
"Öyle mi?" Yüzündeki gülümseme beni çok korkutuyor. Dudağını ısırtıyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Sana iyi şanslar komşu."
"Randevunuzda iyi vakit geçirin, randevu değil, eski arkadaş buluşması." Gözlerini devirir ve iç çeker. "Birkaç saat içinde döneceğim."
"Kulağa hoş geliyor."
Kapıyı kapattım ve zihinsel olarak kollarımı sıvadım. Bu benim atışım.

"TROY!"

Theo kanepede oturduğu yerden kıkırdarken gözlerimi kapatıp elimle yüzümü ovalıyorum.

"Eminim çocuk bakıcılığı hizmetini bu kadar hızlı sunmadığınıza pişman olmuşsunuzdur."

"Beş yaşındaki bir çocuğun içinde ne kadar bok olabilir ki?" Homurdanarak banyoya geri dönüyorum ve kapıya iki kez vuruyorum.

"N'aber küçük adam?"

"Yine kaka yaptım."

"Aferin sana."

"Beni silmeni istiyorum."

"Ne? Kendini silecek kadar büyüksün. Geçen sefer yaptın, değil mi?"

"Annem alevlendiğimde yeterince iyi olmadığımı söylüyor." "Ben de bunu yapabileceğini söylüyorum dostum. Ve bunu yapabileceğinden bahsetmek isteyebilirsin."

Bir dahaki sefere size yemeğinizde peynir olacağını söylediğimde peynire karşı alerjik olacaksınız."

"Islak mendile ihtiyacım var, derse değil."

Tavana bakıyorum. Resmen oğlumun sürtüğü oldum. "Tamamdır." Aceleyle mutfığa gidip bir tomar kâğıt havluyu ıslattıktan sonra kıcıımı yukarı çekiyorum.

Kapıya tekrar iki kez vuruyorum.

"İçeri gel," diyor Dante, mahremiyetin olmamasından etkilenmeden. "Ben burada iyiyim."

"Hayatta olmaz, kalkmayacağım. Yeni ayakkabılarıma kaka suyu bulaşmasını istemiyorum."

Nefesimi tutarak, Dante'nin tuvaletin kenarı tarafından yutulmuş bir şekilde oturduğu kapıdan içeri giriyorum. Benim onun yaşındayken olduğum gibi çok küçük. Ona ıslak kâğıdı uzatıp uzaklaşıyorum.

"Kalabilirsin," diye teklif

etti. "Ben dışarıda beklerim."

"Kıcıımı kontrol etmelisin."

O özenle kıcıını silerken ben orada duruyorum. Annesinin hayal kırıklığıyla benim kadar uğraşmak istemiyor ve ben de bunu anlıyorum. Bu kızıl ateş gibi. "Sanırım buldum."

Tanrıya şükür.

Dante ayağa kalkıp sifonu çekmek için dönüyor ve kıcıından bacaklarına doğru inen gerçek boku görünce dehşetle geri çekiliyorum.

"Kımıldama!" Kontrolsüzce öğürerek ağzımı kapatmak için tişörtümü kaldırıyorum ve musluğu açmadan önce duş perdesini açıyorum.

"Sorun nedir?" Dante bana doğru dönerek soruyor.

"Kımıldama, dostum. Bu biraz beceri gerektirecek."

Hâlâ öğürüyorum, tişörtüm görüntü nedeniyle çok az yardımcı oluyor. Her yere bulaşmış. Onu halının üzerine taşıyorum, kendine yaptığı boktan sandviçin etrafındaki her şeyi dikkatlice sıyrıyorum. Kıyafetleri nihayet çıktığında onu kollarından tutup kaldırıyorum ve duşa atıyorum, suyun pisliklerin çoğunu temizlemesi için Tanrı'ya dua ediyorum.

"İyi silmedim mi?"

Dante masum gözlerle bana bakıyor ve alt dudağı titrerken göğsümün çekilmesine engel olamıyorum ama onu teselli edemeyecek kadar öğürüyorum.

"Düzelteceğiz," öğür, öğür, öğür, kuru kus, "düzelteceğiz."

Tanrı'ya şükürler olsun ki Theo çıkarılabilir bir duş başlığına ihtiyaç duyuyor. Onu vücut yıkamayla kaplamadan önce üzerindeki pisliklerin çoğunu almak için kullanıyorum. Tepeden tırnağa köpükler içinde, bacaklarından aşağı akan boktan pisliği hala görebiliyorum.

"Tamam, tamam, çok daha büyük dağlarla karşılaştım. Geçen hafta bir defans oyuncusu ve bir safety'yi geçtikten sonra yetmiş altı yardalık bir gol attım. Bu iş bende."

Dante kıkırdıyor, benim öğürmem başka bir kuru kusmaya neden olurken poposunu oynatıyor.

"Kımıldama, kımıldama demektir!"

Kaşlarını çattı. "Patronluk taşıyorsun." "Özür dilerim," yine öğürüyorum. "Özür dilerim."

"Sorun yok. Bunu başarabilirsin," diye cesaretlendiriyor, baştan aşağı Old Spice vücut yıkaması ve bokuyla kaplı. Bana çok az kişinin duyduğu bir güvenle bakıyor ve içten içe beni memnun etme hevesi karşısında eriyorum.

"Teşekkürler," diyorum raftan süngerimi alıp onu fırçalamaya başlarken. Birkaç dakika sonra nihayet onu sıçmaktan kurtardım ve havluyla kurulamaya başlamadan önce onu duştan çıkardım.

Dante hareketsiz duruyor, bana yardım etmek için kollarını yukarı aşağı kaldırıyor, parmaklarım koltuk altlarına girdiğinde kıpırdanıyor. "Gıdıklanıyorsun, ha?"

Aynada birbirimize ikiz gibi gülümsüyoruz. Benzerliklerimizi fark edince kahkahası azalıyor. "Heyyy! Bana benziyorsun!" İfadesi beni tam göğsümden vuruyor.

"Buraya ilk ben geldim, o yüzden belki *bana* benziyorsundur." "İnsanlar senin babam olduğunu düşünebilir."

Cevabını zaten bildiğim soruyu ona sorduğumda yüzümde kontrolün resmi beliriyor. "Baban hakkında ne biliyorsun?"

"Babamı tanımıyorum."

"Hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Hayır. Yine Xbox mı oynayacağız?" O konuşmayı çoktan bitirmişken, ben içten içe öfkeleniyorum. Ben telefonumu çıkarıp bir mesaj atarken o

giyinmeye başladı.

Troy: Konuşmamız gerek.

Clarissa: Bir şeyin ortasında gibiyim.

Farkındayım ama konuşmamız gerek.

Yakında. Clarissa: Dante iyi mi?

Troy: İyi. İşhali var ama içinde fazla bir şey kaldığını sanmıyorum.

Clarissa: Konuşmamız gereken şey bu mu?

Troy: Tabii ki hayır. İşhal hakkında konuşmak için randevunu böleceğimi mi sanıyorsun? Öyle değil mi?

Troy: Tanrım, hayır. Beni rahat bırakabilir misin? Sana iyilik yapıyorum.

Anında bunun yanlış bir mesaj olduğunu anladım. Ben onun babasıyım. Onu izlemek bir iyilik değil. Yüzüme inat kendi burnumu kestim.

Öyle demek istemedim. Bu konuda mutluyum. Onunla vakit geçirdiğim için. Troy: Clarissa mı?

Troy: Lütfen çıldırma. Öyle demek istemedim.

Yoldayım.

"Shi... kahretsin," diye homurdanıyorum numarasını çevirirken ve cevap vermiyor. "Sorun ne?" Dante soruyor.

Troy: Lütfen bunu yapma. Onunla zaman geçirmek istiyorum. Tamam. 8:30'da dönerim.

Kızgın hissetmek için elimdeki tüm kozları kaybettim. Davamı savunmak için başka bir gün seçmem gerekecek. Beni tanımalı. Benim yaptığım yanlıştı ama onun şu anda yaptığı da doğru değil.

Clarissa bir saat sonra onu geri alıyor ve uyuyan Dante'yi eve taşıırken dudaklarının öpüşmekten şiştiğini, adımlarında bir sıçrama ve gözlerinde bir ışık olduğunu fark ediyorum. İşte o zaman umutlu olduğunu anladım. Bu gece bir şeylerin başlangıcı olduğu için umutluydu. Benimle asla hayal edemeyeceği bir şeyin. Yıllarca onu izledim ve bir şekilde onu tanıdığımı hissettim ama aslında tanımıyordum. Onu hayalimde canlandırmak için çok zamanım oldu, ama bu

o kadar. Bana asla o gece baktığı gibi bakamazdı ve ben de bencil fantezilerimi çoktan geride bıraktım.

Onu yatağına yatırıyorum ve yatak odasının kapısında oyalanmadan önce yorganını çekiyorum. Bu da tadını çıkarma fırsatı bulamadığım bir başka ebeveynlik olayı ve acele etmeden onun yerine yerleşmesini izliyorum. İçimdeki kızgınlığı bastırıyorum, çünkü huzuru korumak şimdilik *onun* için daha önemli. Şu andan itibaren yaptığım ve yapacağım her şey onun için olacak.

"Nasıl geçti?" Clarissa fısıltıyla soruyor.

"Gecenin çoğunda midesi rahatsızdı ama gayet iyiydi." Kapısını kapattım.

"Çatlak kalsın."

Talimatlarına uyuyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Sanırım randevun iyi geçti."

Kristal mavisi gözleri kısıldı. "Seni ilgilendirmez."

Çenemdeki gıcirtıyı gizlemeye çalışıyorum. "Haklısın. İyi geceler."

Sanki sabrını zorluyormuş gibi iç çekiyor. "Tamam, özür dilerim. Adil davranmıyorum. Kıyafetler ve ayakkabılar için içtenlikle teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Bu işimin bir parçası."

Başını sallıyor. "Doğru. Bu beni rahatlatmış, bunun için sana teşekkür edebilir miyim?"

Sırıtiyorum. "Tabii. Peki ya randevu? Yoksa henüz paylaşmıyor muyuz?"

"Her şey çok iyi gitti. Uzun zamandır ilk kez bir başkasıyla anlaştım."

Şakağıma dokunuyorum. "Evet, uzun zaman oldu, değil mi? Son adamın adı neydi? Tam bir hödüktü."

Kaşlarını çatıyor. "Paul bir pislik değildi. Sadece pek fazla ortak noktamız yoktu. Ve bunları biliyor olman çok garip."

"Beni içeri almayı reddettin. Ama izlememe izin verdin."

Yanakları kızarıyor ve dönüp ön kapıya doğru giden koridorda yürüyor. Elimde olmadan dalgalı kıvılcı saçlarını ve tenini inceliyorum.

-Güneşte kızarmış olsa da yanında soluk kalır. İnanılmaz derecede güzel ve sadece bir adım ötede olmasına rağmen tamamen ulaşılmaz. "Kendimi daha güvende hissettim."

Dikkatim dağılmıştı ama fısıltısını yakaladım. "Ne?"

Kapıya ulaştığında bana döndü ve bir nefes verdi. "Dışarıda olduğunu bildiğim için kendimi daha güvende hissettim. O zamanlar çok küçüktü ve kilit de dayanıksızdı."

"Gerçekten mi?" Bu bir zeytin dalı ve ben de hevesle kabul ettim.

"Evet. Otoparkta kamyonetinizi görünce daha rahat uyuyabildim."

Merakla bana bakıyor. "Sürekli kitap okuyordun. Kabininin ışığı açıktı. Ne okuyordun?"

"Çoğunlukla ders çalışıyorum."

"Ah, doğru." İtirafımla ifadesi değişiyor ve gerginliğin bir kısmının geri döndüğünü hissediyorum. Ön kapıya ulaştığımızda bana öyle bir bakış atıyor ki, bana hak vermek üzere olduğunu anlıyorum. "Bak, Dante'nin hatırı için, bunu gerçekten denemek istiyorum, en azından nezaketen, ama buna alışmam biraz zaman alacak."

"Anladım."

"Ve dostluk sözü veremem."

Yavaşça başımı salladım. "Pekâlâ."

"Dolayısıyla, muhtemelen daha fazla temel kural belirlememiz gerekiyor."

"Programım zor. Ama bana haber verin, ben de bir şeyler ayarlayayım. Futbol hafta sonlarımı alacak, özellikle de deplasman maçlarında ve buna uygun her vardiyada çalışıyorum, ancak ikiniz için de müsait olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ciddiyim."

Düşünceli bir şekilde dudağını ısıırıyor ve ben başka bir erkeğin dudağını öptüğünü hayal ediyorum. Bu bana pek iyi gelmiyor ve o zaman boşa kürek çekmeyi bırakmam gerektiğini anlıyorum. "Tamam. İşler yolunda giderse, muhtemelen daha fazla randevuya çıkmak isteyeceğim."

"Onu Dante'nin yanına getirecek misin?"

"Ben oğlumu hiçbir erkekle tanıştırmadım. Bunu biliyorsun."

"Oğlumuz. Onun kafasını karıştırmak istemiyorum. Daha yeni tanıştırdım ve kendi unvanım henüz net değil."

Ellerini kaldırıyor. "Çok hızlı, Jenner. Sadece çok hızlı. Seni temin ederim ki, eğer bana şimdilik her şeyin olduğu gibi kalacağına söz verersen, yeni başlayan şeyi yarıda kesmeyeceğim."

"Anlaştık."

"İyi geceler." Evime doğru başını salladı.

"Peki, bu yeni adam ne iş yapıyor?"

"Bir emlak şirketi var. Evlerimizi kiralayan şirket." "Güzel. İyi bir adam mı?"

Bakışlarını kaçırıyor. "Yorgunum."

"Ben de. Peki, o öyle mi?"

"Okuldayken iyiydi. Şimdi de öyle görünüyor. Göreceğiz bakalım. İnsanlar değişir."

"Haklısın. Öyle." Onun sözlerini kendi avantajıma kullanmak için eğildim.

Gözlerim kilitlendi, parfümünün kokusunu alıyorum.

"Kesinlikle öyle." Gözlerini deviriyor. "İyi geceler."

Kapı kapandığında, beni izlediğini anlamak için arkama bakmama gerek kalmıyor. Ama bunu kabul etmiyorum ya da bunun olası nedenlerini düşünmüyorum bile. Daha fazla hata yapmayı göze alamam.

Lainey'nin King Ranch Tavuğu *Finans Analisti, Omaha*

8 porsiyon yapar
1 saat

3 lb. Tavuk - Haşlanmış ve Kemikleri
Sıyrılmış - Nota Bakınız 12 Mısır Tortillası -
cips büyüklüğünde parçalara ayrılmış 1
Soğan - Doğranmış
1 Kırmızı Dolmalık Biber -
Doğranmış 1/2 Çubuk
Tereyağı
1 Kutu Rotel Doğranmış Domates ve Yeşil Şili Biberi
2 Kutu Kremalı Mantar Çorbası 2
Kutu Kremalı Tavuk Çorbası
4 Bardak Rendelenmiş, Çedar Peyniri (Meksika Karışımı peynir de
iyidir.)

Soğan ve biberi büyük bir sos tavaasında tereyağında yumuşayana kadar soteleyin. Domatesleri, çorbaları, peynirin 1/2'sini ve tavuğu karıştırın.

Tortilla parçalarının 1/3'ünü hafifçe yağlanmış 9 X 13 boyutlarında bir güveç kabına yerleştirin. Üzerine 1/3 tavuk karışımı ve bir kat peynir koyun. Katmanları 2 kez tekrarlayın.

325 derecede 40 dakika pişirin.

Not: Zamandan tasarruf etmek için piliç çevirme de işe yarayacaktır. Ayrıca, kemiksiz tavuk göğsü veya butlarını (veya karışımını) tavuk suyu ve suda haşlamak, bütün bir tavuğu haşlamaktan daha hızlı olacaktır.

eight

Clarissa

Parker Dante'yi kabinden çıkarıyor, ben kuralları tekrarlarlarken ona video oyunları için para yüklüyor.

"Seni görebileceğim bir yerde kal. Yetişkin yabancılarla konuşmak yok."

"Anladım," diye söz veriyor Dante, küçük ellerini doldurduğu bozuk paraların sayısı karşısında gözleri kocaman açılmış bir halde. "Ahhh evet!"

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," diye azarladım.

"Evet, hanımefendi. Teşekkürler, Parker Teyze!"

Ona sıkıca sarılıyor ve bir yıl önce memnuniyetle sarılabileceği bu utanç verici sarılmada ısrar ederken kollarında debeleniyor.

"Gerçekten neredeyse altı yaşında mısın?"

"Evet," diyor, özgürlüğü için onunla güreşirken. Onu bırakmadan önce başının tepesini öpüyor ve kabinin karşı tarafında bana katılıyor.

"Tanrım. Burası şişman dostu bir kabin değil."

Bu söz bana acı veriyor. Parker her zaman daha kilolu olmuştur ama onu hiç kendini gördüğü gibi görmedim. O gerçekten çok güzel ve kişiliği o

kadar sevimli ki tek dikkat ettiğim şey bu. Ta ki kendisi hakkında olumsuz yorum yapana kadar. Parker ve ben Texas Grand'deki ilk yılımızdan beri arkadaşız. Babam biz ikinci sınıftayken öldüğünde beni yetim bıraktığından

beri hayatımda değişmeyen tek şey o oldu. Annem de ben Dante'nin yaşındayken öldü. İronik olan şu ki, babam ondan yirmi beş yaş büyüktü ve doğal nedenlerle ölen tek kişiydi. "Şunu keser misin? Kendini

eleştirmenden nefret ediyorum." Ben de ona azarlamamdan dolayı yüzünü buruşturuyor. Pizzaya bakarak başını sallıyor. "İstersen bir parça daha al. Sadece bir tane yedin."

Salatadan bir ısırık alıyor ve ağzına atıyor. "Ben buna sadık kalacağım," diyor lokmayı çiğneyerek, "mmm lezzetli." İğnelemenin dibine vuruyor ve ben onun açık sözlülüğüne gülmekten kendimi alamıyorum.

"Çok güzelsin," diye hatırlatıyorum ona. "Pizza istiyorsan, pizzayı ye."

"Hayır." Gazoz dolu pipeti kaldırıyor ve pizzanın geri kalanını kaplayacak şekilde

Kolanın içindeki turta. "Baştan çıkarma yok edildi. Sorun çözüldü." "Ya bunu daha sonra yemek istersem?"

"Bana teşekkür edeceksin."

"Belki, ama lütfen kendin hakkında bu şekilde konuşmayı bırak."

"İyi, iyi, tamam, sonsuza dek yoktum. Bana biraz toprak ver."

Yüzyıl gibi uzun bir süreden sonra ilk kez, rapor edecek bir şeyim var.

"Yeni bir komşum var."

"Öyle mi?"

"Bu Troy. Yan daireye taşındı."

Pipet ağzının yarısına kadar gelmişken duraksıyor. "Ne? Ne zaman?" "Geçen ay."

"Ve sen bana şimdi mi söylüyorsun?!"

"Sen meşguldün. Meşguldüm ve inkar ediyordum." "Sen ne yaptın?"

"Şimdilik onun komşu olmasına izin veriyorum. Başka ne seçeneğim var ki?" "Ben oraya gidiyorum."

"Sana söylemediğim üç numaralı sebep." Koltuğunda kayıyor. "Hiç umurumda değil."

"Parker, beni dinle. Dante hâlâ bilmiyor. Ve şimdilik, bu şekilde devam edeceğiz. Züccaciye dükkanına girmiş boğa gibi içeri girme. Burada dikkatli davranıyoruz."

Gözlerini kısıyor. "*Ben* ortak ebeveynim."

Gerçek bu. Öyle. Son birkaç haftadaki konuşmalarımızdaki ihmalimi düşündükçe suçluluk duygusu beni rahatsız ediyor. "Özür dilerim. Haklısın, ama sen Londra'daydın ve bir kıta uzağa posta göndermeni istemedim."

Parker mezun olduğumuz anda zengin ve başarılı olma yolunda hızla ilerliyordu. Uzun denizaşırı görevler arasında bizimle kalıyor. Dante'ye ilk sahip olduğumda kurtarıcım olmuştu ve benim karşılayamadığım her şeyi karşılayabiliyordu, bu da birçok kez kığımızı kurtardı. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. O her şeyin bir araya gelmiş hali, en iyi arkadaşım, eşim

Ebeveynimiz ve sahip olduğumuz tek aile. Dante ve ben onsuz hayatta kalamazdık.

"Yani, o... o bir baba gibi mi davranıyor?"

"Şimdilik arkadaş olmasına izin var. Nasıl gideceğini görmek için test ediyoruz."

"Hâlâ ateşli mi?"

"Tanrım. O çok güzel." Parker'ın bakışlarını takip ederek Dante'nin Skee-Ball oynadığını görüyorum. "Ve ondan nefret ediyorum."

"Evet, ben de. Ama nefret yatak odasında inanılmaz bir yakıt olabilir." Dudaklarım içten bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ben de o konuda iyiyim."

Avucunu masaya vuruyor, kahverengi gözleri benimkilerle buluşurken mürekkep gibi siyah saçları omzunun üzerinden dökülüyor. "Her yerde kendini tutuyorsun."

"Bu yeni bir gelişme." Kaşlarımı oynatıyorum. "Brett Tompkins. Geçen hafta bir şeyler içtik. Ve öpüşme vardı."

"NE!? Aman Tanrım, bayan! Hâlâ seksi mi?"

"Daha ateşli."

"Troy'dan mı?"

"İkisini karşılaştırmıyoruz."

"İkincilik de fena değil, üstelik parası da var. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sadece akşam yemeği için para ödüyor. Ve ondan hoşlanıyorum."

Parker kaşlarını çatı. "Üniversitedeyken onun için deli oluyordun, şimdi durum böyle değil mi?"

"Yani, o zamandan bu yana yıllar geçti. Onu yeniden tanımaya başlıyorum.

Göreceğiz. Troy da Dante'yi izledi."

Koltuğuna geri oturur. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Bebek bakıcısı olarak cehennem kadar ateşli bir bebek baban ve kıcının peşinde bok gibi ateşli bir emlak kralı var. Kadın, bulutların üzerinde yürüyor olmalısın!"

"Öyleyim."

"Gah. Nihayet. Tanrı dualarımdan birine cevap verdi."

"Evet, çok heyecanlanma. Flört geçmişimi biliyorsun."

"Neredeyse senin için üzüleceğim ama üzülmiyorum. Lütfen ikisiyle de seks yap ve bunu destansı bir destan haline getir ki ben de senin aracılığıyla yaşayabileyim."

"Kesinlikle olmaz," diye çıktım. "Troy'la bir daha asla yaklaşmayacağım.

Hiç. Deli misin sen?"

"Clarissa, o bir çocuktu. Senin güzel kıcını gördü ve onu istedi. Çoğu

erkek sana sahip olmak için yalan söyler. Çok seksisin, bebeğim. O bunu bilmiyordu.

böyle geri tepeceğini düşünmemiştim. Ve o gece ikinizin de birbirinizi kullandığınızı milyonlarca kez söylediniz."

"Ama geri tepti. Ve eğer yalan söylemeseydi-"

"Dante'ye sahip olamazdın."

"Biliyorum." Düşüncemi yuttum. "Tanrım, ben nerede olurdum?"

"Bunu biliyorum. O çocuk seni mutlu ediyor. Mutlu ediyor. Ana rahmine düşmesi bir kaza olsa bile."

"Yani Troy'un tarafında mısın?"

"Taraf tutmak yok. Artık yok. İkinizin de büyüme ve çocuğunuz için en iyi olanı yapma zamanı geldi. Eski acıları unutun. Vesaire, vesaire."

"Öyleyim. Sanırım öyleyim. Dante için deniyorum."

"Güzel." Uzun siyah saçlarından bir tutamı omuzlarından iterek bana bakıyor. "Bu iş eğlenceli bir hal almak üzere."

"Durun. Troy'la hiçbir şey olmayacak. Hâlâ penisini eğlence aracı olarak kullanıyor. Buraya taşındığından beri iki kadını terk edişini izledim. Brett ise çok iyi öpüşüyor ve iyi bir öpücüğün benim için her şey demek olduğunu biliyorsun."

"Sakın bir daha kendini tutmaya kalkma, Çin'de olsam bile umurunda değil, ki Kasım ayında olacağım."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diyor iç çekerek. "Ve orada pirinç ve erişteden başka bir şey yemiyorum. Köpek yiyorlar ve ben gizemli et üzerine kumar oynamayacağım. Hayır, teşekkürler." Burnunu kırıstırıyor. "Şimdiye kadar yaptığım en iyi diyet olacak."

"Başka bir diyet mi?"

"Clarissa, vajinamı beş yıldır görmedim." Standımızın önünden geçen bir kadın bize bakıyor, oğlunu kucağına alıp ters yöne çeviriyor.

Benden kahkahalar yükselirken Parker özür dilercesine "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. Parker'ın kahverengi gözleri tekrar benimkilere döndüğünde başımı sallıyorum. "Oops."

"Sen delisin."

"Ben ciddiylim. İlişkimiz gergin. Otuzuma basmadan önce yeniden biriyle yatmak istiyorum. Çin beni iyileştirecek, bunu biliyorum."

Masanın karşısında elini tutuyorum. "Sen benim için mükemmelsin." "Bunu söylemek zorundasın, tüm kirli sırlarını biliyorum." "Kapa çenenin."

Garson biletimizi getirdiğinde, Parker kartını masaya koydu.

"Asla olmaz." Çoğu zaman gururum konuşur ve onun nasıl zengin ve çocuksuz olduğu ve bunu karşılayabileceği hakkında tartışırız, ama bu sefer masaya bir yirmilik çarpıp kavgayı bitiriyorum. "Troy ödüyor."

Gözlerindeki sahte yaşları silerken Parker'ın dudaklarını yavaş bir gülümseme kaplıyor. "Onunla çok gurur duyuyorum."

Ona özellikle son bir yıldır adım atmaya çalıştığını söylemedim. Gerçi bir keresinde onu park yerimden kovalamıştı ve bunun onun nadiren yaptığı bir şey olduğunu düşünmüştü. Konu Troy'a geldiğinde, her zaman onun kötü adam olduğuna inanmasını istedim, çünkü bana göre öyleydi. Ama tutarlı çabaları, oğlunun üzerine titremesi, benimle iyi geçinme ihtiyacı fikrimi değiştiriyor. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdi ve bu şimdilik yeterli.

"Hangisini düşünüyorsun?"

"Troy. Umarım işleri berbat etmiyorumdur. Böyle korkunç bir şey yapabilecek birinin oğlumu büyütmesini isteyip istemediğimi bilmiyorum. Anlıyor musun?"

"Kinini anlıyorum, gerçekten ama insanlar değişir, büyür. Yaptığı şey cesur bir hamleydi. Ciddi olmasaydı yapmayacağı bir hamle. Ne olduğunu anla, Dante'yi tanımak için yanıp tutuşuyor. Ve Dante bir seçimi hak edecek kadar büyük. Bu Dante'nin daha sonra *seni* affetmeyeceği bir şey."

"Biliyorum. Umarım pişman olmam."

Parker göz kırpmıyor. "İçimde iyi bir his var."

"En son iyi hissettiğinde bana kıcı açık bir pantolon giydirmiştin." "Ve hatırladığım kadarıyla, o lanet olası güzel bir geceydi. Büyük Kızlar kalıyor

Büyük," diyerek kadehini kaldırıyor ve ben de kendiminkini tokuşturuyorum. "4 Eva."

Corry'nin Kiş'i
Köpek Bakıcısı, New York

6 porsiyon yapar
45 dakika

1 Derin Çanak Turta

Kabuğu Turta

Kabuğunu Şununla

Kaplayın:

Jambon veya Pastırma - Pişirilmiş ve

Küp Küp Doğranmış 1/2 Su Bardağı

Doğranmış Soğan

1/4 Lb. İsviçre veya Çedar Peyniri - Rendelenmiş

Karıştırın ve jambon ve peynirin üzerine

eşit olarak dökün: 2 Yumurta

**1 Su Bardağı Light Krema (Yarım
& Yarım) Tuz**

Biber

Bir tutam Cayenne - istenirse

Fırının alt rafında 400 derecede 35-40 dakika pişirin. Servis etmek

için kesmeden önce 5 dakika soğutun.

2ND QUARTER

OceanofPDF.com

nine

Clarissa

"Günaydın, doğum günü çocuğu!" Dante yüzünde tomurcuklanan bir gülümsemeyle yatağında doğrulurken elimde bir tepsiyle kapıda duruyorum. Işıl ışıl yanan krepleri odaya getirdiğimde gülümsemesi genişliyor.

"Oh, vay canına, anne. Teşekkür ederim!"

Kahvaltı tepsisini kucağına bıraktım. "Bir şey değil, Fıstık. Doğum günün kutlu olsun. Bir dilek tut."

Dante gözlerini kapatıyor ve o zaman onun yüzünü görüyorum, Troy'un yüzünü. Benzerliklerinin bu kadar yakın olması gerçek dışı. Onlarla aynı odada bulunan herhangi biri kolayca doğru sonuca varabilir, bu da beni tedirgin ediyor. Henüz gerçeği ortaya çıkarmaya hazır değilim. Sadece birkaç ay oldu. Troy'u beklemeye karar verdim. Kendini daha yetenekli ve sorumluluk sahibi biri olarak gösterse de, bu henüz yeni bir durum. Sıkılabilir ve aile hayatının onun için çok sıradan olduğuna karar verebilir. Eğer durum buysa, o hala sadece bir komşu. Bunu oynamanın en güvenli yolu bu.

Dante altı mumu kolayca söndürür.

"Bana dileğini söyleyecek misin?"

"Hayır."

"Güzel. Batıl inançlı olman hoşuma gidiyor."

O kreplerini yerken ben de ona gülümsüyorum. "Bu akşam Parker Teyze geliyor. Sınıfındaki çocukları partine davet etmek istemediğine emin misin?"

"Olmaz. Ama Troy'u davet edebilir miyim?"

"Onu çoktan davet ettim. Geliyor."

Bana baktı. "Ona buraya gelmesini mi söyledin?"

"Evet, neden olmasın? O yeni bir arkadaş."

"Troy senin erkek arkadaşın mı?"

"Hayır."

"Çok yaşlı olduğun için mi?"

Göz kırp.

Göz kırp.

"Evet, çünkü annem yaşlı ve cildi artık esnek değil." "Esnek ne demek?"

"Bu esneklik. Bu da demek oluyor ki, ben k ı z l a r d a n hiçbir şey anlamayan yaşlı bir moruğum."

"Karma ne demek?"

"Kahvaltını yap. Ben duş için havlu getireyim." Başının tepesini öpüyorum ve onu yalnız bırakıyorum. Çıkarken beni yakaladı.

"Anne?"

"Evet, bebeğim?"

"Yaşlanmış olsan da hâlâ güzelsin."

"Dante, ben yirmi dokuz yaşındayım.

Yaşlı değilim."

"Bu benim olduğumdan kaç kat daha fazla?"

"Neredeyse beş."

Gözleri büyüdü. "Benden beş kat daha mı yaşlısın?"

İyi ki özgüvenimizi çocuk iltifatları üzerine inşa etmiyoruz, yoksa psikiyatrik tedavi altında olurdum.

"Evet, Dante."

"Eğer istersen, partimde yaşlı değilmişsin gibi davranabilirim." "Ben yaşlı değilim!"

"Pekala!"

Odasından dışarı fırlayarak banyo kapısını açtım ve havlusunu dolaptan söktüm. "Küçük pislik."

"Bunu duydum."

Kapı çaldı ve Troy'un geldiğini anladım. Bu oğluyla geçireceği ilk doğum günü ve içimden bir ses her şeyi yapacağını söylüyor. Yaşlı kıcımla kapıya doğru yürüyorum ve onu taze yüzlü, erken saatte bile bir milyon dolar gibi görüldüğünü görmek için kapıyı açıyorum. Saçlarımdaki doğal dalgalar ve onları düzeltmek için duş almamış olmam nedeniyle yeni elektrik çarpmış gibi görünüyorum.

"Troy," diyorum selamlaşırken. Ruh halim hızla bozuluyor.

"Bu bağırış çağırış da neyin nesi?"

"Ne?"

"İkinizin kavga ettiğini duydum."

"Oh, evet, o." Yılın annesi, işte burada. "Dante ve ben sadece yaşı tartışıyorduk."

"Troy mu o?" Dante odasından sesleniyor.

"Evet, kahvaltını yap!" Ben de bağıriyorum.

"Peki, söyle ona buraya gelsin!"

"Kahvaltını yap!"

"İkinizin bir dahili telefona ihtiyacı var," diye kıkırdıyor Troy derinden ve ben sesin çekiciliğini görmezden geliyorum.

"Bir ağızlığa ihtiyacı var. Çok fazla gözlemci ve açık sözlü."

Oğlum yatak odasındaki sohbetin dışında kalmayı reddediyor. "Troy, annenin bugün benden beş kat daha yaşlı olduğunu biliyor muydun?"

Troy yüzünü buruşturuyor. "Ah, bunun neden iyi gitmediğini anlayabiliyorum." "O bir genç kız olmak için çok yaşlı!"

Troy kollarını kavuşturur. "Siz ikiniz tam olarak neyi tartışıyordunuz?"

"O senin için çok yaşlı!" Dante beni aşağılayarak tedarik ediyor. "Yani, onun erkek arkadaşı olamazsın!"

Kısa bir süre, sadece kısa bir süre, Dante'nin yastığını onu susturmak için kullandığımı hayal ediyorum.

"Ona benim için çok yaşlı olduğunu mu söyledin?" Gülünç mavi gözleri yüzümde geziniyor ve aşağı iniyor. "Bu doğru değil," diye fısıldıyor dudaklarını mükemmel dişleriyle tırmıklamadan önce. "Hatırlıyor gibiyim-"

"Oraya gitme, daha kahvemi bile içmedim." Erkeklerin penisini vajinanıza soktukları zamanı hatırlamanızı sağlamak için bu kadar zorlanmalarının sebebi nedir? Sanırım bu da başka bir bölgesel mesele ya da belimin meyvesi saçmalığı. Ama o anı yaşamasına izin vermeyeceğim. "İkimize de bir iyilik yap ve bu konuyu bir daha açma."

"Peki. Beni içeri alacak mısınız?" Troy içeri girerken geri çekiliyorum, üzerinde dar bir kot pantolon ve tişört var, adımlarında tam bir erkek havası var.

"Ben duş alacağım."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Sadece ona göz kulak ol, lütfen. On dakika huzura ihtiyacım var."

"Ulaşılması zor bir yer bulursanız bana haber verin. *Yaşlılara* yardım konusunda iyi bir örnek teşkil etmekten mutluluk duyarım."

"Troy, buraya gel! Son krebimi yiyebilirsin!" Troy yine kıkırdıyor, ölümcül bakışlarımdan kaçıyor.

"Hayır," diye bağıriyorum Dante'ye. "Onlar senin için!"

Troy elindeki hediye paketini kaldırır. "Hediyelerinden birini ona erken vermemin bir sakıncası var mı?"

"Hayır," diye iç geçirerek yatak odama doğru ilerliyorum, "devam et. Bugün ikimizden birinin daha iyi ebeveynlik yapması gerekiyor."

"Ahhh, sorun yok, anne." Kıçımdaki elinin sesi odayı dolduruyor ve ateş yayıldıkça kanım kaynıyor. Çenem çözülürken Troy'un gözleri yanan kıçımda sabit kalıyor. "Şu *zıplamaya* bak. Esnek olduğunu söyleyebilirim."

Tıslayarak eğildim. "Bunu bir daha yaparsan fındıklarını keser, blenderdan geçirir ve onun partisinde servis ederim."

İki yüz küsur kilosuyla eğiliyor ve kulağıma alçak sesle fısıldıyor. "İyi görünüyorsun *anne*. Güven bana."

"Troy!" Dante tekrar çağırır.

"Geliyorum," diye yanıtlıyor Troy, biraz da kızgın bir şekilde. Gülümsememe engel olamıyorum.

"O tamamen senin, komşu."

OceanofPDF.com

ten

Troy

Ben Dante ile otururken Clarissa duş alıyor ve o da kreplerini bitiriyor. Televizyonu açıyor ve eski bir Looney Tunes çizgi filmi çıktığında kanalı değiştirmeye başlıyor.

"Hey, dostum, Looney Tunes'u küçümseme. Onlar en iyisidir." "Onlar eski."

"Evet, ama bunlar klasik. Sadece birkaç dakika izleyin. Güven bana."

"K." Dante arkasına yaslanıp kreplerinden bir ısırık daha alırken ekranda küçük yeşil bir kurbağa belirliyor. Haber kaynağında dün gecenin önemli anlarını tekrar izlerken Clarissa'nın benden sadece birkaç metre ötede çıplak olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Çocukça ama kadın çok çekici. Ve çok yaşlı olduğu ve yeterince karma olmadığı hakkındaki yorumları bana pek uymuyor. En başta neden bu konuşmayı yapıyorlardı? Beni merak mı ediyor? Hiç o geceyi düşünüyor mu? Benim hakkımda 'bebek baba' duygusundan daha fazlasını mı düşünüyor? Eğer öyleyse, umarım kızı tokadımdan dolayı hâlâ yanıyordur ve diğer yanakları da iltifatımdan dolayı hâlâ kızarıktır. Kız ateş gibi. Hayatımda gördüğüm en ateşli kadınlardan biri. Ve benim için yeterli olmayacağını mı düşünüyor? Şansım olsa, ona aksini bir çırpıda gösteririm.

Dante'den gelen yüksek sesli kahkaha hayallerimi böldü. Verdiği tepkiye kıkırdayarak telefonumdan başımı kaldırdığımda ağzının açık olduğunu, kurbağanın canlanıp opera söylemesini izlerken histerik tükürüklerinin çenesinden aşağı aktığını görüyorum. O kadar çok gülüyor ki krepleri boğazına kaçabilir diye düşünüyorum. "Sakin ol, katil." Çizgi filme verdiği tepkiye onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum. Karakterin adını hemen Google'da aratıyorum ve Michigan J. Frog olduğunu öğrenip çocuğumun sevdiği şeylerden oluşan cephaneliğime kaydediyorum.

Clarissa kafasını içeri soktuğunda Dante hâlâ histeriktir, saçları duştan ıslanmıştır. Hindistan cevizi kokusu odaya sinmiş. Dar kotu ve bol tişörtüyle Dante'nin küçük yatağında bize katıldığında aletim dikkat kesiliyor. Aramıza bakıyor, makyajsız berrak bir yüz ve neredeyse kendimi unutup alnındaki gevşek bir saç telini itiyorum. "Neler oluyor böyle?"

Dante'nin gözleri, bakıcısıyla yalnız kaldığında şarkı söylemeye başlamadan önce başkalarının yanındayken sessiz kalan kurbağanın üzerinde. Ve sonra Dante tekrar gülmeye başlar, Clarissa inanamayarak bakarken tüm vücudu titrer.

"Onun böyle güldüğünü hiç ama *hiç* duymamıştım" diyor titreyen bedeninin üzerinden. Adam histerik.

"Ona Looney Tunes'u saymamasını söyledim. Sanırım onları ilk kez görüyor?"

"Sanırım öyle," diyor, oğlumuz boğulmaya başladığında ıslıl ıslıl parlıyor. Dante'nin sırtını sıvazlıyorum ve o da karikatürü kaçırmamak için dokunuşumdan kaçıyor.

"Vay canına," diyorum Clarissa'ya bakarken gözlerimi büyüterek. "Bu kesinlikle *bir şey*."

Kurbağa tekrar şarkı söylemeye başlar ve Dante'nin kahkahası yatak odasında yankılanırken gözyaşları yüzünden aşağı dökülür. "Aman Tanrım, anne," diye haykırıyor gözyaşlarını silerek. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en komik şey."

"Bebeğim, bu da ne böyle?" Clarissa şaşkınlıkla onunla birlikte gülüyor ve cevap için bana bakıyor. O ikimizi de görmezden gelip yeni kahramanına odaklanırken ben de en az onun kadar bilgisizim.

"Sen Parker olmalısın." Ayağa kalktım, Dante'nin hepimizin takması için ısrar ettiği sivri şapkayı taktım. Onu Clarissa'nın dairesine girip çıkarken defalarca görmüştüm ama hiç bu kadar yakından görmemişim. Kadın çarpıcı bir güzelliğe sahipti ve

Beni tartarken sidik ve sirke. Onun keskin bakışları altında taşaklarımın küçüldüğünü hissedebiliyorum.

"Clarissa kapıyı senin açtığını biliyor mu?"

Başımı salladım. "Benden almamı istedi." Sinsi gülümsemesini gizlemeye çalışan Clarissa'ya dönüp bakıyorum. "Ve neden olduğuna dair iyi bir fikrim var."

"Uh huh. Demek Troy sensin."

"Evet." Yıllardır biriktirdiği hakaretleri kusmak için ağzını açıyor ve ben savunmasız bir şekilde ellerimi kaldırıyorum. "Ve sen bana isyan yasasını okumadan önce, onun için yaptığın her şey için sana *bol* bol teşekkür etmek istiyorum. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Bu yüzden," diye alçak sesle fısıldıyorum, "beni boktan bir sperm donörü ve değersiz bir babadan başka bir şey ilan etmeden önce, uzun zamandır hayatındaki diğer babayla tanışmak istediğimi ve bana vermek istediğin her türlü ipucunu dinlediğimi bil."

Provasını yaptığım kapı konuşmam iyi gidiyor ve gözlerinin hafifçe yumuşadığını görebiliyorum.

"*Beni* nereden biliyorsun?"

Kafam karışmış bir halde, pasta için bir kutu mum açmadan önce gözlerini başka yöne çeviren Clarissa'ya bakıyorum.

"Seni buralarda gördüm."

Parker kahkahalarla gülüyor. "Komik, seni sadece bir kez gördüğümü hatırlıyorum-"

"Parker Teyze!" Dante onun kollarına koşmadan önce bağıyor.

Onu kucağına alıyor, yüzündeki gülümseme gerçek. "Hey, Duckie, Mutlu Yıllar."

"Teşekkür ederim," diye ciyaklarken, kollarından kurtulmak için mücadele ederken onu yakınında tutar.

"Sadece beş saniye daha," diye onu kucaklıyor, o ise kaçmak için kıpırdanıyor. İç çekerek onu tamamen bırakıyor.

"Masada bir sürü hediyem var," diye gururla haykırıyor Dante. "Ama annem istediğim gibi teknelerimi ve çapa pastamı almadı."

Clarissa masadan, "Çünkü bu son derece uygunsuz," diye seslendi. "Ve o filmi bir daha asla izlemeyeceksin."

"Katılıyorum," diyor Parker, taşakları eriten bakışlarını benden alıp tüm dikkatini Dante'ye vererek. "Tüm bu hediyelerle birlikte, sanırım bagajda olanlara ihtiyacın yok."

"Hayır, biliyorum! İstiyorum, yemin ederim!"

"Tamam o zaman." Anahtarlarını kaldırıp SUV'unun düğmesini çeviriyor ve bagaj açılıyor. Sersemlemiş bir şekilde geri çekiliyorum, sonra

da bir kız gibi neredeyse nefes nefese kalıyorum.

sarılmış paketlerin sayısı, toplarımın kuru üzüm boyutuna küçüldüğünü hissediyorum.

"Parker!" Clarissa azarlayarak yanımdan geçerken Dante gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde verandadan aşağı iniyor.

"Fazla bir şey değil," diyor Parker suçlulukla.

Clarissa da benimle birlikte kamyonu bakakaldı.

"Tamam," diyor Parker, ikimizin arasına bakarak, "itiraf, bir Ambien almış olabilirim ve yanlışlıkla onun istek listesindeki her şeyi bir kez tıklamış olabilirim. Ben de benimkindeki her şeyi almış olabilirim," sesini sadece bizim duyabileceğimiz şekilde alçaltıyor, "altı gerçekçi vibratör ve iki Womanizer dahil," Clarissa'ya dirsek atıyor, "ve bir tane de senin için getirdim. Yemin ederim, bu şimdiye kadar icat edilmiş en iyi şey."

Dante cipi boşaltırken neredeyse çılgık atıyor ve ben hevesimin dibe vurduğunu hissediyorum. Masanın üzerinde bekleyen hediye için para biriktirmem haftalarımı almıştı. Clarissa başını sallıyor ve Parker'ı kucaklıyor. "Kızamıyorum bile," diyerek kucak dolusu hediye merdivenlerden çıkarırken farkında olmadan arkasındaki çimenliğe hediyeler bırakan Dante'ye doğru başını sallıyor, yüzü Noel gibi aydınlanmış. "İçeri gel, bebeğim."

Sarıldıklarında Parker kirpiklerini bana doğru savuruyor, ben de gözlerimi kısıyorum ve 'oyun başlasın' diyorum. O da bana "Hadi bakalım" diye karşılık veriyor.

Çok büyük bir parti değil. Sadece dördümüz, ama sonunda bu günün bir parçası olduğum için şükretmekten kendimi alamıyorum. Dante'ye arkadaşlarını neden davet etmediğini sorduğumda bu sorudan kaçındı. Bu işin aslını öğrenmeye kararlıyım ama bugün onun sevinçten başka bir şey hissetmesini istemiyorum, ki hediyemi açtığı anda da öyle oldu. Tam da beklediğim gibi bir tepki.

"Troy! Bana bir drone mu aldın?" "Aldım. Doğum günün kutlu olsun."

Dante bana düzinelerce amazon linki göndermiş olsa da, hediyelerin hepsi otuz doların altındaydı. Bu şartlanmayı bilirim. Aynı şeyi kendi anneme de yapmıştım, onu kötü hissettirmemek için asla karşılayabileceğinden fazlasını istememiştim. Tek bir ebeveyn tarafından büyütülmekle ilgili bir şey bu, onlara, size baktıkları kadar onlara bakmak da sizin görevinizmiş gibi bakma eğiliminde oluyorsunuz. Bu kadar düşünceli olduğu için oğlumla gurur duyuyorum ve bunun için onu ödüllendirmek istiyorum.

Hem Clarissa hem de Parker bana şüphe ve hayranlıkla bakıyorlar. "Onunla oynayabilir miyim anne, lütfen?"

"Elbette," diyor Clarissa, hediyelerin büyük bir kısmının kaldığını görünce yutkunarak.

Dante elinde hediyesiyle evden dışarı fırlıyor ve hepimizi toz içinde bırakıyor.

"Bunu senin için ayarlamama ihtiyacın yok mu?" Arkasından sesleniyorum, dişilerle birlikte aslanların ininde bırakılmaktan korkuyorum.

Clarissa kendinden emin bir şekilde, "O halleder," diyor ve kirli pasta tabaklarını masadan kaldırıyor. İşte o zaman boka battığımı anlıyorum, Parker'la baş başa kaldığımda etrafta küçük kulaklar yok.

"Troy," parmağındaki kremi yalayarak bana döndü, "şunu açıklığa kavuşturalım, onu hamile bıraktın ve altı yıl boyunca sensiz süper spermlerini büyütmesi için onu terk ettin. Neden şimdi?"

"Parker," diyor Clarissa çözemediğim bir ses tonuyla. Bir şey saklıyor ve ben o şeyin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Şimdiye kadar onun hayatının bir parçası olmak için çok uğraştığım gerçeğini. "Doğum gününde kavga etmeyelim. Şimdi zamanı değil."

"İşte biz de bundan bahsediyoruz, zamanlamadan. Bence şu an en iyi zaman. Sence de öyle değil mi Troy?"

Clarissa bana bakıyor, dudakları endişeli.

"Büyümem gereken çok şey vardı." Gerçek bu ve Clarissa'nın beni savunmaya ya da gerçekleri söylemeye zahmet etmemesi beni kızdırsa da, yine de onu bağışlıyorum. "Artık buradayım ve umarım bu sayılır."

"Altı yıl mı?" Parker beni rahat bırakmak istemeyerek soruyor. Anlıyorum, ben de olsam aynı şekilde temkinli davranırdım.

"Başına daha fazla bela açmak istemedim." Bu da gerçek, ama sessiz bir versiyonu.

"Saçmalık."

İçimi çektim. "Bak, ne yaptığımı ya da ne kadar eksik olduğumu değiştiremem. Tek istediğim bir şans. Ve sen öyle düşünsen de düşünmesen de, ikisinin de iyiliğini düşünüyorum. Senin yerini almak istemiyorum, sadece kendi yerimi icat etmek istiyorum."

"Ne kadar şiirsel."

Elimi çenemde gezdiriyorum ve Parker'la yüz yüze geliyorum. "İkisini de çok önemsiyorum." Clarissa'nın gözlerine bakıyorum, o da gözlerini kaçırıyor, ben de dikkatimi tekrar Parker'a veriyorum. "Mümkün olan en iyi baba olmak istiyorum ve her ikisi için de ne kadar önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden bunu imzalamana ihtiyacım var." Parker Clarissa'ya bakıyor, o da yavaşça başını sallıyor ama vazgeçmiyor.

"Önce bize sormadınız ki. Size güvenmem mi gerekiyor?" "Ben kendimi kanıtlayana kadar yapabileceğin tek şey bu."

Parker bu ailenin bir parçası ve onun onayına en az Clarissa'nınki kadar ihtiyacım var. Kararı için bir dakika beklerken şakaklarımda ter birikiyor.

"Eğer onlarla iyi geçinmezseniz, bilmenizi isterim ki, tanıdıklarım var, *Uluslararası olarak*. Seni ortadan kaldırabilirim."

Gülümsememi gizlemek için çenemi tutuyorum. "Peki tam olarak ne iş yapıyorsun?" "Bunu bilmek bana düşer."

"O bir danışman," diye kıkırdıyor Clarissa lavabonun başında durduğu yerden kontrolsüzce.

Parker dikkatimi tekrar ona çekerek, "Doğru," diyor ve bir parmağını yavaşça boynunda gezdiriyor. "Dünyanın her yerindeki müşterilere danışmanlık yapıyorum."

"Etkileyici."

"Numaranı aldım Troy," diye tıslıyor Parker.

"Herkesin var. On iki oldu. Ölüm tehditleriyle işimiz bitti mi? Eğer öyleyse, bahçeye çıkmadan önce oğlumla biraz vakit geçirmek istiyorum."

Parker Clarissa'ya dönüyor. "Senin bahçeni de mi yapıyor?"

Clarissa gülümsemesini kendine saklayamayarak başını sallıyor. Bu çok güzel ve bu yüzden ona biraz daha uzun süre bakmaktan kendimi alamıyorum. Farkında olmadan tam bir cadaloz ve "gel buraya" havası var. Elim bu sabah ona attığım tokattan dolayı hâlâ yanıyor ve bir kez daha vurmak için kaşınıyor. Ona o şekilde dokunurken bir an için aklımı kaçırmış olmam gerektiğini biliyordum ama elimde değildi. Esnek kızlardan hoşlandığımı sanıyor, ama ona olan ilgim yıllar içinde katlanarak arttı ve o sadece

Tam benim tipim. Ateşli kehribar rengi saçlarını, düz burnunu ve dudaklarının şeklini seviyorum. Oğlumuzun doğumunun kalçalarını genişleterek ona daha fazla kontrast ve kıvrım kazandırmasını seviyorum. Kalçaları kalın ve kıcı kalp şeklinde mükemmel. Parker'ın sorgusu beni Clarissa fark etmeden nihayet verebildiğim birkaç saniyelik takdirden koparıyor. Ama asıl tehlike Parker'ın bunu fark etmesi ve içimden bir ses bunun iyi bir şey olmadığını söylüyor.

Parker, "Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyor. "Geri döndün. Bahçeyle uğraşıyorsun, faturaları ödemeye yardım ediyorsun ve üniversitedeki aşkıyla çıkabilsin diye pratikte yatılı bir bebek bakıcısı mısın?"

"O senin üniversite aşkın mı?" Clarissa'ya soruyorum, o da gözlerini devirerek sorumu duymazdan geliyor.

Parker beni bilgilendirmekten çok mutlu oldu. "Evet, yıllarca onun için gözünü budaktan sakınmadı. O bir emlak kralı."

Clarissa başını sallayarak konuşur. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim."

"10 inçlik bir siki, sonsuz bir banka hesabı var ve Ju Ju Jetsu gibi bir şey yapıyor, yani ölümcül."

"On yaşındayken Karate'de yeşil kuşağı vardı," diye homurdanıyor Clarissa, "ve ben onun sikini görmedim." İtirafı üzerine parlak mavi gözleri benimkilere kayıyor ve sırtıttığını görünce geri adım atıyor. "Henüz görmedim. Henüz görmedim." Hiç yaklaşmadılar mı? Onunla en az bir aydır çıkıyormuş.

Bu beni memnun ediyor, ama etmemeli. Olmaması gerektiğini biliyorum. Takıntı yapmayı bırakmalıyım ama bugün ortaya çıkanlardan duyduğum hafif memnuniyete engel olamıyorum. Belki, sadece belki, onun bebeğinin babasından daha fazlası olma şansım var. Fazla bir şey değil ama hiç olmamasından iyidir.

"Toplanıyor," diye garanti veriyor Parker. "Marion bana öyle söyledi."

Clarissa elindeki tabağı düşürür ve lavaboda gürültüyle çınlar. "Marion onunla yattı mı?"

Parker'ın coşkusu Clarissa'ya döndüğünde düşer, "Kahretsin bebeğim, sana söylemedi mi? Evet, on dakika falan çıktılar."

Clarissa düşünceli bir şekilde ona bakar. "Neden ayrıldıklarını biliyor musun?"

Parker bana döndü, her zamanki gibi tehditkâr. "Muhtemelen o kadar sosisle baş edemediği içindir, kendisi vejetaryendir."

"Yani benim vajinamın açık olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu da benim gitmem için bir işaret," diye kıkırdıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bu çok saçma oldu. Parker, tanıştığımıza memnun oldum."

"O zevk sana ait." Parker tekrar Clarissa'ya döner. "Hayır aşkım, fazla doldurulmuş bir taco'n yok. Kukunu gördüm, çok güzel."

İki çift göz kafama lazer tutmadan önce "Bunu destekliyorum," diyorum.
Clarissa arkamdan Parker'a "O kadar uzağa gitmek zorunda mıydın?"
diye tıslarken kıkırdayarak çıkışıımı yapıyorum.

"Kendimi biraz kaptırdım."

Kapıyı kapatıp avluda Dante'ye katılıyorum, tam da drone yola çıkarken.

Michelle'in Hash Brown Güveci
Dude Ranch Temizlik Görevlisi, Florida

8 porsiyon yapar
1 saat 30 dakika

2 Lb. Torba Tater Tots veya Hash Browns - Çözölmüş ve
Ufalanmış 1 Pint Ekşi Krema
1 Doğranmış Soğan
1 Kutu Kremalı Mantar Çorbası
2 Bardak Rendelenmiş
Peynir 2 Çay Kaşığı Tuz
1 Su Bardağı Eritilmiş Tereyağı

Üstü:
2 Bardak Ezilmiş Mısır
Gevreğı 1 Çubuk Eritilmiş
Tereyağı

Tüm malzemeleri birlikte karıştırın. 9 X 13 ebatlarındaki fırın kabına dökün.
Üst malzemeyi karışımın üzerine yerleştirin.

350 derecede 1 saat pişirin.

OceanofPDF.com

eleven

Clarissa

"Ne yapıyorsun?" Parker pencerenin önünde dikilirken ona soruyorum.

"Havanın tadını çıkarıyorum."

Dante son hediyesini yarım saat önce açtı ve kapıyı kilitledi.

Parker ve ben yeni açılmış bir şişe Pinot ile biraz yetişkin zamanı geçirirken, kendisi de video çekmek için odasına çekildi.

"On dakikadır orada dikiliyorsun," diyorum, lavaboyu parlatmadan önce elimi bir havluya silerek. Annemi pek hatırlamıyorum ama temizlikten nasıl gurur duyduğunu, bulaşıkları bitirdikten sonra musluğu her zaman parlattığını hatırlıyorum. Aklımda kalan birkaç anıdan biri de ikimizin dirseklerimizi köpüklere batırıp birlikte şarkı söylememiz. Annem soul severdi, klasikleri, hatırladığım kadarıyla. Onu ve babamı bir araya getiren şey buydu.

Babam bana onun eski bir ruh olarak doğduğunu, var oldukları zamana müzikal ya da moda olarak pek uymayan biri olduğunu ve onda en çok sevdiği şeyin bu olduğunu söylerdi. "Derinliği vardı," derdi, "gözlerinin rengini bilmeden önce bunu gördüm." Annemin en dikkat çekici fiziksel özelliği olan neon mavisi gözleri bende de var, bu da onun duygularını daha da anlamlı kılıyor.

Babam annem öldükten sonra bir daha evlenmedi ama kalbinde kadınlar için özel bir yeri vardı. Bana pek çok konuda pek çok şey öğreten pek çok kız arkadaşı vardı. Eklektik zevkleri nedeniyle, çeşitli yemekler pişirebiliyorum ve erkekler hakkında, çoğunlukla kendi babam hakkında bir ton karışık tavsiye topladım, ayın lezzetleri toplanıp taşınırken.

Parker şarabını yudumluyor. "İyi ve güvenilir bir bakıcın olduğuna göre yakında bir şarap günü yapmalıyız."

"Ben varım, biraz yetişkin zamanı kullanabilirim."

Parker biraz nefes nefese, "Evet, ben de," diyor.

"Muhtemelen onu korkutuyorsun," diye uyarıyorum o pencerede sabit dururken.

"Güzel, benden korkmasını istiyorum."

"Oh, sanırım korkunç ölüm tehditleriyle her şeyi mahvettin."

Bana ters ters bakıyor. "Çünkü sen hepsini uzaklaştırıyorsun. Elimde değil, biraz aşırı korumacıyım."

"Sadece birazcık."

"Bunu berbat etmese iyi olur. Onu gerçekten öldüreceğim." "Ben de."

"Seni köşeye sıkıştırdığı o gün pes ettiğine inanamıyorum. Hiç sana göre değil."

Cesaretimi toplayarak kanepeyi köşeye sıkıştırıp ona doğru ilerledim.

"Parker, Troy konusunda tamamen dürüst olmadım."

"Anlamı?"

"Hani sana bazen gelip bizi izlediğini söylemiştim ya?"

"Öyle mi?"

"Son birkaç yıldır giderek daha fazla kendine geliyor.

Ve... çekler gönderiyor."

"Ne?" Sonunda gözlerini pencereden ayırır.

"Oğluyla tanışması için ona her türlü fırsatı vermemi bekleyerek benim yönlendirdiğimden daha gayretli davrandı."

"Saçmalık. Ona halıda yer verme, Clarissa."

"Ben değilim. İnan bana, bunu yapmak istemiyorum ama gerçek bu. Kendime gelmem biraz zaman aldı ama onu fark ettiğimi anlayınca geri gelmeye devam etti."

Parker'ın ağzı açık kaldı. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü senin de ondan nefret etmeni istedim. Bunun beni korkunç yaptığını biliyorum." "Benim. Biz sır tutmayız." O incinmiş ve kızgın. Onu suçla.

"Bazen, özellikle de başlangıçta, birkaç ay ortadan kaybolurdu ve ben de bunun her şeyin sonu olduğunu düşünürdüm. Kaybolduğunda, orada olduğunu görmezden gelmek daha kolaydı. Ama her zaman geri geldi."

"Bana neden söylemediğini anlamıyorum."

"Anlamıyor musun? Sana itiraf etseydim, ona bir şans vermem için beni zorlayacaktın. Güçlü kalmak zorundaydım. Ne zaman ki gerçekten erkek gibi davrandı ve hayatımıza girmeye zorladı, işte o zaman hazır olduğunu anladım.

Neden fazla mücadele etmeden teslim olduğumu. Bir süredir vicdanımla savaşıyordum. Sanırım bir seviyede onun geleceğini hep biliyordum. Hazır olmasına ihtiyacım vardı. O sadece bir çocuktuktu."

"Sen de öyleydin."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Parker pencereye geri döner. "Artık kesinlikle çocuk değilim."

"Biliyorum."

Parker omzunun üzerinden bana bakmadan önce "Bu adamın kızı," diyor. "Sana çok kızgıyım."

"Hata yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Sanırım ikinizin de biraz büyümesi gerekiyor."

"Ouch."

"Bu benim kibarlığım. Muhtemelen bir hata ama bunu zaman gösterecek. Güveninizi gerçekten kazanması gerekiyor. Ama bu seninle ilgili değil. Bu oğlumuzla ilgili ve hiçbir şey bundan daha önemli olamaz."

"Anlaştık. Yalan söylediğim için özür dilerim."

"Belki de ondan özür dilemelisin."

"Bir gün bunu gerçekten hak ettiğinde yapacağım."

Parker'a pencereden katılıyorum ve panjurlardan Troy'un sırt çantalı yaprak üfleyicisine bürünmüş, kot pantolonu kıkına kadar sarkmış, *çıplak* kıkını görüyorum.

Parker'ın kahkahası, kaslı poposunun tam teşekküllü görüntüsü karşısında nefesim kesildiğinde patlıyor. "Ona on üzerinden on bir veriyorum. Hiç böyle harika bir popo gördün mü?"

Troy dev bir meşe ağacının enkazını üfleme görevine devam ederken mahalledeki annelerin yarısının ağzının köpürdüğünden habersizdir.

"Birkaç dakika önce boynunda hindi boynu olan bir kadının garaj kapısına çarptığını gördüm ve Troy'un diğer tarafındaki komşunuz yaklaşık on dakikadır postalarını kontrol ediyor."

Ben kahkahalarımı kontrol etmeye çalışırken Parker ikimizin de kadehine biraz şarap dolduruyor. "Ona söylememiz gerek."

"Beş dakika daha mı?" Dante'ninkine benzer bir sızlanmayla soruyor. "Korkunçsun."

Omuz silkiyor. "Bizim hatamız değil. Ve ödeşme çok kötüdür. Ayrıca, kıkının pantolonundan tamamen dışarıda olduğunu nasıl *bilmezs*in?"

"Bugünlerde çocuklar," diyorum, gözlerimi mahallenin en sıkı kıkına geri getirmeden önce onunla kadeh tokuşturuyorum. "Beş dakika daha."

On beş dakika sonra gelen bir esinti Troy'un çıplaklığının acı verici bir şekilde farkına varmasına neden oluyor. Parker ve ben protesto edercesine homurdanırken, Troy pantolonunu ayarlarken gözlerini bilinçli bir şekilde etrafa dikince taktiksel olarak eğildik.

OceanofPDF.com

twelve

Troy

"Bir dahaki sefere bu konuyu daha derinlemesine ele alacağız. O zaman görüşürüz." Eğitimcimiz ışıkları kapatıyor ve ben de gözlüklerimi çıkarıp ayağa kalkıyorum ve geriniyorum. Antrenmandan sonra ışıklar sönecek ve ben yastığımı ve sonrasında Dante'yle geçireceğim zamanı dört gözle bekliyorum. Son sınıfta başarılı olmaya ve not ortalamamı birkaç puan yükseltmeye kararlıyım. Eğer askere alınmazsam, kendim için farklı bir kariyere razı olmaktan daha fazlasını istiyorum. Gerçi yıllar önce biri bana elektrik mühendisliği okuyacağımı, bilgisayar bilimi ve analitik geometri gibi dersler alacağımı söyleseydi yüzlerime gülerdim.

Hayatım boyunca okulda mücadele ettim. Ana dalımı ilan edene kadar kitapları ciddi bir şekilde kırmaya başlamadım. Ders yükümün büyük bir kısmı kemerimin altında olduğundan ve mücadelenin çoğu sona erdiğinden, mezun olmaktan daha fazlasını yapmaya konsantre olabilirim. Hayatımdaki en iyi şeyler her zaman zor kazanılmıştır. Oğluma öğretmek istediğim bir şey varsa, o da bazen en zor yolun en iyi yol olduğudur çünkü çok daha ödüllendiricidir. Top kendiliğinden geldi. Oyunlara kan, ter ve gözyaşı dökerek emek vermiş olsam da, bu okuldaki zorluklardan çok daha kolay oldu.

"Sen Troy Jenner'sın, değil mi?"

Gerinmenin ortasındaiken bana hitap eden sarışına bakıyorum. "O benim."

"Geçen haftaki iyi oyundu," diyor, tişörtüm yukarı kalktığında karın kaslarımın parıltısına bakarak. Ona suçüstü yakalandığını göstermek için esneme hareketimi uzatıyorum ve kıkırdamasıyla ödüllendiriliyorum.

"Teşekkürler." Kitaplarımı toplayıp onu süzdüm. Komşu kızı gibi güzel ama benim küçük annemle kıyaslanamaz bile. O zaman bilinçaltımda her kızı Clarissa'yla karşılaştırdığımı fark ediyorum. I

aşması gerekiyor. Bir erkek arkadaşı var ve son zamanlarda konuşmalarımızı her zamankinden daha kısa tutuyor. Dante'yi bana bıraktıktan sonra bir BMW'nin ortaya çıkmasıyla tüm umutlarım yıkıldı.

"Ve sen?"

"Nora."

"Memnun oldum, Nora."

"Ben, şey, bir çalışma arkadaşına ihtiyacın olup olmadığını merak ediyordum?"

"Şimdilik her şey hazır," diyorum, tam olarak ne için bir partner istediğini bilerek. Eğer biriyle çıkmaya başlayacaksam, Clarissa kadar seçici olmam gerekecek. Ne kadar ikiyüzlü görünse de, bu kız ihtiyacım olan şeyin tam tersi gibi görünüyor. Sadece bu da değil, kovalamacadan hoşlanıyorum. Oyun çoktan bitmişse hiç eğlenceli değil.

"Eğer fikrini değiştirirsen..." Bana bakıyor ve dudaklarını ısırtıyor.

"Teklifin için teşekkürler, aklımda tutacağım," diyorum ayrılmadan önce

Koridorda. Binanın dışında, Era Ağacının altında evlenme teklif etmek için dizlerinin üzerine çöken başka bir enayi görüyorum. Bu, kocakarı masalına eşdeğer bir Grand geleneğidir; ağacın altında yalnız yürürseniz sonsuza dek yalnız yürürsünüz, ama Grand sevgilinizle yürürseniz birlikte sonsuza dek mutlu olursunuz.

Saf. Lanet olsun. Saçmalık.

Bağlılığa hiç karşı değilim ama şu an için elimden geleni yapıyorum. Kızın cevabını yakalamak için duraklıyorum ve önümde harika bacakları olan bir esmer fark ediyorum. Bir ayak daha kısa, üzerinde bir güneş elbisesi ve kovboy çizmeleri var. Çok sevimli.

Kız teklifi kabul ettiğinde kalabalık kükrerken, "Onlar benden daha iyi," diye mırıldanıyor.

"Daha fazla katılamazdım," diye cevap veriyorum, tam bana çarparken ve düşmesini önlemek için onu yakalıyorum. Onun temiz kokusu bana çarpıyor ve aletim anında yüksek alarma geçiyor.

"Özür dilerim," diye kekeliyor, "...özür dilerim."

Gözlerimiz sonunda kilitlendi ve ben de içine çekildim. Çok güzel ve titrek tavrına rağmen kendinden emin görünüyor. Ela gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve bakışlarını çizmeli ayaklarına çevirdiğinde bu kızı konuşturmak için cephaneliğimdeki her cümleyi kullanmaya tamamen hazırım.

"Hayır," diyor ve beni atlatmadan önce bağlantımızı kesiyor.

"Hayır mı?" Kıkırdayarak soruyorum.

"O kol bana ait," diyor usulca, ona doladığım elini başıyla işaret ederek.

"Hepsi senin," diyorum, tereddütle elini çözerek.

"Beni bir yolculuktan kurtardığın için
teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

"İyi günler." Saçma bir reveransla çizmelerini çaprazlıyor, bu da kaçıp
gitmeden önce kıkırdamama neden oluyor.

Oyun başlasın.

Otoparka doğru kışını kaldırırken ona yetişiyorum. "Bana o hayırın ne
hakkında olduğunu söyler misin?"

"Sadece *ben* ve *benim aramda* bir şaka."

"Burada beni yaralıyorsun, güzelim. Bu hayır senin tipin olmadığım
anlamına mı geliyor?"

"Aynen

öyle."

"Ouch."

"Eminim sizin boyutunuzdaki bir ego bunun üstesinden gelebilir."

Yine sırtıyorum ama o bunu göremiyor çünkü neredeyse benden
kaçıyor. "O kadar emin değilim, beni sınıftan uzak bir yöne götürüyor."

"O zaman şerit değiştirsek iyi olur, geç kalmak istemiyorum," diyor
nefes nefese. "Ya yanılıyorsan?" Tamamen ilgilenerek soruyorum. O
muhteşem, kokuyor

harika ve derin tınısı çok çekici. İlgimi çekti, aradığım dikkat dağıtıcı şeyin
o olabileceğine karar verdim. En son ne zaman gerçek bir randevuya
çıktığımı hatırlamıyorum. Ve benden kaçınma şeklinden, yanmış olduğunu
söylemek kolay. Bana karşı temkinli ve nedense bu benim yeni kedi nanem.
Belki de bu kız başlamak için doğru yerdir.

"Ya haklıysam?"

Telaşla gözlerini benimkilere diyor. Tanıma, çekim, hepsi aramızdan
geçiyor, sonra çantasından telefonunu çıkarıp sahte bir arama yapıyor.
Benden kaçıyor. Clarissa'nın reddedilişinin aynısı tekrarlanıyor.

İlginç.

"Üzgünüm, buna bakmalıyım," diyor, gözleri beni bir kez daha içine
çekiyor ve ben de aynısını yapıyorum, pişmanlıkla onun ipucunu alıyorum.

"Yazık," diyorum onu özgür bırakmadan önce, şimdilik, çünkü şimdi geç
kaldığım dersten ve uykumdan sonra oğlumla bir randevum var.

Clarissa'nın kapısına hafifçe vuruyorum. "Müsait misin? Dante beni görmek istediğini söyledi?"

"Giyindim."

Kapı aralığından kafamı içeri uzatıyorum ve yatak odasının köşesindeki küçük makyaj masasında oturduğunu görüyorum.

"Güzel oda."

"Teşekkürler. İçeri gel, otur." Dudaklarını sıcak pembeye boyarken yatağa oturuyorum. Elbisesi koyu turkuaz renginde, ön kısmı ağız sulandıran göğüs dekoltesini vurgulayacak şekilde alçalıyor, geri kalanı ise kıvrımlarını sarıyor.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." Sesi kuru ve bunun beni caydırmasına izin vermek yerine, onunla baş başa kalma şansımı aramızdaki uçurumu kapatmaya çalışmak için kullanıyorum. Beni içeri almayı reddediyor. Gülümsemeleri çoğunlukla zoraki ama her zaman kibar. Bir ilişki için düşüneceği son erkek ben olsam da, bir arkadaşlığın mümkün olduğuna kararlıyım. Hepimiz için en iyisi bu, ama bir giriş yolu bulamıyorum.

"Ciddiyim. Gerçekten çok güzelsin."

"İltifatınız için teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum. "Her zaman çok resmi. Bana hiç izin vermeyecek misin-"

"Dante'nin bir kulak enfeksiyonu daha var. Bebekliğinden beri buna yatkın. Bir noktada, çok sık geçirdiği için tüp taktırmak zorunda kalacağımızı düşündük."

Aynadaki yansımamdan endişelerimi okuyor.

"O iyi," diyor bir küpesini takarken. "Artık daha seyrek oluyorlar ve işitmesi mükemmel."

"Bana daha fazlasını anlat."

"Daha fazla mı?" Kaşlarını çatıyor. "Damlaları-"

"İlaçların üzerindeki talimatları okuyabilirim. Bana bebekken nasıl olduğunu anlatın."

"O yaşayan bir bebektir," diyor sevgiyle. Çok küçüktü ama emzirdiğimde gerçekten şişmanladı."

"Evet," diye kıkırdıyorum. "Rulolarının üzerinde ruloları vardı."

"Evet. O benim Michelin Adam bebeğimdi. Çok da sertti. Kendini incittiğinde pek ağlamazdı."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ben ondan daha çok ağladım. O her zaman dirençli olmuştur."

Hissettiğim kızgınlık ile daha fazla soru sormak arasında gidip geliyorum ve o benim duruşumu okuyor. Odada tomurcuklanan gerilimi bir bıçakla kesebilirsiniz.

"On altı saat," diyor, aynada bana bakarken ses tonu soğuk. "Ne?"

"Neden bu kadar uzun süre kin tuttuğumu bilmek istiyorsan. İşte cevabın. On altı saat. Yalnız ve hayatımın en büyük acısı içinde."

Doğumunu hep merak etmişimdir, ama paylaştığı fotoğraftan sonra yüzü gülüyordu, bu yüzden onun için bu kadar zor olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Sırf yanımda elimi tutacak biri, *herhangi* biri olsun diye sana mesaj atmayı düşündüm. İki hafta erkenciydim ve Parker iş için şehir dışındaydı. Tamamen yalnızdım. Annem ve babam yıllar önce ölmüştü ve ben tek çocuğum. Kimsem yoktu. Bu yüzden kendi bencil ihtiyaçlarım için sana ulaşmayı düşündüm ama profil fotoğrafını ve yüzündeki ukala gülümsemeyi inceledikçe daha da sinirlendim."

"Özür dilerim."

Bana dönüyor, kolunu sandalyesine dayamış. "Yeterince iyi değil. O zaman da değildi, şimdi de değil ama deniyorum. Gerçekten deniyorum. Bu şekilde olmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Hoşlanmıyorum. Davranışlarımla gurur duymuyorum. Her şeyi olurlarına bırakmak o kadar kolay değil. O kadar basit değil."

"Anladım."

"Anlayamazsın. Ne kadar zor olduğunu anlaman mümkün değil. O saatler boyunca geleceğimi düşünmek için çok fazla zamanım oldu. Tek başıma karar vererek, ona tek *başıma* bakarak geçireceğim yılları. Benden koparıldığı anda seni sonsuza dek sildim. Yirmi üç dikiş. Tanrım, ne kadar acımişti. Ama sadece doğumun kendisi değil, hayatımın en korkutucu anında, bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek değer verdiğim kimse olmadan orada olmaktı. Ve o saatlerde, o andan itibaren aynı pozisyonda olacağımı fark etmek, hepsi çok fazlaydı."

"Ben de orada olurdum. Orada olmak isterdim. Eğer elini uzatmış olsaydın, orada olurdum."

"Seni orada *istemedim*. O zamanki görünüşüne rağmen, gün ışığında on sekiz yaşında bir çocuktun. Eğer bir soru varsa, doğum belgesine adın ve yaşın yazıldığı anda cevaplanmış olurdu. Kendimi kaybetmişim, sesim kesilmişti. Doğum çılgınlıklarım sessizdi. O kadar üzgündüm ki bebeğimi sıkıntıya soktum. Pek çok kadın bunu yaptığı için üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm ama çok yanılmışım. Tüm zaman boyunca sadece üzgündüm. Kendim için üzgündüm, babası bencilce bir yalan söylediği için normale dönme şansı olmayan bebeğim için üzgündüm." Sesi titriyor ve ben yumruklarımı sıkarak onu kollarımın arasına almak için can atıyorum. Meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Kaçırdığın onca şey ve harcadığın onca çaba için beni kötü adam olarak resmederken, beni hayatımın en mutlu zamanlarından biri olması gereken şeyden mahrum bıraktığını unutma. "Özür dilerim" demek bana o anları asla geri vermeyecek, onları daha az cehennem yapmayacak. 'Özür dilerim' o günü asla değiştirmeyecek."

İtirafı beni sersemletti.

İç çekiyor. "Troy, sana karşı böyle bir sürtük olmak istemiyorum. Artık bu kini beslemek istemiyorum. Şu an için onu mutlu ediyorsun ve şu anda önemli olan tek şey bu olmalı. Bu öfkeyi altı yıldır içimde tutuyorum. Bir gecede yok olmayacak. Ama deniyorum."

"Bana ne yapacağımı söyle," kendi sesimi bile tanıyamıyorum. "Ne söyleyeceğimi."

"Onu bu durumda asla bırakmayacağını söyle. Asla ve asla kendisini o kadar yalnız hissetmesine izin vermeyeceğini söyle ve bu yeterli."

"Asla, ama ben de bunu telafi etmek istiyorum."

"Yapamazsın. Ama onun için elinden geleni yapıyorsun ve bu benim için yeterli."

Ayağa kalkıyor ve bir çift topuklu ayakkabı giyiyor. "Bazen keşke geri dönebilsem, o kıza zor olacağını ama buna değeceğini söylesem diyorum. Ona o saatleri en iyi şekilde değerlendirmesini söyle çünkü o acıdan sonra bir daha asla yalnız kalmayacak."

Bileklerine parfüm sıkıp yanımdan geçip kapıdan çıkarken kelimeler kifayetsiz kalıyor. "On bire kadar evde olurum."

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Stephanie'nin Krem Şantili Melek Gıdalı Pastası *Baker, Oregon*

8 porsiyon yapar
2 saat

1 Angel Food Kek Karışımı
1 Pint Ağır Krem Şanti 6
Yemek Kaşığı Kakao
2/3 Fincan Şeker

Angel Food kekini paket talimatlarına göre hazırlayın. Kalan malzemeleri hafifçe çırpın ve buzdolabında soğutun. Kek soğuduktan sonra, soğutulmuş karışımı koyulaşana kadar yüksek devirde çırpın ve kekin üzerine eşit olarak yayın.

OceanofPDF.com

thirteen

Clarissa

Arabanın kapısını kapatıp eve dönmeden önce Brett'e el sallıyorum. Bana ilk çıkma teklif ettiğinden beri sadece birkaç kez buluştuk. Uzun vadeli bir adam olup olmadığını söylemek için yeterli değil, ama orada kimya olduğunu bilmek için yeterli. Ağırdan alıyoruz, baskı yok, bu da benim için sorun değil. Dante'ye sahip olduktan sonra, kendime zorunlu olarak eyere geri dönme anını verdim, ki bu aptalca bir iş olduğunu kanıtladı. Şimdi hayatımın en özel yollarını araştırdığım noktasındayım. Kalbimi ve bedenimi vermeden önce, kimyadan daha fazlasını hissedebildiğimden emin oluyorum. Konu flört etmeye geldiğinde kendime verdiğim değer hüküm sürüyor ve bana kur yapan her erkek benim kadar sabırlı olmak zorunda çünkü ben iki kişilik flört ediyorum.

Troy, Dante'ye bakma konusunda iyi davrandı, bu yüzden bakıcı bulma konusunda endişelenmememi çok daha kolay hale getirdi. Bu noktada kendini Dante'ye adanmış görünüyor, bu da işleri kolaylaştırıyor. Parker'ın ilk değerlendirmesine rağmen, bu bir destan ya da boktan bir gösteri değil.

Bu işe yarayabilir.

Verandaya doğru yürürken yanan iki balkabağı görüyorum, ikisinden büyük olanın içinde Troy'un forma numarası olan karmaşık bir şekilde oyulmuş bir kale direği var, diğeri ise şüphesiz oğlumun, çay ışıkları nedeniyle gururla parlayan The Legit Life logosu. Bahçe yeni biçilmiş, yapraklar poşetlenmiş ve kaldırıma getirilmiş. Bu Dante'ye verebileceğim ilk gerçek ev ve gururla bahçeden onu seyrediyorum. Troy'un yardımıyla bazı ekstralar için biraz paramız oldu. Renkli Cadılar Bayramı cicili bicili sundurma sütunları ve Troy'un ev dükkanından aldığı birkaç balkabağı ve bir hayaletle aydınlatılmış bahçe bana daha gerçekçi geliyor. Zar zor ödeyebildiğim kira kontratını üstlendiğimde çok endişelenmiştim ve şimdi kendimi Troy'un haftalık çekleri için minnettar buluyorum.

Anahtarı çevirirken içeride yarı yolda duruyorum ve kanepede koyu renk yıkanmış kot pantolonu ve çıplak ayaklarıyla tek başına ve üstsüz uyuyan Troy'u görünce nefesim kesiliyor. Dizüstü bilgisayarını yırtık karnının üzerinde açık, gözlükleri burnunun üzerine tünemiş. Bana tamamen farklı görünüyor, savunmasız ama bir o kadar da seksi. Kapının arkamdan kapanmasını engelliyorum ve durduğum yerden onu hayranlıkla izliyorum. Adama bakmak inanılmaz. Tamamen gevşemişken bile mükemmel; geniş çenesi, dalgalanan göğsü ve karın kasları, dar beli ve kalçalarından çıkıntı yapıp kot pantolonunun içinde kaybolan belirgin bir V bölgesi var. Onu kanepemde bu kadar rahat görmek hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. O gerçekten erkek güzelliğinin mükemmel bir resmi, her kadının fantezisi. Ondan hâlâ bu kadar etkileniyor olmaktan nefret ediyorum. Ona kızdığım onca yıldan sonra bile, üzerimde tanıştığımız geceki etkiyi bırakıyor. Ama onu bu şekilde, baba modunda görmek beni meraklandırıyor ve onun hakkında fazla bir şey sormasam da, onu neyin harekete geçirdiğiyle daha fazla ilgilenmeye başlıyorum.

Yanlış olmasına rağmen, ona yaklaşırken kendime engel olamıyorum ve ne üzerinde çalıştığını görmek için parmağımı mousepad üzerinde gezdiriyorum. Bunu bir öğretmenin merakına bağlıyorum. Bir gün üniversite düzeyinde öğretmenlik yapmayı umuyorum. Profesör Arden'ın kulağa hoş gelen bir ismi var ve alacağım para da şu anda kazandığımdan çok daha iyi olacak. Ekran yüzünü aydınlatıyor ve burnunun rahatsız edici ışıktan kırıştığını gördüğümde içim cız ediyor. Hala uyuduğundan emin olduğumda, üç açık Google arama penceresi görmek için yukarı bakıyorum.

Laktoz intoleransı olan çocukları beslemek için en iyi yiyecekler. Mükemmel frittata nasıl yapılır.

Kelimeleri tekrar tekrar göz kırpyorum. Frittata'yı ne kadar çok sevdiğimi sadece bir kez laf arasında söylemiştim. Ama son arama beni şaşkına çevirdi.

Kendinizi eşinize kanıtlamanın on yolu.

Onun hakkındaki düşüncelerimi gerçekten bu kadar önemsiyor mu?

Onun altımda kaydığını hissettiğimde keşfimle ilgilenecek zamanım olmadı ve boğazımı temizlemek için bir adım geri atarak onu tamamen uyandırdım. Gözleri açılıp Clark Kent gözlüklerinin altından bana uykulu bir gülümseme verdiğinde neredeyse dizlerime vuracaktım. Oturma odamda çok fazla Troy var.

"Hey, randevun nasıldı?"

Dizüstü bilgisayarını kapatıp oturmak için hareket ettiğinde "Güzel," diye ciyaklıyorum. "Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme," diyor uyku dolu bir sesle, "bu benim işim." "Doğru. Yine de teşekkürler."

"Sorun değil." Gömleğine uzanıyor ve onu karın kaslarının üzerinden aşağı doğru çekerken son bir kez daha bakma isteğiyle savaşıyorum. "Çok geç kalkmadı. Sanırım dokuz gibi sızdı."

"Oh? Güzel." Troy kanepeden yıpranmış bir kasket kaldırıyor, arkaya doğru takmaması için dua ediyorum, bu benim zayıflığım, ama takıyor.

Piç kurusu.

Ayağa kalkıp alanımı doldurduğu anda, kadınsı organlarımın canlandığını hissediyorum.

"Balkabakları harika görünüyor."

"Evet," diyerek Dante'nin odasına doğru baktı, dolgun dudaklarında bir gülümseme vardı, "iyi iş çıkardı."

"Bunu tek başına yapmadığına eminim."

"Çoğunlukla öyle. Hey, sana bir şey sormak istiyorum." Bana doğru bir adım atıyor ve ben kendimi geri çekilirken buluyorum. Geri çekildiğimi fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi kaçırmadım.

"Neden geri çekiliyorsun?"

"Yok bir şey, burası çok sıcak. Isıtıcıyı açtın mı?"

Başını sallıyor. "Hayır. Dışarısı yetmiş derece."

"Oh, şey, ben ateşliyim." Yüzümü yelpazelemeye başlıyorum ve gözlerini vücudumda gezdirirken sırtışı genişliyor.

"Öyle misin?"

"Hmm. Peki, sorunuz nedir?"

"Umuyordum ki," dedi gözlüğünü çıkarıp elinde katlayarak, "belki gelecek hafta ikinizle birlikte şeker mi şaka mı oynamaya gidebilirim."

"Tabii. Evet. Bu iyi olur."

Kekelediğimi duyduğunda, gözlerine ulaşacak kadar büyük bir gülümsemeyle gülümsüyor ve ben çantamın askısını öyle sert kavırıyorum ki kıracağımı düşünüyorum.

Kendine gel, kadın. Bu şekilde hamile kaldın.

Onunla ilgili her şey çok büyük, varlığı, gülümsemesi, göz kamaştırıcı beyaz gülümsemesi.

"Harika."

"Harika mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Evet, az önce şaka mı şeker mi oynamaya gidebileceğimi söyledin." "Dedim, değil mi?"

Kaşlarını çatıyor. "İyi misin? Hastalanıyor musun?"

"Hasta, değil mi?" Esniyormuş gibi yapmak için ağzımı bir mil genişliğinde açıyorum ama geri tepiyor çünkü oyuncu değilim. Yorgun görünmek yerine, onun uzatmadığı çataldan bir şeyler ısırmaya hazırmışım gibi görünüyorum.

"Bademcikler iyi görünüyor," diye kıkırdıyor.

"Belli ki yorgunum!" Gözleri açılıyor, ses tonumdaki savaş ya da kaç ifadesini duyunca kahkahayı basıyor. Eskiden bu konuda çok daha iyiydim. Eskiden bir oyunum vardı, ama bu adam tek başına gerilmiş bir vajina ve kum tanesi büyüklüğünde meme uçlarıyla bunu mahvetti.

"Bahçeyle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

"Çok kibar," diye alay ediyor, bir adım daha atıp şakacı bir şekilde burnuma vuruyor. "Dante'nin kusursuz bir terbiyesi var, tıpkı annesi gibi."

Harika kokuyor, erkek sabunu ve taze kolonya gibi. Bunun etkisiyle aklımı başıma topluyorum ve kendimi kol mesafesinden uzaklaştırıyorum. "Teşekkürler."

"O kadar terbiyeli ki, çoğu zaman bir çocukla konuştuğumu unutuyorum." "Evet, kendine has bir tarzı var."

"Annesi de öyle."

İltifatı duymazdan geliyorum ve mutfağıma yöneliyorum. "Belki de kendimi iyi hissetmiyorumdur. Biraz çay yapacağım. Sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkürler, işe gitmek için hazırlanmam gerek."

Saate bakıyorum ve gece yarısına yakın olduğunu görüyorum. "Üzgünüm, bu kadar geç kalacağımı tahmin etmemiştim."

"Bu konuda iyi olduğumu biliyorsun."

"Yeterince uyumamışsın."

Omuz silkiyor. "Buraya gelmeden önce dersten sonra biraz kestirdim ve evde bir saat daha uyuyacağım."

Başımı salladım. "Bunu nasıl yapıyorsun anlamıyorum."

"Yılların pratiği" diyor, çantasını topluyor ve içinden bir zarf çıkarıp bana uzatıyor.

"Bir çek daha mı? Bu hafta zaten bir tane verdin." Zarfı açıyorum ve yırtık kenarından ona bakıyorum. "Biletler mi?"

"Belki doğum günümde, sezon bitmeden önce onu maçlarımdan birine getirebilirsin diye düşündüm."

Başımı salladım. "Bunu düşünüyordum. Özür dilerim-"

"Özür dilemek yok. Önümüzdeki ayın ilk günü bir iç saha maçı var ve eğer kendini yeterince rahat hissediyorsan onu da getirebilirsin diye düşündüm. Orada bir arkadaş için bir tane var."

"Bu," diye yutkundum, "çok düşünceli bir davranış."

Başını sallıyor ve kapıya yöneliyor. "Sonra görüşür müyüz?" "Elbette... Troy?"

"Öyle mi?" Bana dönüyor ve gözlerimiz birleşiyor. "Sen... kısa sürede onunla uzun bir yol kat ettin. Bence gayet iyi gidiyor."

Kıkırdıyor. "Çok iyi, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet. Sürekli senden bahsediyor."

Bu bana bir diş parlaması daha kazandırdı. "Bildiğim iyi oldu. İyi geceler, Clarissa." "İyi geceler."

OceanofPDF.com

fourteen

Troy

Kevin dolapların arasındaki bankta oturduğu yerden ciyak ciyak bağıyor. "Tanrım, ölüyorum. Kramponlarıma uzanamıyorum. Dostum, çıkar şunları üstümden." Ayağını bana doğru uzatıyor ve ben onu itiyorum.

Tüm soyunma odası acı içinde homurdanıyor. "Umarım buna değmiştir, seni orospu çocuğu!" Biri bağıyor ve iniltiye yükseliyor.

Koç Elliot bize her zamankinden daha fazla yükleniyor. Takımdan biri kızıyla ilişkiye girmiş ve o da bunu burnuna sokmuş. Hangi numaranın kendi çocuğunu kovduğundan emin değil, bu yüzden hepimiz bedel ödüyoruz. Hiçbirimiz güvende değiliz. Koç peşimizi bırakmıyor ve görünüşe bakılırsa sezon boyunca hepimizi cezalandırmayı planlıyor. Birkaç galibiyetle geçiştirdik ama perde arkasında takım için dayanışmayı gösteren hiçbir şey yok. Tek bildiğim kendine çeki düzen verse iyi olur çünkü tüm geleceğim bu sezona bağlı ve elimizdeki galibiyetlerle zar zor ayakta kalmayı başardık.

Kevin, "Bu gece dayanabileceğimi sanmıyorum," dedi.

"Kalbimi kırmayacaksın. Zaten planlarım var." Dolabımı kapattım ve çantamı çektim.

"Ne yapmak için?"

Oğlumu şeker mi şaka mı oynamaya götür.

"Seni ilgilendirmez."

"Menüde iyi bir şeyler var mı?" "Her zaman kadınlarla ilgili değildir."

"Hiç kimse

söylemedi." "Sonra

görüşürüz."

"Neyin var senin?" Bankta oturmak için ayağa kalktı. "Son zamanlarda pek bir şey yapmıyorsun. Kahraman partisinden erken kaçtın. Sende

Bir şeyler mi oluyor?"

"Bu yirmi soru da neyin nesi? Bu yıl tamamen top ve koşturmayla ilgileniyorum. Bunun nesi yanlış?"

"Bir kız var."

"Hayır." Bir kadın var ve karşılıklı göz sikişine rağmen onunla bir şansım olmadığını açıkça belirtti. BMW'nin her gelişinde şansım azalıyor. Aramızda ortak ebeveynlik dinamiğinden daha fazlası var, ama geçen hafta yatak odasında bana söylediklerinden sonra bunu zorlayacak değilim.

Sözleri her gün aklımdan çıkmıyor ve ona olan tutkumu geride bırakma zamanının geldiğini kabul etmekten başka çarem kalmıyor.

Top programım nedeniyle vardiyalarım daha yorucu geçiyor ve hayat bana maddi açıdan hiç rahat vermiyor. Dante'ye bir şeyler almaktan tüm kredi kartlarımın limiti dolmak üzere - ihtiyacı olan, istediği şeyler - ve bundan pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum. Bir de Clarissa'nın sonunda kiraya yardım etmesi için verdiğim çekleri bozdurduğu gerçeği var.

Bu sorumluluğu ben istedim, hepsini, ama kendi ihtiyaçlarıma ayak uydurmak zorlaşıyor.

Ve tüm bunlar olurken, çılgınca bir şekilde askere alınma umudumu koruyorum. Paranın Clarissa ya da benim için bir daha asla sorun olmamasını sağlayacak bir sözleşme için dua ediyorum.

"İşte yine başladın, kendi kalın kafana hapsolmuşsun. Pes ediyorum. İ ş i n i yap dostum, ama bana bunun bir kızla ilgili olmadığını söyleme. Bir adam düşüncelerinde bu kadar ileri gittiğinde, her zaman bir kadındır." Kevin, aptal oynamasına rağmen, aslında kendini gösterdiği kadar aptal değildir. Bir erkek neden aptal rolüne razı olur, beni aşar, ama söz konusu arkadaşları olduğunda, olabildiğince sadıktır ve onu yanımda tutmamın ana nedeni de budur.

"Özür dilerim, kardeşim. Yakında seninle birlikte olacağım ve kendi işimizi yapacağız." "Her neyse, ben kıskanç bir kız arkadaş değilim. Beni kütüphaneye bırak. eve gider misin?"

"Asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Soyunma odasından çıkarken "Pes edersen hikâye olmaz" diyor.

Çıkarken Lance'e başımla selam veriyorum, o da bana karşılık veriyor. Aynı evde yaşamamıza rağmen hala çok fazla konuşmuyor olsak da, sırlarını öğrendiğim için taşındıktan sonra ilişkimiz ciddi bir değişim geçirdi. Bir bakıma Lance'in kaderi benim ellerimde ama o da bana güveniyor. Bu noktada bir arkadaşlıktan çok bir anlayış söz konusu, ama bizim için işe yarıyor.

Kevin'i bıraktıktan sonra eve geldiğimde Theo'nun kanepede bir reality şov izlediğini ve pis pis sırtarak mesajlaştığını gördüm.

"N'aber?"

"Hey, dostum," diyor, telefonundan başını kaldırmadan. "Bu gece için bir planın var mı?"

"Hayır, evde kalıyorum," diyor ve bana bakmadan önce gelen bir mesajı kontrol ediyor. "Sen mi?"

"Clarissa'nın Dante'yi şeker toplamaya götürmesine yardım edeceğim."

Daha fazla şaşıramazdı. "Gerçekten mi? Çok havalısın."

"Bugünlerde çok dikkatli olamıyorum."

Theo başını sallar. "Anlaştık. İyi eğlenceler." "Eğleneceğim. İyi eğlenceler."

Theo bir ay öncesine kadar bakireydi ve bekâretini kaybettiğinde yaşanan katliam için hâlâ beni suçluyor. Onu bir partiye götürerek ve bir kızla tanıştırmak ona iyilik yaptığımı düşünmüştüm ama bu geri tepti ve bunu kıskırtan ben olduğum için hala kin tuttuğunu söyleyebilirim. Tanıştığımızdan beri bana karşı kendi temkinli tavrını sürdürüyor ve bu olay bana hiç yardımcı olmadı. Herkesin kendine göre varsayımları var ve gerçek şu ki bazen ben de bu kalıplara uyuyorum. Birkaç kez statümden faydalandım ve dürüst olmak gerekirse, bu tür şeyler yakın zamana kadar benim için hiç önemli değildi.

Kendimi her geçen gün daha fazla önemserken buluyorum ve bunun bana benzeyen, benim adımları taşımasını istediğim küçük bir çocukla ve annesinin algısıyla ilgisi var. Ben bir baba olmak istiyorum, *onun* babası, komşusu Troy değil ve bunu başarmanın tek yolu annesinin saygısını kazanmak. Clarissa'nın kampüsteki dedikodulardan haberdar olmasını beklemiyorum ama Dante uyanmadan önce gitmeleri için özel bir özen göstermeme rağmen beni bir ya da iki kez dışarı çıkarken birkaç kıza veda ederken yakaladı. Onun algısı benim baş düşmanım ve neredeyse benim için önemli olan her şeyi elimden alıyor.

Belki çok şey istiyorum ama şu anda her şeyden çok istediğim tek şey Clarissa'nın bana bir kez olsun layıkmışım gibi bakması.

Ön kapıdan geri çekiliyorum, yumruklarım kalçalarımdaya. Kapı açıldığında, kocaman gözlerle karşılaşıyorum. Clarissa'nın parlak dudaklarından yüksek sesli bir kahkaha patladığında sönüyorum. Onun acınası kostümünü inceliyor ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Giyineceğimizi söylediğini sanıyordum?"

Nazlı nazlı gülümsüyor. "Maske ya da *şapka* gibi bir şey demek istedim." Sırtına takılı peri kanatlarını görebileceğim şekilde dönüyor. O zaman gözlerinin üstündeki ışıltıyı fark ediyorum ve bu ışıltı yüzüne, boynuna ve açıkta kalan derisinin geri kalanına yayılıyor. "Tim Burton gibi davranmanı istememiştim."

"Bütün yarasa havamı senin için harcadım," diye homurdanarak evin içine giriyorum.

"Bu *komşuluk işini* ciddiye alıyorsun, değil mi?" Kapı aralığından geçip kulağına fısıldamak için eğildiğimde kıcımlı nasıl kontrol ettiğini kaçırmıyorum.

"Birçok şeyi ciddiye alırım, kıcıma doydunuz mu yoksa poz mu vereyim?"

Gülüşi kayboluyor ve yüz hatları çatık kaşlara dönüşüyor. Bu sefer onu kızdırmam sadece beş saniye sürdü. "Dişlerini fırçalıyor."

"Ne için? Onları şekerle çürütmek üzere değil mi?" "Aynen öyle. Savunma en iyi hücumdur."

"Uh huh."

İçim yanıyor, takım elbisemin içinde kayıyorum, kendimi ondan kurtarmaya hazırım ama oğlumun yüzündeki gülümseme ve oturma odasına koştuğunda gözlerindeki huşu buna değişiyor. O, yapabileceğim her fedakârlığa değer.

"BATMAN!"

"Hey, dostum." Kurbağa kostümü giymiş, silindir şapkalı bir şekilde ortaya çıktığında gülmeme engel olamıyorum. "Michigan J. Frog, sanırım?"

Clarissa'ya dönüyorum, o da omuz silkiyor. "Son dakikada kostümünü değiştirmek için ısrar etti. Videoları izlemeden duramıyor."

"İyi mi?" Dante umut dolu gözlerle bana bakıyor.

"Şimdiye kadar gördüğüm en havalı şey."

"Gerçekten mi?" Gıcırıyor, onayım için endişeleniyor, bu da göğsümde çiğ bir ağrıya neden oluyor.

"Kesinlikle. Sadece kimse hemen anlamazsa üzülme, tamam mı?"

"Amaç da bu zaten. Duh."

Clarissa Dante'ye, "Git ayakkabılarını giy," der ve Dante ayakkabılarını kapıdan alıp mutfak masasına oturmaya gider.

"O çok... havalı," diyorum ayakkabı bağının halkasındaki ilk yakalamayı kaçırıp tekrar denerken.

"Evet," diyor Clarissa gururla, ikimiz de onun ayakkabılarını bağlamasını izlerken. "O öyle."

Onun gibi bir çocukla daha önce hiç tanışmamıştım. onu yaratmak için. "Gelecek yıl neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Başını sallıyor, burada kalacağımı söylememe şaşıyor ve ben de tepkisine sinirlenerek yüzünü tamamen ona dönüyorum.

"Gerçekten mi?" Fısıltım sert. "Gelecek yıl burada olacağıma inanmak bu kadar zor mu?"

"Peki ya futbol?" "Ne olmuş ona?"

"Askere alınacaksın."

"Olursa o köprüyü geçeriz." "Troy, bu olacak."

"Güven oyu için teşekkürler ama eminim ki futbolcuların kariyerlerinin yanı sıra aileleri de vardır."

"Evet, ama biz seninle gelmiyoruz." Sertçe yutkunuyorum, her türlü tartışma boğazımdan aşağı kayıyor. Söz konusu onunla konuşmak olduğunda bu günlük bir alışkanlık. Adımı haykıran binlerce kişilik bir kalabalığa sahip olabilirim ama Clarissa'nın bir sözü gururumu ayaklarımın altına aldırabilir. Yıllar içinde bir şekilde üzerimde bu gücü kazandı. "Bak, taslağa daha aylar var. Bu gece tartışmasak olmaz mı?"

Başını salladı ve ben de oğlumu çağırdım. "Hadi dostum, şeker bekliyor." Dante parlıyor ve bana doğru koşuyor, boş plastik jack-o-elinde fener. Onu kucağıma alıp Clarissa'ya telefonumu uzatıyorum. "Bir fotoğraf çekebilir miyiz?" Dante kollarımda kıpırdanıyor, şeker toplamaya başlamak için sabırsızlanıyor. "Kıpırdama, So-"

Clarissa telefonu yarıya kadar kaldırarak duraklıyor ve gözlerimiz neredeyse beceriksizliğime kilitleniyor. "Kıpırdama, Dante."

Gözlerim hâlâ birbirlerine dikili, sinirlenerek ve öfkemi kontrol altında tutmak için çenemi sertleştiriyorum. Sadece birkaç ay oldu. Telafi etmem gereken altı yıl var. Dante küçük ellerini yüzümün yan tarafına koyarak gözlerimi kaçırıyor. "Neden benimle fotoğraf çektirmek istiyorsun?"

"En sevdiğim Cadılar Bayramı'nı nasıl hatırlayacağım?" Gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Gelecek yıl burada olmamdan korkuyor mu? Ona doğru cesurca bir bakış atıyorum ve gözlerinin umut gibi bir şeyle parladığını görüyorum. Öfkem hafifçe yatışıyor ve bu umudu asla yok etmek istemediğime eminim. Bana tarif ettiği şekilde bir daha yalnız kalmasına asla izin vermeyeceğim. Ona bu konuda güvence veren gereksiz sözler yerine, bu sözü kanıtlayacağım. Ve bu zaman alacak. Hayatlarına ne kadar entegre olursam, ikisi için de her şeyi, her şeyi yapabileceğimi hissediyorum. Bugünlerde fazla mücadele etmeden bana bu şansı verdi, peki o zaman neden taslaktan bahsediyor? Ayrılmam konusunda neden bu kadar ısrarcı? Ve benim ayrılmamla ilgili endişelerinin herhangi biri kendisi için mi?

"Bu kostümü nereden aldın?" Takdirle bakarak sordu. Geçen gece onu bana bakarken yakalamıştım ve hâlâ uyuduğumu düşünmesine izin vermiştim. Mesele cazibe değil ve hiçbir zaman da olmadı. Benim merak ettiğim, ona baktığımda onun da benim hissettiklerimi hissedip hissetmediği. Onda birini bile mi?

Dante'ye seslenmeden önce ona göz kırparak "Yarasa Mağaramdan tabii ki," diye cevap veriyorum. "Kimseye benim olduğumu söyleme, tamam mı? Sence gerçek gibi görünebilir miyim?" Dante'yle konuşuyorum ama sözlerim gözümü ayırmadığım Clarissa'ya yönelik.

"Harika görünüyorsun Troy, *gerçekten*."

"Bu Bruce," diye düzeltiyorum, "ama sadece ikiniz için."

"Bruce kim?" Dante gözlerini aramızda gezdirerek soruyor. Oğluma bakakalıyorum. "Batman'i görmedin mi?"

"Hatırlamıyorum," diyor kıpırdanarak elimden kurtulmaya çalışırken.

"Bekle dostum, annene gülümse." İşaret üzerine Dante annesine dönüyor ve tüm dişlerini gösteriyor. Clarissa ve ben onu serbest bırakıp telefonumu almadan önce bir kahkaha paylaşıyoruz.

"Hazır mısın?" Başını sallıyor ve yemin ederim gözlerinin yaşlarla parladığını görüyorum. "İyi misin?"

"Evet, sadece duygusal. Kim bilir bunlardan kaç tane o l a c a k ? Çok hızlı büyüyor."

"Hayır," diyorum, *gözüm*den kaçmamış. Şu an için beni içeri alıyor ama böbürlenecek değilim. "On iki yaşına kadar şeker ya da şaka yaptım."

"Haklısınız. Bu endişe çok erken. Bel çantamı alayım."

Başımı sallayarak, o iğrenç çantayı beline bağlarken sırtmama engel olamıyorum.

"Ne?" Omuz silkiyor, "geri dönüş yapıyorlar."

"Geldikleri yerde kalmalıydılar."

"Oh, öyle mi, ukala? O daracık kıyafetin içinde telefonunu nereye koyacaksın?"

Meydan okuma kabul edildi, telefonumu omzumun üstündeki bölmeye sokuyorum ve o başını sallıyor. "Tabii ki." Bakışlarımız tekrar birleşiyor ve ben bunu hissediyorum. Tanıştığımız geceki aynı vızıltı. Belli belirsiz ama orada ve göğsümde bir gong sesi gibi. Kendisinin de o ana kapıldığını fark edince teni pembeleşiyor.

"Hey, Troy," diye ciyaklıyor Dante altımdan. "Sadece bu gece için babam olur musun?"

Clarissa'nın gözleri düşüyor. Hiçbir şey söylemeden hepimizi dışarı çıkarıyor ve Dante'nin önünde diz çöküp silindir şapkasını düzeltmeden önce ön kapıyı kilitliyor. "Kimse Batman'in kimliğini bilemez, bebeğim. Bu yüzden o Batman. Ona Batman deyin."

"Tamam," diye kabul ediyor Dante, kalbim çatlarken başını sallıyor. Öfkeliyim ve gözlerini benimkilere kaldırdığında bu belli oluyor. Kendi kendime akıl yürüterek bu saçmalığı sineye çekiyorum. Sabırlı olmak zorundayım. Clarissa umutlarıma bir pala indirdiği için bana başsağlığı dilemek üzere fısıldamak için hamle yapıyor ama başımı sallıyorum ve Dante'nin elini tutarak bunu şimdilik bir kenara bırakıyorum.

Gecenin büyük bir bölümünde Dante'den sadece bir 'ribbet' olarak kapı kapı dolaştıktan sonra, eve dönüş yolunda sadece üçümüz kaldığımızda, pasif kurbağamız etkileyici iki şarkılık bir rutine girdi ve küçük ciğerlerinin tepesinde şarkı söyledi. Bütün gece bu gösteriyi bekledim ve beklememe rağmen hayatımda hiç bu kadar çok gülmemiştim. Eve dönüş yolunun geri kalanı

beni rahatsız etti. Dante'nin yaşında iki çocuk yanımdan geçerken, sanki normal bir şeymiş gibi ona Weirdo McGeirde diye seslenerek işaret ediyorlardı. Clarissa ve Dante sanki onları duymamışlar gibi görmezden gelmişlerdi ama duyduklarını biliyordum. Konuşmak için ağzımı açtığımda Clarissa bana başını salladı ve o an için konuyu kapatmaktan başka çarem yoktu.

"Bruce Wayne, anladım," diyor Dante uyku dolu bir sesle, son Kit Kat'ını da mideye indirirken. Clarissa, Dante pijamalarını giyerken onun şekerlerinin her bir parçasını aldığı zulayla değiştirmişti. Bana hastaların ne dağıttığını asla bilemeyeceğini söylemişti ve ben de buna katılıyordum. O gerçekten harika bir anne. Daha iyisini, daha fazlasını isteyemezdim. Ama istiyorum ve bu kısmı geride bırakmak zorundayım. Deniyorum da.

Geçen hafta sonu Kahraman partisinde köylü kızımınla karşılaştım - her yıl Cadılar Bayramı'ndan önceki hafta sonu düzenlenen ve kahramanınız gibi giyindiğiniz bir toplantı

-Ve *yine* vuruldum. Bu sefer yaşlı bir vatandaş gibi giyinmişti ama sadece aksanından bile onu kalabalığın içinden seçmeyi başarmıştım. Onda beni cezbeden bir şey vardı ve hala kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bana adını ya da günün saatini söylemeyi reddetti. Bu bir meydan okuma ve ben de buna hazırdım, ancak gizemli kızım beni uzakta tutmakta kararlı görünüyordu. Şu andan itibaren, flört oyunumu ciddiye almaya çalıştığımda bile bir bok için vuruş yapmıyorum. Kendime en tatlı zaferlerimin zor kazanıldığını hatırlatmaya devam ediyorum. Zaman ve sabır benim dostum, dürtüsellik sorunum ise en büyük düşmanım.

Dante yanımda kıvrılmış yatarken Clarissa karşımda oturuyor ve ayaklarını onun kucağına koyuyor. Daha önce lateksin altından gelen kaşıntı şiddetle geri geliyor ve takım elbisemin içinde giderek daha rahatsız oluyorum, boşa kalmak ve anda kalmak için savaşıırken kolum kanepenin arkasına rahatça sarkıyor.

Clarissa'ya bakıp ikimizi de incelediğini, yüz ifadesinin okunamaz olduğunu gördüğümde bunun bir aile yanılsaması olduğunu söylüyorum kendime. Onu yakaladığımda başka tarafa bakma zahmetine girmiyor. Dante'nin gözleri düşmeye başladığında Clarissa aramıza giriyor ve parmaklarını Dante'nin sarı saçlarında gezdiriyor. "Bu gece iyi eğlendin mi, dostum?"

"Evet, teşekkür ederim anne," diyor bitkin bir halde, gözleri yarı açık. Başını kaldırıp bana bakıyor ve göğsüne dayadığım elimi kavırıyor. "Teşekkür ederim Troy."

"Hoş geldin, dostum."

Birkaç dakika sonra kaşıntı çirkin başını gösterdiğinde ışık gibi söner. Clarissa onu kanepeden kaldırdığında Dante kıpırdanır ve ona bakar, "Bu gece seninle uyuyabilir miyim anne?"

"Bunun için çok yaşlandın."

"Lütfen?"

"Tamam, ama sadece bu gecelik."

Onu yatağına yatırırken, kışım yanıyormuş gibi ayakta duruyorum. Bir dakika sonra geri döndü ve takım elbisemi yırtmaya başladığım sırada beni yakaladı. "Kahretsin."

"Sorun nedir?" Clarissa oturma odasına geri dönerek soruyor.

"Bilmiyorum... bir sorun var." Derim alev almış gibi hissediyorum. O beni izlerken kıkırdarken ben lateksi yırtmaya ve fermuarla boğuşmaya başlıyorum.

"Kahretsin, orada durup gülme Clarissa, bana yardım et!"

"Sakin ol," diyor, fermuarı kavramak için etrafımda dönerek, "bırak ben halledeyim," diye talimat veriyor artık kahkahalar arasında. "Mücadele etmeyi bırak."

"Yanıyor!" Fısıldayarak

bağırıyorum. "*Acele et.*" "Olamaz, latekse alerjin mi var?"

"Sanmıyorum, bilmiyorum. Lütfen," diye yalvarıyorum. "Gülmeyi kes. Hiç komik değil, taşaklarım pişiyormuş gibi hissediyorum."

Ben yakayı yırtarken o gülüyor, takım elbisenin bütünlüğü umurunda bile değil. "Ben ciddiylim. Lütfen, lütfen," diye yalvarıyorum sonunda pelerinimi çıkarıp fermuarla uğraşırken. Fermuarı indirdikten sonra kostüm ayaklarımın dibine gelene kadar yırtıyorum.

Clarissa geri adım attı. "Aman Tanrım." Yüzündeki ifade beni korkuyla felç etti.

"Kötü mü?"

"Git, hemen soğuk bir duş al. Bir çeşit alerjik reaksiyon geçiriyorsun."

"Bunu geçen gece birkaç saatliğine giydim," diye bağırıyorum koridorda kışımı yırtarcasına ilerlerken. O da peşimden geliyor. "Muhtemelen sıcaktır." Hızlı bir fındık kontrolü için banyo kapısını arkamdan kapattım ve kızgın kırmızı olduklarını ama büyük komutanla birlikte hala sağlam olduklarını görünce rahatladım. Biraz daha incelediğimde, boynumdan kasıklarımın kadar uzanan ve kalçalarımın patlamaya başlayan küçük şişliklerle kaplı olduğumu fark ediyorum. İşin iyi tarafı, bir daha asla taşaklarımı tıraş etmek zorunda kalmayabilirim. "Bu da ne böyle!?"

Kapının sertçe çalınmasıyla kapıyı açtım.

"Al, isilik değilse diye," diye küçük bir fincanı bana doğru itti. "ocuk Benadryl'i, biraz yardımcı olabilir."

"Yakıyor," diye sızlanıyorum, fincanı alıp içindekileri bir atış gibi geri fırlatıyorum.

Glmsemekten kendini alamıyor, emir verirken bardağı geri alıyor. "Soğuk bir duş al, ocuk sabunu kullan çünkü içinde parfüm ya da boya yok. Yavaşça ovala, kazıma. Yan odaya gidip sana kıyafet getireceğim, sakın i çamaşırını giyme."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "nk m?"

"nk eğer-" Gözlerini deviriyor. "Evet, oğlum kesinlikle senden çok fazla DNA almış. Sadece dediğimi yap."

Homurdanıyorum, uvalımı tırmıklama dürtüsü dayanılmaz. "Tamam."

"Zavallı Batman'in isilik olmuş," diye homurdanıyor ve ardından kahaahalar patlıyor. Eğlencesi koridorda yankılanırken gözlerimi kısarak kapıyı üzerine kapatıyorum. "Sanırım, G-g-Gotham bu gece güvende değil."

Jenny'nin Krem Peynirli ve Picante Dip Sosu

İçkici/Barmen, Dallas

2 Bardak Yapar
5 dakika

2 8 Oz. Paket Krem Peynir - yumuşatılmış
1 1/2 Fincan Picante Sos (acı, orta veya hafif)
2 Yemek kaşığı Limon Suyu - isteğe bağlı

Krem peynir ve picante'yi el mikseri ile pürüzsüz ve kremsi olana kadar çırpın. Limon suyunu ekleyin ve iyice karıştırın. Tortilla cipsi veya taze sebzelerle servis edin.

Not: El mikseri kullanmak yerine mutfak robotunda karıştırabilirsiniz.

OceanofPDF.com

fifteen

Clarissa

Neyse ki Theo evdeydi çünkü Troy'un anahtarlarını almayı unutmuştum. Durumu açıkladıktan sonra beni Troy'un yatak odasına götürdü. İçeride, penceresinden Dante'nin yatak odasını nasıl gördüğünü fark etmeden edemedim. Bizi ne sıklıkla izlediğini merak ediyorum. Ama aslında biliyorum. Troy her zaman takip konusunda gayretli olmuştur. Ama izlediğiniz kendi çocuğunuz olduğunda bu gerçekten takip olarak kabul edilebilir mi? Olamayacağına karar verdim.

Ben de ona ödetmek için aynı gayreti gösterdim. Ve ödedi de. Dante'yi geri getirdiğimde bana attığı her yalvaran bakışta tekrar gözüme girmek istediği açıkça belli oluyor. Ve ben hala bunun olmasına izin vermeye çalışıyorum.

Anlaşmamız başladığından beri ve Troy'un en iyi davranışından dolayı, Dante'nin babasız geçirdiği yıllar için içimde bir suçluluk duygusu oluşuyor. Ancak bir parçam hala onun yanlışların en büyüğünü yaptığına, yalanıyla geçim kaynağımı, uğruna çalıştığım her şeyi kasten tehdit ettiğine dair inancımı koruyor. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, Troy'un bir genç olarak oğlunun hayatına girmeye bu kadar hevesli olacağını hiç düşünmemiştim. Bu iki yüzlü bir yalandı, bana pahalıya mal olabilirdi ama olmadı. Belki de bu gerçeği kabullenmem gerekiyordur.

Uzak durmasını talep ederek ona bir çıkış yolu verdim. Hayatını kaygısız ve sonuçsuz yaşamanın bir yolunu. Elbette bunu öfke ve kızgınlıkla yaptım ama neden geri gelmeye devam ettiğini hiçbir zaman gerçekten anlamadım. O ilk yıllarda, hayatım boyunca onun gitmesine izin veremezdim, onu içeri alamazdım.

Troy'un kendimi ve kararlarımı sorgulamama neden olmasından nefret ediyorum ama son altı yılı Dante olmadan düşünemiyorum. Onu affedilmez sayarak Troy'la aynı günahı mı işledim? Asla geri gelmeyecek yıllarını aldım.

Mücadelemini şimdilik bir kenara bırakmaya karar vererek işime geri dönüyorum ve Troy'un odasına bakıyorum, bu kadar düzenli olmasına biraz şaşıyorum. Yine de annesi tarafından yetiştirildiğini biliyorum. Verandada benimle yüzleştğinde bunu bana hatırlatmıştı ve tanıştığımız geceki konuşmamızın bir kısmını unutmuş olmalıydı.

"Her zaman sadece annem ve ben vardık. O sert bir kadındır.

*Yaptıklarımın yanıma kâr
kalmasına izin vermiyor."*

"Yakın mısın?"

"Hırsızlar kadar kalın."

Bir saattir onun kamyonundayız ve yoğun bir şekilde öpüşüyoruz.

Dudaklarını boynuma değdiriyor.

"Annenle hâlâ yakın mısınız?"

Duraklıyor, nefesi kulağımı ısıtıyor. "Konuyu değiştirelim, annem hakkında konuşacak havada değilim."

Sinirlerim hâlâ gerginken, dudakları tenimde gezinirken kekeleyerek konuşmaya devam ediyorum.

"Sen," diye mırıldanıyorum, dili kulağımın kabuğunda gezinirken, "kahretsin," diye mırıldanıyorum, dişleri etime batarken onu kendime çekiyorum, "aklında daha iyi bir konu mu var?"

"Eteğimi yukarı kaldırıyor, sıcak elleri kalçalarımı nazikçe okşuyor. "Bu iyi mi?"

*"Bunu asla yapmam," diye inliyorum
ağızına doğru. "Uh huh, söyledin. Bu bir
evet mi?"*

"Evet." İzinle, keşfetmeye başlar.

*"Clarissa," diye öyle ateşli fısıldıyor ki, külotum su alıyor. "Kelimele
ihtiyacım var."*

Onun yerine harekete geçmeye karar veriyorum ve elini merkezime götürüyorum. Külotumu yana itiyor ve parmağının ucuyla giriş yerimde daireler çiziyor. Parmaklarının ucunda sırlıklam olduğumu hissettiğinde inliyor, göğsündeki gümbürtü dokunuşuna doğru eğilirken beni teşvik ediyor. Çok uzun zaman oldu. Rahatlamaya ihtiyacım var, hissetmeye ihtiyacım var. Bitter çikolata ve vibratörümünden daha fazlasına ihtiyacım var. Ben iyidim. İyiden de iyidim. Son ayrıldığımdan beri bir aziz gibiydim. Troy'a bakıyorum, benimle ustaca oynamasını izliyorum, dokunuşu sarhoş edici, sesi saf baştan çıkarıcı. O altın gibi ve güzel ve aylarca süren bekârlığı bitirmek için mükemmel bir yol.

"Çok iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyorum dudaklarına; gözleri, kötü muamele görmüş Dodge'unun arkasında üzerimde gezindiği yerden ıslıl ıslıl

parlıyor.

Beni başka bir yere götürmeyi teklif etmişti ama ben ona güvenebileceğimden emin olana kadar barın otoparkında kalmamızda ısrar etmiştim. Ne istediğimden emin olana kadar.

Bir sonraki öpücüğünde, dilinin bir sonraki derin hamlesinde, bir parmağını içime sokuyor ve beni onunla becermeye başladığında koltuktan eğiliyorum, altında bir 'lütfen' birikintisi olana kadar bir tane daha ekliyorum.

"Troy, daha fazlasına ihtiyacım var." Parmaklarının kayışıyla klitorisimi fırçalarken eşikte nefes alıyorum. O beni öperken, ben onun altında zevkten kıvrılırken dili ve parmakları beni okşarken, ben boşalırken bedenim gelgit dalgasıyla titriyor. Ayrıldığımızda alnum ter içinde kalıyor. Yukarıdan beni inceliyor, göğsü kabarıyor. Ne istediğim çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Loş kabinde ona hayranlıkla bakarken boynunu kavriyorum ve ağzını kendime çekerek onu saf bir arzuyla öpüyorum. O bana şimdiye kadar dokunmuş en güzel adam ve ben bunun bitmesini istemiyorum. Dudaklarını kaplayan memnuniyetle geri çekiliyor, güzel parlak mavi gözleri alkol ve arzuyla kaplanmış.

"İyi misin?"

"Mükemmeli

m."

"Güzel, çünkü daha yeni başlıyorum."

Odasında, bacaklarımın arasındaki zonklamayı bastırmak için bacak bacak üstüne atıyorum ve yatağına bakıyorum. Çarşafı önceki geceden buruş buruş. Kısa bir süre için onun tipini merak ediyorum. İsteddiği kadını seçebilirdi ve ona eşlik ettiğini gördüğüm birkaç kadından bunun doğru olduğu anlaşılıyor. Zamanlaması ve oğluyla olan repertuarı hakkında daha çok tartışmayı beklediğimi itiraf etmeliyim, ancak bu korkuların hiçbirisi gün ışığına çıkmadı. Eğer bir yerde olacağını söylüyorsa, tam zamanında geliyor. Bir şey yapmayı teklif ederse, yerine getirir. Acaba yatakta da bu kadar verici mi? Hafızam beni yanıltmıyorsa, aşırı cömerttir.

Odasının köşesindeki bir yığın kitabı karıştırırken merakım beni ele geçiriyor. Çok okumuştum, ki bu beni şaşırtmadı. Tanıştığımız gece, sadece gözler için bir ziyafet değildi, aynı zamanda yüzeyselliği aşarak ve beni rahatlatarak iyi bir konuşma yapabiliyordu. İç çamaşırı çekmecesini karıştırırken birkaç külot çıkardım ve yarısı boş kolonya şişesini gördüm. Onu elime alıp kokluyorum, bel çantamdaki telefonum çalmadan önce cennet gibi kokuyu içime çekiyorum.

Troy: Kolonyamı mı kokluyorsun?

Suçüstü yakalanınca şişeyi bırakıyorum ve onu Dante'nin boş yatak odasında, kulağında telefon, üzerinde bir havlu ve başka bir şey olmadan görüyorum.

O soyunurken ona hayranlık duyacak vaktim olmadı, ikimiz de çok telaşlıydık. Elimdeki telefon çalıyor ve onun adının çıktığını görüyorum. O kadar uzakta olmasına rağmen, cevap vermek için duruşundaki cesareti görebiliyorum.

İstememem gerekiyor ama istiyorum.

"Sadece bir tişört alıyorum."

"O geceyi düşünüyor musun?" Sesi alçak, çakıllı ve cehennem kadar seksi. Penceresinin önünde dururken ağzım kuruyor, nefeslerim hızlanıyor. Cevap vermeyince tekrar soruyor.

"Dürüst ol. Bunu düşünüyor musun?"

"D-d-di-yor musun?" sesim de aynı derecede etkilenmiş. "Hatırlıyor musun ki

Bu mu?"

"Hayatımın en ateşli gecesiydi. Tabii ki hatırlıyorum.

Ve sen etrafımda gerilmişken ne kadar iyi hissettiğimi hatırlıyorum. Bunca yıl sonra bile."

"Troy, yapamayız-"

"Tadın çok tatlıydı ve o inlemelerini, boşaldığında nefesinin kesilmesini çok sevdim. Beni öpüşünü. Kahretsin, beni öpme şeklin. Bana karşı kendini tutmadın. En çok bunu hatırlıyorum."

"Troy, seninle bu yola giremem."

"Neden olmasın?" Kısık sesle fısıldıyor. "Beni affedebilirsin. Yeniden başlayabiliriz. Bu sefer gerçek bir şeyler yaşayabiliriz."

Yavaşça nefes veriyorum, gerçek bir şeyler başlatma umuduyla onun okuluna doğru giden kadını hatırlıyorum.

"Buraya geri gelip beni içeri alabilirsin. Dudaklarından başlayacağım ve sonra ayak bileklerine kadar ineceğim. Yukarı doğru çalışacağım - seni yayacağım, yalayacağım, emeceğim, becereceğim - seni çok sert boşaltacağım. Tek yapman gereken kendini bırakmak, Clarissa, bırak deneyeyim. Bize bir şans ver. Sen kabul etmedikçe sana dokunmayacağım."

"Birbirimize hiç

benzemiyoruz." "Bunu

bilemezsin." "Biriyle

beraberim." "Ayrılın."

"Onunla mutluyum."

"Sen mutlu musun?"

Aramızdaki küçük avluda gözlerimi kısıyorum.

"Belki de ihtiyacın olan odur, istediğın değil. Ya sana ikisini de verebilirim?"

"Çok fazla varsayımda bulunuyorsunuz ve ilişkim hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Pek bir ilişki olamaz. Bu gece birlikte olduğumuz süre boyunca bir kez bile aramadı ya da mesaj atmadı."

"O meşgul ve biz özel değiliz. Henüz değiliz."

"Erkekler neden ilk başta özel ilişkiye girmezler biliyor musun Clarissa? Çünkü ilişki konusunda hiç de ciddi değiller ama tüm avantajları istiyorlar. Bu oyuna gelmemelisin. Bu tam bir saçmalık. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Bunu her hafta farklı bir kıza evinden çıkarken eşlik eden adam söylüyor."

"O kadar sık değil ve onlar *siz değilsiniz*."

Homurdanıyorum. "Bütün gece laf kalabalığı yapabilirsin Jenner, ben saçmalıklar konusunda ustayım. Güzel sözler bende işe yaramaz. Hiçbir zaman da olmadı. Bir şey olacaksa, *ben* istediğim için olur."

"İster inan ister inanma, ben ciddiyim. Eğer benim olsaydın, bunu kanıtlamadan bir saat bile geçmesine izin vermezdim. Buraya gel ve sana ne kadar iyi olabileceğimizi göstermeme izin ver."

"Troy-"

"Tamam. Fiziksel olanı bir kenara bırak, bekleyebilir. Ya bunu doğru yaparsak? Acele etmeyelim. Ya çalışırsak, ya Dante'ye gerçek bir aile verirsek?"

"Dur, tamam, sadece *dur*. Brett ile birlikteyim. Kapatıyorum."

Telefon görüşmesini sonlandırıyorum ve pencereden kaybolmadan önce başını salladığını görüyorum. Kıyafetlerimi toplayıp onu evimin kapısında karşılıyorum. Kızgın, kıyafetleri benden alırken çenesinin gerginliğinden bunu anlayabiliyorum. "Teşekkürler."

"Troy, özür dilerim. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Anlıyorum. Yeterince iyi olmadığını düşünüyorsun. Sorun değil." Havluyu bırakıyor ve sertleştğini açıkça görebiliyorum. Onu içime çekerken çenem gevşiyor. Uzun, kalın ve mükemmel. Onu tanımlamanın en iyi yolu bu. Vücudu sağlam bir kas duvarı, her yeri erkeksi ve tapılmaya değer, ama yüzündeki sinirli ifade, ne kadar yanlış olursa olsun, en büyük tahrik edici. Çünkü onunla seks yaptığımı, kin beslediğimi hayal edebiliyorum ve bu çok cazip geliyor.

Görüş alanımı takip ederek sikine bakıyor ve sırtıyor. "En azından çekimin karşılıklı olduğunu biliyorsun." Ses tonu hiç de şakacı değil.

Onu vurarak incittim. Yeni boxer'ını çekiştiriyor ve ardından kostümünü yerden toplamadan önce eşofmanını yukarı çekiyor. Başını sallamadan önce bana küçümseyerek bakarken nefes nefese odanın ortasında duruyorum.

"Ve kadınlar neden bağılığa atlamadığımı merak ediyor. Neden niyetimi açıkça belirttiğimi. Bu bakış yüzünden, bana atılan bu bakışlar yüzünden. Annem de babama aynı şekilde bakardı. Ya onları inciteceğimden korkuyorlar ya da sonsuza dek mutlu olma hayallerini gerçekleştiremeyeceğimden korkuyorlar. Belki de olamayacağım, belki de olamam. Ben mükemmel değilim, ama onlar da değil, siz de değilsiniz. Ama bir şekilde *benden* beklenen bu. Doğru şeyleri yapmam, doğru şeyleri söylemem." Gömleğini gergin karın kaslarının üzerinden aşağı çekiyor ve ses tonuyla gözlerimi başka yöne çekiyor. "Sen ve ben bir yere gitmiyor olabiliriz ama ben yerimde kalıyorum. Oğlumu bırakmayacağım. Umarım beni duyuyorsundur." Durduğum yere doğru yürüyor ve gözlerime komut veriyor. "Özür dilememe izin vermediğin, telafî etmeme asla izin vermediğin bir şey için beni cezalandırmaya devam ediyorsun." Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Ama istiyorum Clarissa. Hem de nasıl istiyorum."

Yutkunarak, duyguları etrafımda uçuşurken sessiz duruyorum. İyi sakladığı duygular. "Siktir et," diyor buz gibi bir ses tonuyla. "Yeterince baskı altındayım. Beni daha fazlasından kurtardığın için teşekkürler." Kapıyı usulca arkasından kapatıyor ve ben hâlâ nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

sixteen

Troy

Amirim Steven beni dürtüyor ve ben de kulaklıklarımı çıkarıyorum. "N'aber?"

"Tüm tatilin boyunca çalışacak mısın?" Saate baktım ve öğle yemeği saatimin yarısını kaçırdığımı görüyorum. "Kahretsin. Sağ ol dostum." Sıradaki yerimi bırakıp çıkıyorum.

Mola odasına doğru ilerlerken telefonumu kontrol ediyorum ve Clarissa'dan gelen bir mesaj görüyorum.

Tamam, bunu sana gösterdiğimi sakın ona söyleme.

Saat sabahın dördü ve cevap vermek için çok geç ama elimde bir sandviçle masaya oturuyorum ve gönderdiği videoyu oynat tuşuna basıyorum.

Clarissa'nın, Dante Fortnite dansına eşlik etmek için elinden gelenin en iyisini yaparken Dante'nin kapısındaki bir çatlağın arkasından kayıt yaptığını açıkça söyleyebilirim. Birkaç saniye sonra, neredeyse sandviçimi tükürecektim, onun için utandığımdan kendi vücudum gerilirken onun vücudunu sarsmasını izliyordum. Çok acı verici. Çocuğumun kesinlikle ritmi yok. Bu dans becerileriyle hiçbir kadını tavlama şansı yok.

Saat geç olduğu için mesajımı görmeyeceğini bilsem de yine de cevap veriyorum. Cadılar Bayramı'nda kendimi rezil ettiğimden beri birbirimizden uzak duruyoruz ve bu mesajı bir zeytin dalı olarak görüyorum.

Troy: Aman Tanrım, bu çok komik. Güldüğüm için kendimi pislik gibi hissediyorum ama zavallı çocuğun ritmi yok. Üzgün emoji.

Beni şaşırtarak cevap verdi.

Ben de suçluyum. Dans edebilir misin?

Troy: Uyanık ne yapıyorsun?

Clarissa: Genellikle geceleri bir ya da iki kez uyanıyorum, bu o bebekken başladı ve hiçbir zaman düzenli bir uyku düzenine geri dönemedim. Bu bir anne laneti. Dans edebilir misin?

Troy: Fred Astaire değilim ama kesinlikle ritmim var. Özellikle de önemli olduğunda. Göz kırpan surat emoji

Clarissa: Ugh. Oraya gitmeyi sana bırakıyorum. Yuvarlanan gözler emoji. Troy: Benim hatam. Videoyu paylaştığın için teşekkürler. Zavallı çocuğumuz.

Çok üzücü. Ona gülmekten nefret ediyorum ama histerik. Diğerlerini izledin mi?

Troy: Evet, bu kadar açık sözlü olması ve kamera önünde değilken tamamen farklı olması çılgınca.

Clarissa: Bunun endişelenecek bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?

Aklıma geldi. Tavsiye istiyor ya da en azından onun iyiliği için benim fikrimi soruyor. Bu da bir şeydir.

Troy: Belki de kamera karşısında kendini daha rahat ifade ediyordur. Ben onun yaşadayken liseye kadar utangaçtım.

Bunu hayal bile edemiyorum. Hem de hiç.

Gerçek bu. Özgüven sorunlarım olduğunu bilmek seni şaşırtabilir. Peki ya senin?

Clarissa: Ben oldukça iyi bir dansçıyım. Birkaç yıl tatbikat ekibindeydim ve sonra sıkıldım. Büyürken sağlıklı bir özgüvenim vardı.

Clarissa: Orada mısın?

Troy: Seni küçük bir şortun içinde bacaklarını tekmelerken hayal etmemeye çalışıyorum. Clarissa: Nasıl gidiyor?

UPS dinlenme odasında yarı çıplak geziyorum ve yalnız değilim. Tam bir erkeksin.

Troy: Teşekkür ederim. Bana eski bir rutinin videosunu göndermek ister misin? İyi geceler.

Troy: Gitme. Ben uslu dururum.

Clarissa: Amerikan gençliğine ders vermek için üç saat içinde kalkmam gerekiyor.

Troy: Öğretmenliği seviyor musun?

Clarissa: Bayıldım ama bu seviye çok zor. İlgilerini çekmek zor.

Eminim harika bir öğretmensinizdir. Öğrencin olsaydım, en önde otururdum.

Clarissa: Uh huh.

Troy: Senin için bütün kalemelerini açardım.

Clarissa: Silgilerimi de mi?

Troy: Evet. Sana her gün bir elma getiriyorum. Clarissa: Elmadan nefret ederim.

Ne kadar Amerikan karşıtı.

Clarissa: Kabullen.

Troy: Ona öğretmeye çalışmamı ister misin?

Benimle dans etmiyor. Denemekten zarar gelmez.

Troy: Çünkü eski şeyler dışında bir şey dinlemiyorsun.

Zevklerime hakaret etme. R&B ve eski soul sevgimi annemden aldım. Nasıl öldü? Hiç söylemedin.

Bir dakika boyunca cevap vermediğinde, haddimi aştığımı anlıyorum.

Troy: Bana söylemek zorunda değilsin.

Aşırı dozda eroin. Ben orada değildim.

Mesajını iki kez okudum. Beklediğim bir şey değildi.

Troy: Tanrım. Çok özür

dilerim. Clarissa: Uzun zaman

önceydi.

Troy: Yine de annesiz büyümek berbat bir şey olmalı. Benimki olmadan bir hayat düşünemiyorum.

Bu yüzden Dante'yle seçimlerim konusunda çok dikkatliyim. Elimde değil ama aşırı tedbirli oluyorum. Reçetesiz ilaçları karıştırmam. Hiç esrar bile içmedim.

Troy: Anladım.

İğrenç. Daha fazla kare gibi görünmeden konuyu değiştirelim.

Troy: Kare dediğin için karesin. Ve temkinli olduğun için kimse seni suçlayamaz.

Clarissa: Nadiren kimseye nasıl öldüğünü söylerim. Genelde kalp krizi derim.

Troy: Brett'e ne söyledin?

Clarissa: Kalp krizi. Bir noktada ona karşı dürüst olacağım ama o varlıklı bir aileden geliyor. Neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Alışkanlığım değildi. Utanmamalıyım.

Troy: Hayır, yapmamalısın.

Clarissa: Yatağa gitsem iyi olacak.

Troy: Evet. Hala dört saatim var, sonra okul ve antrenman var.

Cadılar Bayramı'nda Batman olmamalıydın. Sen daha çok Süpermen tarzı bir hayat yaşıyorsun.

Troy: Senden duydum, bu çok büyük bir iltifat.

Clarissa: Bununla koşma.

Geç oldu ve seni savunmasızken yakaladım. Çok fazla yorum yapmayacağım.

Clarissa: Sana hayran olduğumu düşünme.

Buna cüret edemem. Tatlı rüyalar.

İyi geceler.

Kendime engel olamıyorum, vardiyamın geri kalan dört saati boyunca iki nedenden dolayı gülümsüyorum, birincisi bebek annemin beni Süpermen sanması, diğeri ise erkek arkadaşına geçmişiyile ilgili gerçeği söylemeyip bana anlatması. Belki de aramızda bir şeyler olması için daha çok çabalamalıyım. Yıllarca oğlumu onun kollarında tuttuğu gibi tutmayı özlemle bekledim, ama şimdi ikisini de aynı sahiplenici şekilde tuttuğumu hayal ediyorum. Anlatmaya çalıştığım hiçbir şeyi anlamasına fırsat vermeden ona çıkıştım. Sertleşmiş sikim aramızda sallanırken söylediklerimi nasıl ciddiye alabilirdi ki? Dürtülerimin kazanmasına izin verdim. Bu, ona gerçekten ne istediğimi göstermek yerine onu baştan çıkarmaya çalışarak nasıl hissettiğimi, ne istediğimi ortaya koymanın olgunlaşmamış bir yoluydu, bacaklarının arasına değil, kalbine bir atış daha. O, tam da kendime yatırım yapmam gereken kadın tipi. Başka bir yere bakmama gerek yok.

Lisa'nın Tatlı Limon Kreması
Veteriner Teknikeri, Pennsylvania

3 bardak yapar
20 dakika

2 Yumurta

1 Su Bardağı Şeker

1/3 Bardak Konsantre Gerçek Limon Suyu 1

Yemek Kaşığı Mısır Nişastası

1/2 Bardak Su

1 Çay Kaşığı Vanilya Özütü

1 Su Bardağı (1/2 pint) Krem Şanti - Çırpılmış

Bir kapta yumurtaları, 1/2 fincan şekeri ve Gerçek Limon'u çırpın. Tencerede kalan şekeri ve mısır nişastasını karıştırın. Su ile karıştırın. Koyulaşana kadar karıştırarak pişirin ve ocaktan alın. Yumurta karışımını yavaş yavaş çırpın. Kısık ateşte hafifçe koyulaşana kadar karıştırarak pişirin. Vanilyayı ekleyin ve soğutun. Çırpılmış kremayı katlayın. Taze meyve ile servis edin. Artanları buzdolabında saklayın.

Ananas, çilek, elma, üzüm, muz ve kavun ile çok iyi gider.

OceanofPDF.com

seventeen

Clarissa

"BAK, ANNE! BU TROY!"

Troy'un yüzü Jumbotron'u süslerken kalabalık ayağa kalkmış, Dante ve ben de dahil olmak üzere avazları çıktığı kadar bağırıyordu. Müthiş bir futbol maçı oldu ve bunun en büyük sebebi Troy'un inanılmaz oyunlarıydı. İkinci eyrek boyunca yedi sayı geride olan Rangers, devre arasından sonra tekmeleyerek ve bağırarak geri geldi. Troy bir gol daha attı, son beş dakikada attığı iki golden biriydi ve bu golde otuz altı yardalık etkileyici bir koşuyla kale çizgisini geçti. Troy sahada hesaba katılması gereken bir g ve aralarındaki birliktelikten dolayı oğlunun gözlerindeki gururu görebiliyorum.

Kısaca, Dante'ye babası hakkındaki gerçeği söyleme fikrini düşündüm. Troy olduğunu öğrenince ne kadar sevinecek? zlecek mi? Bana ya da ikimize birden kızacak mı? Troy'u o andan asla mahrum edemeyeceğime karar verdim. Bu anı oğluyla paylaşacak. Doğru zaman geldiğinde ve kendime gvendiğimde, bunu ona vereceğim.

Dante hâlâ kalabalıkla birlikte çığlık atıyor, küçük yumrukları havada, yüzündeki ifade paha biçilemez. Onu kendime çekiyorum, babası için tezahürat yaparken ona şiddetle sarılıyorum. Bu onun yaşayacağını hiç düşünmediğim bir an ve Troy'un kazanması halinde onu sonsuza kadar paylaşmak zorunda kalacağım düşüncesiyle içimde duygular kabarıyor. Uzun zamandır sadece ikimiz, daha doğrusu biz ve Parker vardı ve şimdi bu dinamik değişiyor. Bencil yanım bu kaybın yasını tutuyor ama büyük bir kısmım Dante için mutlu. Sonunda iki ebeveyne sahip olacağı fikri ve bunun gerektirdiği her şey için. O zaman içimi bir çeşit huzur kaplıyor. Artık her şeyi tek başıma omuzlamak zorunda değilim. Troy yatırım yaptı, bu çok açık. Tek yapmam gereken söz verdiği her şeyi yerine getireceğine inanmak. Saniyeler

Daha sonra Jumbotron'da göründük ve Dante başparmağını kaldırarak "Bastır TROY!" diye bağırdı.

"Aman Tanrım, çok tatlı!" Yanımızdaki iki kız iltifat ederken, çevremizdekiler kameraya yakalanmak için birbirleriyle yarışıyor. Büyük ekranda olmamız tesadüf değil. Troy'un ayarladığını biliyorum. Bu gece yüzümü tamamen kapattığım ve kızağımın altındaki saçları kıvırdığım için şükrediyorum. Son birkaç saattir, eski okulumdaki bir maça kendimi eski halime dönmüş gibi hissediyorum. Ve oğlum kollarımda ciyaklarken bunun için Troy'a teşekkür etmem gerektiğini biliyorum.

Oğlumuz.

Troy her gün Dante'yle kahvaltı etmeyi bir amaç haline getirdi. İtiraz etmiyorum, yeni ilişkilerine getirdiği istikrarı seviyorum. Bu sabah geç kaldığında, yolda olup olmadığını görmek için kendimi pencereden dışarı bakarken buldum, mesaj atma isteği duydum. Oluyor işte, rutininin bir parçası haline geldi. Ama bu ilişki bir baba ile oğlu arasında. Ve bir an için bile olsa ortak ebeveynlik ilişkisinden daha fazlasını kurduğumuza inanmama izin veremem. Artık kızgın olmak istemiyorum. Dante'nin babasına karşı beslediğim acı kini görmesini istemiyorum. Bu yeni durumla daha rahat olmaya başladım, ama bir parçam hala bunun yüzüme patlayabileceğinden korkuyor.

Dante arka koltuktan uykulu bir sesle, "Anne, bu çok eğlenceliydi," diyor.

"Futbolu sever misin?"

"Evet! Troy benim favori oyuncum."

"Bunu söylediğini duymak hoşuna giderdi. Ona söylemelisin." "Söyleyeceğim. Sence bu gece gelir mi?"

"Hiç sanmıyorum, dostum." "Neden?"

Çünkü muhtemelen bunu birkaç bira ve her iki dizinde bir sarışınla kutlayacak. "Muhtemelen çok yorgundur."

"Yarın kahvaltıda ona söylerim."

Troy'un kutlamalarını düşünmek beni rahatsız ediyor ama kıskançlık hissetmek tamamen cahillik. Birincisi, yeni bir ilişkim var. İkincisi, hayatımıza geri döndüğünden beri birileriyle yatıp kalkıyor ve bu beni her şeyden çok soğutuyor. Sadece bu bile bana karşı beslediği hisler konusunda samimi olduğuna inanmamı imkânsız kılıyor.

Bu seninle ilgili değil.

Tüm bu düşünceleri bir kenara itip Parker'ın numarasını çevirdim. İkinci çalışta cevap verdi.

"Hey, sen. Ben de tam seni düşünüyordum." "Orada saat kaç?"

"Öğlen oldu."

"Ah, güzel. Seni uyandırmadığıma sevindim."

"Sarhoşum."

"Ne?"

"Evet. Sarhoşum." "Ne

ıçiyorsun?"

"Huangjiu, Sake gibi ama Sake değil ve az önce bir amazon incelemesi daha yazdım... bu seferki tuvalet temizleme fırçası hakkında."

"Bu da ne?" Gülmeme engel olamıyorum. Parker sosyal medyadan nefret ediyor ama ürün incelemelerini internetteki yabancılarla gerçek hayattaki sorunlar hakkında konuşmak için kullanıyor. Bunun terapötik olduğunu iddia ediyor.

"Dinlemek ister misiniz?"

"Elbette."

Törensel bir şekilde boğazını temizler. "Başlıyorum. 2019 yılında, dört başarısız ilişki yaşamış, otuz yaşımın eşiğindeyim. Şu anda dünyanın en iyi şehirlerinden birindeyim. Öğlen vakti, sarhoşum ve acı bir şekilde yalnızım, bu yüzden tuvalet fırçasına bir inceleme yazmaya başvurdum. Ne diyebilirim ki? Harika bir tuvalet fırçası. Çok iyi temizliyor, çok fazla içtikten sonra geride kalan tüm izleri alıyor. Fırçanın tasarımı, 100.000'den fazla kıla sahip tipik görünümlü bir fırça ve köpekler için lezzetli görünen ancak insanlar için lezzetli olmayan tuvalet suyuyla kaplanmayacağınız kadar büyük bir sap. Daha büyük olacağını düşünmüştüm, tıpkı hayatta şu an olduğumdan daha başarılı olacağımı düşündüğüm gibi. Şimdi burada Radiohead dinlerken söz konusu tuvalet fırçası hakkında metaforlar yazıyorum - şu ana kadar elimde olan bu, siz ne düşünüyorsunuz?"

"Sanırım eve gelmen gerekiyor."

"Yapma. Sesindeki endişeyi duyuyorum ve ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece..." Sesi kesiliyor ve gözlerim doluyor.

"Ben sadece... yalnızım. Yani, sen ve o çocuğa sahip olduğumu biliyorum ama hayatımı birlikte geçireceğim birini istiyorum."

"Onu bulacaksın."

"Evet." O bana inanmıyor ama ben tersine inanmayı reddediyorum. Parker hayatta tek başına yürüyemeyecek kadar özeldir.

"Hâlâ işinden memnun musun?"

"Elbette," diyor iç çekerek. "Bayıldım."

"O zaman tam olarak olman gereken yerdesin. Sadece inancını koru." "Tamam, acıma partisi bitti. Sen ve ufaklık ne yapıyorsunuz?" "Konuyu değiştirmemize gerek yok."

"Evet, öyle. Kendimden

bıktım." "Asla olmayacağım."

"Sake-to-me. Neyin peşindesin?"

"Çok hoş. Troy'un maçına gittik. İnanılmazdı. Bana en güzel zamanları hatırlattı. Ne bileyim, nostaljik hissettim. Kesinlikle seni özlememe neden oldu."

"Evet, harikaydık, şimdi büyüdük ve sıkıcı olduk." İçimi çekerek cevap verdim, "Öyleyiz."

"Peki, iyi oynadı mı?"

"Evet, Dante çok gururluydu. Şimdi bayıldı."

"Peki annem ne düşünüyor?"

"Bence o inanılmaz bir atlet. Başka bir şey değil."

"Kızım, kendine yalan söylüyorsun. Cadılar Bayramı'ndan beri *seninle* hiç konuştu mu?"

"Hayır. Ve bu en iyisi." "Uh huh."

"Parker, ben ciddiym. Bu kötü bir fikir. Ya işe yaramazsa? Bu Dante'yi nasıl etkileyecek? Bu zaten karmaşık olan bir durumu daha da kötüleştirir."

"Yani ona bir şans vermek istediğini ama aranızdaki ortak bağ nedeniyle bunu yapmayacağını söylüyorsun ki bu da denemek için en iyi neden."

"Bu gece onu kendi elementinde görmek harikaydı. Biraz gözlerim kamaştı ama günün sonunda o hala aynı eski köpek, aynı numaralar."

"Sen nasıl istersen."

"Brett iyi gidiyor, teşekkür ederim." "Öyle mi? Harika," diye kuru kuru konuşuyor.

"Neden onu sevmiyorsun?"

"Sana kur yapmak için kışını yırtıyor gibi görünüyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Bu bir yetişkin ilişkisi. Ve dürüst olmak gerekirse, benim ilk gerçek ilişkim."

"Bu saçmalıklar yerine bana her zaman havai fişekleri ve tutkuyu verin. Kulağa gerçekten sıkıcı geliyor."

"Öyle değil. Rahat."

"Nasıl istersen. Kampi!" Şişesini doldurup yutarken çıkardığı
şırıltıyı duyabiliyorum.

"Bu Japonca değil mi?"

"Evet."

"Bebeğim, Çin'de olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Evet. Ama şehirler artık bulanıklaşıyor. Bir gün bu maceralardan birine
benimle gelmek zorunda kalacaksın."

"Yapacağım."

"Tamam, bu şişeyi bitireceğim ve bakalım bugünü daha iyi bir şeye
dönüştürebilecek miyim, belki *Lost in Translation*'da olduğu gibi,
hayatımın aşkıyla bir karaoke barda tamamen yabancılarla parti yaparken
ve garip şeyler yaparken."

"Yap bebeğim, tüm inanç bende."

"Evet, kendine bir iyilik yap ve komşunu becer, çünkü hayatının en iyi
seksini kaçıırıyorsun."

"Hayır."

"Tamam."

"Seni seviyorum. Sake içip araba

kullanma." "Yapmayacağımı

biliyorsun. Konnichiwa!"

Kıkırdıyorum. "Hâlâ Japonca, Parker. Ve bence bu merhaba

demek." "Ne demek istiyorsun?"

eighteen

Troy

Dante uyumadan önce onu yakalamaya çalışarak eve dönüş yolum boyunca kafayı buluyorum. Mahallemize girmeden hemen önce Clarissa'ya bir son dakika mesajı gönderiyorum, umarım onu birkaç dakika daha uyanık tutabilir. Telefonum çalıyor ve kim olduğuna bakmadan cevap veriyorum, gülümsemem zaten yerinde. Merhaba deme zahmetine girmiyor, hemen konuya dalıyor.

"Wooo weee, oğlum, seninle çok gurur duyuyorum. Bu gece harikaydın." "Teşekkürler anne."

"Luis ve benimle kutlama yapmak isteyip istemediğini öğrenmek için sana mesaj attım. Sana bira ısmarlamak istedi."

"Üzgünüm, maç sonrası kendimi kaptırdım ve sadece duş alıp eve gitmek istedim."

"Yani, bu gece parti yok mu?"

"Bir sürü var ama ben vazgeçiyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, aklımda daha iyi bir şey var." Dante'nin karşılaşmasını hayal etmek yerine, Jumbotron'da Clarissa'yı görüyorum, Grand kapüşonlu bir tişört ve uyumlu bir bere giymiş, oğlumuza sarılmış. Parlıyordu, gülümsemesi yüzüne yayılmıştı ve onları gördüğüm anda içimden bir şeyler koptu.

"Peki, büyük plan nedir?"

Kazan onu.

"Sadece sakın olacağım."

"Haberler şu anda maçı öne çıkarıyor."

"Bok yok mu?"

"Evet! Senin hakkında konuşuyorlar, evlat! HEY, BUNU KAYDET!"

"Hallediyorum," diye cevap veriyor Luis. "İyi iş Troy," diyor sohbet arasında. Luis yumuşak konuşur ve anneme altın gibi davranır, tam olarak en iyi arkadaş sayılmayız ama dostuz. Ona iyi davrandığı sürece hiçbir sorununuz yok.

"Ona teşekkür ettiğimi söyle."

"Yapacağım ve sen de askere alınıyorsun," diye gururla ekliyor.

"Bunu biliyorum." "Umalım da öyle olsun. O zaman sonunda hayalindeki evi satın alabilirim."

"Burada mutluyum."

"Hayalini k u r d u ğ u n o ön verandada daha mutlu olacaksın. Hayal kurmaya devam et, anne. Onu sana vereceğim."

"Bunu hak ettin. Senden bir kuruş bile almam. Umarım bunu beklemediğimi biliyorsundur."

"Sevdiğiniz insanları şımartamayacaksanız zengin olmanın ne eğlencesi var?"

"Bir gün şanslı bir kadını çok mutlu edeceksin." "Umarım öyle olur."

"Oh, yapacaksın."

Clarissa'nın kaşlarını çatışı aklımdan geçiyor ve kıkırdamama engel olamıyorum. "Evet, içimden bir ses kolay lokma olmayacağını söylüyor."

"Onunla tanıştın mı?" Sesi yükseliyor, umutlu. Büyürken bana çok sert davrandı, özellikle de konu kadınlara gelince. Gerçeği açıkladığımda başıma gelecek yüzleşmeyle başa çıkmaya hazır değilim ama süreci başlatmak için onun ruh halini kullanmaya karar verdim.

"Anne, sana söylemem gereken bir şey var. Bir şey-"

Arabama yanaşıp Clarissa'yı erkek arkadaşına sarılmış halde gördüğümde sözlerim kısa kesiliyor. Öpüşüyorlardı ve arkadaşça bir şekilde değil. Elini tutup onu içeri çektiğini gördüğümde kafamın bütün güzelliği uçup gidiyor.

"Orada mısın? Troy?"

"Evet, ben, kahretsin anne, bir işim çıktı. Seni sonra ararım." "İyi misin?"

"Tamam."

"Hayır, değilsin."

"Bu iyi düşünceleri aklından çıkarma, tamam mı?"

Clarissa'nın verandasının ışığı sönerken elimi çenemde gezdiriyorum.

"Ne oldu, az önce neşeliydin. Cheerios'una kim işedi?" "Yok bir şey. Seni sonra ararım."

"Tamam. Seni seviyorum.

Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler anne."

Onunla yatmak üzere mi? Dante evdeyken mi? Bir bok diyemem, Cadılar Bayramı'nda bana fırsat verseydi yatağının bir tarafını memnuniyetle alırdım.

Bir mesaj daha atma dürtüsüne direnerek direksiyonu kırıyorum. Sahip olamayacağın bir şeyi istemenin en zor yanı, onun hiçbir zaman senin olmayabileceğinin farkına varmaktır. İşte ben de bu noktadayım, yıllar sonra aynı kadın kapıyı yüzüme kapattığında hükmü yutuyorum.

Umutsuzca istediğim şeyi elimden alan adama duyduğum kıskançlık içime işliyor, gözlerim evim demeyi çok istediğim eve, içindeki aileyi kendiminmiş gibi sahiplenmeye devam ederken yanıyor.

O kapının ardında neler olduğu fikri içimi parçalıyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Onun akli yıllardır yerinde ve gerçeklerle yüzleşmesi gereken kişi benim. Bu işin peşini bırakmalıyım.

Misafirim var. Sabah görüşür müyüz?

Telefonumu kulağıma götürüp kamyonetimi geri vitese taktığımda göğsümdeki yanma daha da artıyor.

Kevin ikinci zil sesinde cevap verir.

"N'aber?"

"Neredesin?"

Jennifer'ın Sosisli Sosu

Biyolog, Montana

10 porsiyon yapar
30 dakika

2 Lbs. Sosis

1 Lb. Jalapeno Velveeta

1 Lb. Velveeta

1 Zarf Sarımsaklı Sos Karışımı (*Sarımsak tozu da kullanılabilir.*)

1 Kutu Buharlaştırılmış Süt

Sosisleri pembelikleri gidene kadar kızartın. Süzün. **Diğer tüm malzemeleri bir tencereye koyun. Peynir eriyene kadar kısık ateşte ısıtın. Sosisleri peynir karışımına karıştırın.

Tortilla cipsi ile servis edin.

**Zaman tasarrufu - Peynir ve diğer malzemeler bir mikrodalga kabında birleştirilebilir.

OceanofPDF.com

nineteen

Clarissa

Sabah kahvemden iki yudum almıştım ki Theo'nun öfkeyle evinin merdivenlerinden indiğini ve elindeki enstrüman çantasını arka koltuğa fırlattığını gördüm. Saniyeler sonra Troy onun önündeydi, duruşu bozulmuştu.

"Tanrım, dostum. Hiçbir fikrim yoktu."

"Tabii ki yapmadın," diyor Theo tiksintiyle. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Her şeyi berbat ettim."

"Onunla hiç konuştun mu? Onlardan herhangi biriyle gerçekten konuştun mu?" Theo ona yüklenirken Troy başını öne eğiyor. "Eğer onu yatağına çekmek için beş dakikadan fazla zaman harcasaydın, noktaları birleştirebilirdin. Onun yerine eski sevgilimi becerdin!"

Troy konuşurken gözlerim faltaşı gibi açılmış, kahvemın yanlış boruya gitme sesini bastırmaya çalışıyorum. "Bunu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini söyle."

"Hiçbir şey yapamazsın." Theo sinirleniyor ve kısa süreliğine Troy'a bir yumruk atmasından korkuyorum ki bu felaket olabilir.

"O kız benim için yıllarca her şey demekti ve sen onu beceriyorsun ve ona tek kullanımlıkmiş gibi davranıyorsun. Bunun ne kadar yanlış olduğunu göremiyor musun?"

Troy konuşurken sesi boğuk çıkıyor. "Bana ne yapacağımı söyle." "Biraz büyümeye ne dersin?"

"Bu bir hataydı."

"Hayır, kesinlikle hayır," diye düzeltiyor Theo. "Bunu iddia edemezsin. Bu kasıtlıydı. O *benim* hatamdı. Senin içinse sadece dün geceydi."

Güzel bir sarışın verandaya doğru ilerliyor, Theo arabasının kapısını çarpıp garaj yolundan çıkmadan önce kısa bir süre onu incelerken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Sebep olduğu ayrılık yüzünden ondan anında nefret ettim. Kıskanç olmaya iznim yok ama kıskanıyorum, kıskançlık içinde yüzüyorum. Theo'ya zarar vermek için Troy'la bilerek mi yattı? Yüzündeki yıkıma bakarak karar vermem gerekirse, öyle görünüyor.

ve bunun farkına varmaları üçünü de şaşırttı, Troy daha çok şaşırmış gibi oda arkadaşının ardından bakakaldı. Evime doğru bir bakış attı ve verandamda donmuş bir şekilde olanları izlediğimi görünce doğruldu. Nasıl bir ifade takındığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Troy verandaya geri dönüp sarışını içeri sokmadan ve kapıyı çarpmadan önce uzun saniyeler boyunca bana bakıyor.

Bana kızgın mı? Bu lanet dramın suçlusu ben değilim. Bir kez daha, aleti onu sıradan bir ilişkinin ötesine geçen bir karmaşanın içine soktu. Hiç öğrenecek mi? Dakikalar sonra, artık Troy'un formasını giymemiş olan sarışın arabasına kadar eşlik edildiğinde ikinci kahvemi içiyordum. Gözyaşları yüzünden yüzü lekelenmişti. Bunu yapmak istememişti. O bir kurban değil, ama olanlar ikisinin de kastı değildi. Theo bunu göremedi ya da belki de gördü ama umursamayacak kadar öfkeliydi. Üçü de şartlar yüzünden bu durumdalar, bundan eminim. Theo ve Troy'un ilişkisinin bir daha asla eskisi gibi olmayacağından da eminim. Troy'un garaj yolundan çıkmakta olan kızın arkasından bakakaldığını ve kızın sabahki yükünün pazarlık ettiğinden çok daha fazla olduğunu hissediyorum.

"İyi misin?" Bana döndüğünde Troy'a soruyorum, gözleri soğuk ve mesafeli. Hiç hazır olmadığım bir şekilde canımı yakıyor.

"İlgilenmen gereken bir oğlun yok mu? Yapabileceğin başka bir şey var mı?" "Hey, ben burada yaşıyorum. Dramını dışarıya yansıtan sensin. sokak."

Çimenlerin üzerinde yürüyor ve ben geri adım atmamak için kendimle savaşıyorum. Kendisine, verdiği boktan kararlara kızgın ama ben onun kum torbası olmayacağım. Kendimi hazırlıyorum çünkü onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Tatmin oldun mu?" "Ne?"

"Tatmin oldun mu? Bu sabah sana bir süre yetecek kadar cephane aldın, tatlım. İstiyor muydun? Al bakalım. Ne kadar boktan biri olduğum konusunda haklı olduğunu kanıtlamak için bana karşı kullanabileceğin bir şey bekliyordun. Mutlu oldun mu?"

"Kes şunu. Neler olduğunu gördüm. Onu incitmek istememiştin. Bir hata yüzünden seni kınamayacağım."

"Şu anda ciddi misin? Altı yıldır aynı hatayı kafamın üzerinde tutuyorsun. Bir dahaki sefere sinirlendiğinde, eminim bu konu açılacaktır."

"Şimdi çok kızgıyım."

"Yeni bir şey yok."

"Hey, biliyor musun, seni göt? Ben de bir zamanlar gençtim. Ben de oradaydım, ben de dramla uğraştım. O günler benim için geride kaldığı için mutluyum ama bir hata yaptın diye üstüme işeme."

"Aynen öyle," diye homurdanıyor ve bana sırtını dönüyor.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Yok bir şey. Devam edin. Burada görülecek başka bir şey yok."

"Hey, Troy, neden flört etmenin yetişkin versiyonunu denemiyorsun? Çok daha kolay, daha az kayıp var."

Yumruklarını sıkarak bana geri döndü.

"Öyle mi? Erkek arkadaşının gecenin *sonunda* gelip sahip olduğun şey gerçekmiş gibi davrandığı yer mi?"

"Ne?"

"Dün gece onu getirdiğini gördüm. Saat neredeyse on birdi. Söylesene, gelip bir şeyler almaya karar vermeden önce sana nerede olduğunu söyledi mi?"

"Bu seni ilgilendirmez-"

"Oğlum içeride!"

"Sesini alçalt," diye boğuluyorum. "Ve dramını benim dramım haline getirme."

"Sanırım Dante uyanmadan önce gitmesine şaşırmamalıyım. *Onun* için bu işte değil."

"Kes şunu. Bir saat kadar uğradı ve bu sabah bir müşteriyle toplantısı var. Ve hayır, Dante'nin henüz onunla tanışmasını istemiyorum. Görüyorsunuz, *olgun* bir ilişkide her iki *tarafın da* duygularını dikkate alırız."

Sanki hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi başını sallıyor. "Bu adamla kendini kandırıyorsun."

"Hey," diye çıkışıyorum, ona doğru öfkeli adımlar atarken tüm sabrım buharlaşıyor. "Yetişkin bir ilişkide, bu *tek seferlik bir* süreçtir, bilirsin, çıktığın kişinin adını hatırlamak kolaydır. Seks aşamalıdır. Bir kereden bir şey olmaz Troy. Yetişkin versiyonunda, kişiyi tanımak için zaman ayırırsınız, hedeflerinizin uyuştüğundan emin olursunuz çünkü ne isteyip ne istemediğinizi çok iyi bilirsiniz. Peki ya ben? Yıllar geçtikçe, sadece beni becermek isteyen bir ergenle çıkmak istemediğim sonucuna vardım. Asla bir erkeğin ekmek kırıntısı olmayacağım! Zamanıma, ilgime ve benim için herhangi bir kış parçasından daha önemli olan oğluma layık bir adamla çıkmak istiyorum! Dante'yi *ilk sıraya* koyuyorum ve onu her sabah farklı bir yabancıнын çıkışını sorgulayacak konuma getirmediğimden emin oluyorum. İşte bu

fark! Benim çıktığım erkekler kadınları kullanıp ertesi gün bir kenara atmıyor."

"En azından bunun farkındalar, *aptalı oynamıyorlar*." Bu darbeye gözlerim yaşardı.

"Seni piç kurusu."

Omuz silkiyor. "Sadece gerçek ve dürüst oluyorum. Senin de istediğin bu, değil mi?"

"Gerçek ve *dürüst mü* istiyorsun, buna ne dersin? Bu küçük gösteri yüzünden seni asla ciddiye alamıyorum! Sen bir çocuksun Troy, bir erkeği *oynuyorsun* ve ben bunun farkındayım çünkü ben de bir çocuk tarafından yetiştirildim!"

Dante kapının arkasından seslenince Troy gözle görülür bir şekilde irkilir. "Anne?"

Oğlumuz korkuyla ikimizin arasına bakıyor, yüz hatlarını şaşkınlık kaplıyor. "Troy'a neden bağıyorsun?"

Troy gözlerini kapatıp nefesini vermeden önce hemen, "Kötüydüm," diye konuşuyor. "Gerçekten kötüydüm." Gözlerimi onunkilere çevirdiğimde, Dante'ye hitap ederken pişmanlığının onu gizlediğini görüyorum. "Öfkeme yenik düştüm ve hoş olmayan şeyler söyledim. Söylememem gereken şeyler. Özür dilerim. Bir daha olmayacak. Kendime bir mola vereceğim. Özür dilerim," diyor bana sert bir şekilde ve benim tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

Ve bununla birlikte, evine doğru yürüyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

twenty

Troy

Çok uzun bir hafta oldu. Clarissa'ya o şekilde kıcımı gösterdiğim için utanıyorum. Dante ile yaptığım sabah kahvaltısında göz göze gelmedik. İki kez özür dilemeye çalıştım ve iki kez de odadan çıkmak için bahane uydurdu. Kendi evimde de dışlanmış durumdayım, duvarlar arasındaki gerilim kalın. Theo benimle konuşmuyor, ki bu anlaşılabilir bir şey. Özür dilemem etrafımdaki herkes için bir bok ifade etmiyor. Ve Theo ve ben evi işgal eden tek düşünceli çuvallar değiliz.

Lance her zamankinden daha yalnız, sürekli odasına kapanıp bombanın düşmesini bekliyor. Şu anki durumum berbat olsa da, onun yerinde olmadığım için minnettar olmaktan kendimi alamıyorum.

Bu sabah merdivenlerde birbirimizin yanından geçerken yüz ifadesi asıktı. "Hey dostum, ne var ne yok?"

"Hiçbir şey. Ya sen?"

"Aynen."

Dün gece yıpratıcı bir kayıp yaşadık ve geleceğimin parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum. Lance'in de aynı şekilde hissettiğini görmek çok kolay.

Lance aklımdan geçenleri okuyarak, "Siktir et o pisliği," diyor.

"Lanet olası tarihte hangi koç özel hayatının kariyerine müdahale etmesine izin verir ki?"

"Neler olduğunu bilmiyorum," elini çenesinde gezdiriyor, "ama bundan daha fazlası olmalı."

"Bu yüzden bir sezonu heba etmek istediğine inanamıyorum. Kazanmamız gerekiyor."

"Sen de ben de."

Lance benim zıttım, aydınlığımın karanlığı, dövmeli, daha tehditkâr bir görünüşü var. İçinde çoğunlukla kalp var ve bu sonuca vardım

sadece aramızdaki kısa etkileşimlerle. Onu harekete geçiren şeyin ne olduğunu keşfetmeye çalışıyordum ve çok da farklı değildik. Lance yargılamıyor ve bildiğim bir şey varsa o da benim sırlarımı da en az onunkiler kadar güvende tutacağı.

Yüz ifademi ve kokuşmuş çaresizliğimi tartıyor gibi görünüyor ve üzerindeki gerginliği hissedebiliyorum.

Altı yıldır ilk kez itiraf etmeye hazırım, bir yabancıнын bakış açısına ihtiyacım var.

"Hey dostum, buradan çıkıp bir bira içmek ister misin?"

Lance başını sallar. "Aklımı okudun."

Loretta'nın öp Keki
Polis Memuru, Ordu Brat, ABD

12 porsiyon yapar
1 saat

1 Büyük Kutu Ezilmiş Ananas - İyi süzölmüş
2 Kutu Vişneli Turta
Dolgusu 1 Sarı Kek
Karışımı
1/2 Su Bardağı
Kıyılmış Fındık 2
Çubuk Margarin

9x13 fırın kabını yağlayın. Vişneli turta dolgusunu ekleyin ve tepsiye eşit olarak yayın. Üzerine ananas ekleyin. KARIŞTIRMAYIN. Kuru kek karışımını meyvelerin üzerine serpin ve fındıkla süsleyin. Margarini eritin ve kek karışımının üzerine dökün.

350 derecede 45 dakika ile 1 saat arasında pişirin.

Varyasyon:

2 kutu Comstock More Fruit Elmalı Turta Dolgusu, ananas, vişneli turta dolgusu ve fındık yerine kullanılabilir. Vanilyalı dondurma ile sıcak servis edilir.

twenty-one

Clarissa

"Anne?" Dante kıkırdarak söylüyor. "Evet?"

Garaj yolumuza girerken soruyorum. "Troy neden merdivenlerimizde uyuyor?"

"Ne?" Döndüğümde Troy'un verandamızın yarısına kadar sızdığını, sinekleri yakaladığını ve elini eşofmanının kemerine soktuğunu görüyorum.

Dante'ye dönüp bakıyorum. "Uhhhh, belki hastadır?" "Hasta mı?"

"Ben onu kontrol ederken sen de içeri girip biraz çorba alsana."

"Tamam." Troy'un baygın yattığı yere doğru ilerliyor.

"HASTA MISIN, TROY?" Troy yattığı yerden sıçrayıp başını kucaklarken, Dante birkaç santim öteden ona bağılıyor. "ANNEN VE BEN SANA ÇORBA YAPACAĞIZ!"

Troy her kelimedede yüzünü buruşturuyor, patilerinden birini güneşi engellemek için yukarı kaldırarak güneşten kaçıyor. Bu histerik bir durum ve Dante elini Troy'un alına koyarken gülmeme engel olamıyorum. "Anne, onun ateşi yok!"

"Yok. Ateşi yok. İçeri girin." Cipun etrafında dönüyorum ve Troy oturduğu yerden bana bakıyor, yüzünde mahcup bir ifade var.

"Seni iyileştirmek için çorba bulacağım Troy!" Dante içeri girer ve perdeyi arkasından kapatır.

Güvenli bir mesafeye geldiğinde, şimdi iki elini havaya kaldırmış olan Troy'a meraklı bir bakış fırlatıyorum. "Bana saldırmaya karar vermeden önce, bir konuşma yapacaktım. Özenle hazırladığım ve yapmak için eve gelmeni beklediğim bir konuşma. O zamanlar iyi bir fikir gibi görünmüştü."

"Bir mesaj yeterli olurdu. Hadi, hava soğuk." Elimi uzattım ve Troy sendeleyerek ayağa kalktı. Onu zar zor yakaladım.

İkimiz de yanlış adım attık ve bir gümbürtüyle bahçeye düştük. Gülerek bizi altında sıkıştığım yere doğru yuvarladı. Göğsünü itiyorum ama nafile.

"Ah, *Cherie*," diye mırıldanıyor bana doğru Fransız aksanıyla. "Seni *asla* yalnız yakalayamayacağımı sanmıştım."

Uzun kirpiklerini bana doğru savuruyor.

Gözleri yüzümde gezinip dudaklarımda durduğunda nefes nefese, "Bırak beni Jenner," diye mırıldanıyorum.

"Sen bir *kızsın* ve *ben de bir erkeğim*, görüyorsun. Herkesin bir hobisi vardır," diyerek dondurucu ellerini yanlarımda gezdiriyor ve o yakınıma eğildiğinde ciyaklıyorum. "Benimki *sevişmek*."

"Birileri çok fazla Looney Tunes izliyor."

"Bana Sokak Arabası diyebilirsin... *arzumdan* dolayı," diye eğiliyor ve ben altında debelenirken boynuma ıslak öpücükler konduruyor. "Muah, Muah, Muah."

"Kesinlikle bir kokarca kadar sarhoş. Pekala, Bay Le Pew, yeterince eğlendiniz."

"*Yakınından* bile geçemezsin, *Cherie*." Kalbim çarpmaya başlarken gözleri donuk bir şekilde bana bakıyor.

"Bırak beni, aptal."

"Senin için bir aptal, *sevgilim*, sana *sevgilim* diyebilir miyim? Ve son olarak, artık seni tam istediğim yerde tuttuğuma göre, yarattığımız açgözlü küçük canavar kenara çekilebilir ve bu aşk püskülleriyle kendi yolunu bulmama izin verebilir." Gözlerim açılırken başını eğiyor ve göğsüme ahududular üflemeğe başlıyor.

Güpegündüz bahçemin ortasında beni motora bindiriyor.

"Troy!" Memelerime olan bağlılığını mırıldanmaya devam ederken nefes nefese kalıyorum. "Yüce Tanrım, durur musun! Altıma işeyeceğim. Gerçi senin kadar iğrenç kokmayacağıma eminim."

"Bu aşkın kokusu," diye göğsüme sokuluyor ve dudakları yukarıya doğru kayıyor. "Troy, günün ortasındayız, neden içiyorsun?"

Kaşlarını çatarak uzaklaşıyor. "Benim için korkunç bir yıl oldu, *Cherie*, ama biliyorsun," diye imalı bir Fransızca ile konuşuyor. "Eğer istersen beni neşelendirebilirsin."

"Troy, kalın çorba mı istersin yoksa yıldız mı?" Dante mutfaktan sesleniyor. Troy bakışlarını ayırmadan "Yıldızlar," diye yanıtlıyor.

"Yani eşleşiyorlar
gözlerimdekiler."

"Ne?" Dante kıkırdarak sorar.

"Yıldızlar, benim iyi oğlum! Bütün yıldızlar!" Tekrar eğiliyor ve göğsüme öpücükler konduruyor. "Muah, muah, muah."

Gözeneklerinden sızan likör bir yana, harika kokuyor, paslı platin saçlarını beresinin altına sıkıştırmış, gerçeküstü mavi ve parlak gözleriyle bana bakıyor.

"*Sevgilim* olur musun, sevgilim?"

"Kesinlikle hayır," diye homurdanıyorum.

"Evlilik için biraz erken, ama hey, eğer gereken buysa. Tarihi sen belirle. Smokin içinde harika görünüyorsun."

"Sen delisin."

"Senin için deli oluyorum," diyor yanağıma bir öpücük daha kondurmadan önce. Geri çekildiğinde gözleri yumuşuyor. "Çok kıskanıyorum," diyor usulca. "Seni öpmesini istemiyorum. Sana dokunmasını istemiyorum. Bu dudaklar," parmağını ağzımın üzerinde gezdiriyor. "Onları *kendim* için istiyorum."

"Troy," diye başımı sallıyorum, hâlâ onun altında sıkışmış durumdayım. "Biz bir tren enkazıyız."

"Ne olmuş yani? Bizim hikayemiz dağınık, alışılmadık. Birlikte dağınık olabiliriz, bu bizi mükemmel yapar."

"Kalkmalısın, Dante görecek." "Sadece beni affettiğini söyle."

"Tamam, seni affediyorum."

Eğiliyor ve yumuşak bir öpücükle ağzımı yavaşça alıyor. Her şey çok fazla, viskiyle kaplanmış sıcak dudakları, vücudunun benimkini sarması.

"Keşke ciddi olsaydın," diye fısıldıyor uzaklaştığında.

"Biliyorum. Kötü bir kavgaydı. Üzgündün. Theo'yu incitmek ya da hıncını benden çıkarmak istemediğini biliyorum."

"Affedilmek istediğim tek şey bu değil."

"Biliyorum. Deniyorum."

"Bu hafta seni özledim." O kadar içten ki dudaklarına bakarken kollarında eriyorum ve o bu haliyle bile fark ediyor. "Bununla savaşmayı ne zaman bırakacaksın?"

"Bu *benimle* ilgili değil."

"Buna katılmıyorum. Bu bizimle ilgili." "Troy, biz diye bir şey yok."

Başını göğsüme yasladı. "Vazgeçersen hikaye olmaz." "Ne?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyor.

"Anne, konserve açacağını deneyebilir miyim?"
"HAYIR!" İkimiz de cevap veriyoruz ve Troy beni kendine doğru çekmeden önce tökezleyerek ayağa kalkıyor. Parmağıyla çeneme dokunuyor.
"Özür dilerim. Hiçbirini kastetmedim. Ben sadece..." Gözlerini aradım. "Ne?"
"Sahip olamayacağım bir şey."
"Sen iyi misin?" Boğazımda oluşan yumrunun etrafından dolaşarak söylemeyi başarıyorum. "Evet, iyiyim. İyiyim. Kendimi toparlayacağım."
"Sen..." Eve doğru bakıyorum.
"Ayık mısın? Pek sayılmaz, ama iyiyim. Sakıncası yoksa gargaranızdan biraz içip hasta numarası yapacağım. Özür dilerim. Beni o şekilde görmemeli. Bir daha asla olmayacak."
"Sorun değil. Sana inanıyorum." Rahatlama yüz hatlarını kaplıyor. "Her şey daha iyi olacak."
"Umarım öyledir." Son bir kez eğiliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.
Kapı arkasından kapandıktan sonra uzun süre ona bakıyorum.

twenty-two

Troy

"Dante, bu Harper. Bugün hepimize nasıl dans edileceğini öğretecek." Harper odasında oturduğu yerden Dante'ye gülümsüyor ve Parker'ın ona doğum günü için aldığı Rubik Küpü ile oynuyor.

"Dans etmeyi öğrenmeme gerek yok."

"Her erkeğin biraz dans becerisine ihtiyacı vardır," diyorum oyuncağı elinden alırken.

"Ben değil. Nasıl yapılacağını biliyorum."

"Ben de öğreniyorum. Annem de öyle."

"Neden?"

"Çünkü yardıma ihtiyacım var," diye eğilip ona fısıldıyorum. "Bu konuda gerçekten kötüyüm ve bir gün annemle dans etmek istiyorum, bu yüzden benim için rol yapar mısın?"

Oturma odasında Clarissa'ya katıldığımızda "Tamam," diyor hızla. Harper, Lance'in kız arkadaşı ve dans bölümünde okuyor, ayrıca çocuğuma modern dans öğretebilecek tanıdığım tek kişi. Ondan Dante konusunda bana yardım etmesini istediğimde memnuniyetle kabul etmişti.

Harper telefonunu televizyona bağlıyor ve Frank Ocean'ın "Lost" şarkısı odayı dolduruyor. Bir saat boyunca Harper bize işin inceliklerini gösteriyor ve ben de Clarissa'nın kalçalarını hareket ettirişine, eğimine, vücudunu manipüle edişindeki rahatlığa kapılmaktan kendimi alamıyorum. İki kez birbirimizin bakışlarını yakaladık, gülümsemelerimiz senkronize oldu, ikincisinde bana "teşekkür ederim" dedi, ben de göz kırparak cevap verdim. Hareketleri taklit ederken kendimi aptal gibi hissediyorum ama oğlum için, onun için buna değer. Pratik yaptıkça Dante kendini daha çok kaptırıyor, dansı videodakinden çok daha az garip. Ders bittiğinde Harper bize veda ediyor ve ben onu dışarı çıkarırken Dante'ye haftaya bir saat daha çalışacağına söz veriyor.

"Sen nasılsın?" Onun ve Lance'in de benzer bir boktan yıl geçirdiğini bildiğim için soruyorum.

"İyi. Stresli ama iyi." Merdivenlerin dibinde duraksıyor. "Lance... sence pişman mı?"

"Seni mi kastediyorsun?"

"Özür dilerim, sizi zor durumda bıraktığımı biliyorum. Bazen çok sessiz oluyor. Sadece endişeleniyorum."

"Hayır, kesinlikle hayır. Hem de hiç. Geçen hafta bir şeyler içtik ve bana mutlu olduğunu söyledi."

Gülümsemesi göz kamaştırıcı. "Gerçekten mi?"

"Evet, sana söz veriyorum, o iyi."

Birkaç kez başını sallıyor. "Yani, iyi görünüyor. Sadece çok fazla. Bilirsiniz işte. Ailesiyle zaten yaşadığı stresten daha fazlasını yaşamasına neden olmak istemiyorum."

"Anlıyorum ama sen onun hayatını daha da güzelleştiriyorsun Harper. Seni temin ederim."

"Umarım öyledir. Ben gerçekten..." diye kızarır. "Gerçekten ne?"

"Onu gerçekten seviyorum. O kadar çok ki korkutucu." "Onun da aynı şeyi hissettiğine eminim."

"Keşke tüm bu saçmalıkların altında olmasaydık. Bu benim hatam. Umarım hepsinin benim hatam olduğunu biliyordursun. Çok özür dilerim. Ona yalan söyledim."

"Olma. Ve inan bana, bir yalanın sana nelere mal olabileceğini senden çok daha iyi anlayabilirim. Ve kime aşık olacağınıza siz karar veremezsiniz." Clarissa'nın kapısına bir bakış atarak kendimi ele veriyorum.

"Evet, bunu fark ettim," diyor, evin olduğu yöne doğru bakarak. "Sadece sen değilsin."

"Güven bana, öyle."

"Güven bana, öyle değil. Kendine gelmesi için ona zaman ver." "Keşke bu kadar basit olsaydı."

Omuz silkiyor. "Olabilir. Sadece sabırlı ol." "Deniyorum. Hey, tekrar teşekkürler Harper." "Sorun değil."

"Sence iyileşme şansı var mı?"

"Evet. İyi olacak. İkinize de en azından bir dansın üstesinden gelebileceğinden emin olmak için zaman ayırdığınız için hayranım. Pek çok ebeveyn dans gibi şeyler için endişelenmez."

"Biz sadece onun her şeyin en iyisini deneyimleyebilmesini istiyoruz."
"Sen iyi bir babasın Troy."
Dante arkamdan konuşurken gülümsüyor. "Troy benim babam değil."
"Oh," diyor Harper bana kocaman gözlerle bakarak.
Clarissa dışarı çıkar. "Hemen özür dile, genç adam."
"Neden? O değil!"
"Çünkü duh kabalıktır ve bir daha ağzından çıktığını duymak istemiyorum."
Dante, "Ben de ona kazak getiriyordum," diye mırıldanarak kazağı Harper'a uzattı.
Gözleri Clarissa ve benim aramda pinpon oynarken, "Teşekkür ederim," diyor. "Özür dilerim. Sanırım onun senin baban olduğunu düşündüm." Mahcup oldu.
"Sorun yok," diye onu temin ediyorum.
"Sorun değil," diyor Clarissa usulca. "Gerçekten, sorun yok."
Harper, cipine binip el sallayarak uzaklaşmadan önce Clarissa'dan son bir kez özür diler.
Dante gururla, " Bana "Old Town Road " d a şans etmeyi ve tüm Fortnite danslarını öğretecek," diyor.
Clarissa ona bakarak "Bu şarkıyı bu yüzden mi bu kadar çok seviyorsun? Fortnite?"
Dante ağzını açar ve Clarissa ona ters ters bakar. "Söyle bakalım *bir kez daha*. Bir kez daha."
"Yapmayacaktım," diye homurdanıyor.
"Uh huh. Git ödevini bitir."
"İyi. Ona iyi davranıp kazağını getirmeye çalışıyorum ve başım belaya giriyor." "Benimle ters konuşma!"
"Ben değilim!"
"Sakın bana sesini yükseltme!" Clarissa da aynısını yapıyor. "Sadece *yaşlı* kulaklarınla beni duyabildiğinden emin olmaya çalışıyorum!"
"Bu kadar yeter," diye tersliyor Clarissa. "Bu gece video oyunu yok."
"Tamam!" Dante bağırır. "Sen yaşlısın. Yaşlandı'n. Yaşlısın! Sen bir *Yaşlı, yaşlı, anne!*"
"Bu kadar yeter," diye çıkışıyorum bana şaşkınlıkla bakan Dante'ye. "Annenden özür dile. İçeri gir ve arkandan konuşmadan ödevini bitir, yoksa benimle hesaplaşırsın. Anladın mı?"
Dante'nin gözleri benden hiç böyle bir ses tonu duymadığı için fal taşı gibi açıldı. Clarissa buna izin veriyor, Dante'yi beklenti içinde izliyor. Dante'nin yüzü düşerken

merdivenlerden yukarı tırmanıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

"Sakın o kapıyı çarpayım deme," diye bağıyorum tam da o dramatik çıkışını yapmaya hazırlanırken. Clarissa şaşkın gözlerini benimkilere diyor, benimkiler Dante'ye çevriliyken ağzı aralanıyor. "Atıştırmalık tabağını lavaboya koy. Ödevini de otuz dakika içinde bitirsen iyi olur."

"Tamam," diye
mırıldanıyor Dante.

"Hayır," diye
düzeltiyorum.

"Evet, efendim."

"Daha iyi. Şimdi
git."

Dante mutfığa giderken Clarissa da merdivenlerin dibinde bana katılıyor. "Vay canına. Aferin, komşu."

"O *babam*," diyorum ona sert bir bakış atarak. "Komşu değil. *Baba*."

"Biliyorum, ama-"

"Ona ne kadar uzun süre söylemezsek, bu ihmal o kadar çok yalana dönüşür."

Ve anladığım kadarıyla, yalancıları pek sevmiyorsun."

"Biliyorum Troy, biliyorum."

"Öyle mi? Çünkü sana söylediğim şeye bir can simidi gibi tutunmuş görünüyorsun ve bunun hiçbirimize bir faydası olmadı. Ben onun babasıyım, bilmesi gerekiyor."

"Sadece biraz daha zaman ver. Lütfen. Sadece sabırlı ol, tek istediğim bu. Sadece birkaç ay oldu."

"Üç. Üç ay ve bil diye söylüyorum, ikimizi de yalancı çıkarıyorsun," diyorum kendi kapıma yönelmeden önce.

twenty-three

Troy

Kanepede oturmuş, Clarissa'dan mesaj var mı diye telefonumu kontrol ediyorum. Dante ilk kez yatıya kalıyor ve bu benim için hiç de iyi değil. Bu sabah kahvaltıda bu konuyu konuştuğumuzda gerginliğini hissedebiliyordum. Annesi için güçlü olmaya çalışıyor. Ona doğru bakıp durdu, heyecanlıymış gibi yaptı. Ben de kendi annem için güçlü rolü yapardım, bu yüzden gerçeği görmek kolaydı. Ve gerçek şu ki, o çok korkuyor. O pijama partisinde duvarda bir sinek olmak için her şeyimi verirdim. Bunu aklımdan çıkarmaya çalışırken, Theo spor bir ceket giymiş halde girişte belirince başımı kaldırıp bakıyorum. Özürlerime rağmen patladığından beri birbirimizle neredeyse hiç konuşmadık.

"Böyle giyinip nereye gidiyorsun?"

"Prova yemeğine."

O görünüşünü gözden geçirirken ben de futbol topumu havaya fırlatıyorum. "Kim evleniyor?"

"Bir arkadaşımın arkadaşı. Sana ne bundan?"

Hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Tanrım. Daha kaç kere özür dilemem gerekiyor?"

"Yapma," diyor yakasını fırçalayarak, "aştim ben bunu."

"Ciddi misin?" Kelimelerin ağzından çıkmasına o da en az benim kadar şaşırılmış görünüyor.

"Yani, seninle kucaklaşmak istemiyorum ama evet, onu tamamen aştim. Çok daha iyi bir ilişkim var."

"Öyle mi?"

"Öyle. Bana bir iyilik yap ve buraya başka birini getirmeden önce incelemeye başla. Başka eski sevgilim olduğundan değil. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmamama izin ver, seninkini istemiyorum ve senin de benimkine ikinci kez bakmanı istemiyorum."

"Anladım. Onu bir daha görmeyeceğim." Ona kadınlar söz konusu olduğunda yeni bir sayfa açtığımı söyleme zahmetine girmiyorum. Bir anlamı yok. Söz konusu ben olunca kimse bir boka inanmıyor. Hayalini kurmaktan kendimi alamadığım kadın dışında, ki o zaman bile şüphenin faydası zor kazanılıyor. Dante'yi beklettiği için ona hâlâ kızgınım ama temkinli davrandığı için onu suçlayamam.

Zaman ve sabır. Artık yumurta kabuklarının üzerinde yürümek zorunda kalmayacağım için rahatlamış bir şekilde ayağa kalkıyorum ve Theo'ya vadesi geçmiş kirayı vermek için cüzdanımı çıkarıyorum.

"Sana olan borcum için."

Ben çantamı alırken o parayı alıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Birkaç kişi bu hafta sonu Shreveport'a gidiyor. Ben gidip bir bakacağım. Lance buzdolabının üzerine Salı gününe kadar dışarıda olduğuna dair bir not bırakmış, yani ev tamamen senin."

"Güzel."

Eski oda arkadaşım Kevin ve ekibimden iki kişi ben kapıya ulaştığımda kornaya basıyorlar. "Görüşürüz."

"Görüşürüz, dostum."

Kendini son bir kez düzeltirken ona bakıyorum. "İyi miyiz?" "Evet, iyiyiz."

Spor çantamı bırakarak jipe doğru koşuyorum. Topun, işin, okulun, ebeveyn olmanın sorumlulukları ve Clarissa'nın sürekli reddedilmesi arasında kendimi, sadece... olmak için birkaç gün izin hak ettiğime ikna ettim. Bu benim son senem ve bitmeden önce bundan faydalanmalıyım. Ama ayrılmakla ilgili hiçbir şey bana doğru gelmiyor. Clarissa'nın evine bakıyorum, Dante'den haber alıp almadığını görmek için endişeleniyorum.

"Bana iki dakika ver."

Kevin ön koltuktan telefonunu karıştırıyor. "İki."

Kapıyı çaldım ama cevap alamadım. Kapıyı kırarak açıyorum, tekrar sertçe vuruyorum, adını sesleniyorum ve yanıt alamıyorum. Oturma odasına doğru yürürken televizyonun sesinin kapalı olduğunu ve boş bir şarap kadehi görüyorum. Anlaşılan annem dinleniyordu. Kıkırdayarak kafamı yatak odasına uzattığımda Clarissa'yı sırtüstü yatmış, üzerinde bir tişört ve mor bir külottan başka bir şey yok, Mac'ini kucağına yatırmış halde görüyorum. Çok seksi görünüyor. Kafamı bacaklarının arasına sokarak onu uyandırma isteğimle savaşmak zorundayım. Önce onu külotunun üzerinden yalardım. Böyle başlardım, dilimle önden giderdim. İşte o zaman

Çapkın Parker onu öyle bir ele verdi ki, orgazm sonrası bayıldığını fark ettim.

Anında sertleştim.

"Siktir," diye nefes alıyorum mükemmel göğsü yükselip alçalırken, ağzı hafifçe aralanıyor. "Siktir git hayat," diye mırıldanıyorum onu yatağa yerleştirirken. Ekranı hareketle aydınlanıyor ve ben de merakla bakıp şaplak bankasının içeriğini görüyorum. Ekranda ne yazdığını görünce kahkahalarımınla neredeyse onu uyandıracaktım.

Seks oyuncağının ürün incelemesi.

#goodconsumer90

Sadece ismi için bile bir yıldız kırıyorum çünkü bu kadar zevkli bir şey böyle bir yükü gelmemeli. Ve bir çapkınla birlikte olmak da bunu gerektirir, yük. Peki ya bu model güzel görünüyorsa, bir tanrının yapısına sahipse ve sizi saatlerce tatmin edebiliyorsa? Sizi kullanılmış bir hormon çuvalı gibi hissettirmeden işinizi görebilecek daha az parlak, daha düşük fiyatlı modeller de var. Ben şu anda daha düşük fiyatlı, daha az riskli modeli tercih ediyorum. Neden olmayayım ki? Kadın avcısı sürekli kontrol altında tutulmalıdır, böylece gelecekteki modeller bir kadına nasıl davranacakları konusunda net bir yola sahip olurlar. Bu zevkli bir aydınlanma ve kendini bırakmayla ilgili, değil mi? Herhangi bir suçluluk duygusu ya da beklenti olmadan kişinin zirveye ulaşmasının güvenli ve etkili bir yolu. Ancak, onlara bu kadar çok zevk veren şeyin ÇOK aşağılayıcı bir isme bağlı olduğu sürekli olarak hatırlatılırsa, bunu nasıl başarılı bir şekilde yapabilir? Bir kadının orgazmının %99'u zihinseldir. 99%! Peki, kendine saygısı olan hangi kadın böylesine moral bozucu bir isim emmeye boyun eğmek ister? Sonunda, kadın avcısı, kadın avcılarının kaçınılmaz olarak yaptığı gibi başarısız olacak ve bu sadece depolanacak başka bir şey olacak->bagaj. Üreticiye not- Eğer böylesine akıl almaz sonuçlar doğurabilecek bir kadın oyuncağı yapacaksanız, adını başka bir şey koyun.

Altındaki yorumları okumadan edemiyorum.

Anlıyorum. Ben anlıyorum. Sana katılıyorum, iyi tüketici. Eğer mutluluğu başka bir yerde bulabiliyorsan, neden riske giresin ki?

Kızım, kötü durumdasın. Yara bandını yırtıp atmalısın ve bu işi bitirmelisin. Çapkın ya da değil, başın büyük belada. Kendine bir iyilik yap ve bu işi bitir.

Sadece kendini ve gelecekteki modelini korumaya çalışıyor. Onu kim suçlayabilir ki? Bu model belaya benziyor.

Genleşmiyorsun. Benim kitabımda güvenli = üzgün. Şansını dene.

Haklısın, Womanizer berbat bir isim. İsim değiştirilene kadar benimkini iade edeceğim.

Bir seks oyuncağını iade edemezsin lickitysplito4. İğrenç.

Bu acınası bir durum. Hepiniz zavallısınız. Hepinizin hayat bulması gerek.

Bunu söyleyen trol, bu konuya yeni girmiş ve yargılayıcı bir yorum yapmak için her şeyi okumuş.

Dürüst yorumlar arıyordum.

Evet, bir seks oyuncağı için çünkü sen de aynı "acınası"

durumdasın. Ben şaka hediyesi olarak aldım.

Elbette, çünkü bir şaka hediyesine 200 dolardan fazla harcamak çok mantıklı. En azından dürüstüz.

Bu eleştirmen kendine karşı dürüst olmalı. Kadın avcısına aşık oluyor.

Ona bakarken, onu incitmemden çekindiği gerçeğiyle boğuşuyorum ve bunun nedenini bilmiyorum değilim, çimenlikte tartıştığımız gün bana açıklamıştı. Babası bir çapkındı ve beni de onun gibi görüyor. Ama birine bağlanma konusundaki tereddütüm artık çılgın programımdan ya da oğlumdan kaynaklanmıyor.

Onu içime çektikçe gerçek kristal berraklığında ortaya çıkıyor. İstedğim tek kadın o.

Ve eğer onunla bir şansım olsun istiyorsam, kanıtlamam gereken daha çok şey var.

Clarissa hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz, buna kalbini idare etmek de dahil. Bildiğim tek şey, daha az pahalı olan modelin batacağı. Bundan emin olacağım. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınırken, hissettiklerimi dizginlemeye çalışıyorum. Bundan sonra hangi adımı atarsam atayım, eğer onu istiyorsam, *ikisini de* ilk sıraya koymalıyım.

Clarissa'nın yatağının yanında duran telefonu çalıyor ve arayanın Dante'nin yatıya kaldığı çocuğun annesi Regina Leighton olduğunu görüyorum. Kevin'in dışarıda kornayla yaptığı gösteriyi görmezden gelerek cevap vermek için kaydırıyorum ve Clarissa'nın yatak odasından usulca kapısını kapatarak hızlıca çıkıyorum.

"Alo?"

"Troy mu?" Dante burnunu çekiyor. "Annem nerede?" "Uyuyor."

"Onu uyandırabilir misin? Gelip beni alması lazım. Artık burada kalmak istemiyorum."

Kevin tekrar korna çalıyor ve ben de ona parmak sallayarak hızla ön kapıya doğru yürüyorum.

"Acele et lan!" Arabanın geri kalanı kıyameti koparıırken o bağıyor. Arkamı dönüp eve giriyorum.

"Seni almaya geliyorum." "Ne?"

"Anneme adresi mesaj atmalarını söyleyebilir misin?" "Tamam."

"Hemen geliyorum."

"Lütfen acele et."

"Geliyorum, dostum. Merak etme." Adresi aldıktan sonra, Dante'nin sırt çantasında acil durumlar için bir anahtar olduğunu bildiğimden, Clarissa'nın kapısını kilitlemeden önce evin etrafını hızlıca kontrol ediyorum. Verandadan aşağı inerken Kevin beni karşıladı.

"Ben gitmiyorum. Sen git. Daha sonra yetişebilirim."

Tavırları değişir. "Ne oluyor be adam? Otelin parasını ödemeye yardım edeceğine umuyorduk."

Sinirlenerek cüzdanımdan birkaç yirmilik çıkardım ve ona uzattım. "İşte, bu bir gece için yeterli."

"Onun için yanıp tutuşuyorsun, değil mi?"

"Kevin, bu saçmalık için zamanım yok." Anahtarlarımı çıkardım ve beni engellediğinde kamyonetime doğru ilerledim. "Gidip Dante'yi almam lazım."

"Bu, bu yüzden mi her şeyden vazgeçiyorsun? Ona aşık mı oldun?"
"Sonra açıklarım, tamam mı?" Etrafında dolanıyorum ve beni tekrar engelliyor. "Hayır, tamam değil, bu geziyi bir dakikadır planlıyorduk. Ne oldu?"

neler oluyor?"

Kevin, çoğu zaman hiçbir şeyden haberi olmasa da, dört yıldır benim ekürim oldu. Neden kızgın olduğunu anlıyorum ama Dante'nin çılgınlıkları kalbimi sıkıştırıyor.

"Çekil lan yolumdan!"

"Siktir et," diyerek omzuma bir tokat attı ve bir anda ayak parmağımızın ucuna geldik.

"O kadar da ciddi değil," diyorum göğsünü iterek. "Ama olmak üzere."

"Sadece söyle

bana." "O

benim!"

"Ne?"

"Dante benim oğlum."

Kevin gözlerini devirir. "Hayal kurmaya devam et."

"O benim," diye tekrarlıyorum, Kevin yutkunuyor, yüz ifadesi inançsızlığa dönüşüyor.

"Ciddi misin?"

"Evet. Uzun hikâye. Ama Dante'nin *şu anda* bana ihtiyacı var."

"Evet," diyor, yolumdan çekilerek. "Evet, gitmelisin." "Kimseye söyleme, Kevin. Hiç kimseye."

"Geride kalıp yardım etmemi ister misin?" İşte Kevin böyle bir arkadaşdır.

"Hayır. Git hadi. İyi eğlenceler. Sadece kimseye söyleme, ciddiyim." "Evet. Sorun değil. Ama neden?"

"Kevin!"

"Anladım, bekle." Koşarak cipin yanına gitti ve çantamı alıp az önce ona verdiğim parayla birlikte bana uzattı. "Ona harca."

"Sağ ol dostum. Sen iyi bir arkadaşsın."

"Beni ara ve her şeyin yolunda olduğunu söyle." "Ararım."

Sadece bir mahalle ötede olduğu için adrese dakikalar içinde varmayı başarıyorum. Yanaştığımda Dante'yi ön verandada, ağlamaktan göğsü zıplarken görüyorum. Ona aldığım kot pantolon ve Grand kapüşonlu tişörtü giymiş halini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Benden istediği için saçlarını bile benimki gibi jölelemiştim. Bu sabah yüksek sesle

konuşmalı ve

Clarissa benim korkularımdı ama her şeyden çok onun bu gece iyi vakit geçirmesini, korkularının yersiz çıkmasını ve birkaç arkadaş bulmasını istiyordum. Annesi bana yaklaştı, Dante yanıma atlarken kafası karışmıştı.

"Clarissa nerede?"

"Bağlandı. Ben komşusuyum."

Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Şanslı Clarissa."

Ona cevap verme zahmetine girmedim. "Ne oldu?" Dante bacağıma yapışmış, midemi bulandıran bir şekilde bana bakıyor.

"Emin değilim, üst katta oynuyorlardı ve Dante annesini aramak istedikten kısa bir süre sonra aşağı indi."

"Ne söylendiğini biliyor musun?"

Dante'nin yaşlarında ve çok daha büyük olan küçük bir çocuk, yüzünde bir sırıtışla kırık ön kapının arkasından onu izliyor.

"Ona ne söyledin?" Çocuğa sordum.

"Şimdi, şimdi, kimseyi yanlış bir şey yapmakla suçlamayalım. Bazen çocuklar böyle şeylerden korkarlar, evden uzakta olmak falan."

Dante'yi kendime yaklaştırdım. "Bir kabadayı yetiştiriyorsun. Bu çocuk Dante'ye ilk kez bulaşmıyor. Kendine bir iyilik yap ve bir çocuğu kalıcı olarak mahvetmeden önce bu saçmalığın önünü kes. Ama sana garanti ederim, *bu seferki* olmayacak."

"Biliyorsun, Chris Dante'yi davet etmeyecekti bile. Davet konusunda ısrar eden *bendim*."

"Evet, bunun ne kadar işe yaradığını görebilirsin."

"Artık gidebilirsin," diyerek beni bir hışımla kovdu.

"Memnuniyetle. Bu senin gelecekteki sorunun, benim değil, sözüme kulak ver, keşke daha dikkatli olsaydım diyeceksin." Dante'yi kollarıma aldım. Sakinleştirici bir eli sırtında gezdirirken göğsü ağlamalarıyla inliyor. "Sorun yok, dostum. Sorun yok." Ben eğilip sırt çantasını alırken o da bana sıkıca sarılıyor, gözyaşları yüzümü ıslatıyor. Kamyonetime geri dönmeden önce bize bakan küçük pislige gözlerimi kısarak baktığımdan emin oluyorum.

Cadılar Bayramı'nda ona tuhaf diyen de aynı çocuktu ve vicdanı olmayan bir çocuk dünyadaki en tehlikeli şeydir.

Güvenli bir şekilde taksiye bindiğimde, Dante'nin nefes alış verişinin düzene girdiğini hissedene kadar onu kendime doğru tutuyorum. Onu bağladıktan sonra nihayet nefes alıyorum ve omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmının gittiğini hissediyorum.

"Ne oldu?"

"Harper'ın bana öğrettiklerini onlara göstermeye çalışıyordum."
Clarissa'nın ve benim çabalarımın büyük bir şekilde geri teptiğini hissederek fiziksel olarak irkiliyorum.

"Onlara nasıl *dans* edileceğini öğretmeye mi çalıştın?" Dante başını sallar.

Sikeyim. Lanet olsun!

"Havalı olduğunu söylemiştin."

"Yaptım dostum, bizim için. Çoğu küçük çocuk etrafta dolaşıp diğer çocuklara nasıl dans edileceğini öğretmez."

"Onların çaldığını nasıl çalacağımı bilmiyordum."

"Sorun değil."

"Ben onlar gibi değilim. Videolarımla dalga geçiyorlar." Ağlamaktan nefesi kesiliyor ve hayatımda hiç bu kadar acı verici bir şey hissettiğimi sanmıyorum. Tabelayı görünce Sonic'e girip arabayı park ediyorum ve Dante'yi koltuğundan kaldırıp ön tarafa yanıma getiriyorum. O kadar küçük, o kadar üzgün görünüyor ki, yüzümdeki duyguyu görmesini engellemek için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Çocuğuma zarar verdiler ve ben geri dönüp o lanet evi yerle bir etmek istiyorum.

"Annen sana isim taktıklarında onları görmezden gelmeni söylüyor mu?" "Evet."

Bir sonraki cevabından korkarak çatlakların beni ikiye ayırmaya başladığını hissedebiliyorum. "Sana vuruyorlar mı?"

"Hayır. Onlara nasıl dans edileceğini göstermeye çalıştıktan sonra oynamama izin vermediler."

"Sorun yok. Bunu biliyorsun, değil mi?" Saçını karıştırdım. "Sadece iyi davranıyordun."

Dante başını sallar. "Neden Sonic'teyiz?"

"Slushy, sonra eve."

"Tamam." Yorgun olduğu her halinden belli ama daha fazla beklemesine izin vermeyeceğim. Siparişimizi verdikten sonra ona dönüyorum. "Yetişkinleri çocuklardan daha mı çok seviyorsun? Bu yüzden mi sınıftan kimseyi doğum günü partine davet etmedin?"

Dante'nin dudağı titrer. "Uh huh."

"Michigan J. Frog'u bu yüzden mi bu kadar çok seviyorsun? Tıpkı onun gibi olduğun için mi?"

Yine başını salladı. Arka koltukta çantamı gördüğümde hatamı telafi etmenin bir yolunu bulmaya çalışarak beynimi zorluyorum.

"Bu hafta sonu benimle takılmaya ne dersin? Sadece biz mi?"

Angela'nın Dolmalık Biberleri

Avukat, Ohio

6 porsiyon yapar
1 saat

6 Büyük Dolmalık Biber
2 Lbs. Hamburger Eti 1
Soğan - Doğranmış
1 Çay Kaşığı Tuz
1 Çay Kaşığı Biber
1 Kutu Haşlanmış Domates
1 8 Oz. Konserve Domates
Sosu 1 Su Bardağı
Pişmemiş Pirinç
1 Su Bardağı Su
8 Oz. Rendelenmiş Peynir

Dolmalık biberlerin üstünü kesin. Tohumları kazıyın ve su ile durulayın. Biberleri büyük bir tencereye koyun ve üzerini tamamen su ile kapatın. 5 dakika boyunca kaynatın. Süzün ve bir kenara koyun.

Hamburger, soğan, tuz ve karabiberi kavurun. Haşlanmış domatesleri, domates sosunu, pirinci ve suyu ekleyin. Kaynama noktasına getirin. Ateşi kısın ve 15 dakika pişirin. Rendelenmiş peyniri karıştırın. Hamburger karışımını biberlerin içine doldurun. Üzerine peynir ekleyin.

350 derecede 20 dakika pişirin.

twenty-four

Clarissa

"Anne, uyan uykucu."

Dante'nin sesi beni rüyamdan uyandırdı. Dante mi?

Aniden ortaya çıkmasıyla afallayarak çarşafımı boynuma kadar çekiyorum ve bakışlarımı yatağın etrafında gezdiriyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Yatağın üzerinde Womanizer'ımı arıyorum ve çarşafın altında bıraktığım yerde olmayınca paniklemeye başlıyorum.

Oğlumun arkasında bir çift elektrik mavisi göz gördüğümde paniğim artıyor.

Lütfen, Tanrım, beni bundan kurtar.

Ama muhtemelen eliniz pantolonunuzda yakalandığınızda Tanrı'dan katı bir şey istememelisiniz.

"Dün gece eve geldik."

"Ha?" Yatak örtümün altını karıştırıyor, kanıtı bulmaya çalışıyorum.

"Giyinmem gerekiyor. Biraz mahremiyet lütfen."

"Sorun nedir?" Troy soruyor. "Biraz solgun görünüyorsun. İyi uyuyamadın mı?" Sahte masumiyeti beni alarma geçirdi.

"Anne, sana sormamız gereken çok önemli bir şey var."

Sesimi bulmayı başararak Dante'ye bakıyorum. "Neden Leighton'larda değilsin? İyi misin?"

"Evet. Troy beni almaya geldi."

"Ne?"

"Beni slushy almaya götürdü, dişlerimi fırçalattı ve bana bir hikaye okudu. Seni biraz dinlendirmek için benim odamda uyudu."

"Burada mı uyudun?" Yatağa daha da gömülerek soruyorum, elim hâlâ arıyor ve boş çıkıyor.

"Bir şey mi kaçırdın?" Troy soruyor, sırtışı artık tam bir sırtışa dönüşmüş.

"Saçının nesi var?" Dante başını eğerek sorar.

"Ah, evet," diye ekliyor Troy, "arkası biraz kıvrık görünüyor, değil mi?" Forrest Gump filminde Forrest ve küçük Forrest'ın televizyon izlerken başlarını eğdikleri ve Jenny'nin bunu sevimli bulduğu anı biliyor musunuz? Bu o an değil.

"Çıkın dışarı! İkiniz de dışarı çıkın. Sizinle bir dakika içinde konuşacağım."

"Sorun değil, anne," diye kıs kıs gülüyor Troy, "Bir şeyler istemek tamamen sağlıklı bir şey."

Bana zaman ayır."

Gözlerimi kısıyorum. "Git."

"Ama size bir soru sormamız gerekiyor," diye sızlanıyor Dante.

"Bana bir dakika ver evlat, üzerime bir şeyler giyeyim." *Ve seks oynucağımı bulayım.* "Git hadi."

Troy onu odadan dışarı çıkarır ama "en iyi çekmece" sözlerini söylemeden önce değil.

Hiç vakit kaybetmeden şifonyerime koştum ve oynucağın stratejik olarak iç çamaşırımın altına gizlenmiş olduğunu gördüm.

Kullandığımı

biliyor.

Kullandığımı

biliyor!

Sonra aklıma geldi. Eleştiri! Göndermediğime dua ederek bilgisayarıma koştum ve sadece yayınlanmış olmakla kalmayıp on yedi yorum olduğunu gördüm. Sonuncusu açık bir suçlu tarafından yapılmış.

Pleasure-Ranger12

Bu kadar kötü bir üne sahip olmasının kadın avcısının suçu olmadığı hiç aklınıza geldi mi? Bu unvanın ona makyajının bütünü değil de sadece performansı yüzünden yapıştırıldığını? Ya çapkın, müstakbel modeli için en iyi niyete sahipse ve daha az riskli modelin, kadına ihtiyacı olanı veremeyecek bir dangalak olduğunu düşünüyorsa? Genel kanının aksine, tüm modeller aynı şekilde yaratılmamıştır. Şansını dene, goodconsumer90.

Elimle ağzımı kapatarak yorumu tekrar tekrar okudum. Troy sadece mastürbasyon yaptığımı değil, aynı zamanda internetteki trollerle ona olan ilgim hakkında tartıştığımı da biliyordu.

Yatağımı kesip açmak ve içine girmek istiyorum.

Walmart'ta haftanın fotoğrafı olmaktan daha kötü.

Haşlayıcı bir düşün içinde dururken, R&B evin içinde dolaşırken ve tavaların hışırtısını duyarken yüzümü ellerime gömüyorum.

Onunla nasıl yüzleşebilirim?

Peki Dante neden burada? İçimdeki kadın mahcup oldu, ama Dante'nin eve neden erken geldiğini öğrenmek için hızla havlumu alırken içimdeki anne baskın çıktı.

Troy'un gözlerinden kaçarak Dante'ye b i r a z meyve suyu koyuyorum, Troy da yumurta çırpıyor.

"Tamam, ne oldu?"

"Bana kötü davrandılar, bu yüzden Troy gelip beni aldı."

Onu önümde durması için çekiyorum, diz çöküyorum, kalbim parçalanıyor. "Sana kötü mü davrandılar, bebeğim?"

"Evet ama umurumda değil çünkü beni anlayan arkadaşlar bulacağım. Kabilemi bulmalıyım."

Dante'ye gülümseyen Troy'a bakıyorum. "Bu... iyi bir tavsiye."

"Troy beni özel bir yere götürmek ve geceyi orada geçirmek istiyor. S o r u n olur mu?"

Troy'a bakıyorum ve bir yumurta daha kırarken beni dikkatle izlediğini görüyorum.

"Evet. Sanırım bu iyi olur. Ama kahvaltıdan sonra. Krep nasıl olur?"

"Troy Fransız tostı yapıyor."

"Ama senin favorin krep."

"Fransız tostunda yanlış bir şey yok," diye alay ediyor Troy. "Bazı insanlar bunun daha iyi bir kahvaltı *modeli* olduğunu söyleyebilir."

"Krepler de aynı derecede lezzetli," diyorum.

"Katılmıyorum." Tavada bir parça tost çevirirken dudaklarını ısırıyor.

"Bunu gerçekten yapacak mısın?" Dante yerine otururken ayağa kalkarak ona soruyorum.

Troy bana dönüyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Neden Dante'nin karar vermesine izin vermiyoruz?"

"Onu bu işe karıştırma, seni *ucube*."

"Tuhaflık iyidir," diye savunmaya geçiyor Dante. "Tuhaflık hiçbir *zaman sıkıcı* olmayacağın anlamına gelir."

Bunu yeni öğrendi, hiç şüphesiz ağzı ocakta kalkmakta olan adamdan.

"Evet, öyle, paranı ödüyordum-" Troy'un gözleri açılıyor ve gülümsemesi beni kör ediyor. O kadar telaşlıyım ki neredeyse onu kendim ifşa edecektim.

"Bu bir iltifattı."

Dante başını eğiyor. "İyi misin anne?" "İyiyim, sadece krep tercih ederdim!"

"Okuduğum gibi değil," diye mırıldanıyor Troy.

Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. Limitime ulaştım. "Troy, konuşabilir miyiz?" "Üzgünüm," spatulayı kaldırıyor, "çevirmenin ortasındayım, yakmak istemiyorum herhangi bir şey."

İki çift göz beni incelerken başımı sallıyorum ve yutkunuyorum.

Toparlanın. Toparlan.

Dante gülerek, "Anne, senin bir sakinleştirici hapa ihtiyacın var," diyor. "Bunu nereden öğrendin?" Troy'a bakıyorum, o da omuz silkiyor. "Bana bakma."

"Burada sakinleşmek için hap almıyoruz, genç adam. Anladın mı?!"

"Evet, hanımefendi."

Troy beni yanındaki koltuğa oturtuyor. "Otursana," diyor beni nazıkçe oturtarak. "Ben de sana kahvaltı hazırlayayım."

Her iki adamın da sinirlenmek üzere olduğunu düşündüğü açık, bu yüzden Dante kucağıma bir peçete koyarken bana söyleneni yapıyorum. "Sorun yok anne, rahatla."

Dante oturduğu yerden kalkıp karton kutuyu alıyor ve bana biraz portakal suyu dolduruyor. Bir yudum aldıktan sonra Troy ocakta çalışırken ona bakıyorum.

"Kötü zaman geçirdiğin için üzgünüm." "Sorun değil. Troy her şeyi daha iyi yaptı."

Kahvaltımızı hazırlarken Troy'un gülümsemesini özlemiyorum.

Dante çatal bıçak takımını tabağına çapraz yerleştirir. "İzninizi isteyebilir miyim? Doydum."

"Sadece bir oyun," diyor Troy, "Yakında gidiyoruz."

"Evet, efendim."

Kahvemi yudumluyorum ve Troy'a bakıyorum. "Onu nereye götüreceksin?" "Gölde kamp yapmaya. Olur mu?"

"Elbette."

Bu sabahki kargaşada onu içime çekecek vaktim olmadı. Her kasını saran ve bir şekilde gözlerini ortaya çıkaran gri uzun bir tişört giymişti. Çilek rengi saçları uzamış, daha dalgacı ve yüzünden uzakta taranmış. Çenesi günlük kirli sakalla kaplı. Her yönüyle sert bir adama benziyor. Ve eminim ki ben de yırtık pırtık bir kadın gibi görünüyorum. Ama son yirmi dört saatte olanlarla ilgili vicdanıyla savaşıırken bunların hiçbirinin önemi yok.

Troy peçetesini buruşturup tabağına atarak, "Ne düşündüğünü biliyorum ve buna bir son vermek gerekiyor," diyor.

"Elimde değil. Bir kadeh şarap içtim," diye irkildim, "tamam üç, ve fişi çekmeye karar verdim, ve onun bana ihtiyacı vardı. Ya sen burada olmasaydın?"

"Yapma. Buradaydım ve bu durumdan çok mutluyum, o yüzden bırak da anımı yaşayayım, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve o da eğilip çenemi tutuyor, böylece yüzüm ona dönük oluyor. "Bu konuda kendini hırpalamayacağına söz ver."

"Saat sekizi geçiyordu, bu yüzden rahatlamamın güvenli olduğunu düşündüm."

"Bunu bana açıklamak zorunda değilsin Clarissa. Onu asla ama asla tehlikeye atmayacağını biliyorum."

"Ama ben istedim. O çocukların onun arkadaşı olmadığını biliyordum ama bir yere uyum sağlamasını çok istiyordum. Ben lanet bir lise öğretmeniym, çocukların ne kadar acımasız olabileceğini bilirim. Ne düşünüyordum ki?"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Arkadaşlarını davet etmediğini ya da davet edilmediğini fark ettim. Ben de senin gibi umuyordum. Ben de suçluyum. Ama o özel biri, o zalimlere göre fazla hassas. Tuhaflıkları var, farklı biri ve bu sorun değil. İyiden de öte."

"Oyuncaklarını sıraya dizmesine ne demeli?" diye sırtıyorum. "Nasıl da tam olması gerektiği gibi. Ve en tuhaf şeyleri bile sahiplenmesini."

"O kesinlikle bir temizlik manyağı." "Hey, sakın ona dokunayım deme." Birbirimize gülümsüyoruz.

"Daha bebekken *Animusic* bağımlısıydı. O videoları tekrar tekrar oynatırdı ve benim bunu fark etmem biraz zaman aldı.

onları *ezberliyordu*. Bilgisayarına ilk kez tırmanıp fare kullanmaya başladığında neredeyse iki yaşındaydı. O zamanlar ancak cümleler kurabiliyordu."

"Korkunç derecede zeki."

"Ne yapacağız?"

Troy omuz silkiyor. "Bırakalım kendisi olsun. Aynen bizim yaptığımız gibi." "Onu anlamayacaklar," diyorum korkuyla.

"Birisi olacak," diyor dikkatle. "Bir gün, belki daha erken, belki daha geç, *biri* durup onun ne kadar özel olduğunu fark edecek ve hayatında hak iddia edecek. Bana güvenin. Bu birden fazla kez olacak."

Burnumu çektim. "Mükemmel şeyleri söylemekte ne zaman bu kadar iyi oldun?" "Ben pratik yapan bir babayım. Bu iyi miydi?"

"Daha iyi."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve o da yanıma oturup gözyaşımı inceliyor. "Ne yapıyorsun?" O eğilirken soruyorum.

"Çok güzel, biliyorsun," diyor başparmağıyla kaldırarak. "Bu bir anne sevgisi."

Çok yakınız. Sadece birimiz verirse, dudaklarımız birbirine değecek. Kokusunu, erkeksiliğini içime çekerken Troy oyalanıyor. Saniyeler içinde bakışlarında, dudaklarının dolgunluğunda, aramızdaki bağın ağırlığında ve çekiminde kayboluyorum. Böyle bir şey olamaz.

"Affedersiniz," diyorum, sadece dizimi masaya vurmak için kalkıyorum. Dante oturma odasından dönerken Troy nefesinin altından küfrediyor. "Nereye gidiyorsun?" Ben yatak odama çekilmek için hamle yaparken soruyor.

"Giyinmek için." Ve bir yastıkta çığlık atmaya.

Sarah Jane'in Yedi Katlı Sosu
Kişisel Asistan, Los Angeles

12 porsiyon yapar
1 saat

2 8 Oz. Paket Guacamole (Tatlandırmak için sarımsak tozu ve tuz ekleyin) 1 Bardak Ekşi Krema
1/2 Bardak Mayonez
2 Adet 9 Oz. Kutular Fasulye Sosu
1 Demet Yeşil Soğan -
Dilimlenmiş 3 Domates -
Doğranmış
1 8 Oz. Konserve Dilimlenmiş Siyah Zeytin (İsteğe Bağlı)
1 8 Oz. Paket Keskin Çedar Peyniri - Rendelenmiş
1 Kavanoz Picante Sos

Ekşi krema ve mayonezi karıştırın. Fasulye sosunu 13x9'luk tepsiye yayın. Üzerine guacamole ekleyin. Ardından ekşi krema karışımını sürün. Yeşil soğan, domates ve zeytin serpin. Peynir ile kaplayın ve Picante sos ile süsleyin.

Tortilla cipsi ile servis edin.

OceanofPDF.com

twenty-five

Clarissa

Çocuklar dışarı çıkmaya hazırlanırken ben de makyaj masamda oturuyordum. Troy'un sözleri beni hâlâ şaşırtıyor. Doğru söylüyorlar. Oğlunu tanıyor. Onun tuhaflıklarını yakalamış, rutinini ezberlemiş ve Dante'nin ne kadar ayna olduğunu düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum. Kahvaltıda tam bir karmaşa içindeydim, utanmış ve yıkılmıştım ve Troy bir şekilde beni o yerden çekip çıkarmayı ve daha iyi hale getirmeyi başardı. Onlar gitmeden önce ona teşekkür etmeye karar verdim. Troy'un Dante'ye zarar gelmesine asla izin vermeyeceğini bilsem de, bu ayrılışla boğuşuyorum. Dudak kremimi sürerken kıskanç olduğum düşüncesini aklımdan uzaklaştırıyorum.

Kıskandım mı?

Gerçek şu ki, Troy benim iznim olmadan onu almazdı ve izninin tam olarak onda olduğu konusunda kendimi çelişkili buluyorum. Oğlu konusunda ona güvenebilirim.

Troy'u aynada yatak odamın kapısını kapatırken gördüğümde hâlâ o vahyin içinde dönüp duruyorum, kilidi çevirirken gözleri bana dikilmiş.

Bakışlarındaki yoğunluğu gördüğümde tüm kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bana doğru yaklaşıyor, ben oturup beklerken tam arkamda duruyor.

Bir elini kaldırıyor ve parmaklarını ıslak saç tellerimde gezdiriyor, ensemdaki saçları toplamadan önce başımı hafifçe geriye çekiyor. Fırçamın yanındaki saç bağlarından birine uzanıp onu bir avuç dolusu saçımın etrafına sabitlediğinde kaşlarımı şaşkınlıkla çiziyorum. Tam konuşmak üzereyken eğiliyor ve sıcak dudakları boynumun eğimiyle birleşiyor. Ağzı açık öpücüğü nazik, şehvetli ve kendimi ona doğru eğilmiş hissediyorum. Dudakları yavaşça köprücük kemiğimde yukarı ve aşağı geziniyor, omzumun uzunluğunu kaplıyor. Ağzını aralıyor, öpücüğünü derinleştirmeye başladığında gözlerinin kapanışını izliyorum, kazağımı çekip omzumu ortaya çıkarmadan önce dilinin kayışını ekliyor.

Sersemlemiş bir halde, sıcak elleri öpücüğünün ıslaklığını silerken yalamalar ve ısırıklar arasında gidip gelen saldırısını izliyorum. Nefes nefese, o önderlik ederken izlemekten başka bir şey yapamıyorum, dudakları tüm konuşmayı yaparken yumruğu saçlarımda. İnlemelerimi duyduğunda hızını artırmaya başlıyor. Her dokunuşu kesin, amaçlı. Kulağımın kabuğunu yaladıktan sonra lobumun tamamını ağzına alıyor, ısıyor, emiyor, göğsümü avuçluyor, taparcasına kaldırıyor, şekillendiriyor. Dokunuşuyla her yerimi sararken hiçbir şey sınır dışı değil. Yanıyorum, külotumda ıslaklık birikiyor, kalp atışlarım uyluklarımın arasında atıyor. At kuyruğumu çekiştirirken nefesim kesiliyor ve dudaklarının aynı yoğunluğuyla boynumun tamamını kaplamak için hızlı bir çalışma yaparken başım yana kayıyor. Elleriyle beni kuşatırken kontrolsüzce inliyorum, hala göğüslerimi avuçluyor, ağzı dolaşüyor, boynumun önüne gidiyor, dilinin hassas hareketleriyle boğazımdaki çukurun izini sürüyor. Meme ucumu çimdiklediğinde orgazmın eşiğindeyim, dudaklarımın etrafını şakacı bir şekilde yalarken nefesim ağzının kenarına takılıyor ve tam daha fazlası için eğildiğimde geri çekiliyor. Sonra sırtımdan aşağı yavaşça iniyor, eli önümden aşağı kayıyor. Kalın bir parmağını tam ihtiyacım olan yere bastırırken tozluklarım onun becerikli parmaklarıyla boy ölçüşemiyor.

Nefes nefese, tutabildiğim kadarını tutuyorum, ama o hala hızlı çalışıyor, beni tamamen öpücüğüyle kaplıyor, göğsüm kabardıkça ivme kazanıyor. Gömleğini kavrayıp ellerimin arasında çeviriyorum, geri çekilirken gözlerindeki şehvetten başka bir şey göremiyorum, bakışları delip geçiyor. Ona tamamen açılıyorum, bacaklarımı açarak daha fazla erişim izni veriyorum. Parmağını merkezimde aşağı yukarı gezdiriyor, klitorisime masaj yapıyor, kalbim kontrolden çıkarken, dudakları tekrar boğazıma doğru kayarken öpücüğü için yalvarmaktan saniyeler uzaktayım, başımı çeviriyorum ve buluşuyoruz, dilini derinlere sokarken ağzı açık, beni hayatımın bir inçine kadar öpüyor.

Ve parmağının bir hareketiyle daha boşalıyorum ve benim tek tük nefeslerim onun ağzına pompalanırken o da dalıyor. O hızını korurken, elleri yukarı doğru ilerlerken, dudakları ve dili hala yüzümün, göğsümün ve boynumun tamamında dolaşırken tamamen baştan çıkarıldım, tamamen sarhoş oldum. Hayatımda hiç bu kadar tapılmış, bir erkeğin dokunuşuyla bu kadar sarhoş olmuş hissetmemiştim. Hiç ama hiç böyle öpülmemiştim. Dudakları nihayet benimkilere döndüğünde, onu kendime doğru çekiyorum, koltuğumda dönüyorum ve içimdeki her şeyle onu öpüyorum. O kadar derinden iterken dillerimizin birbirine karışmasıyla ödüllendirildim ki

Boğuldum. Yavaşça geri çekiliyor, bana öyle bir sıcaklık ve özlemle bakıyor ki nefesimden geriye kalanları alıyor.

"Sadece bir düşün."

Kazağımı yavaşça düzeltiyor ve kapıdan çıkmadan önce boynuma ağzı açık bir öpücük daha konduruyor.

Gabby'nin Boğulmuş Domuz Pirzolası

Mimar, New Mexico

6 porsiyon yapar
1 saat

1 Çubuk Tereyağı
2 Su Bardağı Un
2 Kutu Kremalı Mantar Çorbası
1/2 Bardak Beyaz Yemeklik Şarap
1/2 Bardak Su
1 Büyük Paket Taze Mantar 1-2
Büyük Soğan
6 Domuz Pirzolası

Tereyağını tavada eritin. Domuz pirzolalarının her iki tarafını unlamak için bir fincan un kullanın. Domuz pirzolalarının her iki tarafını da tereyağında hafifçe kızartın. Çorba, şarap, su ve bir fincan unu karıştırın. Domuz pirzolalarının üzerine dökün. Mantarları yıkayın, süzün ve saplarını kesin. Soğanı dörde bölün. Mantarları ve soğanları tavaya ekleyin.

Pişene kadar kısık ıla orta ateşte pişirin.

Rice-a-Roni veya Minute Rice ile iyi servis edilir.

OceanofPDF.com

twenty-six

Clarissa

Son yirmi dört saati şaşkınlık içinde geçirdim. Parker'a yaptığım acil aramadan sonra, zamanımın geri kalanını hiç fırsat bulamadığım şeyleri yaparak geçirdim. Brett şehir dışında olduğu için kendimi rahatlamış buldum. Ben yumurtalarını farklı sepetlere koyacak bir kadın değilim. Ne zaman kendimi suçlu hissetmeye başlasam, Parker'la yaptığım konuşmayı hatırlıyorum.

"Evet! İyi olan kazansın!"

"Ben öyle biri değilim. Bundan nefret ettiğimi biliyorsun.

Ben babam değilim." "O zaman birini seç."

"Yapamam. Troy... Ona tam olarak güvenmiyorum ama Tanrım, hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Brett de harika bir adam. Ciddiyim."

"Buna flört deniyor. İkiniz de birbirinizden haberdar olursanız sorun kalmaz." "Bu yanlış."

"Bu bir randevu. Tek eşli bir sevgili olmayı seçebilirsiniz ama bu sizi bir *ilişkinin* içine sokar. İkisinden biriyle bir ilişkiye başlamaya hazır mısınız?"

"İki erkekle hokkabazlık yapmıyorum. Bu benim konfor alanımın ötesinde."

"O zaman Troy'a, dudak kremi sürdükten sonra artık sizi öpemeyeceğini ve size dokunamayacağını açıkça belirtin."

"Hayatımın en güzel öpücüğüydü."

"Öyle mi? O zaman, güle güle

Brett." "Kes şunu."

"Brett özel olmadığınızı söyledi, değil mi?" "Öyle bir şey."

"Yani diğer kızları *sormuyorsun*." "Başka kadınlarla görüştüğünü kim söyledi?"

"Ben biliyorum. Ona sor. Ve eğer durum buysa, suçluluk duymanı gerektirecek bir şey yok. Bebeğin babasıyla istediğin kadar öpüşebilirsin."

"Ben bunu yapmam."

"Zaman değişti dostum. Yeni norm bu. Eninde sonunda, evliliğin modası geçecek."

"Hayatta olmaz. Ben gelenekselim." "O zaman öpüşmeye devam et." "Ben on üç yaşında değilim."

"Bebeğim, vermen gereken bir karar var. Birine karar ver ya da ikisiyle de ne olacağını gör."

"Bu saçmalık," diyorum Dante'nin kalan oyuncaklarını toplarken. "Evet, senin için gerçekten zölüyorum."

"Özür dilerim. Duyarsız davranıyorum. Zor bir d ö n e m d e n geçtiğinizi biliyorum."

"Ben iyiyim. Bu benimle ilgili değil. Bu senin oğlumuz için uygun birini bulmanla ve bir kereliğine de olsa kendine öncelik vermenle ilgili."

"Troy ile riske giremem."

"O halde kararını verdin." "Doğru."

"Ama sen yapmadın."

"Ne?"

Parker iç çekti. "Bakın, kendinizi biriyle ilerlemekten alıkoyamadığınızda, cevabınızı aldınız demektir. Zihnini ve kalbini açık tut ve nereye gideceğini gör. Ya da ikisiyle birlikte bir tren çalıştırın."

"Senden nefret ediyorum."

"Beni gururlandır. şimdi gitmem gerek. Öğlen yemeğim var." "Gerçekten mi?"

"Bir toplantı. Aklını başına topla." "Parker, bekle, neye karar vermiştik?"

"Annenin biraz eğlenmesine karar verdik." "İkisiyle de yatmayacağım!"

"Konnichiwa!"

"Parker, bekle!"

twenty-seven

Troy

"Hiç balık yakalayamadığımıza inanamıyorum."

"Bu herhangi bir balık *yakalamak*. Hava çok soğuyor dostum. Başka bir zaman tekrar deneriz."

"Solucanları tekrar kancaya takacak mısın?"

"Elbette, ama bunu kendin yapmayı öğrenmek istemiyor musun?"

Dante'nin gözleri dikiz aynamda şişiyor. "Buna hazırlıklı değilim Troy."

Arabamı garaj yoluna park edip arka kapıyı açtığımda o yükseltici kemerini çıkarırken ben de gülmekten kırılıyorum.

"Tamam, ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Onu arka koltuktan kaldırırken "Evet," diye ciyaklıyor. Avluyu yarılamiştık ki evin içinden tanımadığım bir şarkı yükselmeye başladı. Gözlerini kocaman açan Dante hemen kıpırdanmaya başlıyor.

"Bu benim ve annemin en sevdiği şarkı! İndirin beni!" Hafif davullar, bas ve gitar havada süzülürken Dante bir anda havalanır. "Geliyorum anne!" Merdivenlerden yukarı fırlayarak ilan ediyor.

İki kolunda çantalarımızla hemen arkasından kapıdan içeri giriyorum ve Clarissa'nın oturma odasının ortasında durduğunu görüyorum. Utangaç bir gülümsemeyle bana bakıp "merhaba" diyor, tam o sırada Dante kollarına atlıyor. Şarkı söylemeye başladıklarında Dante elleriyle onun yüzünü kavrayıp dikkatini çekiyor.

"Aşk tanrısı, yayını geri çek ve okunu *benim* için sevgilimin kalbine doğru fırlat." Dante, Clarissa'nın yüzünde bir gülümseme belirirken şarkıya eşlik ediyor ve sanki yıllardır yapıyorlarmış gibi ona sıkıca sarılmış bir şekilde dans ediyor. Yaptıkları da çok açık. Onunla birlikte şarkı söylerken annesinin gözlerindeki ışık unutulmaz, sallanırken kalçalarının her abartılı sıçrayışında kıkırdıyor.

Peki ya ben? Öyle bir kayboldum ki, ikisinin de görüntüsünde kayboldum.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi ve her saniyesini ezberlerken boğazım kurudu. Ellerini aynı anda havaya kaldırıp aşk tanrısına yalvarırken tamamen senkronize bir şekilde şarkı söylüyorlar. Şarkı sona ererken burunlarını sürttüklerinde kendi kalbim göğsümde dayanılmaz bir şekilde genişliyor. Clarissa'nın gözleri oğlunun omzunun üzerinden benimkilere takılıyor ve öylece bakakalıyoruz. Onun ne gördüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama eminim ki benim hissettiklerime benzeyen bir şeyse, çok ağır. Bağlantıyı kesip Dante'ye bakmadan önce bana gülümsüyor.

"Eğlendiniz mi?"

"Şimdiye kadar geçirdiğim en iyi zamandı!"

"Gerçekten mi? Bu harika. Siz ikiniz ne yaptınız?"

"Sana hiçbir şey söyleyemem, üzgünüm, *erkek meseleleri*." Dante bana dönüyor ve iki gözünü birden kırıyor.

Kıkırdamama engel olamıyorum. "Doğru, erkek işi."

Clarissa aramıza bakıyor. "Erkek işi, ha? Pekâlâ, git çantanı boşalt ve kirli çamaşırlarını sepete koy."

"Evet, hanımefendi."

Arka planda çalan müzik için şükrediyorum çünkü Dante ortadan kaybolduğu anda ne diyeceğimi şaşıyorum. Tek yapabildiğim onun da beni nasıl öptüğünü düşünmek. Bu bir öpücükten daha fazlasıydı, benim açımdan bir deklarasyondur ve bunu bildiğinden emin oldum.

Dün dürtülerimin galip gelmesine izin verdim, ona dokunmadan, tadına bakmadan, onu ne kadar istediğimi göstermeden bir saniye daha duramadım. Ve bir saniye bile pişmanlık duymayı kendime yediremedim. Çantam hâlâ omzumda, ellerimi kot pantolonumun içine sokuyorum.

"Demek en sevdiğin şarkı bu, ha?"

"Evet," diyor kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Saçları kıvrılmış, kazak bir elbise giymiş, tırnakları yeni boyanmış ve ev tertemiz.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Evet, teşekkürler, kendime biraz bakım yaptım." "Belli oluyor. Burası güzel kokuyor."

"Yemek yapıyordum."

"Öyle mi?"

"Sanırım Theo'nun m i s a f i r i var. Eve dönmeden önce biraz beklemek isteyebilirsiniz."

"Öyle mi?" Kıkırdıyorum. "Aferin ona."

"Aç mısın?"

"Elbette."

"Akşam

yemeğine kalır

mısın?" "Bu

harika olur."

O da benim gibi şu an için kaybolmuş görünüyor, saçmalamayı kesmeye karar veriyorum. "Clarissa-"

Sesini alçaltarak bana doğru çekingen bir adım atıyor. "Biliyorsun orgazm yüzde doksan dokuz zihinsel olabilir, ancak araştırmalar bir kadının beyninin bazı bölümlerinin, özellikle de duygularla ilgili olanların orgazm sırasında devre dışı kaldığını gösteriyor. Bu da kadınların orgazm sonrasında hissettikleri 'oh olsun' hissini açıklıyor."

"Benim bir 'oh bok' olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Önceden öyle olduğunu biliyorum. Ama şimdi ne olduğundan emin değilim." "Bunun yerine 'lanet olsun!' ya da 'cehennem evet!' olabilir miyim?"

İkimiz de gülüyoruz ve aynı hızla bitiyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Acele etme, Clarissa. Hiçbir yere gitmiyorum."

"En sevdiğin film?" Dante'nin bir kot pantolonunu katlayarak soruyorum. "*Harry Sally ile Tanışınca*."

Dün dürtülerimin galip gelmesine izin vermiş olsam da, onun 'yetişkin' flört tarzını benimsemeye karar verdim ve onu tanımak için akşam yemeği davetini kendi avantajıma kullandım. Eve geldiğimizde ve benim için giyindiğinde gergindi. Eminim bu konuda çok düşünmüştür ve ben de bu şansı tepecek değilim. Bu noktada, ilk öpücüğünü aldığı yaştan en sevdiği renk olan mora kadar her şeyi biliyorum. Bunu kolayca tahmin edebilirdim çünkü katladığım kıyafetlerin çoğu bu rengin farklı tonlarında. Okşadığım tangayı elimden çekip alıyorum, tam ben onu tutarken.

"Terbiyeli ol. Ve bu bir klasik. Ayrıca, *Sweet Home Alabama*. İki farklı şey arasında kalan bir kadın hakkında..." Kızarması çok açık.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Devam et."

Elinde tuttuğu gömleğin arkasına saklanıyor. "İzleyeceğimi sanmıyorum." "O zaman izleyelim. Yemekten sonra."

"Ben almayayım. Peki ya sen, filmler?"

"Ben daha çok aksiyon filmi adamıyım. *Görevimiz Tehlike*, bu tür şeyler.

Ve süper kahraman

filmleri." "Anlıyorum.

Peki ya müzik?" "Rap, rock, her neyse."

Burnunu kırııştırıyor. "Sadece eski ruh değil." "En sevdiğin şarkıyı seviyorum."

"Öyle mi?"

"Evet," diyorum, elimden kaptığı mor bir sütyeni kaldırarak. "Narin çamaşırlarımla uğraşmayı bırak Jenner."

Başımı sallayarak dişlerimin arasından nefes veriyorum.

"Evet," diye sırtıyor, "bunun yüklü olduğunu biliyorum. Şu haline bak, büyüyorsun." "Beni bununla suçlama, aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrin yok.

Bayan A. İşin içinde bir cetvel var."

Gözlerini deviriyor, konuşmadan önce düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünerek başka bir gömlek alıyor. "Bir şarkı var. Her zaman dinlerim. Annem bulaşıkları yıkarken bana söylerdi. Hangisi olduğunu bir türlü bulamıyorum. Yıllardır aklımdan çıkmıyor."

"Şarkı söyleyen kadın mı erkek mi?"

"Dostum. James Brown gibi ama James Brown değil. Annemin beni hep güldürdüğünü hatırlıyorum. Hafızanın nasıl çalıştığı komik. Belki de daha önce duymuşumdur ve artık hatırlamıyorumdur."

"Eminim duyduğunda anlayacaksın."

"Evet, belki."

"Peki ya baban?"

"O..." diye dudaklarını büküyor, "partilerin hiç bitmediği, şampanya ve kadınların su gibi aktığı kendine ait bir evrende yaşıyordu. Hollywood'da yapımcıydı ve annemle orada tanıştı. Annem ölmeden önce onun bir sonraki büyük yıldızı olacaktı. Annem ölünce de Austin'de organizatör olarak işe başladı. Sanırım niyeti yerleşmek ve bize daha istikrarlı bir hayat vermektir. Sanırım adamı Hollywood'dan çıkarabilirsin..." diye iç geçiriyor. "Her neyse, Grand'e katılmak için buraya taşındım ve bir daha hiç ayrılmadım."

"Mezun olduktan sonra ayrılma planınız var mıydı?"

Omuz silkiyor ve gözlerinden tartışmamızın bittiğini anlıyorum. Suçluluk duygusuyla Dante'nin çamaşırlarından bir yığını kaldırıyorum.

"Şifonyerinin üstten ikinci çekmecesini."

Koridorda yatak odasına doğru yürürken, diğer taraftan gelen sesini duyduğumda donup kalıyorum.

"Hey, n'aber çocuklar. Bugün Legit Life'ta ilk kez tüm yorumlarıma cevap vereceğim. Evet, nefret edenler, hazır olun."

Clarissa arkamdan koşarken donmuş bir halde, elimde bir avuç kıyafetle kapısının önünde duruyorum.

"Bunu duydun mu?" Fısıldıyorum.

Arkama dönüp baktığımda kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürdüğünü görüyorum, gözleri kocaman. Dante tekrar konuşuyor.

"Şöyle yapalım, ilk yorum Rip audio'dan DeanBohanon700'den. 'Postacıya ne olduğu konusunda kafam karıştı.' Biliyorum dostum, biliyorum. Çok saçmaydı. Bir hiç uğruna vuruldu."

Clarissa'ya dönüyorum. "Ne söylediği hakkında bir fikrin var mı?" Gülümseyerek başını sallıyor. "Hiçbir fikrim yok.

Teknik şeyler mi?"

Omuz silkiyorum.

Dante'nin sesi kafa karışıklığımızı bölüyor. "Tamam, aynı videoda başka bir yorum daha var. LawrenceOppen243 'ye' diyor. Tamam, ahbap. Ye, sana da."

Clarissa gömleğimin arkasını kavırıyor, eğiliyor.

"Bu, yeni ürünlerimle ilgili videomda yer alıyor. Yorumda 'Sipariş verdim' yazıyor. Yalancı, e-posta onayı almadım. Bir sonraki yorum, 'Legit Life videolarını seviyorum. Desteğin için teşekkürler dostum.'"

Clarissa arkamda histerik bir halde, ben onu sustururken çamaşırlarını ayaklarımın dibine bırakıyor.

"Sıradaki yorum iMovie kullanmam gerektiğini söyleyen çocuk için. Size kaç kere söylemem gerektiğini bilmiyorum çocuklar, iMovie'yi asla kullanmayacağım, hayatım boyunca kullanmayacağım."

Ben kendi kahkahamı bastırmaya çalışırken Clarissa hâlâ kahkahasını sırtıma bastırıyor. "Tamam, bir çocuk videom sırasında koklamamın iğrenç olduğunu söyledi. Hey kardeşim, videonda giydiğin tişört iğrençti. Burrrrn.

Evet,

Çocuklar, videolarımı beğenmiyorsanız kanalımdan çıkın."

Ben masada sebze doğrarken Clarissa ocakta müzik eşliğinde mırıldanıyor, Dante bahçede drone'uyla oynarken onu izliyor. Mükemmel bir Pazar günüydü ve umduğumdan da fazlası oldu. Dante ve ben arka arkaya üç Örümcek Adam filmini izlerken Clarissa da koltuğuna uzanmış kağıtları not alıyordu. Hayatlarının böyle bir parçası olmak daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor ve ayrılmak üzere olduğum gerçeğinden nefret ediyorum. Ve gittiğimde, bu gece onu yatırırken bir kez daha yatak odamda uzaktan izliyor olacağım.

Ama alabileceğimi alırım. Hizaya geleceğim. Ne gerekiyorsa yaparım.

Tatil yaklaşıyor, Şükran Günü'ne sayılı günler kaldı ve bunun nasıl geçeceğini konuşmanın zamanı geldi. Sebzelerle dolu kesme tahtasını kaldırıp mutfığa taşıyorum ve Dante'nin verandadan seslendiğini duyduğumda nihayet konuyu açmaya hazırım.

"Kimsin sen?"

"*Dante*," diye homurdanıyor Clarissa, ocağın altını kısarak. "Bu çocuk mahallenin bekçisi." Dante'nin kapıda durduğu yere gitmek için oturma odasını geçerken sırtıyoruz.

Cevabı duyduğumda tüm vücudum geriliyor.

"Benimle mi konuşuyorsun?"

"Evet, hanımefendi."

"Troy'u görmeye geldim."

"Troy mu? O burada."

"Clarissa, bekle," diyorum tam verandaya çıkarken.

Onlara katıldığımda çok geç kalmıştım, Pamela Jenner torunuyla göz hizasındaydı.

Sally'nin Tavuk ve Köfteleri

RN, Kuzey Dakota

8 porsiyon yapar
45 dakika

4 Kemiksiz, Derisiz Tavuk Göğsü 2
Yemek Kaşığı Tereyağı
2 Kutu Kremalı Tavuk Çorbası
1 Kutu Tavuk Suyu veya 2 Kutu Tavuk Suyu
1 Soğan - ince doğranmış
2 adet 10 oz. kutu lapa bisküvi - her biri altıya bölünmüş

Bir güveç kabında tavuk, tereyağı, çorba ve soğanı karıştırın. Kapağı kapalı olarak 5-6 saat kısık ateşte pişirin.

Piştikten sonra tavuğu çıkarın ve parçalayın. Tavuğu güveç kabına geri koyun ve iyice karıştırın.

Bisküvi parçalarını tavuğa ekleyin ve hamur iyice pişene kadar 30 ila 45 dakika daha pişirin.

Bu basit ve kolay bir yemektir ve salata veya taze sebzelerle harika olur.

OceanofPDF.com

twenty-eight

Clarissa

Bu kadını görür görmez iki şey açıkça ortaya çıkıyor. Birincisi, Jenner ailesinde genlerin güçlü olduğu. İkincisi, torununa baktığından hiç şüphesi yok. Çanak elinde, Dante'nin önünde diz çöküyor.

"Ben Pamela. Troy'un annesiyim. Senin adın ne?" "Dante."

Pamela yutkunuyor. "Soyadın ne?" Sesinde bir çingirak var ve duygularının kabarışını hissedebiliyorum.

"Arden. Dante Arden."

Pamela'nın gözleri Troy'unkilerle buluşmak için kalkıyor ve yüzündeki paniği açıkça görebiliyorum.

"Anne, burada ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum ben..." güveç tabağı elinde sallanırken sorduğu soruyla tamamen şaşkına döndü, "Sana karamela pudingi getirdim ama sen yan tarafta oturuyorsun. Yan tarafa park etmişsin."

"Evet," diyor. "Hadi gidelim, tamam mı?"

Çok güzel, yıllar ona iyi hizmet etmiş ve daha sonraki bir tarihte nemlendiricisinin adını öğrenmek için aklıma bir not alıyorum, tabii beni ön bahçemde öldürmezse.

Troy, Dante'ye dönüp bakarken onu uzaklaştırmak için yanına yaklaşır. Troy "Anne, yapma" diye mırıldanırken, kadın güveci Troy'un midesine itiyor.

"Kaç yaşındasın sen?"

"Çok komiksin," diyor Dante, kızın açık kalmış ağzına bakarak. "Ben altı yaşındayım."

Doğrudan bana bakmadan önce nefes nefese "Altı," diyor. "Ve sen onun annesi misin?" Başımı sallıyorum, içimi bir korku kaplıyor. Bu günün geleceğini biliyordum.

Gel. Sadece bugün olacağını düşünmemiştim. "Ben Clarissa. Memnun oldum Bayan Jenner."

"Benimle buluşmak için mi?" Oğluna bakar. "Tanışmamız gerektiği n d e n emin değilim."

"Anne," diye yalvarıyor Troy. "Yan kapıya gitmeni istiyorum, seninle orada buluşuruz."

Çenesini kaldırıyor, ikimizin de yüzündeki suçluluk duygusunu okuyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Dante, git oyna," diye emrediyorum midem çalkalanmaya başlarken.

"Sorun nedir?" Dante üçümüzün arasına baktı. "Troy, annenle başın belada mı?"

"Sorun yok, dostum. Sadece içeri gir."

"Bir şey yok, Fıstık," diye omzunu hafifçe itiyorum. "Sen içeri gir, biz de bir dakika içinde geleceğiz."

"Her zaman odama gönderiliyorum," diye homurdanıyor. "Döndüğümde burada olacak mısınız?" Dante Pamela'ya sorar.

"Bilmiyorum." Tamamen yıkılmıştı ve o anda hissettiğim suçluluk duygusu beni felç etti.

Pamela oğluyla yüzleşirken ön kapıyı kapatıyorum.

"Bu yüzü nerede görsem tanırım," diyor gözyaşları nihayet su yüzüne çıkarken. "O sana tıpatıp benziyor," diye fısıldıyor kısık sesle. "O senin."

Troy yavaşça başını sallıyor, gözlerindeki bakış korku ve yıkımın bir karışımı. "Söyle bana oğlum, bunu altı yıl boyunca benden saklamadığını söyle." "Anne, ben büyük bir hata yaptım." Pamela onun açıklamasını keser ve ters ters bakar.

Bana doğru.

"Bana varlığımdan haberin olmadığını söyle."

Troy annesinin omuzlarını kavrayarak onu kendine doğru çekmeye çalışırken, "Çok üzgünüm," diyorum.

"Anne, Clarissa'ya yalan söyledim. Bu benim hatam. Bunu benim üzerime yık. Hepsi benim suçum."

"Altı yaşında bir torunum var ve kimse bana söylemedi mi?!"

"Anne, lütfen sesini alçalt. O bilmiyor. Ona henüz söylemedik."

Gözleri şişti. "Altı yıldır ona söylemedin!"

"Kahretsin, anne! Kes şunu!" Troy tersledi. "Kendini toparlamayı istiyorum ya da gitmen gerekiyor. Ya beni dinle ya da git."

Troy'a bakıyor, öfkeli. "Benimle böyle konuşamazsın!"

"Ciddi olduğunda yaparım. Ve ben de bunu senin kadar ciddiye alıyorum. Şimdi beni dinle. Her şeyi berbat ettim. Daha iyi bir baba olmaya çalışıyorum. Onunla bir ilişki kurmaya çalışıyorum ve senin buldozerle içeri girip-"

"*Buldozer mi?* Onun varlığından bile haberim yoktu," diyor gözyaşları yanaklarından aşağı dökülmeden hemen önce. Troy'un gözleri kapanıyor ve içindeki çatlağı hissedebiliyorum. Kinimle verdiğim zarara ilk elden tanık oluyorum. Troy'un yalanını suçlamayı çok istiyorum ama buradaki kalp kırıklığının sorumlusu benim.

"Bayan Jenner, onu uzak tuttum." Bana doğru baktı. "Troy, Dante'nin hamile kaldığı gece yalan söyledi ve ben de onu uzak tuttum. Kısmen suçluyum."

"Oğlumu çocuğundan uzak mı tuttunuz? *Neden?* Bunu *neden* yaptın?" Sesimi bulduğumda acınacak haldeydim. "Çünkü o zamanlar ben yeni bir öğretmendim ve o da başka bir okulda öğrenciydi."

Troy'a dönüyor. "Öğrenci olduğun konusunda yalan mı söyledin?" Troy başını sallar.

"Yani onunla yatabilir misin?"

Dudaklarını ısırarak Troy tekrar başını sallar. "Düşünmedim-"

"Tanrım, Troy. Hayır, hayır, düşünmedin. Ve şimdi büyükannesini tanımayan altı yaşında bir bebeğim var. Seni bu şekilde yetiştirmedim!"

"Anne, lütfen dur. Lütfen. Yemin ederim sana söyleyecektim." "Bana söylemek için yılların vardı."

"Onu uzak tuttum," diye itiraf ediyorum özgürce, acısının öfkeye dönüştüğünü hissederek. "Ben de bir o kadar suçluyum."

"Ve seni suçlayacağım," diyor sertçe, "ama şu anda oğlumla uğraşıyorum." Öfke ve incinmişlik kusarak ona döner. "Nasıl yapabildin? Bana nasıl bu kadar uzun süre yalan söyleyebildin? O bebek kısmen benim de bebeğim, değil mi? *Babasını* ben büyüttüm."

"Anne, onunla daha üç ay önce tanıştım."

Gözleri şişti. "Nasıl yani?"

"Ben," diyorum sesimde kurşunla. "O benim."

"Onu *altı* yıl boyunca çocuğundan uzak mı tuttun?" Troy onu ikna etmeye çalışırken suçluluk duygusu beni şaşırtıyor.

"Anne, bak. Olanları söylemeyiz ama şu anda hepimiz çok iyiyiz. Bir çocuk yetiştirmenin ne kadar zor olduğunu en iyi siz bilirsiniz. O sadece onu koruyordu."

Bana ters ters bakıyor. "Kimsenin senden korunmaya ihtiyacı yok Troy. Bu affedilemez." Bana doğru tehditkâr bir adım attı. "Peki *sen* kim

olduğunu sanıyorsun?"

"Annesi, Bayan Jenner, ama ben-"

"Bana Pam de, sonuçta biz bir aileyiz, değil mi?" diye tersliyor. "Yapamam, buna inanamıyorum. Neden?"

Ne Troy ne de ben konuşmayınca yıkıldı. "O zamanı asla geri alamayacağım. Bunun farkındasın, değil mi?" Gözyaşları hızla düşerken aramıza bakıyor. Troy onu kollarının arasına almaya çalışırken, "Bunu asla geri alamayacağım," diye ağlıyor. "Nasıl yapabildin?" Troy'u iterken yıkılıyor ve sonra bana bakıyor. "Nasıl yapabildin?" Troy sonunda onu kendine çekerken benim gözyaşlarım da onunkilerle birlikte dökülüyor.

Tek yapabildiğim onun ağlamasını izlemek.

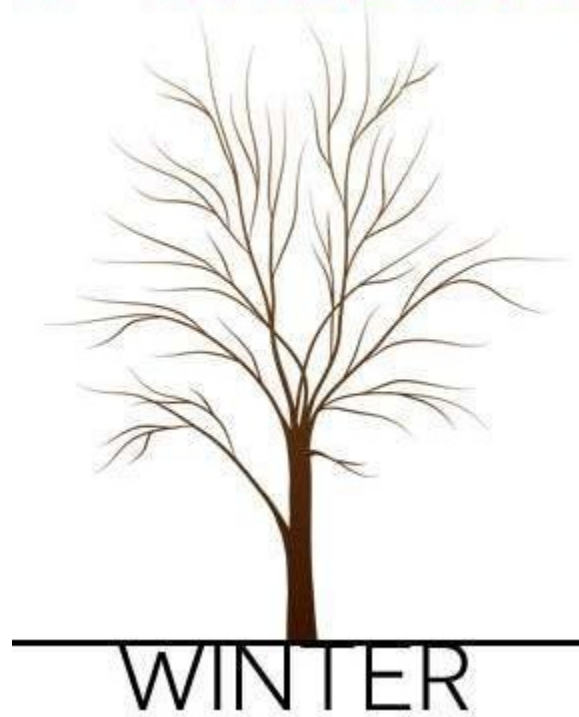
Troy

Annem arabasıyla uzaklaşıyor ve ben Clarissa'nın verandada elinde bir fincan kahveyle durduğu yere bakıyorum. Hayatımın en kötü saatlerinden biriydi ve Clarissa'yı hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Annemin gazabına katlanarak, af dilemek ve kararlarını savunmak arasında gidip geldi. Kendimden nefret ediyorum, ona kızıyorum, tüm bu boktan durumdan nefret ediyorum. Hayatlarına girdiğimden beri ilk defa biraz mesafeye ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Birbirimize uzun uzun bakıyoruz, ikimiz de hatalarımızı yüzümüze vurmaktan bitap düşmüşüz. Bana bakarken ne düşündüğünden emin değilim ve nerede durduğumuz ya da herhangi bir dayanağımız olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Az önce annemin kalbini kırdım ve güvenini sarstım.

Ve belki de anneme daha önce itiraf etmiş olsaydım, oğlumun hayatında bir yerim olurdu. Annem benim için savaşırdı. Düşünmeden edemediğim tek şey bu. O gece avantaj elde etmiş olabilirim. Ama Clarissa benim genç ve saf olmamdan yararlanarak onun babası olamayacağıma dair bencil beyanını kabul etti mi? Yoksa benim yalanımla o kadar kirlenmişti ki, onun dünyasında yerim olmadığına gerçekten inanıyor muydu? Gözyaşları yanaklarında kuruyarak orada dururken aramızdaki mesafenin büyüdüğünü hissedebiliyorum. İşte o zaman aramızdaki duvarın yeniden dirildiğini hissediyorum. Ama bu sefer duvarı kimin inşa ettiğinden emin değilim ve onu teselli etmek yerine elimdeki balyozu yere atıp uzaklaşıyorum.

3RD QUARTER

OceanofPDF.com

twenty-nine

Troy

Dante, top, iş.

Öncelikler.

Barı ellerimle kavrayıp iterken geri kalanını nefesimle veriyorum. Üç oyun kaldı.

Şansımız yaver giderse play-off'lara kalır ve bir kupa maçı alırız. Yükümün ağırlığıyla boğuşarak tekrar itiyorum.

Sezonu bitir, NFL Combine'a davet al , değerimi kanıtla, seçmelere katıl.

Öncelikler.

Artık dikkat dağıtmak yok. Artık takip etmek, takıntı yapmak, hayal kurmak ya da özlem duymak yok.

Clarissa konusunda daha fazla kararsızlığa katlanamam. Bunun yerine, her zamankinden daha fazla zorladım, çizgi süremden tam bir saniye düşürdüm ve spor salonunu kum torbam olarak kullandım. Artık ne istediğimden emin değilim ama ben bir sporcuyum ve beni ayakta tutan tek şey de bu.

Bir set daha tekrar yaparken Lance beni fark ediyor. "Ne var ne yok, dostum? BM durumu nasıl?" "Her şey yolunda gidiyor," diyorum.

"Günlük saçmalıklarının dürüstlüğü sormuyorum Jenner."

"Hesabımı tut, dostum. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"O kadar kötü mü?" Ben setimi bitirirken barı kaldırıyor.

Su şişemdeki suyu içip ağzımı sildim. "Köprü'nün altından çok sular aktı."

"Hâlâ sana cehennemi mi yaşıyor?"

Hayır, o sessizleşti ve benim de söyleyecek bir şeyim yok. Sahanın karşı tarafındayız, oğlumuz bizi ellilikte bir araya getiriyor. Kızgınlığım

Annemle her konuşmamdan sonra o an için kazanıyordum.

"Hayır, o... her neyse. Fark etmez. Halesi olan bir aziz bile olsam, o yine de bunu kabul etmezdi."

Kevin o an kendi fikrini eklemek için kullanır. "Mokasen ayakkabı giyen zengin bir yan parçası var."

Yanımda bastırıldığı yere uzanıyorum ve onu çuvala sokuyorum. Neredeyse barı göğsüne düşürecekti ama Lance onu yakaladı.

"Siktir, dostum! Ne oluyor be..." Kevin çuvalını avuçlayarak tükürüyor. Ona sert bir bakış attım, "O sıcak havayı kafanda tut."

"Sakin ol dostum," diye kıkırdayan Lance, Kevin üzerinde gezinirken kaldırmaya başlamak için sırt üstü pozisyon alıyor.

"Bunun hakkında konuşmayacağız. Ben bunu aştım." Buklelerime başlamak için birkaç zil kaldırıyorum.

"Evet, sen bunu aştın, tamam. Bu yüzden potansiyelleri sinek kovar gibi kovuyorsun," diye alaycı bir şekilde tükürüyor Kevin, Lance'e dönerek. "Bir boka asıldığı yok."

"Bu oyunu yürütmek için sekiz yılım vardı," diyorum dürüstçe. "Artık eskimeye başladı."

Ama dahası da var. Gerçek şu ki, ne istediğime dair bir anlık bir görüşüm vardı ve bu görüş gün geçtikçe yok oluyor.

Lance ve Kevin beni rahatsız eden bir sırıtış paylaşıyorlar.

"Hayal görmüyorum, tamam mı? Sadece tek seferlik oyunu bırakmanın zamanı geldi. Daha yapacak çok işim var."

"Evet, uzun koyu kırmızı saçlar, kalın kıkır, mükemmel dudaklar ve karamsar. Bunun beni soğuttuğunu söyleyemem. Numarasını alabilir miyim?"

Tekrarlarımı hızlandırırken Kevin'a ters ters bakıyorum.

"Bana o zillerle vurdun, sık kafalı, ve verdiğin şeyi alıyorsun."

Bu Lance'in kıkırdamasına neden olur. "Sakin ol, dostum."

İkisinin arasına bakıyorum, "Eğer ikiniz de aletim için bu kadar endişeleniyorsanız, çekinmeyin-"

"Jenner! Ofisime, *hemen*," diye bağılıyor Koç kapıdan.

Lance ve ben birbirimize bakıyoruz ve ben omuz silkerek zillerimi mindere fırlatıyorum. Kevin, Darth Vader'ın tema şarkısını ıslıkla çalıyor ve ben de koçun ofisine gitmeden önce ona ters ters bakıyorum.

"Kapıyı kapat." Bana söyleneni yapıyorum ama biraz gergin bir şekilde ayakta duruyorum. O canlı bir tel ve onunla oynadığım onca yıl boyunca onu hiç görmemiştim.

bir sezon boyunca bu kadar gergin. Hepimiz bir açıklama istiyoruz ama tek yapabileceğimiz onun tiradına devam etmesine seyirci kalmak. Pek çok koçun saha kenarı temsilcileri kötüdür ama bizimki bu sezona kadar onlardan biri değildi. 'Her şeyi siktir et' zihniyeti onun yeni normu gibi görünüyor ve biz de bununla uğraşmak zorunda kalıyoruz.

"Otursana," diyor ve masasının karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. Bir dosyayı karıştırıp kapattıktan sonra oturuyorum. Memnun görünerek bana bakıyor. "Birkaç telefon aldım."

Anında sırtım dikleşti. "Evet?" "Bir menajerin var mı?"

"Hayır. Araştırdım ve birkaç telefon aldım, ama ben-"

Bakışları kutuplaşıyor. "Ne? Ne yaptın? Daha acil bir şey mi var Jenner?"

"Hayır," diye boynumu tutuyorum. "Biraz tavsiye işime yarayabilir."

"İşte benim tavsiyem. Bir menajer bulun. Ve bunu hemen yapın. Combine'a davet edilmek için adam öldürecek binlerce sporcu var. Özel olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Umarım öyledir." Bu sözün bana attığı bakıştan sonra lanet dilimi yutmak istiyorum.

"O davetiyeye ihtiyacın var, Jenner." "Anlaşıldı, efendim."

"Ve eğer böyle bir şey olursa, hazır olmanız gerekir. Kendinize bir iyilik yapın, araştırma yapın ve aramalara geri dönün."

"Olur. Teşekkürler."

Sandalyesinde geriye doğru eğilip bana bakıyor. "Kimin ilgilendiğini bilmek istemiyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, alabildiğimi alacağım."

"Nasıl istersen öyle olsun. Burada işimiz bitti." "Teşekkürler."

Neredeyse kapıya varıyordum ama arkamdan konuşunca durdum. "Dikkatini dağıtan her neyse, bırak gitsin. Şu andan itibaren adın söylenene kadar sadece topla ilgilen. Sezon neredeyse bitti ama hayatının en zor dört ayına girmek üzeresin. Mazeret yok."

Erin'in Domuz Pirzolası ve Nefis Pilavı

Kimyager, Oklahoma

6 porsiyon yapar
1 saat 30 dakika

- 1 Çubuk Margarin veya Tereyağı**
- 2 Kutu Kremalı Tavuk Çorbası**
- 1 Kutu Kremalı Mantar Çorbası**
- 1 Kutu Kereviz Kreması**
- 2 ½ Kutu Su**
- 2 ½ Kutu Minute Pirinç**
- 6 Kemiksiz Domuz Pirzolası veya Kemiksiz, Derisiz Tavuk Göğsü**

Tereyağını büyük bir fırın kabında eritin. Çorbaları ve suyu karıştırın. İyice karıştırın. Pirinci ekleyin ve karıştırın. Çorba karışımının $\frac{3}{4}$ 'ünü tereyağlı tepsiye dökün. Domuz pirzolası veya tavuğu yerleştirin ve kalan çorba karışımıyla kaplayın.

350 derecede 1 saat pişirin

***Ete bağlı olarak 15 dakikaya kadar ekstra pişirme gerekebilir.**

OceanofPDF.com

thirty

Clarissa

"Anne, kıpırıyor!" Dante taburesinin üzerinde durdu ğ u yerden banyodan sesleniyor.

"Karıştırma! Kendiliğinden olmasına izin vermelisin."

"Asılı duruyor! Gel de bak!"

"Ben sana ne demiştim?"

"Tuhaf hissettiriyor," diye kıkırıyor.

"Bebeğim, onu rahat bırakmalısın." Çantamı kontrol ettikten sonra dudağımı endişelendiriyorum ve bir mesaj atıp atmamayı tartışıyorum. Troy annesiyle karşılaştığımızdan beri benden kaçıyor, Dante'yle evinde geçirdiği zamanı deplasman maçları, okul ve iş arasında kullanıyor. Nerede durduğunu bilmediğim için pek karşı koymadım ama artık aramızda eskisinden sarsıcı bir mesafe var. Bunu o gün, Pamela arabayla uzaklaştığı anda gördüm, bana bakışından kızgınlığı belli oluyordu; birkaç saat öncesine göre çok farklıydı.

Buzlandım.

Çekleri her hafta aksatmadan gelmeye devam ediyor ama yokluğu fark ediliyor. Dante ile rutinini sürdürüyor, oğluyla kahvaltıyı hiç kaçırmıyor. Onun yanında arkadaşça kalsak da, hepsi küçük konuşmalar, hem ilgisi hem de gözleri benden başka bir yerde değil.

Bu tam da korktuğum türden bir şeydi. İşler ağırlaştı ve o da kaçtı. Annesi için birlik olduk ve bunun için ona borçluyum ama özür dileme şansım olmadı. Sürekli olarak tüm suçu üstlenmeye çalıştı ve onu bu kadar çaresiz görmek bana acı verdi.

Ve şimdi, sanki başlattığımız herhangi bir ilişki buhar olup uçmuş gibi. Aramızda bir sorun çıkmadan ve aramız bozulmadan önce her şey iyiydi. İyiden de iyiydi. Bir aile gibi işliyorduk. Ancak, bu olay arasında

gün ve Troy'un yeni mesafesi, ortak ebeveynliğin ötesinde bir şey denemenin hata olacağından daha emin hale geliyorum. Keşke o öpücüğü aklımdan çıkarabilseydim. Beni ne kadar uzakta tutarsa, kendimi bunun sadece beni kazanmaya yönelik bölgesel bir oyun olduğuna o kadar ikna etmeye çalışıyorum. Belki de Troy'un istediği ben değildim. Belki de oğluyla başka birinin evcilik oynamasından rahatsızdı.

Clarissa: İşte misin? Troy:

Hayır, bu gece izinliyim.

Clarissa: Şükran Günün nasıldı?

Taşaklarımdan jiletlenmiş bir tarlada sürüklenmek gibiydi. Seninkiler mi? Clarissa: Çok daha olaysız. Sence yola gelir mi?

Troy: Bir gün, yakında onunla biraz zaman geçirmek istiyor.

Clarissa: Bu iyi olur.

Ben ayarlarım. Ee, ne var ne yok?

Clarissa: Hiç bekar var mı? Troy:

Tekli mi?

Clarissa: Dolla dolla bills yo. (Dolar gözleri

emojisi) Troy: Aklında ne var? (Şeytan emoji.)

Sakin ol, sapık. Oğlun ilk dişini kaybetmek üzere.

Troy: Evet, birkaç tane var.

Harika. Senet yazmak zorunda kalmayacağım.

Troy: Hangi diş?

Clarissa: Biri önde.

Troy: Kahretsin. Umarım geri gelir.

Clarissa: Genelde böyle olur.

Troy: Yani, düz geliyor. Benim dişlerim çarpıktı.

Gerçekten mi? Dişlerin mükemmel. Troy:

Evet, dört yıllık diş telinden sonra.

Bunu hayal edemiyorum. Peki, gelip parayı alabilir miyim?

Bu gece diş perisini ben oynasam nasıl olur?

Clarissa: Nasıl oynayacaksın? Bir sakız ve birkaç dolar Troy diye

düşünüyordum: Bu kadar mı?

Clarissa: Evet. Kaybedecek bir ağız dolusu dişi var ve diş kaybetmek için aşırıya kaçmıyoruz.

O bizim çocuğumuz. İstersek onu şımartabiliriz.

Clarissa: Peki, Warbucks Baba, koşup parayı alabilir miyim, alamaz mıyım?

Troy: Bana bir daha baba dersin, yağmur yağıdırım.

Clarissa: Har har.

Sonra getiririm. Çıktığında haber ver yeter. Clarissa:

Tamam, teşekkürler.

Çapkın mesajlaşmalar beni umutlandırıyor ve elimde olmadan birkaç dakikamı kendime ayırıyorum. Troy beni akla gelebilecek her halimle gördü ama bir yanımda 'ya olursa' bağlantısını geri istiyor. Kollarımı losyonla kaplamadan önce saçlarımı açıp biraz plaj dalgası spreyi sıkıyorum. Yarım saat sonra Dante'yi yatırmıştım, dişi yastığının altında, kapı hafifçe vurulduktan kısa bir süre sonra kafasını içeri uzatan Diş Perisi'ni bekliyordu.

Bu özel peri ter içinde, kaslı vücudu üzerine yapışan uzun kollu tişört ve eşofman altıyla sergileniyor. Kalın bakır sarısı saçları, yüzünü çerçeveleyen tobogganından dışarı fırlıyor ve kare çenesini belirginleştiriyor. Onu selamlarken gördüğüm manzara nefesimi kesiyor.

"Hey," diyorum bornozumu sıkarak. Sonbaharın serinliğini teninde hissedebiliyorum. "Koşuyor muydun?"

"Evet, ben de öyle yapıyorum."

Sonunda gözlerini benimkilere diktiğinde tek düşündüğüm o öpücük oluyor ama duruşunda hâlâ içinde barındırdığı tedirginliği hissediyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum ama onun da aynı şeyi yapma ihtiyacını hissedebiliyorum.

"Troy, sana söylemek istedim-" "Düşünüyordum da-"

Bir gülümsemeyi paylaşıyoruz ve o çenesini kaldırıyor. "Sen git-"

"Neydi-"

Bu ikimizi de güldürüyor. "Biraz su ister misin?" Ben teklif ettim.

"Tabii, teşekkürler."

Beni mutfığa kadar takip etti. "İnanılmaz kokuyorsun."

"Teşekkürler."

Tezgâhıma yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Telefonum tezgahın üzerinde tıkdırıyor ve Brett'in adı ekranda belirince ikimizin de gözleri düşüyor. Gözlerim Troy'un kilere kayıyor, konuştuğunda sesi soğuyor.

"Benim yüzümden cevap verme."

"Onu geri arayabilirim."

"Cevap ver."

"Onu geri arayacağımı
söyledim." Omuz silkiyor,
kayıtsız.

Belki de işler ciddiye binince yaptığı açıklamadan pişman olmuştur ve bir parçam bu yüzden ondan nefret ediyordur. Sarhoş edici öpücüğü ve sözleriyle hayallerime zorla girmeden önce gayet iyiydim. Onun mükemmel sözleri.

Ben de ona inandım ve bir an için onları ciddiye aldım. Ve şimdi onun tavırlarıyla ilgili her şey bana aptal olduğumu söylüyor. Ama kelimeler böyledir, aptalın altını.

Güzel vaatler erkekleri yalancı, kadınları da onlara inanan enayi yapar. En çok inandığım öpücük buydu ve şimdi bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Mutfağımdaki adam beni öpen adam değil. Ona olan inançsızlığımdan dolayı bıkkınlık duyuyor ki bunu çok iyi anlıyorum. Ne öptüğüm ilk adam, ne bekâretimi alan adam, ne de onu takip eden kısa erkek arkadaşlarım beni bıktırdı.

Ben Machiavelli tarafından *yetiştirildim*.

Joseph Arden da bir o kadar yakışıklı, bir o kadar göz kamaştırıcı, bir o kadar çekici, bir o kadar da büyüleyici biriydi ve işine geldiği zaman bu etkisini kullanıyordu.

Ama babam benim sadaketime sahipti ve terk edemeyeceği tek kadın bendim. Bu benim kozumdu. Ve oğlumu hiçbir erkek için, özellikle de kendi babası için koz olarak kullanmayacağımdan ve kullanmayacağımdan eminim.

Troy cebinden beş dolarlık bir banknot ve basılı bir hediye kartı çıkarır.

"Bu kodu ve biraz nakit para iyi olur diye düşünüyordum. Yani biraz oyun parası olur."

"Oh? Bu harika," diyorum ve ona bir su uzatıyorum.

"Teşekkürler," diyor, şişeyi alıyor ve mutfakta sözsüz bir şekilde durup Dante'nin buzdolabındaki çizimlerinden birine bakıyor.

"Troy, özür dilerim. Gerçekten üzgünüm."

"Sorun değil," diyor, gözlerini benden kaçırmadan önce gözleri üzerimde geziniyor. "Bil diye s ö y l ü y o r u m , çok çalışacağım, daha fazla

iş aldım.

Dante'nin Noel hediyelerini almak için vardiyalar var ve benim de oyunlarım var." Kollarımı kavuşturdum ve başımı salladım. "Tamam."

"Bu yüzden onu istediğim kadar sık izleyemeyeceğim. Bay BMW için başka düzenlemeler yapmak isteyebilirsiniz. Önümüzdeki birkaç ay çok yorucu geçecek."

"Sorun değil. Anlıyorum. Daha önce üzgün olduğumu söylemiştim-" "Seni duydum. Sence gizlice girebileceğim kadar dışarıda mı?"

Aramızdaki gerginlikten kurtulmak için son umutlarımı da içime çekiyorum.

"Emin olmak için birkaç dakika daha beklerdim. Şu an için hala bu şeylere inanıyor. Bunu henüz elinden almak istemiyorum."

"Güzel." Beni mutfakta bırakıp koltuğuma oturuyor. "Sports Center'ı izlememin sakıncası var mı?"

"Uh, tabi, evet, devam et."

Birkaç dakikalık dostane bir sessizlikten sonra nihayet konuşuyorum. "Bana bunun nasıl çalıştığını anlat."

"Ne?"

"Taslak."

"Yeterince ilgi görürsem NFL Combine'a davet ediliyorum. Bu dört günlük bir kamp ve otuz iki takımın temsilcileri potansiyel oyuncuları gözlemleyerek kimin kendilerine daha uygun olduğunu görüyorlar."

"Davet edilip edilmediğinizi ne zaman öğreneceksiniz?" "Ocak ayının ilk günü."

"Bu sinir bozucu olmalı."

"Hazır olduğumdan emin o l m a l ı y ı m . Kendimi daha çok zorlamalıyım. Zaman yok *saçmalık.*"

Yorumunu yutuyorum. "Eminim yutacaksın. Baksana," bana dönüyor, cansız bakışları nefes almamı zorlaştırıyor. Troy'un bu halini hiç sevmiyorum ve bu kadar içine kapanmış olması içimi acıtıyor. Bana hiçbir yere gitmeyeceğine dair güvence veren adamdan tam bir tek-sekiz. O zaman ona ne kadar inanmak istediğimi fark ettim. "Çok çalışmışa benziyorsun."

"Evet." Dikkatini tekrar televizyona verir.

"Sonra ne olacak?"

Gözleri hâlâ ekranda, omuz silkiyor. "Sonra da seçmelere katılmam için bir mektup alabilirim de almayabilirim de. Eğer alırsam, orada olmak ya da evden izlemek gibi bir seçeneğim olacak."

"Ne yapacaksın?"

"Annemi de getireceğim. Bu ikimizin de hayali."

"Bu gerçekten önemli bir şey. Ona bu kadar yakın olmana bayılıyorum." "Evet."

"A r a n ı z ı n açılmasına neden olduğum için çok özür dilerim. Yüz yüze özür dilemek istiyordum ama Dante buralardaydı ve-"

"Evet, ben de." Ayağa kalkıyor ve ben elimi göğsüne koyarak onu durduruyorum, o da elini hemen kaldırıyor. "Clarissa, yorgunum, tamam mı? Dövüşemeyecek kadar yorgunum."

Tokatlanmış gibi hissederek geri çekildim. "Sorun değil, bence kendini gayet iyi ifade ettin."

Ağır bir nefes verdi. "Üzgünüm, bana ihtiyacın olduğu gibi davranmıyorum."

için

." "Ondan değil, sadece belki diye düşündüm-"

"Belki ne?"

Buz gibi tavrı ifadesini yalanlıyor. Bu adam bir şey için kaşınıyor. Kavgı.

"Hiçbir şey, hadi yapalım şunu."

"Ben hallederim." Dante'nin odasına doğru yöneldi. Kapıda durup, dışı aldıktan sonra parayı yastığının içine sokmasını izliyorum. Tam uzaklaşmaya başlamıştı ki, Dante kamyonla ilgili bir şeyler mırıldanarak yatağa çakıldı. Kapıdan ona konuşmamasını işaret ettiğimde Troy geri sıcıyor. Troy, Dante'nin oturduğu yere bakıyor, gözleri hâlâ kapalı, sonra yatağına geri dönüyor. Troy kapının dışına çıktı. "Çok yakındı."

"Bazen böyle yapıyor, huzursuz uyuyor. Arada bir biraz konuşur."

"Evet, kampa gittiğimizde yüzüme bir tokat yedim. Uyandım. kulağımda parmağıyla."

Kıkırdıyorum. "Büyüyor. Hem de çok fazla. Geçen gün bana anne dedi ve neredeyse ağlayacaktım."

"Neden?"

"Çünkü ben her zaman anneydim."

"Güzel olmalı," diye mırıldanıyor yanımdan geçip gitmeden önce. "İlk önce kendiminkini almama izin verdiğin için teşekkürler."

"Troy, lütfen, sadece anlamamı istiyorum. Uzun z a m a n d ır sadece o ve ben varız."

Oturma odamın ortasında durdu. "Oh, sanırım oldukça anlayışlı davrandım."

"Yaptın. Ve bunu çok takdir ediyorum. Sadece-"

"İyi geceler," diyor bana doğru bakmadan.

Bıkkınlıkla, çimenleri geçmeye başlarken ön kapıdan ona sesleniyorum. "Biliyorsun, eninde sonunda bir *yere gidiyorsun* Troy. Eninde sonunda gideceksin ve bu durum ne olacak? Bunu hiç düşünmüyor muyuz?"

Gözlerinde sadece küçümseme görüyorum. "*Tek* düşündüğüm bu. Ve eğer bu bileti kazanabilirsem, Clarissa, bir daha asla hiçbir şey istemeyecek. Bundan eminim. Bu yüzden lütfen bir kez olsun bana ne düşüneceğimi, nasıl davranacağımı ya da ne hissedeceğimi söylemeyi bırak ve bana istenmeyen flört tavsiyeleri vermeyi kes. Anlayış mı istiyorsun? Anladın. Saygı mı istiyorsun? Hepsi senin. Sabır mı istiyorsun? Ondan da sana biraz kaldı. *Sadece* ve *sadece* onu düşünmemi istiyorsan, aynı fikirdeyiz. Anlaştık mı?"

Zehrini hak etmişti, ama neden olduğu acıya hazırlıksızdım ve cevabımı zar zor verebildim. "Sorun değil."

"İyi geceler."

thirty-one

Troy

Alnımı avuçlayarak bankta oturuyor, eşleştirdiğim geleceğimin parça parça elimden kayıp gittiğini hissediyorum. Az önce bir kayıp daha yaşadık. Geri dönemeyeceğimiz bir mağlubiyet. Bu noktada playofflara kalma şansımız yok denecek kadar az. Kolej basketbolu kariyerim sona eriyor ve asla bir bowling maçına çıkamayacağımı kabullenmekte zorlanıyorum. Soyunma odasında ürkütücü bir sessizlik vardı. Koç maç sonrası öfkeli konuşmasında lafını sakınmadı. Birkaç adam yanımdan geçip bana başıyla selam verdi. Her pası yakaladım, hayatım buna bağılıymış gibi koştum, iki gol attım ama yeterli değildi.

Lance sırtıma bir tokat atıp sözsüz bir şekilde soyunma odasından çıkarken diğer çocuklar da eşyalarını çıkarıyor. Söylenecek bir şey yok ve bugün Kevin bile kendi düşünceleri içinde kaybolmuş görünüyor.

Soyunma odasından çıkarken çantamdan telefonumu çıkarıyorum.

Çok üzgünüm. Konuşmak istersen, ben buradayım.

Konuşmak yapmak istediğim son şey.

Annemle yüzleşmemizden bu yana özür dilemekten başka bir şey yapmadı ve ben de ona karşı hıyarlıktan başka bir şey yapmadım. Sanki onunla attığım her ileri adım, bin geri adımla sonuçlanıyor.

İçimde fazla mücadele kalmadı. Beni ağırlaştıran beklentiler yüzünden bitkin düştüm. Ve bir kez olsun, sadece yerde kalmak istiyorum.

Geçmişte, böyle günlerden sonra ilk içgüdüm iyi bir parti, bitmeyen bir şişe ve incek yumuşak bir yer bulmak olurdu, ancak bunların hiçbirisi bana hitap etmiyor.

Telefonum tekrar çalışıyor ve annem olduğunu anlıyorum.

Anne: Pes etme, bebeğim. O takımdaki en iyi oyuncu sensin ve bugün yüreğinle oynadın.

Ona mesaj atıyorum çünkü endişelenmesini ya da beni kontrol etmek için gelmesini istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum.

Ben iyiyim anne. Üstümden atarım. Seni seviyorum.

Eşyalarımı kaptığım gibi koridordan geçip otoparka gidiyorum. Zehir kusan karışık sesler duyduğumda kamyonetime giden yolu yarılamıştım. "Mutlu musun, seni küçük sürtük?"
"Lütfen, lütfen dur!"

Çantamı bırakarak kalabalığa doğru ilerliyorum ve başka bir çığlık duyduğumda geriliyorum. Kargaşaya doğru ilerliyorum, içinden geçmek için bedenleri hareket ettiriyorum ve sonra tek gördüğüm kırmızı.

OceanofPDF.com

thirty-two

Clarissa

Troy'un kapısını ikinci kez çalıyorum, evde olduğunu biliyorum. Theo'nun arabası gitmiş ama Troy'un King Cab'i her zamanki yerinde duruyor. Kapı nihayet açıldığında, Lance cevap veriyor.

"Hey, nasılsın, Lance?"

"Ben iyiyim, Clarissa. Kurabiyeler için teşekkürler. Çok lezzetliydiler." "Bir şey değil. Oyun için çok üzgünüm."

"Evet," diyor, hayal kırıklığı açıkça belli, "bu da bir şeydi." Lance tehlikeli derecede güzel. Kendimi onunla ilk tanıştırdığımda, tehditkâr duruşu gözümü korkutmuştu. Ama o olabildiğince nazik, güçlü ve sessiz bir tip. En azından şu anki izlenimim bu. Harper çok daha dışa dönük. Kısaca, bu dinamiğin ilişkilerinde nasıl bir rol oynadığını merak ediyorum.

"Gerçekten iyi oynadın."

"Yeterince iyi değil," gülümsemesindeki hüznü görebiliyorum. "Troy'u arıyorsan, o üst katta."

"Teşekkürler," diyerek Troy'un yatak odasına doğru ilerliyorum ve kapıyı bir kez çalıyorum.

"N'aber?" Kapının arkasından seslendiğini duyuyorum ve kafamı içeri uzattığımda beni görünce gerildiğini görüyorum. Üstü çıplak, eşofmanlarıyla yatağına yayılmış, kitapları açık ve yatağının her tarafına saçılmış. Futbol topunu atarken yakalıyor. "Sorun ne, Dante nerede?"

"O iyi. Parker onunla birlikte."

Oturmak için ayağı kalkıyor ve işte o zaman morarmış elmacık kemiğini ve kırılmış dudağını fark ediyorum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Bir grup pislikle fikir ayrılığı."

"Bakabilir miyim?" Yatağın üzerinde yanına oturuyorum ve dudağını incelemek için yanağını avuçluyorum. Elimden kurtuldu.

"Ben iyiyim."

"Ne oldu?"

"Az önce söyledim ya. Bir kavgaya karıştım. Sorun yok."

"İyi değil. Daha yeni bir maç kaybettiniz ve bir kavgaya karıştınız. Şu anda her şeyin oldukça boktan olduğunu söyleyebilirim."

"Anlaştık. Dünyanın sonu değil."

"Peki dünyanın sonu nedir?"

Kaşlarını çatar. "Ne?"

"Troy Jenner için dünyanın sonu mu?"

Başını geriye atıyor. "Şu anda ciddi misin?" "Evet. Bilmek isterim."

"Oğluma gelecek herhangi bir zarar. Bir maç daha kaybetmesi, askere alınmaması, bir çekinin daha karşılıksız çıkması. Bir kabus seç, tatlım."

"Küçümseyici olma."

"Doğru. Kusura bakmayın. Uğradığınız için teşekkürler, ancak başka bir konferans için havamda değilim. Gördüğünüz gibi meşgulüm. Gidebilirsin."

"Şimdiden beni kovuyor musun? Daha beni sikmedin bile." Yatağını avuçluyorum ve baştan çıkarıcı bir fısıltıyla eğiliyorum. "Sihrin gerçekleştiği yer burası değil mi?"

Çenesi gevşiyor ve ben kendimi tebrik ediyorum.

"Ah, bir tepki. Nihayet. Şimdi bir yerlere varıyoruz."

"Hanımefendi, beni deli ediyorsunuz. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ayağa kalkar ve elindeki topu yere atar.

Topu halıdan alıp havaya fırlatıyorum. "Birincisi, bana hanımefendi deme, aletini gördüm ve bu beni yaşlı hissettiriyor. İkincisi, eğer çeklerin karşılıksız çıkıyorsa Troy, sen kendi ayaklarının üzerinde durana kadar bir süreliğine çek almayabilirim."

"Endişelenme," diyor boynunu avuçlayarak. "Hiçbir şey söylememeliydim."

"Son baktığımda bu işte beraberdik. Ben iyiyim. Senin de iyi olmanı istiyorum."

Ağır ağır nefes veriyor. "Clarissa, bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Çünkü senin için endişeleniyorum. Ve aramızdaki bu durağanlıktan hoşlanmıyorum. Bir arkadaşlığa başladık ve sen onu benden aldın. Neden kızgın olduğunu anlıyorum, gerçekten ama oğlumuz için bunu yürütmeye çalışıyorduk ve işe *yarıyordu*. Tüm bu gerçeklere rağmen

ve bunu kolaymış gibi gösterirken, ne kadar sıkı çalıştığının farkında olduğumu bilmeni istiyorum. Ve sana değer verdiğimi bilmeni istiyorum."

Gözleri şüpheli bir şekilde üzerimde geziniyor. "Umursuyorsun, ha?"

Yatağının köşesine oturup ona bakıyorum. "Tabii ki biliyorum. Yaptığın her şey için oğlumun sevgisine ve benim saygıma sahipsin ama ikimiz de zor zamanlar geçirdiğini söyleyebiliriz. Dante dün sana bunu almak için lanet parasını kullandı." Ceketimin cebinden olta yemini çıkarıp ona uzattım. "Ahtapota benzeyen parlak mavi olanları sevdiğini söyledi. Seçerken büyük özen gösterdi."

Avucundaki yemlere sevgiyle bakıyor. "Balık tutmayı çok severdi. Ve bir ısırık bile alamadık."

"Seni özlüyor."

İç geçiriyor ve yatağında yanıma oturuyor, yemini elinde tutuyor. "Daha iyisini yapacağım."

"Troy, bu senin daha iyi olmanla ilgili değil. Bu bizim senin yanında olmak istememizle ilgili. Bunu anlamıyor musun?"

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Yapmak mı? Hiçbir şey. Sadece senin için orada olmamıza izin ver. Buraya gel. Sana yemek hazırlayayım. Oğlunla vakit geçirebilir, tüm bu yükleri birkaç saatliğine unutabilir ve rahatlayabilirsin. Aramızda daha fazla kırgınlık istemiyorum. Bu işi yürütmeye çalışmak istiyorum."

"Artık her şey yolunda gitmiyor mu?" Sırıtıyor.

"Kes şu saçmalığı. Bu kadar ilgi gösteriyorsun, sonra da..." O içeri girdikçe hava kalınlaşıyor.

"Sadece ne?"

"Götür onu." Bakışlarının yoğunluğu karşısında yutkunuyorum. Teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Dikkatimi kim kaçırıyor, Clarissa?"

"Ne?"

Önümde diz çöküyor, çenemi eğiyor ve gözlerimi onunkilere dikmeye zorluyor. "Dikkatimi kim kaçırıyor?"

Ayrılmış dudaklarımdan nefes alış verişlerimi duyabiliyorum.

"İkimiz de senin yanımızda olmanı özlüyoruz. Programının yoğun olduğunun farkındayım..." Uzanıp parmağımı dudağının üzerinde gezdiriyorum, "ama evimizde henüz süslemediğimiz yedi metrelik bir ağacımız var çünkü seni beklemek istedi."

Troy gözlerini kapatır. "Siktir. Özür dilerim."

"Troy, dur. Sen yanlış bir şey yapmadın. Bu bir davet." Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Gel, ağacını süslemesine yardım et. Sana yemek yapacağım. Bunu birlikte yapabiliriz. Tamam mı? Bu senin onunla ilk Noel'in ve bunu kaçırmayı istemiyorum. Kaçırmayı istemiyorum." Suçluluk duygumu yutmaya çalışıyorum ama sesim yine de titriyor, "*Benim yüzümden bir Noel daha kaçırmayı istemiyorum.*"

Elimi tutuyor, üzerimde yükseliyor ve eğilip kolonya kokulu tenini içime çekmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Adam baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali. Etkilenmemiş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum ama tek yapmak istediğim eşofmanının ipini çözmek. Ondan nefret etmekle onu affetmeye çalışmak arasında bir yerde, içimde yaşayan uyuyan şıfırtıyı serbest bıraktı.

"Yani, beni özledin mi?" Alay ediyor, ben de gözlerimi deviriyorum. "Ne kadar özlediğini göstermek ister misin?"

"Şansını zorlama, Jenner."

"Tamam."

"Tamam mı?"

"Evet, tamam." O zaman gözlerinde özlediğim ışığın bir kısmının geri geldiğini görüyorum. "Üzerinden geçmem gereken birkaç not var, sonra uğrarım." Açık kitaplarına bakmadan önce gözlerimin biraz daha aşağı kaymasına izin veriyorum.

"Bölümün ne?" "Elektrik mühendisliği."

Beni vurmuş olsaydı daha fazla şok olamazdım.

Kıkırdıyor. "Bana attığın bu bakış hiç de aşağılayıcı değil." "Özür dilerim," diye kekeliyorum. "Sadece... sen altıncı sınıfta kaldın."

Başını sallar. "Beni hafife almaya devam edin Bayan A. Sizi şaşırtmayı seviyorum."

"Orada bir sorun yok. Benim lehime çalışıyor gibi görünüyor."

"Meydan okumaktan daha iyi bir şey yoktur." Dilini dolgun alt dudağında gezdiriyor, nabzım kalçalarımın arasında yükselirken gözleri etrafı tarıyor.

"Sakin ol, kaplan. Bu bir yemek daveti. Ve lütfen üzerine bir tişört giy, yoksa Parker'ın seni yalama ihtimali çok yüksek."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Senden önce davranmasını istemem." "Hayal kurmaya devam et, aygır. Ve bana öyle bakmayı kes."

"Dikkatimi çekemediğini mi düşündün?" "Oh, kapa çeneni."

OceanofPDF.com

thirty-three

Troy

En küçük şeyler. Konsantre olurken dudağını endişelendirmesi. Kazağının kollarını yukarı itmeden önce saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırması. Çok büyük bir kazak. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun yanındayken ziyafet çekmeden duramıyorum. Dördümüz oturma odasında toplanıyoruz, etrafımızda dağ gibi süslemeler var. Parker süsleri Dante'ye veriyor, o da onları stratejik bir şekilde ağaca yerleştiriyor. Clarissa oturma odasının köşesinde durması için küçük bir elektrikli şömine almış, ortalığı ısıtıyor. Duygulu bir Noel müziği çalıyor, atmosfer rahat. Benim kapımın arkasından onunkinin içine, sanki farklı bir dünya varmış gibi hissediyorum. Ve haftalardır ilk kez biraz daha rahat nefes alıyorum.

Benim yaşadığım eve kıyasla farklı bir ev. Ağacımız, Theo'nun satın aldığı ve tam olarak dört Büyük süsle süslediği üzgün bir Charlie Brown numarası. Oğlumun süslediği yemyeşil Fraser Fir'dan çok farklı. Annesinin olduğuna karar verdiğim gözlerindeki ışığa bayılıyorum. Eve girdiğim ve Dante beni kollarını açarak karşıladığı anda ruh halim değişti.

Kaybı sindirmek için ihtiyacım olan şey tam da buydu.

Ve Clarissa'nın beni özlediğini itiraf etmesi, işte bu farklı bir duygular ligi. Henüz harekete geçmeye hazır olmadığım duygular. Onunla yürümek eğri bir çizgi. Geçen gece onu hayal kırıklığına uğrattığımı söyleyebilirim. Süregelen sorunlarımız yüzünden ona karşı söylediğim hiçbir sözün arkasında durmadım ama o bunu bana karşı kullanıyor gibi görünmüyor, ki bu şaşırtıcı.

"Hey, sen, tembel. Bugün dört çeyrek oynamış gibi davranmayı bırakın ve bir kutu açın," diye şaka yapıyor ve büyük bir küveti bana doğru itiyor. "Yapacak işlerimiz var."

"Eğer çalışacaksam, bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak." Boş yumurta likörü bardağını kaldırıyorum ve Parker da aynısını yapıyor.

"Ben de. Bunun içinde ne var? Dilimin üzerinde sihir gibi."

"Katılıyorum," diyorum, romun hafif vızıltısından ısınarak.

"Eski bir tarif, beğendiniz mi?" Clarissa gururla

gülümsüyor. "Hangi kız arkadaşındı bu?" Parker soruyor.

"Kız arkadaş mı?" İkisi arasında pinpon yaparak soruyorum.

Parker bana şeytani bir sırıtışla bakıyor. "Clarissa'nın üniversite döneminden haberin yok mu y d u ?"

"Kapa çeneni," diye gözlerini devirir Clarissa. "Bu yüzde yüz doğru."

Parker yüz ifademi inceleyerek, "Ş u n a bak," diyor. "Sanırım az önce onun küçük elf umutlarını suya düşürdün."

"Küçük bir elfin mi var?" Dante soruyor.

"Evet, dostum. Ama saklanıyor. Parker'dan korkuyor çünkü onunla atış talimi yapmayı seviyor."

"Troy'un küçük elfini vurmak mı istiyorsun? Bu hiç hoş değil, Parker Teyze." Dante azarlıyor.

Parker bana ters ters bakıyor, ben de yavaşça göz kırparak cevap veriyorum.

Clarissa ikimize de uyarıcı bakışlar atarak, "Bu da kız arkadaş *demek*," diyor, "babam çeşitliliğin hayranıydı."

"Sen ve küçük cinin her şeyi biliyorsunuz, değil mi Troy?" Parker hıçkırmadan önce zekice ekliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Parker, git bir ren geyiğinde boğul-"

Dante konuşuyor ve ikimizi de eğitiyor. "Hepiniz annenizin sözünü kesiyorsunuz ve bu çok kaba."

"Yakala onları bebeğim," diyor Clarissa gururla.

Parker ayağa kalktı ve fincanımı aldı. "Üzgünüm Troy. İzin ver sana biraz daha getireyim."

"Elbette, teşekkürler." Clarissa'ya dönüyorum. "Peki, kız arkadaşlar?" "Unut gitsin," diyor Clarissa başını sallayarak.

Ona doğru ilerliyorum ve ayırmaya çalıştığı ışıkları tutup omzunu dürtüyorum. "Anlat bana."

Ben açıkta kalan boynunu incelerken o ağaca bakıyor. "Babam mutfaktan anlayan kadınları severdi ve birkaç haftadan uzun süre kaldıklarında bana nasıl yemek yapılacağını gösterirlerdi. Yani o eggnog tarifi Beth'ten geldi. İç tasarım işindeydi."

"Peki, bu akşam ne yiyoruz?" Ben soruyorum.

"Carol's Goulash. Jersey'li eski bir mahkûmken kilise sekreterliğine dönüşmüş, İsa için suç işlemekten vazgeçmiş ve babamla beni ebedi lanetten kurtarmaya kararlı biriydi."

"Ebedi lanet nedir?" Dante sorar.

"Parker'ın yemek pişirmesi," diye şaka yapıyor Clarissa.

Parker hıçkırarak, "Kapa çeneni," diyor.

"Üzgünüm, gerçek bu. Birlikte yaşadığımız zamanlarda et suyunu yakardın." "O benim için yemek yapmanı sağlamak için bir numaraydı, enayi!"

"Gulaş, ha? Hiç yemedim."

"Bu *çok* iyi." Dante bana kocaman baktı. "Bayılacaksın."

"Sabırsızlanıyorum." Yeni bir kutunun kapağını kaldırıyorum, Dante'nin bebek süslerinin bir karışımı olduğunu görünce göğsüm sıkışıyor. Clarissa'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek onları dikkatle inceliyorum.

"O geçen seneydi." Bir süsü kaldırıp peçeteden çıkarıyor. "Bu da onun ilkiydi."

Ben tutarken ikimiz de kıkırdıyoruz.

"Tanrım, anne sütü ona iyi geldi."

"Ve şimdi o çok küçük," diye fısıldıyor.

"Ben küçük değilim!" Dante kırılgan bir şekilde bağırır.

"Ben daha büyüğüm." "Merak etme, ben de küçüktüm, dostum."

"Nasıl bu kadar büyüdün?"

Kıkırdıyorum. "Koca oğlan anne sütü." "Anne, ondan biraz alabilir miyim?" "Yirmi yıl içinde," diye cevaplıyor Parker.

"Küçük elfini koparacağım," diye homurdanıyor Clarissa, ben başka bir kutu açarken ve o da onu benden almak için hamle yaparken. "O değil."

"Asla olmaz," diye elini tokatlıyorum. Açtığımda, Clarissa'nın çocukluğu olduğunu bildiğim şeyin içeriğini görüyorum.

Ben fotoğrafları incelerken Parker bana tazelenmiş yumurta likörü bardağımı uzatıyor. Elimdeki fotoğrafta Clarissa gülümsüyor, dişsiz ve NSYNC tişörtü giyiyor.

"Harika," diyorum, elimden kutuyu alıp geri çalmaya çalışırken kıkırdıyorum. Tekrar eline vuruyorum.

"Ah," diyor, geri çekilerek. "O

zaman beni yalnız bırak."

"Siz ikiniz uslu durun," diye azarlıyor Dante, bir çelenk süsü asarken.
"Noel Baba izliyor."

"Evet, efendim," diyorum, resimleri incelerken. Resimlere göz gezdiriyorum, Clarissa ve annesi olduğuna şüphe olmayan güzel bir kadının resminde duruyorum. Bulaşık yıkıyorlar.

"İkimize ait olan tek fotoğraf bu."

Ters çevirip arkasındaki karalamayı okudum.

Bebeğim ve ben, AG 5

Kutudan başka bir resim çıkarıyor.

"Bu onun vesikalık fotoğrafıydı. Julia Roberts gibi güzel, değil mi?"

"Evet," hemen kabul ediyorum. "Sen de öylesin. Tıpkı ona benziyorsun."

"Kahretsin, şimdi kendimi suçlu hissediyorum," diyor Parker kupamı kaldırırken. "Troy, eggnog'una Ambien katmış olabilirim de olmayabilirim de. Bundan sonra içki seçimi sana kalmış dostum."

"Parker!"

"Özür dilerim. Hiç uyumadığınızı söylemiştin. Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Sen de mi uykum için endişeleniyorsun?" Clarissa'ya soruyorum, gözlerini yere dikip kutuyu elimden alıyor.

"Bunu nasıl yaptığınızı anlamıyorum."

"Hey," diyerek eğildim ve sonunda kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Benim için endişelenme, güzel kadın."

"Çok zorluyorsun."

"Ben hallederim," diyorum usulca. "Ve arkamı kolladığın için teşekkürler. Sen de Parker, ama sanırım bunu atacağım."

"İyi düşünmüşsün." Clarissa omzunun üzerinden Parker'a bakıyor. "Hiç hoş değil."

"Üzgünüm, bebeğim. Gulaşının içine yüzüstü düşmesini izlemenin komik olacağını düşündüm." Utangaç bir şekilde tüm dişlerini gösteriyor.

"Artık intikam modunda değil miyiz? Notu kaçırmış olmalıyım."

Sonra Dante konuşuyor. "Not nedir?"

"Bu gece onun Noel hikâyesini okumak ister misin?" Üçüncü kase gulaşımı kürekle yerken Clarissa soruyor.

"Elbette."

Dante masadan uzaklaşarak, "Ben bakarım," diyor. "Anne, bugün günlerden ne?"

"Sekizinci gün."

"Tamam!" Odasına doğru koşmadan önce bağıyor.

"Bir dahaki sefere bunu yaptığında bana mesaj atar mısın?" Bir ağız dolusu makarnanın etrafında soruyorum. Clarissa benim kâsemi geri alırken gülüyor ve ben de onu durdurup gulaşın son kısmını ağzıma atıyorum. "Bu bir cevap değil," diyorum, elindeki kaseleri üst üste koyarken yan tarafını dürterek.

"Tamam, tamam," diyor parmaklarımdan uzaklaşarak, "söz veriyorum."

"Gıdıklandığını unutmuşum." Parker çanları çalarken onun yanlarını çalıştırmaya başladım. içinde.

"Bu çok..." diye iç geçirerek çenesini eline dayadı, gözleri ikimizin arasına bakarken kapüşonlu. "Bir Hallmark filmi izlemek gibi, ama ben sizin pis zihinlerinizden geçen *bow chicka wow wow'u* okuyabiliyorum, bu da onu *çok daha iyi* yapıyor."

Clarissa, Parker'ın kolunu altından çeker. "İşleri tuhaflaştırmayı keser misin?" Bulaşıkları lavaboya taşıyor ve ben de ayağa kalkıp bardakları topluyorum.

"Yardım edeceğim."

Clarissa başını sallar. "Sen otur."

"Ben öyle yetiştirilmedim."

"Evet," diyor gözlüğü elimden kaparak, "bugün bu evde başka kimse otuz beş yardalık bir sayı koşusu yapmadı ve topu kale direğine doğru smaçlamadı."

"Bunu gördün, ha?"

Gülümsüyor. "Dante de öyle. Oldukça harika."

"İyi komşuna Bay Tightly Whites'i terk ettiğini söyledin mi?" Clarissa kupasını kaptığı gibi Parker masadan bağıyor.

"Artık sana eggnog yok."

Dante elinde kitabıyla koşarak masaya dönerken Clarissa endişeyle bakışlarını gözlerimdeki sorudan kaçırıyor.

"Troy'a okuyacağım, anne!"

"Ah, evet," diye burnuna dokunuyor. "Okuyabildiğini unutmuşum."

"*Duh.*" Dante alnını tokatlar. "Oh, kaka. Özür dilerim. Artık bunu söylememem gerektiğini biliyorum."

"Anymore. *Artık* bunu söylememen gerekiyor. Bu seferlik görmezden geleceğim," diyor Clarissa rahat bir tavırla ve ben bunun Captain Morgan'ın yardımını ve hepimizin kapıldığı karbonhidrat komasıyla ilgili olduğunu biliyorum. Lavaboyu doldururken kollarını yukarı itiyor ve ben kitabı incelerken bana bakıyor. "Geçen yıl ona aldığım bir set. Noel'den önceki her gün için bir kitap. Kelime haznesi ve anlama konusunda çok iyi gidiyor, ama biz onun üzerinde çalışıyoruz-"

"Zamanlar, biliyorum."

Parker'ınki porno müziği çalmaya başladığında bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Parker!" Dante'yi kucağıma alıp omzuma asarken Clarissa tıslıyor.

"Gidelim dostum, burada işler çirkinleşmeden önce." Dante ikisine de sarkan iyi geceler öpücükleri vermek zorunda kaldığında kıkırdar.

"İyi geceler, Parker Teyze."

"İyi geceler, Duckie."

Clarissa arkamızdan, "Dişlerinizi fırçaladığınızdan emin olun," diye sesleniyor ve ben de ona göz kırpyorum.

"Ben hallederim."

Bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Sevdiğini biliyorum."

Carol'ın Gulaşı
Kilise Sekreteri, New Jersey

8-10 porsiyon yapar
1 saat

2 Lbs. Hamburger
1 Büyük Soğan -
Doğranmış Sarımsak Tozu
- Tatlandırmak İçin Tuz -
Tatlandırmak İçin
Biber - Tadına
Göre 2 Kutu Rotel
7 8 Oz. Kutular Domates Sosu
7 8 Oz. Kutu Su 1
Büyük Kutu Mısır
3 Bardak Makarna

Hamburger etini, soğanı, tuzu, karabiberi ve sarımsak tozunu kavurun. Süzün. Rotel, domates sosu, su ve mısırı ekleyin. Kaynama noktasına getirin. Makarnayı ekleyin. 12 ila 15 dakika veya makarna yumuşayana kadar pişirin.

OceanofPDF.com

thirty-four

Clarissa

Ben son mumu yakarken Troy oturma odasına döndü.

"Vay canına, burası harika görünüyor."

"Evinizde gerçek bir ağaç olmasından daha iyi bir şey olamaz." Geri çekiliyorum.

benimle birlikte

hayranlıkla izliyor.

"Bu harika."

"Evet," ona dönüp şöyle bir bakıyorum. Duruşundaki yorgunluğu görebiliyorum. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diyor. "Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Onunla birlikte olmak bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Teşekkür ederim."

"Tabii ki." "Parker nerede?"

"Ambien'i etkisini gösterdi. Yatağında horluyor."

"Sanırım gideceğim."

"Yorgun musun?"

"Çok fazla değil, neden?"

"Çünkü senin için bir şeyim var."

Ağzının bir tarafı kalktı. "Var mı?"

"Evet, erken bir Noel hediyesi." Kanepeye oturuyorum ve yanımdaki yastığı okşuyorum. Telefonumu açıp ilk videoyu televizyonuma atmadan önce ayna seçeneğine bastığımda o da yerini alıyor. Saniyeler içinde, altı aylık Dante ekranda yerde emeklemeye çalışarak kıpırdanıyor. Troy'un yüzü tanıdık bir şekilde aydınlanıyor. "Yani, tam olarak emekleyen biri değildi, kendini kollarından tutup sürüklüyordu."

Troy kıkırdar. "Anlıyorum."

"Emeklemekte zorlanmış olabilir ama sıra yürümeye geldiğinde şimşekleri kovalar gibiydi. Sanırım bunu babasından almış."

Baba."

Kendinden geçmiş bir şekilde izlerken gözleri gururla doluyor, dudaklarını bir gülümseme süslüyor. Video bittiğinde bana doğru baktı.

"Başka var mı?"

"Yüzlerce."

"Görelim

bakalım."

Troy ağzına bir parça patlamış mısır atar ve Dante'nin ilk hapisten kaçma denemesini izlerken neredeyse boğulacak gibi olur.

"Aman Tanrım," diye kıkırdıyor. "Burada kaç yaşındaydı?"

"On üç ay. Buna inanabiliyor musun?" Dante'nin battaniyesini ve hayvanlarını üst üste yığışını izliyorum, böylece kendini yukarı çekecek kadar yer kalıyor.

"Şunu geri sarar mısın?"

Başımı salladım ve tekrar oynattım.

Kulaktan kulağa sırtarak, "Bu çok destansı," diyor. "Çok tatlıydı."

"Evet, öyleydi. Ona her zaman giydirdiğin beyzbol kıyafeti neydi?"

"Bunu gördün mü?"

Troy başını sallar. "Evet, güzeldi. Yanlış spor olsa bile."

"Hmm, hala bir yerlerde duruyor. Önünde 'Annemin Küçük Slugger'ı' yazıyor. Bir gün yorgan yaptırmak için en sevdiklerimden birkaçını sakladım."

"Bu harika," diyor Troy, gözleri hâlâ ekrandayken. Videoları birbiri ardına izliyoruz. Dante'ye tamamen vurulmuş durumda ve yüzündeki ifadeden bunu anlamak çok kolay. Troy çenemi tutup yüzümü ona çevirdiğinde bir videonun içine çekiliyorum. "Bunun için teşekkür ederim. Benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken dudağımdaki titremeye savaşıyorum. Videoyu durdurup yüzümü tamamen ona dönüyorum. "Çok özür dilerim. Asla yeterli olmayacağını biliyorum. Ama ben üzgünüm. Orada olmalıydın. Orada olma şansın olmalıydı. Bunu senden almaya hakkım yoktu. Umarım bir gün beni affedersin. Umarım," tutamadığım bir gözyaşı dökülür ve yanağımdan aşağı kayar. "Umarım bir gün ben de kendimi affedebilirim."

Yavaşça, parmak eklemlerini yüzümde gezdiriyor. "Daha fazla mücadele edebilirdim. Böyle lanet bir sürüngen olmak yerine seninle konuşmaya çalışabilirdim."

"Korkutucuydum."

"Çok korkutucu," diye kıkırdıyor ve parmaklarının darbeleriyle bir gözyaşı daha yakalıyor. "İkimiz de affedilemez şeyler yaptık. Artık bırakmanın zamanı geldi."

"Bunu mu demek istiyorsun?" Başını salladığında sesimdeki titremeyi duyuyorum. "Evet. Son zamanlarda böyle bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

"Annenin yüzündeki ifadeyi düşünmeden edemiyorum. Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Hayatımıza devam etme zamanı."

"Bunu çok isterim," elimi yüzümün üzerinde durduğu yere koyuyorum. "İyi miyiz?"

"Biz iyiyiz," diye mırıldanıyor ve elini omuzlarımdaki saçları itmek için aşağı kaydırıyor.

"O bir hediyeydi. Anlıyor musunuz? Hayatım boyunca öğretmen olmaktan başka bir şey düşünmedim. Bunun dışında hiçbir planım yoktu. Hayalimi yaşıyorum Troy. Çok büyük bir hayal gibi görünmeyebilir ama küçüklüğümden beri öğretmenlik yapmak istiyordum ve oğlumuzun olması beni daha iyi bir öğrenci ve umarım daha iyi bir öğretmen yaptı. Sen de hayalini yaşamayı hak ediyorsun," diyorum parmağıyla çenemde iz bırakırken. "Sen delicesine yeteneklisin. Başaracaksın, başaracağını biliyorum."

"Şimdi, bunu gerçekleştirmek için daha da iyi bir nedenim var." Elini kolumda gezdiriyor ve gözle görülür bir şekilde titriyorum. Kaşları kalkıyor.

"Beğendin mi?"

"Belki."

Parmak uçlarını köprücük kemiğimin üzerinde nazikçe gezdirmeden önce elini tekrar yukarı kaldırıyor ve ben tekrar ürperiyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor, beni dikkatle izliyor. "Çok duyarlısın."

"O geceyi hatırlıyorum," diye geveledim. "Bana bunu hiç düşünüp düşünmediğimi sorduğunda, ne kadar sık düşündüğümü söylemekten utandım. Hâlâ da düşünüyorum."

"Ben de."

"Sanırım bir bakıma, okulunuza geldiğim gün kendimi incittim. Sen ve ben fikrini kafamda kurdum. Belki bebek konusunda mutlu olursun diye ummuştum. Beni gördüğün için ve..."

"Hiç de öyle olmadı."

"Hiç de bile. Ama hatırlıyorum, Troy. Ve o gece..."

"Başımın arkasını kavrarken sesi alçalıyor ve ikimiz de birbirimize yaklaşıyoruz."

"O zamanlar, 11'de manşet olmayı bekleyen bir haberdik." "Ama şimdi değiliz."

"Şimdi olmaz, hayır," diyorum nefes nefese.

Yaklaştık. Gözleri yüzümde gezinirken meme uçlarım kazağımın altında geriliyor. "Artık Brett yok mu?"

Dudağımı ısıyorum ve başımı ileri geri çeviriyorum. "Neden?"

"O bana göre değildi."

"Özel bir nedeni var mı?" Birbirimizden bir nefes uzaktayız, bedenim tamamen canlı, kablolu, çekim görmezden gelinemeyecek kadar fazla.

Parker'ın sesi ikimizi de geri sıçrattı.

"Sosisler. Onları ben aldım." Buzdolabını açarken baharatlar birbirine çarpıyor. "Yaz sosisi aldım. Kim yedi onu?" Bir saniye sonra Parker terlik ve uzun bir tişörtten başka bir şey giymeden, elinde telefonuyla oturma odasına giriyor. "Burası neden bu kadar karanlık? Aşk Adası'nı mı izliyorsunuz?"

"Oh, Tanrım. Bu bir Ambien uyurgezerliği." Başımı eğiyorum ve ona doğru ilerlemeden önce ayağa kalkıyorum. "Hadi bebeğim, seni yatağına geri götürelim."

Parker bana dönüyor ve sanki reçete komasında değilmiş gibi konuşuyor. "Turşu kokusu alıyor musun? Ohhhh, hadi Target'a gidelim."

Troy kıkırdıyor ve ben de onun omzunun üzerinden gözleriyle buluşurken sırtını yatak odama doğru çeviriyorum. "Gidip onu yatağına bağlasam iyi olacak."

Bakışlarımız ihtiyaçla dolu. Ve gözlerinde, daha fazlasının vaadini görüyorum.

"Ben kendim çıkarım. İyi geceler, güzel kadın." "İyi geceler, komşu."

Kim'in Fırında Pişirilmeyen Milyarder Turtası

Psikolog, Wisconsin

8 porsiyon yapar
20 dakika

2 Su Bardağı Pudra
Şekeri 1 Çubuk
Tereyağı
1 Büyük
Yumurta 1/4
Çay Kaşığı
Tuz
2 Adet 8 İnç Turta
Kabuğu 1/4 Çay
Kaşığı Vanilya
2 Paket Dream Whip 1/2
Bardak Ceviz
1 Bardak Ananas - süzölmüş

Tereyağı, şeker, yumurta, tuz ve vanilyayı krema haline getirin. Turta kabuklarını karışımila doldurun. Kutunun üzerindeki talimatları izleyin ve Dream Whip'i çırpın. Dream Whip'e ananas ve fındık ekleyin. Kaşıkla turtaların içine koyun. Soğutun.

thirty-five

Clarissa

"Bu gece kar yağacakmış," diyorum ambalaj kâğıtlarını bir kutuya doğru katlayarak.

"Bu harika."

"Bu Dante'nin ilk Beyaz Noel'i olacak."

"Keşke bilseydim. Bir kızak sipariş ederdim." "İşinizi görece kurabiye tabakalarım var, Bay Mühendis."

Sırıttıyor. "Bu da işe yarar."

Troy bir antrenman tekerleği kapıp son on beş dakikadır inşa etmekte olduğu bisiklete eklemekten önce talimatlara göz atıyor. Ağacın altına yerleştirmeden önce Noel Baba'nın hediyelerinden birinin üzerindeki son bant parçasını da sabitliyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Oturma odasının ortasında oturduğu yere doğru kayıyorum.

"Elbette," diyor dalgınca. "Şu çıtçıtılı sürücüyü bana ver."

"Buldum," diyorum alet kutusunu karıştırırken. Evin etrafında birkaç tamirata ihtiyacım olduğuna karar verdiğinde aldığı alet kutusu. Haftalar önce evde film izlediğimiz geceden bu yana, sezonu sadece bir galibiyetle sona erdi ve Texas Grand'in playofflara kalma umutlarını yok etti. Ve okul kış tatilinde olduğu için kendini her zamankinden daha fazla zorluyor. Huzursuz, NFL Combine'a davet edileceği için gergin ve benim verdiğim hiçbir güvence ona yardımcı olmuyor. Tüm geleceği önümüzdeki birkaç aya bağlı ve bu yüzden geceleri aldığı ekstra vardiyalarda çalışmadan önce gündüzleri spor salonunda bitmek bilmeyen saatler geçiriyor. Kilo almış ve bu belli oluyor. Kıyafetleri üzerine yapıyor ve çılgın yapısını mükemmel bir şekilde vurguluyor. Krem rengi bir kazak ve koyu renk bir kot pantolon giymiş ve ağız sulandırıcı görünüyor. Neredeyse öpüştüğümüzden beri neredeyse hiç yalnız kalmadık ve ben duramıyorum.

Parker o anı bölmeseydi neler olabileceğini düşündüm. O zamandan beri, Dante'yi yatırdıktan sonra uzun bakışlar ve çok kısa iyi geceler öpücükleri oldu. Bu gece, tüm büyük silahları çekmeye karar verdim, kırmızı ipek pijama takımı ve altında sadece kırmızı bir tanga giydim.

İyi geceler öpücüğünden başka bir şey umarak cilalandım, spreylendim ve parlatıldım. Nerede durduğumuza dair hiçbir fikrim yok, ama bu noktada deliliğin eşliğinde sallanıyorum.

"Çıtçıtın ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ben sonsuz alet kutusunu karıştırırken Troy oturduğu yerden soruyor ve ona ipeksi üstümden göğüs dekoltesini net bir şekilde gösteriyor.

"Tabii ki biliyorum." Çıtçıtın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bunu ona söylemeyeceğimden eminim, çünkü onunla alet kutusu arasında gidip geliyorum. Ben her aleti incelerken o bana doğru bakmıyor bile.

"O zaman bunun benim hayal gücümün bir ürünü olduğunun farkındasındır." Başımı kaldırıp film yıldızı sırtışını gördüğümde kıkırdıyor ve gözlerimi kısıyorum.

"Seni pislik."

"Üzgünüm, dayanamadım. Sanırım benim etrafta olmam işe yaradı?"

"Bir kadının zekasına hakaret ettikten sonra iltifat beklemeye kalkmayın."

"Sen tanıdığım en zeki kadınsın," diyor bisikleti ters çevirip ayaklığını açmadan önce tekerleklerini test ederken.

"Ne?"

Yüz ifademi tarttıktan sonra bisikleti inceliyor. "İyi, yemin ederim, istediğin aptal kaskı ve dizlikleri de aldım."

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Ben onun-" "Yani bu iltifat için."

"Oh," diye elini sallıyor. "Evet, öylesin."

"Bunu söylemen çok hoş."

"Ciddiyim."

Ben esnedim, o da ayağa kalktı.

"Yorgunsun, ha?" Saate bakıyor. "Normalde işe gitmek için hazırlandığım saat bu."

"Buna nasıl dayanabiliyorsun?"

"Bazen yapamıyorum. UPS olacakmış gibi görünse de tek bir işim olduğunda mutlu olacağım."

"Troy, seçileceksin. Hakkında çok konuşuluyor ve sen de bitmesine rağmen muhteşem bir sezon geçirdin."

Başını sallıyor, hayal kırıklığı belli oluyor. "Bu gece oraya gitmeyelim, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam." Onun hatırı için canlanıyorum. "Hey, biraz eggnog ister misin?" "Yok, böyle iyiyim."

"Kahve?"

Çay? Ben mi?

Aşk acısı çeken bir ergen gibi ona tapıyorum, ama kendime engel olamıyorum.

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyor, başka bir kutu alıp içindekileri çıkarıyor. "Bu eğlenceli," diyor ve başka bir talimat setini açıyor.

"Benim için hiç olmadı. Burada olduğun için minnettarım. Eskiden bunu tek başıma yaparken çok zorlanırdım. Parker evdeyken bazen yardım ederdi ama genellikle ben saçımı başımı yolarken o sadece dikte ederdi. İşin ironik yanı, Dante bu tür şeylerde çok iyidir. Şimdi nereden anladığını görüyorum. Burada olmana sevindim."

"Bunu sen söyledin," plastiği yırtıp açarken bana bakıyor ve o kısa an için gözlerinde bir parıltı gördüğüme yemin edebilirim. Ancak, görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kayboldu.

"Ne?" Bana bakmadan soruyor.

"Sadece bu gece bir şey kaçırıp kaçırmadığını merak ediyorum." "Bir şey mi eksik?" Bir torba vida açıyor.

"Bilirsin işte, parti, içki," ellerimi göğsümden uzatıyorum. "Büyük göğüslü elfler."

"Clarissa, artık o işlerle ilgilenmiyorum."

"Hmm," diyorum çöpu halıdan çekerken.

Serbest elimi tutuyor ve gözlerime komut veriyor. "Tam olarak olmak istediğim yerdeyim. Tamam mı?"

Başparmağını elimin arkasında gezdiriyor ve tenim ısınırken bu dokunuşun içinde eriyorum.

Bu çok saçma. Ben gülünç biriyim. Ben azgın, muhtaç bir kadınıam. Belki de bu yüzden onun ilgisini daha fazla çekemedim çünkü çaresizlik kokuyorum. Kalan çöpleri toplarken kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Buna bayılacak," diyor Troy. "Yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum."

"Düşünüyordum da. Eğer geceyi kanepede geçirmek istersen, buyur, böylece uyandığında burada olabilirsin."

"Evet. Bu harika olur."

"Tamam. Hemen
döneceğim." Başını
salladı, görevine
odaklanmıştı.

Hızlıca kontrol etmek için Dante'nin kapısını aralıyorum ve yataktan sarktığını görüyorum. Kapısını kapatmadan önce onu yorganın altına alıyorum ve gelişini duyabilmemiz için kapı koluna dekoratif bir zil yerleştiriyorum.

Elimde battaniye ve yastıkla oturma odasına girdiğimde Troy'un ayakta durduğunu ve gerindiğini gördüm.

"Şimdiden bitirdin mi?"

Dante'nin yeni masasını ve ışık standlarını incelemek için eğildim. "Bu harika. Ne kadar iyi bir fikir. Videolarını bununla çekmeyi çok sevecek."

"Aman Tanrım," dediğini duyuyorum ve Troy'un avucuyla yüzünü ovaladığını görmek için omzumun üzerinden bakıyorum.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," diyor kısık sesle.

Kaşlarımı çatıyorum ve öne doğru bir adım atıyorum. "Troy, neler oluyor? İyi olduğumuzu sanıyordum."

Saçlarımı omzumdan uzaklaştırarak bana bakıyor. "Öyleyiz."

"Neden bu kadar garip davranıyorsun?"

"Önemli değil," diyor, "sadece aklımda çok şey var. Ben eve gidiyorum. Muhtemelen o uyandığında ben de uyanmış olacağım."

"Kalmayacak mısın?" "Hayır.

Yapmam gereken bazı işler
var."

"Saat sabahın biri," diye kendi sesimdeki sızlanmayı duyuyorum ve içten içe ürperiyorum.

Kapa çeneni! Kapa çeneni! Kapa çeneni!

Ama aklımdan geçen düşünceleri durduramıyorum. Kıskançlık, bunun bir eşya değil de yapması gereken kişi olabileceği fikriyle içimi yakıyor.

Eğildi ve yanağımdan öptü. "Mutlu Noeller. Sabah görüşürüz."

"Sana mesaj atmamı ister misin-" Kapı arkasından kapanıyor ve ben orada öylece durup boş boş bakarak nerede yanlış yaptığımı merak ediyorum.

Daha birkaç hafta önce, ellerini benden uzak tutamıyordu. Onun sıcak ve soğuk tavırlarına bir saniye daha dayanamayarak peşinden gittim.

"Troy." Ona yetiştiğimde bahçeyi yarılamıştı, pijamalarımın başka bir şeyim yoktu. "Senin *derdin* ne be? Aramız iyi sanıyordum?"

Yavaşça nefes veriyor. "Kavga etmek istemiyorum." "Neden kızgınsın?"

"Kızgın değilim."

"Oh, gerçekten mi? Bu yüzden mi yüzüme bile bakmıyorsun?" "Sabah görüşürüz. Biz iyiyiz, söz veriyorum."

"Peki, her neyse, gidip *kimi* yapman gerekiyorsa onu yapsan iyi olur."

Bir anda dönüp bileğimi tutuyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan avucumu ereksiyonunun üzerine yerleştirirken ona doğru yaklaşıyorum. Yakınına eğildiğinde kot pantolonundaki şişkinliği hissedince nefesim kesiliyor.

"Yetişkin bir ilişkide seks aşamalıdır," diye homurdanıyor. "Bir kereden bir şey olmaz." Elimi sikinin uzunluğu boyunca ileri geri gezdirirken sıcaklık ondan yayılıyor. "Karşınızdaki kişiyi tanımak için zaman ayırırsınız, hedeflerinizin uyuştüğundan emin olursunuz çünkü ne istediğinizi ve ne istemediğinizi çok iyi bilirsiniz."

Kendi sözlerimin beni ısırmak için geri döndüğünün farkına varıyorum. Göt.

"İhtiyacın olan şey olmak istiyorum. Senin için o adam olmak istiyorum. Ve ben

Deniyorum amına koyayım." Ağzını açıp hırlayarak beni daha yakına çekti. "*Senden* başka kimse değil ve şu anda konuşma havamda değilim. O lanet pijamaları vücudundan söküp atmamak, bacaklarını ayırmamak ve yüzüme özenle salladığın o güzel amı ve götü yememek için her şeyimi harcıyorum."

Bir saniye sonra Troy'dan, onun sıcak ellerinden, dudaklarından ve ağzıma soktuğu dilinden başka bir şeyle kaplı değilim. Onu ateşler içinde öpüyorum, etrafını sarıyorum ve saçlarını çekiyorum. Ben ona bir striptizci gibi sürtünmeden önce bir maymun gibi tırmanırken o kıcımı tamamen kavırıyor.

"Tanrım, yemin ederim beni öldürmeye çalışıyorsun," diye mırıldanıyor öpücükler arasında, ben kazağını kavrayıp daha fazlası için çekerken. Ben ayak bileklerimi onun beline doladığımda o da öpücüğünü derinleştiriyor. Hava buz gibi ama iki bahçemiz arasında bir cehennem gibiyiz, mahalle ürkütücü bir sessizlik içinde. Aramızda sadece öpüşmemizin sesi ve birbirine karışan hızlı nefesler var.

Kendini koparır. "Kahretsin, buna dayanamıyorum."

Dudaklarım cevap veremeyecek kadar meşgul, boynunu emiyorum, kolonyasını içime çekiyorum, vücudum yanıyor. Ve sonra hareket ediyoruz, evinin kapısını açarken dudaklarım boynuna kilitleniyor.

Bu beni geri çekti.

"Theo Houston'da, Lance eve gitti." Beni merdivenlerden çıkarıp yatağının kenarına yatırırken ancak bu kadarını söyleyebildi. İkimiz de dönüp Dante'nin bir metre ötede mışıl mışıl uyuduğunu görüyoruz. Sonra pijamamın üst düğmelerini yavaşça açarken tekrar öpüşüyoruz, ağzına götürmeden önce göğüslerimden birini ortaya çıkaracak kadar hareket ettiriyor.

İnliyorum, yalaması ve emmesi arasında gidip gelirken başım geriye düşüyor. "Bana ne istediğini söyle," diye mırıldanıyor, sıcak elini boynumda gezdirirken

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirmeden önce.

"Troy," diyorum, nabzım bacaklarımın arasında atarken inleyerek.

"Bu cevabı sevdim," diyor parmağını pijamamın bel bandında gezdirirken.

"Dokun bana, lütfen."

"Emin misin?"

Başımı salladım.

"Kelimelere ihtiyacım var, Clarissa."

"Evet, dokun bana, lütfen. Çok ıslağım."

Cevap olarak inliyor, altımdaki ipi çekiyor ve yere kaymaları için yeterince itiyor. Tangamı gördüğünde mükemmel dudakları aralanıyor.

"Tadına bakmalıyım," diyor, ellerimi yatağa sabitlemeden önce beni yatağına çeviriyor. Sonra da nasırlı elleriyle beni sararak keşfediyor. "Tanrım, Clarissa, başka birini isteyebileceğimi mi düşündün? *Seni* ne kadar istediğimi hissetmiyor musun?" Aletini bana doğru bastırıyor ve beni nefessiz bırakıyor. "Kendimi tutmaya çalışırken aklımı kaçıırıyordum." Avuç içleriyle kıcıma masaj yapmadan önce ellerini kalçalarımın üzerinde gezdiriyor.

"Ne zaman sikimi okşasam, ne zaman boşalsam, dudaklarımda senin adın oluyor," diye mırıldanıyor, dili dışarı fırlayıp sıırılsıklam olmuş yarığımın üzerinde toplanan malzemeyi kaplamadan önce. Yeterince temas etmeden benimle alay etmeye devam ederken sırtım onun hissiyle eğiliyor. Beni ağzı ve elleriyle harap ederken ateş başımdan ayak parmaklarıma kadar uzanıyor, benim düzensiz nefeslerim ve onun inlemeleri odadaki tek sesler.

"Sana istediğini vermeye çalışıyorum," diyor, yalamalar arasında dişleriyle malzemeyi çekiştiriyor ve burnuyla bacaklarımı daha da ayırıyor.

"Troy, lütfen," diye yalvarıyorum, ipi kaldırıp dilinin düz kısmını göbeğimde gezdirirken. Beni diliyle sikerken neredeyse ellerimin üzerine yığılacaktım. Zaten eşikteyim, meme uçlarımın yorganına sürtünmesi, inlemelerim yükselirken başka bir zevk artışına neden oluyor.

"Çok seksi." Kıçımı avuçlayarak, dili dışarı çıkarken beni açıyor, malzeme varlığımın felaketi haline geliyor, beni eşiğe sürüklerken fiskesi ritmik.

"Çıkar onları," diye yalvarıyorum, ipekten klitorisimi emmek için alçalmadan önce daha derine dalarken.

"Tanrım, Troy, lütfen. Lütfen!"

Tangamı çıkarmak için kaldırıyorum ve kıcıma bir tokatla ödüllendiriliyorum. "Sakin buna cüret etme. Yıllardır bunun hayalini kuruyordum." "Lütfen Troy, sana ihtiyacım var."

"Hayır," diyor, sırtımı boydan boya öpüyor, eli belime dolanıyor. Parmakları külotumun içine dalıyor, klitorisime masaj yapmak için dudaklarımın arasından kayıyor. "*Sana* ihtiyacım var. Artık tek düşünebildiğim sensin. Başka hiç kimseyi. Hiç kimse," diyor dilini kulağımın kabuğunda gezdirerek. "O çimenlikte kavga ettiğimiz günden beri başka bir kadına dokunmadım ve dokunmak da istemiyorum." Başımı çeviriyorum ve beni öpücüğünün içine çekerken dudaklarıyla buluşuyorum. Pervane ve alev, ağızlarımız tekrar tekrar çarpışıyor, açlığımız ikimizi de tüketiyor. Beni yanında taşıyor, ters çeviriyor, gözleri her yerimde geziniyor. Ben çaresizce çırılçıplak, göğüslerim açıkta, sıırılsıklam bir tangayla yatarken o hâlâ giyinik.

"Bu gece öptüğüm, dokunduğum her şey artık bana ait. Beni duyuyor musun?"

Başımı salladım.

"Kelimeler, Clarissa."

"Evet, bunu ben de istiyorum. Troy, lütfen." Ona doğru uzanıyorum ve başını sallıyor, bir parmağıyla tangamın bir tarafını kalçamın hemen yanından çekiştiriyor, gözleri benimkilere odaklanmış.

"Ondan benim için mi ayrıldın?"

Parmaklarını çalıştırmaya devam ederken cılgınca inliyorum. "Clarissa," diye homurdanıyor, bir cevap bekliyor.

"Evet," diye mırıldandım. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

"Evet ve bunu doğru yapıyoruz," diye mırıldanıyor göbeğime doğru bir öpücük izi sürmeden önce. Tangamın diğer tarafına doğru inmeye başladığında başını kavıyorum.

Dudakları nihayet benimkilere geri döndüğünde, dillerimiz birbirine dolanıyor ve birbirimizin iniltilerini içimize çekiyoruz. Çekiliyor, külotumun ortasına takılmadan önce bir parmağını yarığında gezdiriyor ve aşağı kaydırıyor. Kalçalarımın arasına diz çöküp gözlerini dikeyyor ve dilini çıkarıp şişmiş klitorisime iki kez dokunuyor.

"İstediğin bu mu?"

"Evet!"

Dilini tamamen içime sokmadan önce beni usulca yalıyor. "*Troy*."

Adını kaldırıyorum, sesim kısık, acı beni tüketiyor.

"Mükemmel," diye fısıldıyor kollarını kalçalarımın dolayıp beni daha da açmadan önce. Başını eğip klitorisimi dudaklarının arasına alıp emerken korkunç bir ihtiyaç içimden geçiyor. Eliyle ağzımı kapatıyor, beni içerken çılgılığını bastırmak için elimden geleni yapıyorum, dili amımın üzerinde mırıldanırken titreşiyor. Yalamalarının sarhoşluğuyla orgazm dalgasına kapılıyorum, tam o sırada parmaklarını içime sokuyor ve beni çağırırçasına çeviriyor. Avuç içleri beni yatağa yapııştırıyor ve ben onun adını tekrar tekrar haykırana kadar acımasızca yalıyor. Dilinin üzerinde sarsıldığımın şok dalgaları sesimi çalıyor ve o da bunu açlıkla yutuyor. Artçı şok o kadar yoğun ki, ben daha fazlası için çok hassas olana kadar dilini savurmaya devam ederken kontrolsüzce titriyorum. Beni rehin tutarken bacaklarımı kapatmak için başını itiyorum, parmaklarıyla beni beceriyor, ben ona tekrar tekrar haykırırken klitorisimi emiyor. Tekrar tükendiğimde, tatmin olmuş bir şekilde geri çekiliyor, ağzını silerken görebildiğim tek şey gözlerindeki şehvetli parıltı. Nefes alış verişim düzeldikçe beni inceliyor, yüzümü, saçlarımı okşuyor, sonra eğilip dudaklarıma yapışıyor ve beni derinden öpüyor. Aramıza uzanarak kot pantolonunun düğmelerini açmaya başlıyorum ve o hareketimi durduruyor.

"Henüz değil. Bir dahaki sefere içine girdiğimde, benim hakkımda aklında hiçbir şüphe kalmayacak. Çünkü hepsini istiyorum." Sıcak dudaklarını kalbimin çarptığı göğsüme ve tekrar şakağımın yanına bastırıyor, nerede durduğumuza dair tüm şüpheleri siliyor ve tartışmamızı bitiriyor.

"Troy, sana dokunmama izin ver," diye fısıldıyorum, kolanını avuçlayarak. Elimi aramızdan çekiyor ve başını sallayarak öpüyor, sonra kolayca

Dante'yi net bir şekilde görebileceğimiz bir yere oturduk. Kar yağmaya başladığında ben Troy'un kollarında yatarken o hâlâ mışıl mışıl uyuyor.

"Bu sefer doğru yapacağız," diye mırıldanıyor ve şakağıma bir öpücük daha konduruyor. "*Bizim için* ve onun için."

Ruth'un Dana Göğsü
Banka memuru, Güney Carolina

8 porsiyon yapar
2 saat 30 dakika

3 Lb. Kemiksiz Dana Göğüs Eti - İyi
Kesilmiş 1/4 Fincan Sıvı Duman
1 Çay Kaşığı
Soğan Tuzu 1
Çay Kaşığı
Sarımsak Tuzu
Tatlandırmak
İçin Tuz

Dumanlı Sos (tüm malzemeleri karıştırın ve 5 dakika pişirin):

1 Yemek kaşığı Sıvı Duman
1/2 Bardak Ketçap
1 1/2 Yemek Kaşığı
Esmer Şeker 1 1/2 Çay
Kaşığı Kuru Hardal 1/4
Su Bardağı Su
3 Yemek Kaşığı
Eritilmiş Tereyağı 1
Çay Kaşığı Kereviz
Tohumu Bir Tutam
Biber
2 Yemek kaşığı Worcestershire Sos

Göğüs etine normal tuz serpin ve büyük bir parça alüminyum folyo üzerine yerleştirin. Sığ bir tavaya koyun ve sıvı dumanı etin üzerine dökün. Folyoyu kapatın ve bir gece buzdolabında bekletin. Göğüs etini buzdolabından çıkarın. Soğan tuzu ve sarımsak tuzu serpin. Folyoyu tekrar kapatın.

300 derecede 2 saat pişirin. İnce dilimleyin. Dumanlı Sos ile servis edin.

thirty-six

Clarissa

"Anne uyan! Kar yağdı ve Noel Baba'nın gelip gelmediğine bakmalıyız!" Dante, Troy'un dün gece giymesi için ona aldığı Michigan J. Frog pijamaları ve uyumlu terlikleriyle yatağıma atlayarak haykırıyor. Sınırsız bir enerjiyle etrafımda zıplarken inliyorum. Saate baktığımda sadece bir saat uyuduğumu görüyorum.

Benim için Noel Baba kesinlikle geldi ve *hediyesini* verdi. Troy ve ben gecenin geri kalanını kanepemde iki ergen gibi yiyişerek geçirdik ve uykusuzluğa rağmen sanki havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum, beni buz gibi çimenlikten kaldırdığından beri ayaklarım yere değmedi. Dante yatağıma atlıyor, talepleriyle hazır.

"Acele edin! Acele et!"

Onu yattığım yerden kendime doğru çekiyorum ve sıkıyorum. "Mutlu Noeller, Peanut. Bırak da dişlerimi fırçalayayım."

"Gah, acele et, lütfen!"

"Günaydın dostum," Troy kafasını yatak odama sokuyor ve Dante onu sorgulamak için dönüyor.

"Gördünüz mü? Noel Baba geldi mi?" "Sanırım gelmiş olabilir."

"Acele et, anne!"

Troy'un gözleri hararetli bir takdirle üzerimde geziniyor.

"Günaydın iyi komşu."

Bana nefes kesici bir gülümseme veriyor, kendi gözleri de uykusuzluktan kızarmış. "Günaydın."

Gözlerimi kaçırıyorum ve Dante'nin karnımda zıplamasına devam ediyorum. "Neden Troy'un seni Noel Baba'nın ne getirdiğini görmeye götürmesine izin vermiyorsun?"

"Emin misin?" Troy soruyor.

"Elbette, hemen geliyorum."

"Haydi!" Dante yatağımdan fırladı ve Troy'un elini tutarak onu odamdan dışarı çıkardı.

Seksileşmiş saçlarımla uğraştıktan ve kendimi biraz daha şık hale getirdikten sonra, Dante yeni masasına övgüler yağdırırken oturma odasında adamlarıma katılıyorum.

"Bunu istediğimi bilmiyordum!"

"Noel Baba biliyordu," diyorum Troy'a iltifat ederek. Dante'ye yeni masasının ve ışıklandırma ekipmanının giriş ve çıkışlarını gösterirken babasının gözlerinde gurur parlıyor.

"Bayıldım!"

"Bisikletini beğendin mi?"

"Evet. Troy bana nasıl sürüleceğini öğretecek."

Troy. Annem değil. Ona karşı dudağımı kıvırıyorum ve o da kıkırdıyor.

Dante hediyelerini karıştırırken Troy ve ben arkamıza yaslanıp kahvemizi yudumluyor ve hararetli bakışlarımızı paylaşıyoruz. Dante büyük bir paketin üzerindeki etiketi okuduğunda Troy'un dikkatini çekti.

"Bu Troy'dan ve *büyük bir şey*," diyor Dante, kucağına oturmak için hareket ederek. Troy sanki bunu yıllardır yapıyorlarmış gibi ona sarılıyor, bu da kalbimi ısıtıyor. Ben de içindikileri merak ederek bakıyorum. Troy bantlanmış kutuyu açmaya yardım ettiğinde Dante'nin gözleri irileşiyor.

"HEPSİ BENİM MALIM! Anne, bak!" Dante, üzerinde Dante'nin kendi tasarladığı The Legit Life logosu bulunan tişörtler, kapüşonlular, kahve kupaları, posterler ve daha fazlasından oluşan içeriği kaldırıyor. İçindikileri karıştırırken heyecandan kendinden geçiyor. Yüzlerce dolarlık ürüne gücüm yetmedi ve Troy'un jesti karşısında şaşkına döndüm. "Bana hepsini almışsın! TROY! Bu *harika*!"

"Setinizi tasarlayabileceğimizi ve videolarınızı çekerken bunu giyebileceğinizi düşündüm."

Dante Troy'un kucağında döner ve kendini ona atarak sıkıca sarılır. "Çok teşekkür ederim!"

"Hoş geldin, dostum."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," diyor Dante kolayca ve ikimiz de afallıyoruz. İtirafından sonra gözleri kilitlenen Dante kucağından kalkıyor ve hediyelerinin geri kalanına dalıyor. Troy boğazını temizliyor ama gözlerinde parlayan duyguyu kaçırmıyorum.

OceanofPDF.com

thirty-seven

Troy

Troy: Bu sabah çok güzel görünüyorsunuz Bayan A. Saçınıza yeni bir şey mi yaptınız?

Clarissa'nın telefonu masanın üzerinde vızıldıyor, mesajımı okurken gülümsemesi artıyor. Mısır gevreğini bitiren Dante'nin başının üzerinde gözlerimiz buluşuyor.

Buna afterglow deniyor. Bana yeni bir şey yapıldı. Dün gece çok kötü bir adam yatak odama gizlice girip benimle birlikte oldu.

Troy: Öyle mi?

Oh, öyle. Evimin anahtarını oğlundan ödünç almış olmalı. Böyle devam ederse, kendi anahtarını kazanabilir. Çok ikna edici bir dili var.

"Troy," Dante elleriyle yüzümü kavlıyor. "Beni dinliyor musun?"

"Üzgünüm dostum. Ne diyordun?"

"Carly'nin erkek arkadaşı olmamı istediğini söyledim." Bunun üzerine Clarissa kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Ona hayır dedim. Ama çirkin olduğu için söylemedim. Merak etme anne."

"Yani, ondan hoşlanmıyor musun?" Ona öğrettiğim gibi badem sütünü kaseinin kenarından höpürdeterek içerken soruyorum. Annesinin pek hoşlanmadığı bir numara.

"Yok artık. Elime sürekli kalp çıkartmaları yapıştırıyor. İğrenç."

"Ona karşı nazik ol," diye uyarıyor Clarissa. "Bir gün onun hakkında farklı düşünebilirsin."

"Kimseyle evlenmeyeceğim," diyor Dante başını sallayarak. "Asla. Asla."

Kıkırdıyorum. Clarissa bana sırtırken, "Doğru kız bir gün fikrini değiştirecek," diyorum. "Ve seni delirtecek." Gülümsemesi çatık kaşlara

dönüşüyor.

"Ama iyi anlamda."

Troy: Bir randevuya ihtiyacımız var.

Bakıcımız üç haftalığına Hindistan'a gitti.

Tam cevabımı yazmak üzereyken e-postamda bir bildirim beliriyor ve geriliyorum.

"Troy! Beni duydun mu?"

Clarissa'ya bakıyorum ve o da hemen görüyor. "Dante, git, git giyin. Kıyafetlerin yatağının üzerinde." Ben e-postayı tararken Clarissa zaten yanımda duruyordu. "Bu kadar mı? Combine davetiyesini aldın mı?"

"Ben varım," diyorum başımı sallayarak. "Ben varım."

Eğildi ve kollarını bana doladı. "Troy, bu harika."

Koridora doğru bakıyor ve bana dönerek bir öpücük çalıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Buna inanamıyorum."

"Şok olduğuna inanamıyorum. Bilmen gerekiyordu."

Gülümsememe engel olamıyorum. "Vay anasını. Ben gidiyorum." Elleri saçlarımda gezdiriyor.

"Nasıl kutlayacağımızı biliyorum. Bu akşam yemek ve sonrasında..." Kaşlarını sallıyor.

"Kulağa harika geliyor," diyorum ona bakmadan önce, hissettiğim yüksekliğin bir kısmı dağılıyor. "Ama konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?" Yüzünü kaplayan telaşla soruyor. Noel'den beri, yeni yıl boyunca her boş anımızı birlikte geçirdik. Theo eve ihtiyacı olduğunu bildirmek için mesaj attığında onun kanepesinden faydalandım. O ve kız arkadaşı için işler ciddileşmeye başlamıştı ve beni bu işin yakınında istemediğini açıkça belirtmişti.

Lance, kış tatili için ailesinin çiftliğine dönmek üzere ayrılana kadar tam bir enkazdı. Harper sezon bitmeden birkaç maç önce ondan ayrıldı. Gelişmekte olan arkadaşlığımıza rağmen bana ne olduğunu anlatmayı reddediyor ama benim şüphelerim var.

Hiç kimse, Theo bile, yatak odam boşken kamyonetimin her zaman yan tarafa park edilmiş olmasından şüphelenmiyor. Bir ev ötedeki herkes kendi hayatlarına çok dalmış durumda, hepimiz

Diplomalarımızı aldıktan sonra farklı yönleere gideceğiz. Ve ben de kendimi yıllardır evim gibi hissettiğim tek yerden uzaklaşırken bulmak üzereyim.

Clarissa yanımdaki sandalyeye oturdu. "Tamam, beni geriyorsun. Akşam yemeğine kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Elini tutuyorum ve parmaklarımızı birleştirmeden önce arkasından öpüyorum. "Daha önce bu konuyu açmadım çünkü emin değildim..."

"Anlat bana."

"Bir kamp var-"

"Ben hazırım," diyor Dante, sırt çantasıyla odaya koşarak girerken. Clarissa içeri bakarak, "Dosyanı unutmuşsun," diyor.

"Oh, duh," diye donup kalıyor, gözlerini Clarissa'ya diyor, "düh, do, da, le, do," Dante kıkırdarak şarkı söylüyor ve biz de gülmemize engel olamıyoruz.

"İyi kurtardın bebeğim," diyor başını sallayarak.

Adam gözden kaybolur kaybolmaz elimi sıkıyor.

"Tamam, yani bir kamp mı var?"

"Evet. Combine için bir hazırlık kampı. Ve pahalı. *Gerçekten* çok pahalı. Davet edilme ihtimalime karşı aylar önce yer ayırtmışım ama eğer gidersem-" Elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Bir süre yardım edemezsin."

Başımı salladım. "Bu asla geri ödeyemeyeceğim bir öğrenci kredisi almak gibi olur."

"O kadar pahalı mı?"

"Evet."

"Tamam, yap o zaman. Kendin üzerine

bahse gir. Yapıyorum." "Kahretsin,

inanılmazsın," diye fısıldadım.

"Ne kadarlığına gidiyorsun?"

Bu en çok korktuğum kısım. "Altı hafta. Ve yarın ayrılmam gerekiyor."

"Yarın mı?"

"Davetiye olmadan para harcayacak değildim ama katılmak istiyorsam, yerimi korumak için önümüzdeki birkaç gün içinde rapor vermem gerekiyor ve bu uzun bir yol."

"Peki ya okul?"

"Biraz kaçıracağım ama telafi edeceğim."

"Gitmelisin," diye fısıldıyor.

"Biliyorum. Ne gerekiyorsa yapmalıyım. Ne gerekiyorsa."

Başını sallıyor. "Sende bu var."

Benim için güçlü olduğunu söyleyebilirim, ama sahip olduğumuz şey yeni ve onunla kumar oynamak istemiyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Yüzümdeki endişeyi görerek sözlerimi bana tekrarlıyor. Şu anda onu kendime çekip korkularını öpmek için dağları yerinden oynatabilirim. Oğlumuzdan sakladığımız sırlar birikiyor ama zamanlamanın doğru olduğunu söyleyemem. Tam aklımdan ne zaman konusunu açacağım düşüncesi geçerken Dante bizi basıyor.

"Anne? Neden Troy'un elini tutuyorsun?"

Clarissa onu sıkıyor ve bırakıyor. "Çünkü Troy az önce gerçekten iyi haberler aldı. Kampa gidiyor."

"Clarissa," diyorum usulca.

"Gidiyorsun. Bunu başaracağız," diye fısıldıyor, "başaracağız." Ona sarılmayı çok istiyorum ve sarılamadığım gerçeğinden nefret ediyorum.

"Ne kampı?"

"Futbol kampı."

"Ne kadar sürecek?"

"Yarın gidiyorum dostum ve uzun bir süre dönmeyeceğim." "Kaç uyku?"

"Kırk dört."

"Evet, hayır," sanki son kararıymış gibi başını sallıyor. "Hayır, gitmene gerek yok.

Sen zaten futbolda iyisin. Sen olmadan da kamp yapabilirler."

Clarissa konuşarak beni bir kez daha kurtardı. "Dante, forma girebilmesi için gitmesi gerekiyor."

Dante kaşlarını çatıyor. "Sen zaten güçlüsün. Beni başının üzerinden kaldırabilirsin!" "Beni daha güçlü yapacaklar, dostum. Daha hızlı."

"Ne kadar güçlü?"

"Hulk gibi," diyorum, onu kaldırıp yanımdaki kapıya doğru taşıyorum. Her adımında mızızlanıp duruyor. "Ama, benimle, kim, Xbox, oynayacak?"

"Theo yapacak."

"Theo'yu istemiyorum."

"Seni her gün

arayacağım."

"Seni görmeye gelebilirim. Değil mi anne? Biz de gideriz?"

"Hayır bebeğim, bu kampa gelemeyiz," diyor, evi kilitliyor ve anahtarı zincirinden çıkarıp bana uzatıyor. Aşağıya bakıyorum

Avucumun içinde oturduğu yerde ve yumruğumun içinde kapatıyorum. Fısıldayarak eğiliyor. "Böylece evin nerede olduğunu unutmazsın."

Dante'yi merdivenlerden aşağı indiriyor. "Hadi, okula geç kalamayız."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum cipine doğru ilerlerken.

"Hayatta olmaz, bu oluyor" diyerek bana dingin bir gülümseme veriyor ve ben onda tüm gücünü görüyorum. "Ve şu anda bu konuda gülümsemen gerekiyor. Biz senin arkadayız. Akşam görüşür müyüz?"

"Bu gece," diyorum, bir mesaj atmadan önce merdivenlerden iniyorum.

Şu anda seni öpüyorum.

Amy'nin Sosisli Atıştırmalık Dürümleri
Kiropraktör, Chicago IL

48 atıştırmalık yapar
30 dakika

2 8 Onsluk Kutular Pillsbury Soğutulmuş Hilal Yemek
Ruloları 48 Kokteyl Boyu Föme Link Sosis

Her iki kutu hamuru da açın ve 16 üçgene ayırın. Her üçgeni uzunlamasına üçe bölün. Her üçgenin en kısa kenarına sosis yerleştirin. En kısa kenardan başlayarak karşı noktaya kadar yuvarlayın. Yağlanmamış kurabiye tepsisine yerleştirin.

375 derecede 12 ila 15 dakika veya kızarana kadar pişirin.

Sıcak servis yapın. İstenirse ketçap veya hardal ile servis edin.

OceanofPDF.com

thirty-eight

Clarissa

Troy kamyonetini toplayalı iki günden az oldu ve ben bir kâbusun içinde yürüyordum. İş cehenneme döndü, hormonlar ve testosteron her taraftan üzerime geliyor. Bu sabah bir inşaat alanından geçtim ve iki lastiğim patladı, regl olmaya başladım ve öğrencilerimden biri tarafından bu konuda uyarıldım. Bu sadece yediden öğle yemeğine kadardı. Dante, ben onu aldıktan sonra markette nadir görülen bir sinir krizi geçirdi ve o zamandan beri kavga ediyoruz.

Tek istediğim bir banyo ve Troy'la biraz FaceTime yapmak.

Çamaşırlarımı yatak odama taşıırken makyaj masama bakıyorum ve Troy'u arkamda, dudakları tenimi kaplarken gözleri şehvetle parlarken hayal ediyorum. Bir haftalık çamaşırları katlarken bu fantezi beni rahatlatıyor. Aşk bir uyuşturucudur derler ve ben de bunu sezmiş olsam da hayatımda hiç bu kadar endorfinle kafayı bulmadığıma eminim. Bana dokunduğunda hissettiğim heyecanı hiç hissetmemiştim. Sesi bile beni harekete geçiriyor. Sadece gülüşünün gürültüsü bile beni harekete geçiriyor. Gülümsemesi, kapımdan içeri girdiğinde gözlerinin ışıldaması.

Aşırı yüklemenin cazibesini görebiliyorum, ama bu yüksek doğal. Bu yüksekliğe kendim izin vereceğim.

Onu şimdiden özledim. Kırk iki uyku kaldı.

Telefonumda Brett'in ofisinin numarası yanıyor ve tereddüt ediyorum ama cevap vermeye karar veriyorum.

"Alo?"

"Bayan Arden?"

"Evet."

"Merhaba, ben Brett Tompkins'in ofisinden Marissa." "Tanışmıştık Marissa, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kötü haber verdiğim için üzgünüm ama bu ayki kira çekiniz iade edilmiş görünüyor."

"Pardon?" Mahcup bir şekilde açık olan dizüstü bilgisayarına koşup banka hesabıma giriyorum ve aslında yaklaşık yedi yüz dolar ekside olduğumu görüyorum.

"Çok özür dilerim. Sorun olmazsa yarın bir çek getiririm."

"Ayın altısından sonra iki yüz dolar gecikme ücreti var."

"Bu bugün. Feragat edilebilir mi?"

Paramı nasıl yanlış yönetmiş olabileceğimi düşündüm. "Bay Tompkins'e sorabilirim."

"Hayır. Hayır! Lütfen bunu yapmayın. Bugün beşten önce getiririm." "Sorun değil. Görüşürüz o zaman."

"SIKİM SIKİM SIKİM SIKİM SIKİM SIKİM SIKİM!"

Telefonumu yatağın üzerine fırlatıyorum ve Dante'nin makyaj aynasındaki yansımasını gördüğümde sıçıyorum, gözleri kocaman. "Bana çok para borçlusun. "F" ile başlayan kelimenin her biri dört dolar."

"Dante. Sana şimdi söylüyorum. Buradan çık ve otuz dakika yapacak bir şey bul. Otuz dakikaya ihtiyacım var."

"Anne, topladım ve bu," diye parmaklarını saymaya başladı.

"Hiçbir fikrin yok çünkü çarpamıyorsun! ÇIK!"

"İYİ!" Ben dizüstü bilgisayarımın yatağıma otururken o yatak odasından çıkıyor.

Birkaç dakika içinde neden fakir olduğumu anladım. Eğitimim. Ertelenmiş öğrenci kredisi ödemelerim. Yarım saat telefonda konuştuktan sonra çözüme yaklaşmadım.

"KAHRETSİN!"

"İki dolar daha, anne!" Dante sonik kulaklarının uzaydan gelen sinyalleri yakaladığı yerden sesleniyor. Troy ve benim şimdiye kadar didişmelerimizden kurtulmamız bir mucize.

"Dante, artık bu evde lanet parası vermiyoruz."

"Nuh-uh." Altı yaşındaki çocuğumla kavgaya etmemeye karar vererek, çıldırmamak için elimden geleni yaparak çamaşırlarımla meşgul oluyorum. Daha kötülerini de atlattım. Bunu da atlatacağım. Şifonyerimin çekmecesini açtığımda Troy'un krem rengi kazağının tişörtlerimin üzerinde durduğunu görüyorum. Çekip çıkardığımda göğsüne iliştirilmiş bir not görüyorum. Kazağı üzerime geçiriyorum ve boyun kısmını burnuma yaklaştırıp derin bir nefes alıyorum. Gözlerime dolan yaşları hormonlarıma bağlıyorum.

Bana ihtiyacın olduğuunda bunu giy güzel kadın, umarım çok giyersin.

*Sevgil
er,
Troy*

Kaldırımda Brett'in ofisine doğru yürürken, otoparkta BMW'sini gördüğümde içim cız ediyor. Adam mesai saatleri içinde nadiren orada oluyor, neden bugün orada olmak zorunda? Elimde kasa çeki ve acil durum birikimlerim, resepsiyon alanına giriyorum, kapısının kapalı olduğunu gördüğüm için minnettarım. Zarf hazır, resepsiyon görevlisine uzatıyorum.

"222 Ohara yolu. Bu sabah aramıştınız."

"Evet, bir dakika bekleyin." Telefonunu eline aldı ve dahili numaraya bastı. "Bay Tompkins." Bana plastik bir gülümsemeye bakınca irkildim. "Bayan Arden burada." Kapısını açıp kahverengi gözlerini benimkilere diktiğinde hâlâ irkiliyorum.

"Hey, sen," diyor, beni ofisine doğru götürürken.

"Hey, Brett, kalamam, Dante'yi komşulardan almam gerekiyor."

Ellerini pantolonunun içine soktu. Bu adam benim üniversite hayalimdi. Birkaç dönemdir benim için hafif bir saplantı olmuştu. Cilalı takım elbise anlamında güzel, kontrolü ele alan, hırslı bir adamdı. Çekici bulduğum her şey. Ama onunla çıktıktan sadece birkaç ay sonra tüm merakım söndü ve yerini hayal kırıklığına bıraktı. Ama kazağımdaki kolonyadan bir nefes daha çekerken bu değiş tokuş için şükretmekten kendimi alamıyorum.

"Hadi," diye başını ofisine doğru eğdi, "birkaç dakikan var."

"Sadece birkaç tane," diyerek ofisine giriyorum. Telefonum çalarken kapıyı arkasından kapatıyor.

Troy: Kaç uyku kaldı?

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve masasının arkasında oturan Brett'e bakıyorum.

Clarissa: Şu anda konuşamam. Krem rengi bir kazakla aşk ilişkisinin ortasındayım. Her gün ihtiyacım olacak.

Troy: (Gülen yüz emoji) Seni sonra ararım bebeğim, kontrol etmem gerek.

Bu duygu kalbimi ısıttı.

Clarissa: Bu bir randevu. (Öpüşen yüz emoji)

Brett boğazını temizliyor. "Nasılsın?" "İyiyim.

Kirayı ödemek için uğradım."

"Evet. Gördüm. Her şey yolunda mı?"

"Bu utanç verici. Ama evet. Her şey yolunda."

Resepsiyonistleri tokatlayan sürtüklerin hayalleri kafamda dans ederken ona kibar bir gülümseme veriyorum. O cadı çıktığımızı biliyordu çünkü onunla ofisinde birden fazla kez karşılaşmıştım. Eminim patronuyla yatmaktan başka bir şey istemiyordur, tabii henüz yatmadıysa. Ofiste geç saate kadar çalışacağını söylemek için beni ne kadar sık aradığını şimdi fark ediyorum.

Bahse girerim bugün sabah kahvesiyle birlikte ofisinde hoplayıp zıplamış, dilinde "Bilin bakalım kimin çeki karşılıksız çıktı?" cümlesiyle saçlarını savurmuştur.

"Olur böyle şeyler, değil mi?"

"Evet, kesinlikle öyle. Ama eminim bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yoktur.

Hiç karşılıksız çek verdin mi, Brett?"

"Hayır, ama işçi sınıfının sorunlarına karşı cahil değilim."

Bu pislikle çıktığıma inanamıyorum.

"Ne kadar da hayırseversin." Onunlayken idealist bir kalıba uymaya çalışırken kıyafetlerimi ve kelimelerimi dikkatle seçmiştim. Bu çok yorucuydu ve onu etkilemek için böyle havalara girmek zorunda hissetmekten nefret ediyordum. Her ne kadar centilmen biri olsa da, gerçek anlamda birbirimize uymuyorduk.

Troy ile ne kadar çok ortak yönümüz olduğunu şimdi anlıyorum. İkimiz de bekâr ebeveynler tarafından yetiştirildik, ikimiz de hedeflerimize ulaşmak ve ailemize bakmak için ne gerekiyorsa yapan üçkâğıtçılarız. Havlularımızı bile aynı şekilde katlıyoruz. Buna bayılıyorum.

Bir de küçük oğlumuz var, bize neşe katan, ne kadar iyi uyum sağladığımızın canlı kanıtı. Yıllardır yaşadığım en boktan günlerden birinde eski erkek arkadaşımın ofisinde otururken ona aşık olduğumu fark ettim.

Troy'a aşık oluyorum.

Brett büzülürken ben gülümsüyorum. "Kulağa korkunç geliyor. Seni buraya küçümsemek için getirmedim. Bu yapmak isteyeceğim son şey."

"Harika bir iş çıkarıyorsun."

Bir kahkaha attı. "Tanrım, lafını hiç sakınmıyorsun. Bu yönünü seviyorum. Özür dilerim. Gerçekten bir pislik olmaya çalışmıyorum."

"Farklı bir sahada olduğunuz halde benim sahamda oynadığınızı söylemeyi bırakın, biz iyiyiz."

"Yeterince makul," diyerek kravatını düzeltiyor. "Peki, gerçekten nasılsın?" "İyiyim."

"Dante?"

"O harika biri."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyerek eğildi, parmaklarını masasının üzerine yaydı. "Kirada indirim yapmamı istersen haber ver yeter. Sorun değil."

"Buna gerek yok ama teşekkür ederim."

"Bakın, eğer yardım edebilecek durumdaysam, bırakın edeyim."

"Her zaman yardım edebilecek konumda olacaksın. Bunu takdir ediyorum. Ama ben büyük bir kıyım. Bu bir banka hatasıydı."

"Tamam. Peki, okul yılı nasıl gidiyor?"

"İyi, neredeyse bitti."

"Ya Roy?"

"Adının Troy olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Doğru. Clarissa-"

Ayağa kalkıyorum. "Gerçekten gitmem gerekiyor. Dante'yi bekletmek istemiyorum." İç geçiriyor. "Tamam. Lütfen Parker'a selamımı söyle."

"Yapacağım."

Masanın etrafında dönüyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. Geri çekildiğinde ellerini kalçalarımın tutuyor. "*Herhangi bir nedenle* fikrini değiştirirsen beni ara."

Ellerini ona geri vererek geri çekiliyorum. "Teşekkürler, Brett. Edeceğim."

Tam kapısına varmıştım ki beni durdurdu. "Seninle gerçekten sıçtım batırdım. Bizi daha ciddiye almalıydım."

"Hayır," diyorum, ona dönüp bakarak. "Üzülme. Olması gerektiği gibi oldu."

"Kolonyanı beğendim." Sesinde biraz kıskançlık duyabiliyorum.

"Teşekkürler, yeni bir tane."

"Evet, adı neydi?" "Not almak."

Dışarı çıkarken çalımına engel olamıyorum.

OceanofPDF.com

thirty-nine

Bir bok hissedemiyorum.

**Clarissa: Keşke öpmek ve daha iyi yapmak için orada
olsaydım. Bunun için para ödediğime inanamıyorum.**

Clarissa: Adını söylediklerinde buna değecek.

Olacak. Ama bu cidden dünyadaki cehennem.

Sızlanmayı kes Jenner. Dante'nin sınıfta babasının NFL formasını giydiğini düşün.

Troy: İşte bu iyi bir motivasyon.

Clarissa: Daha fazla ister misin?

Troy: Getir onu, bebeğim.

**Clarissa: Dante'nin annesinin senin NFL formanı giydiğini ve dudaklarını sikine
doladığını düşün.**

Troy: Tanrım, evet lütfen. Biraz daha ver.

**Clarissa: Üzgünüm, gidip genç beyinleri
şekillendirmeliyim. Troy: Zalim ve iğrençsin.**

Clarissa: Bu gece FaceTime?

Bu bir randevu.

Jamey'nin Crockpot Patates orbası
Restoran Müdürü, Beaver Falls, PA

6 porsiyon yapar
6 saat

1 30 Oz. Poşet Güney Usulü Hash Brown patates
2 14 Oz Kutu Tavuk Suyu
1 Kutu Kremalı Tavuk
Çorbası 1/2 Su Bardağı Soğan
- doğranmış
1/3 ay Kaşığı Biber
1 8 Oz. Krem Peynir - yumuşatılmış

İsteğe bağlı soslar:
Yeşil Soğan - doğranmış
Pastırma Parçaları
Rendelenmiş Peynir

Et suyu, çorba, soğan ve biberi yavaş pişiricide birleştirin ve iyice karıştırın.
Patatesleri ekleyin. Kapağını kapatın ve düşük ısıda 5 saat pişirin.

Karıştırın içinde kremPeynir ve devam et için aşçı için
30 dakika Peynir eriyene kadar ara sıra karıştırın.

İsteğe bağlı malzemelerle süsleyin.

OceanofPDF.com

forty

Clarissa

"Hadi bebeğim, lütfen."

Kontağı tekrar denemeden önce ellerimi birbirine sürterek üflüyorum.

"Çalışmayacak anne. Yüz kere denedin."

"Kahretsin!" Dante ödülünü almak için ağzını açarken ellerimi direksiyona vuruyorum. "Tek kelime etme, evlat."

Theo'nun arabasının garaj yolunda durduğu yere bakıyorum ve bir iyilik isteyip istememeyi tartışıyorum. Son bir kez çeviriyorum ve gösterge panelindeki mekanik ışıktan başka bir şey görmüyorum.

"Belki ben tamir edebilirim?" Dante arka koltuktan boru sesi çıkardı.

"Sorun değil, Fıstık, tamir ettireceğim." Dudağımı çiğniyorum ve başka seçeneğim olmadığına karar veriyorum. "Hadi, Theo'dan bizi bırakmasını isteyeceğiz." Dante'yi topluyorum, bahçede yürürken kapüşonunu yukarı çekiyorum ve kapıyı çalışıyorum. Theo bir süre sonra uykulu bir gülümsemeyle kapıyı açıyor.

"Hey, Clarissa, günaydın, Dante."

"Selam, dostum."

Gülmeme engel olamıyorum. "Theo, rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama arabam çalışmıyor ve acaba bizi okula bırakabilir misin?"

"Tabii. Paltomu alayım."

Okula giderken yol boyunca çoğunlukla Troy'la ilgili gelişmeler oluyor. "Theo, Troy'un kampta olduğunu biliyor muydun?"

"Evet, oldukça havalı."

"Enful'da olacak."

"Bu NFL, bebeğim," diye düzeltiyorum. "Ulusal Futbol Ligi."

"Bunu biliyordum."

"Bunu biliyordun."

"Ben de öyle dedim."

"Özür dilerim," diyorum Theo'ya bakarak. "Erken olduğunu biliyorum."

"Sorun değil. Sizi bırakmaktan mutluluk duyarım. Seni eve bırakmamı ister misin?" "Hayır, ben hallederim. Teşekkür ederim."

"Troy Hulk kadar büyük olacak," diyor Dante. Theo sırtarak, "Birileri yeni bir kahraman bulmuş," diyor.

"O kesinlikle bir hayran. Peki ya sen? Sen de çok meşgulsün." "Evet," diye bana bakıyor. "İyi bir yıl oldu."

"Nasıl biri?"

"Gürültülü, güzel, çılgın, *her şey*." "O kadar iyi mi?"

"Daha iyi." Theo bakışlar içinde ve Arka görüş.

"Dante, nasıl oldu Noel'iniz?"

"Noel Baba bana bir masa ve yeni bir bisiklet getirdi. Ve tüm Legit Life ürünlerimi."

Artık kapüşonumu giyiyorum, gördün mü?" "Arabayı o kullanıyor, tatlım."

"Bir kapüşonlu almalısın, Theo. Beş dolar kazanırım."

"Dante, bu çok kaba."

"Üzgünüm. Ama yumuşak. Sen de bir tane almalısın, Theo. Bu yasal."

Theo kıkırdar. "Sana inanıyorum. Sanırım bir tane sipariş edebilirim."

"Tamam, eve gittiğimde sana linki gönderirim."

"Altmış dolarlar," diye fısıldıyorum

Theo'ya. "Sorun değil," diyor.

"Gerçekten gerek yok."

"Onay e-postanıza bakacağım," diye bağırarak Dante, koltuklarımızın arasında beliriyor ve okulunun önüne geldiğimizde ikimizi de zıplatıyor.

"Getirdiği için Theo'ya teşekkür et, Dante. Kapüşonlu sweatshirt almak istemiyorsa, almak zorunda değil."

"Teşekkürler Theo, hoşça kal anneciğim," kışının donduğu her halinden belli olan bir öğretmen Dante'yi okula götürmeden önce ikimize el sallıyor.

"O başka bir şey," diye kıkırdıyor Theo.

"Evet, doğal bir satıcı. Cidden, kapüşonlu için endişelenme." "Sorun değil."

Ne zamandan beri 60 dolar bir üniversite öğrencisi için sorun değil? Altmış dolar bazı günler benim için bir servet. Görünüşe göre Theo'nun maddi durumu benden daha iyi çünkü arabamı nasıl tamir edeceğime dair hiçbir fikrim yok.

"Sorun ne biliyor musun?" "Sorun mu?"

"SUV'unla mı?"

"Oh, uh, on bir yaşında gibi. Şu anda nefes almakta zorlanıyor."

"Yeni bir şey arıyorsan Honda'da tanıdığım biri var."

"Teşekkürler, bir şeye ihtiyacım var. Önümüzdeki aya kadar beklemeye çalışacaktım ama evren üstüme sıçmaya karar verdi."

"Peki, bana haber

ver." "Haber

veririm."

Okula giden yolun geri kalanında, düzenlemek ve yeniden düzenlemek için bir yol bulmaya çalışarak beynimi karıştırıyorum. Troy'un çeklerinin azlığı yüzünden bu ay kirayı zar zor ödeyebildim. UPS'deki işinden ayrılmak zorunda kaldı çünkü ona izin vermediler. Resmi olarak işsiz ve tutup tutmayacağı belli olmayan bir bahis için bir servet harcıyor. Bir aptal gibi, o paraya güvenmeye başlamıştım ve şimdi ikimiz de onun bileti üzerine kumar oynuyoruz. Bunu yapmaya hakkım yok.

Yok.

Her zaman kendime güvenmişimdir. Her zaman. Ve şimdi yardıma alıştım.

Troy'un güçlü olmama ve bu dönemi atlatmasına ihtiyacı var ve ben de ona son beş ayda bana olduğu gibi destek olacağım. Theo'ya teşekkür edip çantamı omuzlarken, Troy'un zihniyetini benimsemeye karar veriyorum.

Ne gerekiyorsa yapacağım.

forty-one

Troy

Dante, Clarissa'nın telefonuna cevap verdiğinde, "Selam küçük

adam," diyorum. "Hey, Troy!"

"Ne yapıyorsun?"

"Annemin yemek yapmasına yardım ediyorum." "Bu akşam kimin tarifi?"

Birden tavana bakmaya başladım.

"Dante?"

"Üzgünüm, ellerimi yıkamam gerekiyordu. Terri'nin rostosunu yapıyoruz. Virginia'dan bir hukuk müşaviriydi."

"Bu sekreter," diye düzelttiğini duyuyorum Clarissa'nın. "Ve tatlı için," diye ekliyor Clarissa, ellerini bir havluya silerek görüş alanına giriyor. Onu görünce göğsüm sıkışıyor. "Joanne'in çamur turtası var."

"Annem Kanadalı olduğunu söylüyor. İçinde sakızlı kurtlar var!" "Oh, öyle mi?"

"O Kanadalı," diye düzeltiyor Clarissa.

"Ve komik konuşuyorlar, aboot diyorlar," diye kıkırdıyor Dante, "about olması gerekiyor ama *aboot* gibi söylüyorlar."

Kıkırdıyorum. "Anladım, dostum."

"Nasılsın?" Clarissa soruyor, gözleri endişe dolu.

"Takılıyorum," diye göz kırpmıyorum.

"Neden parmağını ekrana koyuyorsun?" Dante başını eğerek soruyor. Clarissa'nın yüzünü parmağımla lanet bir dallama gibi çizdiğimi fark ediyorum. Tanrım. Kendi erkek kartımı almak istiyorum.

"Ekranımda bir sivrisinek vardı."

"Eww. Telefonunu temizlemelisin. Annem telefonda bir parça kakadan daha fazla akteri olduğunu söylüyor."

"Öyle mi?"
"Bu bakteri, bebeğim," diye araya giriyor
Clarissa. "Ben de öyle dedim, *gah*."
"Hı hı," diye cevap veriyor. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.
"Troy, ne zaman dönüyorsun?" Dante telefonu ve konuşmayı Clarissa'nın ulaşamayacağı bir yere çekerek sorar. "Kaç uyku?"
"Otuz, küçük adam."
"Bu çok fazla!" Sızlanıyor.
Clarissa telefonu alarak, "Tamam, git masayı hazırla," diyor. "K. Hoşça kal Troy!"
"İyi geceler, dostum."
Clarissa bana dönmeden önce onun geri çekilişini izliyor. "Yaklaşık bir dakikamız var."
"Seni çok özledim."
"Bu sana belalı biri olmamayı öğretir. Evler nasıl?" "Cansız, boktan. Şu rostodan biraz istiyorum."
"Eve döndüğünde biraz yaparım." "Öyle mi?"
"Tabii ki."
"Annemle konuştum, yarın gece Dante'ye bakacağını söyledi."
"Evet," gözlerini kaçırıyor. "Veli toplantım var. Sorun olur mu?"
"Lisede hala veli toplantıları yapılıyor mu?"
"Çocukları kara tahtaya 'Bayan Arden'in DSL'leri var' yazarsa yaparlar."
"DSL'ler mi?"
Fısıltıyla eğiliyor. "Sik emen dudaklar."
Başımı gülerek arkaya atıyorum.
"Har, har, gülün bakalım."
"Evet, o dudakların sana ait olduğunu unutma-" "*Ve o geri döndü,*" diye uyarıyor Clarissa.
"Kendi spermim tarafından bloke edildim," diye mırıldandım. "Sperm nedir?"
Clarissa bana kocaman gözlerle bakarken tüm dişlerimi gösteriyorum.
"Teşekkürler Troy.
Gerçekten."
"Özür dilerim." "Seni özledim," diyorum. "Ben de."
"Işıklar söndükten sonra beni arar mısın?"

"Eğer şanslıysan."

Kanepemde arkama yaslanıyorum. "Kendimi oldukça şanslı hissediyorum." "Bana iki dolar borcun var, Troy!"

Joanne'nin amur Pastası

Nakliye Müdürü, Kanada

6-8 porsiyon yapar
20 dakika

1 Paket Oreos - Ezilmiş
2 Büyük Paket Hazır ikolatalı Puding 6 Su
Bardağı Süt
1 Büyük Konteyner Cool Whip
Sakızlı Solucan

Pudingi paket üzerinde belirtildiğı gibi hazırlayın. Cool Whip'in yarısını pudingin içine karıştırın. zeri için kullanacağınız kadar Oreo'yu bir kenara ayırın. Kalan Oreo'ları puding karışımına karıştırın. Puding karışımını kaseye veya ayrı servis tabaklarına dökün. Kalan Oreo'ları pudingin üzerine serpin. En üste sakızlı solucanları yerleştirin. En az 1 saat boyunca soğutun. Servis yaparken kalan Cool Whip ile süsleyin.

OceanofPDF.com

forty-two

Clarissa

"Hey, siz ikiniz," diye içeri giriyorum, bitkin bir halde, sıcak bir banyo için can atıyorum. Pamela kanepemizde uyuyan Dante'yi kucakladığı yerden başını kaldırıp bakıyor. "Kahretsin, onu yatırmak için zamanında evde olmayı umuyordum."

Duruşumu okuyor. "İyi misin?"

"Evet. Uzun bir gündü. Ona göz kulak olduğun için çok teşekkürler." "Sorun değil, ne zaman istersen."

Dante'yi kollarından kaldırdım. "Onu yere bırakacağım. Konuşabilmemiz için biraz kalabilir misin?"

"Elbette."

İkimiz de kendimize çeki düzen vermeye çalışsak da aramız hala biraz garip. Bana karşı hâlâ kin beslediği aşikâr ama ben bu çiti onarmaya kararlıyım. Dante'yi yatağına yatırdıktan sonra dışarı çıktığımda Pamela'nın duvara yeni astığım fotoğraflara baktığını görüyorum.

"Hepsinin kopyası bende var, buyurun alın."

Bana bakıyor ve gözlerindeki incinmişlik karşısında neredeyse irkiliyorum. "Özür dilediğimi biliyorum-"

Bir elini kaldırır. "Sanırım bu atı ölene kadar dövdük. Ben hala kendi oğlumla bu konuyu çözmeye çalışıyorum."

"Buna ben sebep oldum ve özür dilerim."

"Büyürken pek arkadaşı yoktu," diyor, bana bakmadan önce resimleri tarayarak. "Çok tatlı, çok düşünceli bir çocuktu. Dante'de Troy'dan çok şey görüyorum. Ve bunun onu nasıl yetiştirdiğinle çok ilgisi olduğunu biliyorum. Ama o bebek kesinlikle benim torunum." Gülümsüyor. "Toplum içinde aynı derecede utangaç ama dikkatli, herkesi bir şahin gibi izliyor."

"Troy utangaç mıydı?"

"Çok utangaç. Uzun süre bu durumdan kurtulamayacağından endişe ettim. Ama sonra ergenlik geldi, sonra futbol geldi ve Tanrım, kırbaç gibiydi. Bununla nasıl başa çıkacağını bildiğini hiç sanmıyorum."

"Bu benim tanıdığım adamdan çok farklı." "Yakından bak, sevgilim."

"Pardon?"

Başını sallıyor. "Benimle konuşmak mı istedin?"

"Sizden bir şey istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama bir iyiliğe ihtiyacım var." "Vur."

OceanofPDF.com

forty-three

Troy

Parker: Hey, spermenator. Kızımızın nerede olduğunu biliyor musun?

Troy: Sesini duymak her zaman güzel, Parker. Ve hayır, bu sabahtan beri onunla konuşmadım.

Parker: Mesajıma cevap vermiyor.

Troy: Muhtemelen saat 11'i geçtiği içindir. Ve sen her zaman 11'den sonra şarabını ve Ambien'ini içmişsindir.

Parker: Sana 11'den sonra beni aramaktan kaçındığını mı söyledi? Troy: Hayır.

Parker: YALANCI! Kadınlar. Onları tanıdığınızı sanırsınız, sonra bir penis gelir ve artık testislerden önce memeler yoktur.

Troy: Testislerden önce memeler mi? Böyle

bir şey var mı? Parker: Ben sadece bir şey yaptım.

Troy: Başka bir şey olacak mı?

Parker: Evet. Kankamla niyetin ne? Seni ilgilendirmez demeye ne dersin?

Parker: EHHH. Yanlış cevap.

Troy: Tanrım. Mesajların bile sinir bozucu.

Parker: Gizliden gizliye bana tapıyorsun.

Troy: Parmaklarınızı birbirine sürtün, ne kadar olduğunu anlayacaksınız.

Parker: Bana bir Noel hediyesi aldın.

Troy: Grand kapüşonlumu çaldın. O bir hediye değildi.

Parker: Şu an giyiyorum ve harika.

Troy: İade etmeden önce yıkadığınızdan emin olun.

Parker: Madem bu kadar çok geri istiyorsun, Hindistan'da. Gel ve al. (Şeytan emoji)

Troy: Hayır, kalsın. Ama bir eleştiri yazdığından emin ol. (Parker: Bebeğinin annesini öldüreceğim. (Küfür emoji))

Troy: Başka bir şey olacak mı?

Parker: Evet. Lütfen ona zarar verme.

Clarissa'nın Parker'a bu korkuyu dile getirmiş olması fikri beni geriyor ve bu bana hiç de iyi gelmiyor.

Hey, bebeğim, uyanık mısın?

Dakikalar sonra, Clarissa'dan bir cevap gelmeden, Parker'dan bir Amazon linki alıyorum.

GrandGirl#08 Yorumcu Sıralaması 1,037

Erkek XL Texas Grand Hoodie-Garnet

Bu kapüşonluyu çok az kullanılmış olarak aldım. Kapüşonlunun önceki sahibi için pek bir şey söyleyemem ama bu kapüşonun Grand kampüsünde yetişkin film setlerindeki tangalardan daha fazla yer gördüğüne dair şüphelerim var. Her neyse, güzel ve rahat ve şu an için işini yapıyor gibi görünüyor. Ancak, zamanın herhangi bir noktasında herhangi bir aşınma ve yıpranma göstermeye başlarsa, onu tanınmaz bir kaslı malzeme yığınına indireceğim... yavaşça, çok yavaşça ve iplik iplik.

Şimdiye kadar bu kapüşonlu sweatshirt hiçbir sıkıntı belirtisi göstermedi -aslında, kenarda bekleyen yeni ve yetenekli kapüşonlu sweatshirtlere rağmen bu kapüşonlunun yıllarca rahatlık ve mutluluk getirmesi için kök salıyorum.

Önceki sahibine not - Onarılamaz bir hasar belirtisi bulursam, et parçası aracılığıyla TAM bir geri ödeme isteyeceğim.

Büyük kızlar büyük kalır. Büyük erkekler de büyük kalsa iyi olur.

****Makasları keskinleştirir.****

"Hey, Troy," diye cevap veriyor Dante, ben yatağa yerleşirken. "Hey, dostum, ne yapıyorsun?"

"Nonny bana dama oynamayı öğretiyor." "Nonny kim?"

"*Ben Nonny*," diye cevap veriyor annem, görüş alanına girerek. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Bu çocuğa hayatta internetten daha fazlası olduğunu öğretmeye çalışıyorum." "Yine de, onun ürünlerini giydiğini görüyorum."

Gözlerini deviriyor. "Hayatımda bir tişörtte yirmi yedi dolar ödemedim." "Seni kandırmışlar."

"Bu yasal," diye söze giriyor Dante, gücenmiş bir halde. "Ondan ne kadar kazandın?"

Dante telefona fısıldıyor. "İki dolar."

Gülmeme engel olamıyorum. Oğlum tam bir üçkağıtçı. "Daha kaç uyku var?" "Çok fazla. Annem nerede?"

"Bir iş arkadaşıyla gitti."

"Kızlar gecesi," dedi annem. "Birazdan evde olur." "Ona göz kulak olman çok hoş."

"Bu bir iyilik değil, evlat. Dante, ben mutfakta olacağım. Bensiz bir hareket yapma." Kadın diğer odaya geçerken onun da aynı fikirde olduğunu duyuyorum.

"Kamp nasıl?"

"Bu iyi bir şey. Kırkım hiç olmadığı kadar iyi. Yine de yorucu." "Paraya değer mi?"

"Umalım da öyle olsun."

"Hala Mayıs'ta mezun olacak mısın?"

"Evet. Yetişmek biraz zor olacak ama iyi olacağım." "İşte benim oğlum. Biliyorsun baban kısa bir süre önce aradı."

"Evet, 'ya oğlum milyoner olursa' treninde mi?" "Muhtemelen."

"Bu dişlere bir tekme olmaz mı?"

"Tanrım, sevinmemem gerektiğini biliyorum ama b ö y l e hissetmene bayılıyorum."

"Onun için hiçbir şeyim yok," diyorum dürüstçe. "Bu konuyu şimdi konuşmayalım." Çenemi kaldırıyorum ve o da anlayışla başını sallıyor.

"Doğru. Küçük kulaklar."

"Clarissa'ya geldiğinde beni aramasını söyler misin? Son zamanlarda ona ulaşmak zorlaştı. Her şey yolunda mı?"

"Onun bir işi ve bir çocuğu

var." "Biliyorum."

"Bunun için ona zorluk çıkarma," diyor iş tonuyla.

"Vay, vay, vay, bakın kim düşman hatlarının üzerinde step dansı yapıyor. İkiniz iyi anlaşıyor gibisiniz." Gülümsememe engel olamıyorum. Bunun olmayacağından endişeleniyordum ama bilmeliydim.

"O iyi bir kadın. Kızgın kalmakta zorlanıyorum." "Şimdi nasıl hissettiğimi anlıyorsun."

Bu onun dikkatini çeker. "Nasıl

hissediyorsun?" "Sanki senin olduğun yerde oturmak istermişim gibi."

Annem gülümsüyor. "Ondan hoşlanıyorum. Gerçekten hoşlanıyorum. Onu senin için seviyorum. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var, güzel ve güzel bebekler yapıyor."

"Öyle."

"Bir sonraki için

sabırsızlanıyorum." "Araba attan önce gelir, anne."

"Siz iki küçük pislik bu şekilde başlattınız."

"Bana iki dolar daha borçlusun, Nonny," diyor Dante. "Damanı da aldım."

"Bu sana ders olmalı," diyorum.

İç çeker. "Seni seviyorum oğlum. Gidip şu küçük ışığı söndüreceğim."

"Seni seviyorum anne."

"Seni seviyorum Troy!" Dante aramayı sonlandırırken bağırıyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

Lauren'in Yumurtalı Benedict'i

Ticari Uzman, New Jersey

6 porsiyon yapar
20 dakika

Hollandaise Sos 2

Yumurta sarısı

1 kalıp tereyağı

1 yemek kaşığı gerçek limon suyu

3 İngiliz çöreği Margarin

6 İnce Dilim Tam Pişmiş Kanada Usulü Pastırma veya Füme

Jambon 1 Tatlı Kaşığı Tereyağı

6 Poşe Yumurta

Hollandaise Sos hazırlamak için; yumurta sarılarını hafifçe çırpın, yarım çubuk tereyağı ve limon suyunu ekleyin, tereyağı eriyene kadar kısık ateşte karıştırın. Kalan tereyağını ekleyin ve koyulaşana kadar karıştırın. * Limon suyu miktarını damak tadınıza göre arttırın. Sıcak tutun. İngiliz muffinlerini bölün ve kızartın. Her bir muffin yarısına margarin sürün ve sıcak tutun. Kanada usulü pastırmayı 1 çay kaşığı margarinde orta ateşte açık kahverengi olana kadar pişirin. Haşlanmış yumurtaları hazırlayın. Her bir muffin'in yarısına 1 dilim pastırma koyun ve üzerine haşlanmış yumurta yerleştirin. Sıcak sosu yumurtaların üzerine dökün.

forty-four

Clarissa

"Yorgun görünüyorsun," diyor Troy ben yatağa yerleşirken. "Teşekkürler."

"Öyle demek istemedim."

"Biliyorum. Yoruldum. Buradayken beni şımarttın ve sanırım buna alıştım."

"Yakında evde olacağım."

"Biliyorum."

"Sana ulaşmak çok zor oldu."

"Özür dilerim. Dün gece seni arayacaktım ama Dante'yi yatırırken uyuyakalmışım."

"Sorun yok. Her şey yolunda mı?" "Evet, iyi. Neden?"

"Parker da sana ulaşmaya çalışıyordu."

"Evet, onunla konuştum, beni ispiyonladığın için teşekkürler." Yüzünü buruşturdu. "Benim hatam."

"Evet, bunu ödeyeceksin." "Bunu telafi edeceğim."

"Seni tutacağım. Seni görmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyor." Gözlerim sulanıyor ve aptal hormonlarıma lanet ediyorum.

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Sorun nedir?"

Burnumu çekiyorum ve kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. "Sadece seni özledim. Aptalca, değil mi? Birkaç hafta içinde döneceksin."

"Çok uzun bir ay oldu. Dürüst olmak gerekirse, hayatımın en uzun ayı. Dante'den, senden uzakta çok fazla zaman geçirdim. Yola çıktığımda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum."

"Oynayacaksın, antrenman yapmayacaksın. Sevdiğin şeyi yapacaksın. Şu anda bunun gerçekleşmesi için uğraşıyorsun. Her şey senin lehine sonuçlanacak."

Bir yastığın üzerine uzanmış, elini başının arkasına koymuş, pazuları şişerken güzel mavi gözleri ekrandan içime işliyor. "Kahretsin, keşke orada olsaydım."

"Ben de, o pazıyı yalayıp yutardım." "Hoşuna gitti mi?"

"Uh huh."

Ağzı kalkıyor. "Yaşlandığımda, şişmanladığımda ve popom sarktığımda da beni sevecek misin?"

Sırıtiyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Kahretsin, bu çok acımasızca."

Omuz silkiyorum. "Sadece dürüst oluyorum. Kamerayı biraz aşağı indirebilir misin?"

Telefonu yavaşça gövdesinden aşağıya, mutlu izine doğru hareket ettiriyor. Her zaman kaslıydı, ama şimdi bir gladyatörün yapısına sahip. Onu içime çekerken fantezilerim aşırı hızlanıyor.

"Biraz daha ileride."

"Hayır," diyor mükemmel dudaklarının arasından.

"Ten tene." "Ben zaten çıplağım."

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Üzerimde çilekli yulaf ezmesi lekesi olan huysuz bir kedi tişörtü var."

Bekâr bir anneyle çıkıyorsun, dostum. Aklını

başına topla." "Artık bekar değilim."

"Özür dilerim," diye irkildim. "Alışkanlık işte."

"Evet, gördüğüm en seksi anne."

Telefonu tişörtümün üzerine bırakıyorum ve lekeye odaklanıyorum.

"Böyle mi? Bu senin için yapıyor mu?"

"Kahretsin, evet, bu çok ateşli," diye kıkırdıyor.

"Oh, bekle, burada biraz dış macunu var, yeni sıkılmış." "Lanet olsun, hemen tek elimi kullanayım."

Kamerayı tekrar yukarı çekerken birlikte gülüyoruz. "Daha ister misin?" Diye soruyor.

"Biraz daha dış macunu? Ben hazırım."

Gözlerini deviriyor. "Ne sorduğumu biliyorsun."

"Çocuklar mı? Elbette... muhtemelen."

"Kaç tane?"

Bakmadan duramıyorum. Ekranda parlıyor, kelimenin tam anlamıyla parlıyor. Sadece bir saniyeliğine, onun benim olduğu gerçeğinin tadını çıkarıyorum. "Bilmiyorum."

"Beşe ne dersin?"

"Bunun sona ermesi gerektiği için çok üzgünüm. Seni tanımak harikaydı," diyorum ve aramayı sonlandırmak için parmağımı kaldırıyorum.

"Sakın buna cüret etme," diye uyarıyor. "Ben ciddiylim." "Neden beş?"

"Çünkü kendimi hep bir gün büyük bir aileyle hayal etmişimdir. Bilemiyorum. Bir ev dolusu çocuk fikrini seviyorum."

"O zaman onları *penisinden* dışarı itebilirsin. Bırakın göğüslerinizin ve kemiklerinizin iliğini emsinler ve ilk beş yıl boyunca kulağınıza bağırırlar."

Omuz silkiyor. "Pazarlık edebiliriz. Bilirsiniz, bunun bir yetişkin ilişkisi olduğunu düşünürsek."

"Ukala. Bunu hep bana karşı mı kullanacaksın?"

"Muhtemelen."

Merakım beni yeniyor. "Hiç bir kızla ciddi oldun mu?"

"Evet," diyor kolayca.

Sinirlerimin gerildiğini hissettim ama sordum. "Bana ondan bahset."

"Muhteşem sarışın. Tüylü saçlar, mükemmel dişler, geyik gözleri. Çok aşık olmuştum. Hiç böyle aşık olmamıştım ve bir daha asla olmayacağım."

"Gerçekten mi?" Yutkunarak soruyorum. "Peki, adı neydi?"

"Maura." Bu isimden nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

"Ne oldu?"

"Onu uyutmak zorunda kaldık."

"Seni göt, bir köpekten bahsediyordun!"

"Tanrım, kıskandığında çok seksi oluyorsun." "Ben kıskanmam."

"Yalancı. Sen de öyle. Burun deliklerin parlıyor. Belli oluyor." "Kaka ye, Jenner."

"Peki ya sen?" O soruyor.

"Sıkıntıdan sona eren tipik bir lise aşk hikayem vardı ve sonra üniversitede sevgimi umursamayan adamı terk etme onurunu yaşadım."

Homurdanıyor. "Tatlı

intikam." "Aynen öyle."

"Onu benim için terk etmene bayıldım."

"Bana göre olmadığı içindi... ve seninle öpüşmeye devam etmek istediğim içindi. Ben klas bir kaltağım."

"Çok şık ve güzel."

"Yani, gerçekten hiç aşık olmadın mı?"

"Düştüm. 5 Ekimth, 2012, ilk kez düştüğüm zamandı." "Onun hayatının aşkı olmasına bayılıyorum. Benim de öyle."

"Geçen gün ben annemle konuşurken telefonda beni sevdiğini söyledi."

"Öyle mi?"

"Evet. Sonra yalnız kaldığıma sevindim." "Neden? Duygusallaştın mı?"

"Birazcık." "Ne kadar yumuşaksın."

"Beni bu hale sen getirdin."

"Öyle miyim?"

"Evet." Dudağını ısıırıyor. "Sen ve o çocuk arasında, boku yedim."

"Yastık sohbetini dinle, bu kadar romantik olduğunu kim bilebilirdi?"

"Sonunda doğru kızı buldum. Maura'nın ikinci olması gerekebilir." "Troy," diye mırıldandım.

"Yulaf ezmesi lekesi olsun ya da olmasın, şu anda seninle aynı yatakta o l s a y d ı m , bütün gece dudaklarımı senden ayırmazdım."

"İnan bana, *her* şeyim seni özlüyor."

"Dudaklarımı mı özlüyorsun?"

"Evet," diye yatağa gömülüyorum.

"Bana yerini göster," diye fısıldıyor kısık sesle. "Hayatta olmaz."

"Gel hadi. Sana neyin eksik olduğunu göstereceğim." "Troy-"

"Hayır, bana yetişkin ilişkilerinde cinsel içerikli mesajlaşma olmadığını s ö y l e r s e n i z , saçmalık derim."

"Ben de tam kapıyı kilitleyeyim diyecektim."

"Oh, iyi o zaman, devam et."

"Bana bir saniye ver."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirip tişörtümü çıkarırken telefonu bırakıp kapımı kilitliyorum. Yatağıma uzanıp saçlarımı yastığımın üzerinde havalandırıyorum ve telefonumu kaldırıyorum.

"Şimdi çıplak mısın?"

"Külot."

"Hangileri? Bana siyah dantelli ve mor fiyonklu olanları söyle."

Telefonu çarşafın altına sokuyorum ve onun iniltisini duyuyorum.

"Tabii ki evet." Telefonu geri çekiyorum, yüzüm utançtan kızarıyor.

"Peki, önce neyi öpüyorsun?" Ben soruyorum. "Emiyorum, dudaklarını emiyorum."

"Tamam," diye kıkırdıyorum. "Troy, bu-" Başımı sallıyorum. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Alt dudağını dişleriyle tırmalıyor, artık sevdiğim bir alışkanlık, sesi ateşle kaplı. "Bana güveniyor musun?"

"Evet."

"Seni özledim," sesi çakıllı ve anında odada benimle birlikte oluyor. Fısıltısını kulağımda hissedebiliyorum.

"Ben de seni özledim."

"O dudaklardan boynuna ve meme uçlarına kadar çok güzelsin. Bana neyi kaçırdığımı göster, kendine nasıl dokunduğunu göster" diye mırıldanıyor.

"Bana neye dokunacağımı söyle," diye fısıldıyorum, sesinin sıcaklığı ve bana bakan neon mavisi gözleriyle hipnotize olmuş bir halde.

"En baştan başla."

Telefonu kaldırıyorum, aşağı doğru eğiyorum ve meme uçlarımdan birini ortaya çıkarıp parmağımla daire çiziyorum. Gözlerini açmadan önce kısa süreliğine kapanıyor ve beni ateşliyor. Tahrik oluyor ve bunda komik bir şey yok.

"Çok mükemmelsin, o dudakları benim için yala," diye fısıldıyor ve ben dilimi dudaklarımda gezdirirken elinin aşağı indiğini görebiliyorum.

"Bir bakayım." Telefon yırtık gövdesinden aşağıya doğru kayıyor ve taş gibi sertleşmiş sikini çıkardığında neredeyse nefesim kesiliyor. Görünce ağzım sulandı.

Bu gerçekten oluyor.

Karşımda olsaydı ne yapacağımı hayal ediyorum.

"Başparmağını ucuna sür," diye emrediyorum ve sikini uzun bir süre çekmeden önce yapıyor.

"Güzel, ama ben olsam önce o prekumu yalayarak temizlerdim."

Boyunu yavaşça okşarken gözleri kapanıyor. "Tanrım, Clarissa."

"Dilimi başının üzerinde döndürüyor, seni boğazımın arkasına alabilmek için kalçalarını oynatmanı bekliyorum."

"Kahretsin, evet," elimi külotumun içine soktuğumda şimdi tam

görünümde sikini çalıştırıyor.

"Uh uh," diyor beni dikkatle izleyerek. "Bir bakayım."

"Sana kısmi bir görüntü vereceğim," diyorum, taleplerinden kaçınarak.

"Hayır. Lanet olsun. Way. O güzel amcığı görmeme izin ver," diyor.

Elimi daha hızlı tutuyorum ve boştaki elimle külotumu çıkarıyorum. "Çıplak mı?" Hızını yavaşlatarak konuşuyor.

"Evet."

"Göster bana."

Telefonumu indiriyorum ve şişmiş klitorisimi ovmak için orta parmağımı kullanarak onun için yayılıyorum. Kamerayı eğiyorum, böylece kısmi bir görüntü elde edebiliyorum ve ikimizin de kendimize bu kadar yakından dokunduğumuzu görünce ne kadar tahrik olduğuma şaşıyorum.

"Sana burada ihtiyacım var," diye inliyorum, "bunu sensiz yapmak istemiyorum." "Oradayım," diyor, sikini pompalıyor, nefesleri hızlı geliyor.

"Seninleyim," diyerek yatağımdan biraz doğruluyorum, onu görmek parmaklarımı çalıştırmama, klitorisime daireler çizerek masaj yapmama yetiyor. Sırılsıklam oldum ve saldırının geldiğini hissedebiliyorum.

"Bana bak," diye emrederken vücudu geriliyor, güçlü çenesi kilitleniyor, siki taşıyor ve orgazmını dışarı pompalıyor. Ekranda çok iğrenç bir görüntü var ve bu beni daha da tahrik ediyor.

"Göster bana," diye inliyor ben parmaklarımla klitorisimi defalarca okşarken, sonunda eğilip dökülene kadar, tatmin olmaktan çok hüsrana uğramış bir şekilde onun adını haykırıyorum. Ona çok ihtiyacım var. Onu çok fazla istiyorum. Ona yeterince uzun süre sahip olamadığım için onu çok özlüyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diyorum usulca.

"Sana her şeyi vereceğim," diye söz veriyor, sesi içten, "her şeyi." "Acele et ve eve gel."

"Yakında."

forty-five

Clarissa

"Golding yazdı *Bu Lordum* . ve *Sinekler*, penning bir .
ve masumiyetin sonunu en iyi şekilde temsil eder."

"Komik, geçen hafta arka koltuğumda masumiyetin sonuna tanık oldum."

Bütün sınıf kahkahalara boğuldu. *Onunla* yüzleşmek için dönmeden önce içten içe utanıyorum, soğukkanlılığımı kaybedene kadar beni kıskırtmanın eğlenceli olduğunu düşünen tek ukala öğrenci. Her sınıfta bir tane vardır.

Gözlerimi, memnun bir sırıtiş takınan küçük piç kurusuna dikiyorum. "Sizin için ne kadar harika Bay Timmons. Eminim o da tecrübenin insanı nasıl erkek yaptığı konusunda aydınlanmıştı."

"Güven bana, ben iyiyim," diye kıs kıs gülüyor ve odadaki her öğrenci beklentiyle bana bakıyor. Teslim olmayı reddediyorum.

"Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım."

"Gerek yok," diyerek koltuğuna geri yaslandı ve çenesini kaldırarak öneride bulundu. "Bu gece boşum."

"Dikkat et," diye uyarıyorum, ama bu onun yüzündeki gülümsemeyi silmek için hiçbir şey yapmıyor. Kendimi toparlayarak saate bakıyorum. Bu ergen hapishanesinden kurtulmama dört dakika daha var. "Peki, Golding'in hükümetle ilgili ideallerinin ne olduğunu düşünüyorsun?"

Masamın kenarına tünemiş, otuz öğrenciye ellerini kaldırmaları için yalvarıyorum. Kariyerimin en zor yıllarından biri oldu. Ne kadar uzun süre öğretmenlik yaparsam, o kadar az ilgili hissediyorum. Ya da belki de bu özel gün beni üzüyor. Öğrenci kalabalığını arıyorum ve arkada bir el belirince rahatlıyorum. Beni sersemleten, o ele takılan yüz ve vücut.

"Efendim, sınıfımda ne yaptığınızı söyler misiniz?" Kapüşonlu tişörtü ve kot pantolonuyla şeytan kadar seksi görüldüğünü görünce çok sevindim ve tabii ki

imza Cheshire gülümsemesi.

"Söylentiye göre, bugün senin doğum gününmüş."

"Mutlu yıllar Bayan Arden," diye ciyaklıyor kızlardan biri, gözlerini Troy'a dikmiş. Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum.

Troy'un bakışları üzerimdeydi, dudaklarında çileden çıkarıcı bir sırıtış vardı. "İzin verirseniz sorunuza cevap vermek istiyorum."

"Bu soru öğrencilerim için." "Teknik olarak ben bir öğrenciyim."

Arka tarafta bir kargaşa patlak veriyor ve futbol takımından birkaç kişinin belli belirsiz fısıltılarını duyabiliyorum. "Bu Troy Jenner, dostum."

"Bok yok mu?"

"Profesyonel olacak. Vuruşlarını gördün mü? *Berbat*."

Kollarımı kavuşturdum. "Tamam, Bay Jenner.

Duyalım bakalım."

"Anarşi kitabın temelini oluştursa da, yine de özünde hükümet *olan bir* dizi kural oluşturdular. Sanırım az ya da çok yönetenlerin yozlaşmışlığını vurgulamaya çalışıyordu. Evet, bir grup sadist çocuğu bir adada gözetimsiz bırakmak gerçekten kötü bir fikir."

Başımı salladım.

"Katılmıyorum." "Bu bir ilk."

"Bir noktaya kadar." Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, oturduğu masanın cüssesine göre çok yetersiz kaldığını görüyorum. Elini tekrar kaldırıyor ve ben gülümsememi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Ekleyeceğiniz başka bir şey var mı?"

"Evet, sizi yemeğe götürmeyi çok isterim."

"Ben öğrencilerle çıkmam. Bu çok uygunsuz Bay Jenner."

"Sadece umut edebiliriz." Zil çalıyor ve öğrencilerim kitaplarını toplarken kahkahalar azalıyor.

"Masamın önünden geçerken arkalarından sesleniyorum: "Cliffs Notes'u okumaktan daha fazlasını yapardım. "Romanı okumadan bu sınavı geçemezsiniz, sizi temin ederim."

"Mutlu yıllar, Bayan A." diyor birkaçı çıkarken. "Teşekkür ederim."

Öğrenciler hafta sonu kaşintısı nedeniyle hızla dağılırken Troy sınıfın en arkasında kalıyor, gülümsemesi yolunu kesen sıcak bedenler arasında beliriyor. Yalnız kaldığımızda sıramın kenarına oturuyorum.

"Ne zaman döndün?" Koridordan aşağı uçmamak ve kendimi onun kollarına atmamak için tüm gücümü harcıyorum.

"Bir saat önce, doğruca sana gelmek zorunda kaldım. Tüvit pantolonları çok seksi yapıyorsun. Seni hayal eden tek gencin ben olmayacağımı biliyordum."

"Sınıfımda uygunsuz davranışları teşvik ettiğiniz için teşekkürler, Mr. Jenner. Örnek olmak için iyi bir yol."

"Üzgünüm, kendimi tutamadım Bayan A." Ayağa kalktı ve koridorda bana doğru yürümeye başladı. "Sana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorsun. Bahse girerim çoğu öyledir. Muhtemelen yarısı o pantolonun içinde sana bakıyordu."

Kıyafetime bakıyorum. "Burada bir rahibe gibi giyiniyorum."

Gözleri beni tarıyor ve ben de aynısını yapıyorum. O kesinlikle mükemmel ve her gün onun benim olduğu için kendimi çimdikliyorum. Ve sadece görünüşü yüzünden değil, altında yatan şey yüzünden. O uzaktayken ve programlarımız elverdiğinde, FaceTime'da saatlerce konuştuktan sonra birlikte uykuya daldık, hiçbir konu sınır dışı değildi. Ama hiçbir şey onun burada olmasının, onu canlı görmenin, ona dokunabilmenin yerini tutamaz. Topraksız geçen kırk gün ve geceden sonra o kesinlikle gökkuşağı. Onun varlığı yeni bir şeyin vaadi.

Onu İncil'deki bir hikâyeye karşılaştırıyor olmam da ne kadar derinde olduğumu kanıtıyor.

"Hayır, hiç de rahibe değil," diye mırıldanıyor sonunda bana ulaştığında. "Sen her erkeğin hayalisin. *Bu* adamın hayali."

Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor, inlediğimi duyuyorum. O kadar güzel kokuyor ki. "Şu anda seni öpmek için her şeyimi verirdim, Clarissa."

"Aynı."

"O zaman eşyalarını topla seksi şey, günün geri kalanını planladım." "Peki ya Dante?"

"Parker bize iyilik yapıyor."

"Siz ikiniz sonunda ateşkes mi ilan ettiniz?"

Omuz silkiyor. "Son zamanlarda yemeğime zehir katmadı." "Kendini beğenmişlik yapma, sen yoktun."

"Şimdi buradayım ve ben patlamadan önce saniyelerin var. Acele et bebeğim, ölüyorum."

Gözlerini kapıya dikip içeri doğru eğilirken kitaplarımı topluyorum.

"Hayır Troy, yapamayız. Burada olmaz."

"O zaman acele et," diye homurdanıyor, sesi erimiş. "Kahretsin, seninle bu odada on dakika yalnız kalmak için neler vermezdim."

Çantamı toplayıp omzuma atıyorum, neleri kaçırmış olabileceğimi umursamadan. "Buraya nasıl girdin ki?" İkimiz de koridorda çılgınca bir hızla yürürken sevincimi gizleyemeyerek soruyorum.

"Tatlı dil."

"Zavallı kız."

İç çekiyor. "Kız değildi."

"Kahretsin," diye gülüyorum, "*oraya* gittin, ha?"

Kapıyı iterek açtı ve beni dışarı çıkardı. "Sizin için yapamayacağım çok az şey var Bayan A."

Troy'un kamyonetini sürerken onu inceliyorum. O kadar yakışıklı, o kadar erkeksi ki, yine de tüm mükemmelliğine kıyasla kişiliğinin ne kadar farklı olduğunu görünce kendimi tamamen şaşkına dönmüş buluyorum. Hatalı olduğunu ilk kabul eden o. Başkalarını dikkate alan ilk kişi. Elbette ukala ama bir noktaya kadar. Başkalarının, özellikle de oğlunun duygularına karşı asla kayıtsız kalmadı. Troy kadınların klişeleşmesinin nedeni değil, istisnası. Onun katmanlarını görmek için derinlere inmenize gerek yok. Altında yatanları size göstermek için zırhını memnuniyetle kaldıracaktır, sadece istemeniz yeterlidir.

En tehlikeli insanlar yakınlaşmanıza izin verdiklerinizdir, ancak siz itiraf ettikten ya da kendinizden vermeniz gerekenden çok daha fazlasını verdikten sonra İkizler taraflarını ortaya çıkarırlar. Troy bu tipin tam tersi, derinliği, gücünün güzelliği ve kalbinin iç işleyişiyle sizi ustaca şaşırtmadan önce size sadece sonuç çıkarmanıza yetecek kadarını veriyor. Öfkesini, hiddetini, alçakgönüllülüğünü, iyisini ve kötüsünü gördüm ve bunların hiçbiri onun hakkındaki fikrimi değiştirmede.

"Ne düşünüyorsun?"

"Şanslı olduğumu," diyorum tereddüt etmeden. "Benim olduğun için çok şanslıyım." Bana dönüyor, ben ona gerçeği söylerken gözleri duyguyla doluyor. "Beni şaşırttın Troy. Hem de en iyi şekilde." Uzun süre bana baktı.

ve sonra kamyonetini kalabalık bir oto yıkamacının önüne çeker. "Burada neler oluyor?"

"Çabuk dur. Sana bir şey vermek istiyorum."

Kamyonetinden atlamadan önce konsoldan telefonunu alıyor, kaputunu köşeye sıkıştırıyor, kapımı açıyor ve beni kollarına alıyor. Uzun saniyeler boyunca birbirimize sarılıyoruz, o sırtımı okşuyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve sonra bana gülümsemek için çekiliyor.

"Evine hoş geldin."

"Ev çok güzel görünüyor."

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Ne yapıyoruz biz?" Kamyonetinin sesini açarak yanımdan geçiyor. "Dans derslerimizi iyi bir şekilde kullanıyoruz."

"Burası mı? Deli misin sen?"

"Şşşt..." diyor, Ray LaMontagne "Hold You in My Arms" şarkısını mırıldanmaya başladığında beni tekrar kucağına çekmeden önce telefonundaki play tuşuna dokunuyor.

"Bu hiç de utanç verici değil," diye kıkırdıyorum, çünkü yorulmak bilmeden arabalarını fırçalayan birkaç kişi bize aşk delisi tuhaf tiplermişiz gibi bakıyor.

"Buradayım," diyor usulca, parmağıyla çenemi yukarı kaldırırken.

"Araba yıkama, ha? Bayanlarla sık sık çalışıyor musun?"

"Sen benim

ilkimsin." "İlk

neyin?"

"Hepiniz benim ilklerimsiniz. Rahatla," diye fısıldıyor ve boynuma sokulmadan önce yanağımlı öpüyor.

"Bu kadar romantik olacağını kim bilebilirdi?"

Gözleri gururla doluyor. "Bu iyi bir şey değil mi?"

"Bu harika bir şey. Bu arada, kazağımın kolonyası bitmek üzere."

Kıkırdıyor. "Tamamdır." Dans ederken ona sarılıyorum, kelimeler sertçe çarpıyor, derinlerde yankılanıyor. Rüzgâr hızlanıyor ama ben ondan yayılan sıcaklıkla rahat ediyorum.

Bir sonraki şarkı çalmaya başladığında Troy kıcımlı kavırıyor, beni kendine çekiyor, kalçalarım benimkilerin arasına giriyor, bizi bas gitarın ritmine göre hareket ettirirken dansımız uygunsuzluğun sınırlarında geziniyor. Başımı sallıyorum, hâlâ sırtımızdaki gözleri hissediyorum ama ona teslim olup dans ediyorum.

Adam şarkı söylemeye başladığında tüm çanlarım çalıyor ve kalbim bir takla atıyor. "Aman Tanrım!"

Ben onun pazularına vururken Troy kollarında benimle sallanmaya

devam ediyor.

"Troy! Aman Tanrım! Bu o şarkı! TROY! Bu o şarkı!"

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onunla birlikte ileri geri hareket etmeye başladığımda, duygularım coşuyor, müzik eşliğinde sallanırken kahkaha ve gözyaşlarının histerik bir karışımına dönüşüyorum.

"İşte bu!" Başımın arkasını tutup göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bana bakarken gözyaşlarımın arasından mutlulukla bağıriyorum.

"Öyle o l m a s ı n ı umuyordum... dinle," diye parmağını kaldırdı, "tam... burada... Ahhhhh, *bebeğim!*" Ben onun animasyonu ile kahkahalara boğulurken o bana şarkı söylüyor.

"Bulmuşsun," diyorum başımı sallayarak. Sonra dondurucu soğukta, Teksas otoyolunun kenarındaki bir araba yıkama yerinde dans ediyoruz. Ona yapışmış, kalçalarımı sallarken, duygu karmaşası içindeyken kimin izlediği umurumda bile değil. Troy beni kendine çekiyor ve yüzümdeki soğuk gözyaşlarını öpüyor. Şarkı bittiğinde başımı tekrar tekrar sallıyorum, daha fazla gözyaşı döküyorum. Bir gösteriye dönüştüğümünden eminim ama sesimdeki titremeye engel olamıyorum.

"Nasıl, *nasıl* anladın?" Kalbim bir dakikada bir mil atarak soruyorum.

"Resim."

"Resim mi?"

"Bana gösterdiğin annenle senin resminiz. Arkasında şöyle yazıyordu: "Bebeğim ve ben, AG 5."

"Her zaman beş yaş anlamına geldiğini düşünmüştüm."

"Hayır," diyor saçlarımı omuzlarımdan iterek, "Adı Al Green'den "Tired of Being Alone"."

"Vay canına. Ben sadece... Troy, bu her şey."

"Tüm övgüyü ben alamam. Theo bir maestro ve bu işi çözmemde bana yardımcı oldu. Zor bir ihtimaldi ama en iyi şarkılarını dinledim ve ortasında beni gülümsetecek tek bir şarkı bulabildim. Seni her zaman güldüren bir bölüm olduğunu söylemiştin."

"Bunu hatırladığına inanamıyorum."

Hareketlerini durdurup yüzümü avuçluyor. "*Seni ezberledim Clarissa, dudaklarının şeklini, sesinin tınısını, her gülüşünü, her ruh halini, her şeyini. Bunun Dante yüzünden seni izlemeye alıştığım için olduğunu düşünürdüm,*" yanağımdan bir damla gözyaşı daha siliyor, "ama sadece oğlumuz değil bebeğim, *sensin*. Aşık olduğum tek kişi o değildi."

İnanamayarak başımı sallıyorum, kalbim onun duygularıyla patlıyor. "Bu... Buna inanamıyorum. Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye. Sen, sen verdin

Bana çocukluğumun bir parçasını geri verdin. Teşekkür ederim." Beni sımsıkı tutarken çenesini, burnunu ve boynunu tekrar tekrar öpüyorum. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin." Onu tekrar tekrar öpüyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Çok minnettarım. Ne kadar çok olduğunu bilemezsin."

Öpücüklerimi çenesinde gezdirirken, "Sanırım iyi bir fikir ediniyorum," diyerek sevgi yağmurunun arasından sıyrılıyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve o da gözlerimi arıyor, tepkime verdiği mutlulukla gözleri parlıyor. Kalbim hızlanırken kol ve bacaklarındaki titremeyi hissedebiliyorum. Troy'un dudakları öpüşmemizi derinleştirmeden önce ağzımı kapatıyor. Birbirimize sarılırken, ben onun kucağında erirken, dili benimkini okşuyor, arıyor, keşfediyor. Bu öpücük son öpücüğümüz ve ondan önceki öpücük kadar güçlü ama arkasında hayal ettiğimden çok daha fazlasını hissediyorum. Bedenim ona gömülüyor ve başımın arkasını kavıyor, nefessiz kalana kadar dilini tekrar tekrar sokuyor.

"Beni eve götür ve ırzıma geç, süperstar."

"Yapamam bebeğim, tutmam gereken bir sözüm var."

"Bu yetişkin randevularına daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum." "Her şeyin zamanı var. Mutlu yıllar, güzel kadın."

"Otuzu seviyorum."

"Almalısın. Sana çok yaklaşıyor." "Hayır, hayır, o sensin."

Uzanıp boynunun arkasından çekiştiriyorum, onu tüm hislerimle öpene kadar yaklaşıtıyorum ve o da beni aynı hararetle öpüyor. Etrafımızdan geçenlerin korna sesleri geliyor ama umurumda değil çünkü tanıştığımızdan beri ilk kez artık bir sır değiliz ve Troy Jenner'a aşık olduğumu kimin göreceği umurumda değil.

4TH QUARTER

SPRING

OceanofPDF.com

forty-six

Clarissa

Troy ayırdığım bacaklarımın arasına yerleşiyor, ben de kurutucunun üzerine oturup dilini dudaklarımda gezdiriyorum. Ona açılarak öpüşmemizi derinleştiriyor, bir yandan da tişörtümün yakasını göğüslerimin altından çekiştiriyor. Bu sık sık yaptığı bir numara, ziyafet çekmeden önce onları birbirine sarıyor. Meme uçlarım beklentiyle geriliyor, uyluklarımın arasındaki nabız gözlerindeki açlık yüzünden ağır atıyor. Başparmaklarını çakıllı etimi örten dantelin üzerinde gezdirirken, kaya gibi sert uzunluğunu tam ihtiyacım olan yere sürüyor. Dante oturma odasından ona seslenirken iniltilerimi diliyle susturuyor.

"Troy, futbol oynayabilir miyiz?"

İsteksizce dudaklarını çekiyor, gözleri şehvetle dolu, avucuyla göğüs dekoltemin kabarıklığını okşuyor. "Elbette dostum, ama sadece birkaç dakikalığına. Yakında havaalanına gitmemiz gerekiyor."

Yavaşça, meme ucumu ağzına almadan önce ağrıyan etimi sütyenimin dantelinden kaldırıyor.

Evet, biz korkunç ebeveynleriz.

Mutluluk içinde geçen on gün oldu. Troy eve döndüğünden beri bir sürü "çamaşır" yıkadık. Her zamanki gibi, faturalarını ödeyebilmek için Kevin ile birlikte inşaatta ufak tefek işlerde çalışıyor. Zamanını ve dayanıklılığını korumak için sonsuz saatler boyunca egzersiz yapmadığında, her boş yetişkin saniyesini birbirimizin vücutlarını keşfederek geçiriyoruz. Bana tam olarak istediğim, umduğum şeyi, gerçek bir kur yapmayı verdi ve ben bunun her dakikasını seviyorum.

"Onu bulamıyorum. Nerede o?" Dante soruyor.

Troy omzuma dil dolu bir öpücük kondurmadan önce, "Kamyonetimde," diye sesleniyor. "Anahtarlar masanın üzerinde."

"K!"

Dudakları gezinirken sıcak eller beni sarıyor ve ben ikinci kez dizlerimin üzerine çökerek eğleniyorum.

"Siktir, bebeğim, patlamak üzereyim," diye geveliyor tenime karşı, ben onu kendime çekerken.

"Ben de," diye mırıldanıyorum saçlarını karıştırırken. "Penis konusunda bu kadar cimri olmayı bırakırsan, belki cinsel açıdan bu kadar hüsrana uğramayız."

"Bu 'Büyük Komutan'," diyor dudaklarına tapınarak, "ve kanıtlamam gereken bir nokta var," diye mırıldanıyor, parmak eklemlerini yanağımda gezdirerek.

"İyi, iyi, bunu kanıtladın, artık kur yapmanın ve bağlılığın poster çocuğu oldun, mutlu musun?"

"Evet, öyleyim," diyor usulca, gözleri benimkilere kayıyor, bu duygu beni sıcak bir şekilde sarıyor, derinlerde yankılanıyor.

Parmaklarımı kalın yelesinde gezdirerek ona bakıyorum. "Ben de."

"Kaç uyku?" diye inliyor. Combine'dan sonra ve bir menajerle anlaşacak. Son üç haftadır konuşuyorlar ve o da beni haberdar ediyor. Draft yaklaştıkça, farklı kamplar tarafından daha fazla inceleniyor. Önümüzdeki birkaç gün içindeki performansı çok önemli ve üzerindeki baskıya rağmen bu kadar rahat olmasına inanamıyorum.

"Altı uyku. Başaracaksın."

"Hayır, yapmayacağım," diye inleyerek ereksiyonunu bana sürüyor.

"Bu iş sende. Senin için çok heyecanlıyım. Başaracaksın. Biz de buradan seni destekliyor olacağız."

"Troy! Futbol topunu ve ilacını aldım!"

"Tamam, dostum," Troy boynuma sokuluyor ve kaşlarını çatarak çekilmeden önce bir öpücük daha alıyor. "Bekle. Benim neyim?"

"Neden bahsediyor bu?"

"İlaç mı? Hiçbir fikrim yok," diyor ve gözleri ayrı ayrı öpücükler verdiği aşk püsküllerime kayıyor. Ben kıkırdarken onlara "Altı gün sonra görüşürüz," diye mırıldanıyor.

"Hadi gel." Gömleğimi düzelterek göğsünü itiyorum ve o da kapının kilidini açarak koridorda ilerliyor. Oturma odasına varmadan hemen önce parmaklarımız ayrılıyor ve sarsıcı bir şekilde duruyoruz.

Kısa bir süre durup, Troy'u neyin gerdiğini görmek için etrafına bakıyorum ve Dante'nin oturma odasının ortasında elinde bir iğneyle durduğunu görüyorum. Benim

Kalbim sıkışıyor, kulaklarımda kan şırıltısı, tüm hayatım ve nefesim bu manzara karşısında kesiliyor.

"Bu senin atışların mı?" Dante burnunu kırıştırarak Troy'a sorar.

"İğnelerden nefret ederim." Korkudan hareketsiz kalan Dante ve ben Troy'un sesinin patlamasıyla sıçradık.

"Dante, hayır! BIRAK ONU!"

Troy saniyeler içinde ona ulaşır ve şırıngayı elinden çekip alır. Dante Troy'un tepkisi karşısında o kadar afallıyor ki ağlamaya başlıyor. Troy Dante'ye dönmeden önce iğneyi incelerken ben hâlâ koridorda şok içinde duruyorum.

"Bunu nereden buldun?!" Troy kükrer. Dante histerik bir şekilde cevabımı haykırır.

"Ben açmadım! Troy, söz veriyorum!" Dante'nin dehşete kapılmış sesi savunmaya geçerken gözleri itiraz edercesine benimkilere kayıyor. "Anne, ben açmadım!"

Dante'nin durduğu yere doğru koşup onu kollarıma alırken hiç bilmediğim bir korku içimi kaplıyor. Dante'yi kucağıma oturtup onu aramaya başladığımda kendi sesimi tanıyamıyorum.

"Bu da ne?!" Çılgınca bağırarak Dante'yi inceliyorum. "Troy," onun durduğu yere doğru bakıyorum, "ne oldu?!"

Bana bakıyor, yüzü kül rengi. "Steroidler. Boş ve kapağı hala üzerinde. Açmamış."

Ellerini evirip çevirmeden önce avuçlarımı Dante'nin kollarının üzerinde gezdiriyorum.

"Dante, lütfen annene söyle, onu sen mi açtın? Kendini kazara mı soktun?"

"Hayır, hayır, söz veriyorum. Ben almadım! Troy aldı! Onunla oynamıyordum!" Ağlarken göğsü kabarıyor, sesi ve dudakları titriyor.

"Başın belaya girmeyecek, söz veriyorum. Lütfen bebeğim, bana gerçeği söyle!" Üstümden Troy konuşuyor ama başka bir gezegende de olabilir.

"Clarissa, o açmadı."

Dante'yi tepeden tırnağa inceliyorum. "Kazalar olur. Hiç kızmayacağım." Sakin kalmaya çalışıyorum ama ben de histerikleşmeye başlıyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum!" Dante'yi kendime doğru çekerken ağlıyorum ve o da boynumda hıçkırıyor. "Onu hastaneye götürmeliyim! Troy, onu hastaneye götürmeliyiz!" Dante bana sarılıyor, benim çılgınlıklarım onunkileri daha da körüklüyor. Ayağa kalktığımda Troy beni durduruyor ve ikimizi de kollarının arasına alıyor.

"Açmadı. Onu izledim," diyor Troy boğuk bir sesle. "O iyi. Ona

dokunmadı, Clarissa. Çantayı raftan indirir indirmez kaptım.

anta."

O kadar titriyorum ki patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Troy, "O iyi," diye güvence verirken, öfkem içimde yuvarlanırken bizi onun elinden çekip alıyorum.

ldrc bakışlarımı onunkilere dikeyorum. "O neden senin kamyonundaydı Troy?" Başını sallayarak yutkunuyor.

"Bu neden senin kamyonundaydı?!"

"Bilmiyorum. Nereden geldiğini bilmiyorum. Benim değil." "O zaman kime ait?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Yemin ederim, bilmiyorum. Olabilirdi-"

"Bu olabilirdi..." Başımı sallıyorum, kelimeleri söyleyemiyorum.

"O iyi. Ona bir bakın. O iyi."

Gözlerimi Troy'dan ayırıyorum. "Gitmen gerek." "Clarissa, o benim değil."

Dante kollarımda titrerken sesimin sıcaklığını kontrol etmeye çalışıyorum. "Troy, eve gitmen gerek."

"O iyi. Ona bak Clarissa, o iyi." Bize doğru ilerliyor, ben de öfkeden başımı sallıyorum.

"Git."

"Yapma. Lütfen bunu yapmayın. O benim değil."

Dante'yi kendime çekiyor, göğsüme doğru hıkırırken saçlarını düzeltiyorum. "Sadece git." Duygu gözlerini dolduruyor, bana sarılmış, nefesi kesilmiş ve ağlamaktan vücudu titreyen oğlunu incelerken yüz hatları buruşuyor.

"Dante, seni korkuttuğum için özür dilerim," diye fısıldıyor Troy kısık sesle. "ok özür dilerim, dostum."

Hissettiklerime dayanamayıp gözyaşlarına boğuluyorum ve yatak odasına gidip kapıyı kapatmadan önce Troy'a sırtımı dönüyorum.

forty-seven

Troy

Troy: Lütfen konuş benimle. O benim değil. Asla bu kadar pervasız olmam. Clarissa: Ne gerekiyorsa. Bana söylediğin bu değil miydi?

Troy: O ben değilim ve bunu biliyorsun. Buraya geliyorum.

Yapma. Ciddiyim Troy. Olay çıkarma. Onu daha yeni sakinleştirdim. Bunu ona nasıl açıklayacağım?

İzin verirsen yaparım.

Şu anda bununla başa çıkamam. Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Troy: Beni tanıyorsun. Bu ben değilim. İşleri böyle bırakmak istemiyorum. Lütfen konuş benimle.

Numarasını çeviriyorum ve sesli mesaj geliyor.

"Tanrım, lanet olsun!" Telefonumu duvara fırlattım ve saçlarımı yolmaya başladım.

Tepkisi ani oldu. Bunu biliyorum. Bir an bile ona aşırı tepki verdiğini söyleyemem, çünkü anlıyorum. Korkusunun her zerresini hissettim. O iğneyi tuttuğunu gördüğümde ben de aynı korkuyu hissettim. Ama bu kadın beni tanıyor, kalbimi biliyor, *beni tanıyor*. Öfkesi yatıştığında, en kötüsünü düşünmeyeceğine inanmak zorundayım. Ama zamanım kalmadı.

"SİKTİR!"

Lance kapımı çaldı. "Hey, dostum, iyi misin?" "İyi görünüyor muyum?"

"Neler oluyor?"

"Dante kamyonetimde biraz meyve suyu ve bir iğne buldu ve Clarissa bunların benim olduğunu düşünüyor."

"Meyve suyu içmiyorsun."

"Bunu biliyorum ama gün ışığını göremeyecek kadar kızgın. Combine için hemen gitmeliyim. Benimle konuşmuyor bile. Her şey boka sardı."

Lance kollarını kavuşturur. "Sadece korkuyor. Sakinleşecektir."

"Anlamıyorsun. Annesi bir iğneyle dışarı çıktı. Bu onun için bir anlaşma kırıcı."

"Tek yapabileceğin davayı savunmak."

"Bu kadınla yaptığım tek şey bu." İçim dışıma çıkıyor. "Kapak açıktı. Ona dokunmadı. O iyi."

"Emin misin?"

"Evet. Öyle olmasaydım bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Onu çantadan çıkarırken gördüm ve sonra elimdeydi."

"O zaman git. Döndüğünde bu işi halledersin." "Ne halt edeceğim ben?"

"Kampa git dostum, yapabileceğin tek şey bu." "Bu şekilde bırakamam!"

"Başka seçeneğiniz yok. Lig böyle olacak. Oyun senin özel hayatını umursamıyor. Bu senin şansın dostum, bunu mahvetme."

"Bilmiyorum," diye çenemi ovuşturdum. "Onu görmeliydin. Sanırım benim olduğuna inanıyor. Kahretsin, beni havaalanına bırakması gerekiyordu."

"Yakaladım seni." Telefonunu açtı ve bir mesaj attı.

"Kendine gelecektir. Senin gitmen gerek."

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Gidiyorsun. Oğlun iyi. Birazdan gidip ikisini de kontrol edeceğim. Sana yemin ederim. Bu işi halledeceğim. Git hadi."

"Lanet olsun, Lance, eğer onu kaybedersem..." Bir Uber yanaştığında çantamı alıp aşağıya iniyorum. Kel bir Carrot Top'a çok benzeyen şoför kendini Dave olarak tanıtıyor ve ben Clarissa'nın evini tararken valizimi alıyor. Kalbimin tamamını kaplayan bir ev.

Lance verandada durduğu yerden, "Ben hallederim," diye beni temin ediyor. "Bu senin için olduğu kadar onlar için de önemli. Geri döndüğünde bunu çözeceksin."

"Doğru," Toros'un açık kapısında oyalanıyorum. "Lütfen bebeğim," diye fısıldıyorum ön kapısına bakarken, onu bir an görebilmek için dua ediyorum. Ev cansız kaldığında tüm umutlarım buharlaşıyor.

Ben oyalanırken Lance, "Gitmelisin dostum,"

diye sesleniyor. "Mesaj atar mısın?"

"Git."

Kalbim küt küt atarken başımı sallayarak arka koltuğa geçiyorum ve araba kaldırımdan hızla uzaklaşmadan önce kapıyı kapatıyorum.

Sharon'ın Brokolili Pirinç Güveci
Beden Eğitimi Öğretmeni, Louisiana

10-12 porsiyon yapar
1 saat

1 Çubuk Tereyağı - Eritilmiş
Fincan Doğranmış Soğan
1 Kutu Kremalı Mantar Çorbası
1 10 oz. Paket Dondurulmuş Doğranmış Brokoli
3 Bardak Pişmiş Pirinç (2 bardak pişmemiş artı 2
bardak su) 1 16 oz. Kavanoz Peynir Ezmesi
1 adet 8 oz. Paket Rendelenmiş Peynir

Brokoliyi paket talimatlarına göre pişirin. Süzün ve bir kenara koyun.

Soğanı tereyağında yumuşayana ama kahverengileşmeyene kadar
soteleyin. Çorbayı ekleyin ve ısıtın.

Brokoli, pirinç, çorba karışımı ve Cheese Whiz'i karıştırın.

Tereyağlanmış 9x13 güveç kabına dökün.

Üzerine rendelenmiş peynir ekleyin.

350 derecede 30 dakika pişirin.

OceanofPDF.com

forty-eight

Clarissa

"Anne, Legit Life tişörtümü giyiyor!" Dante, Combine'ın ilk gününün önemli anlarını izlerken haykırıyor.

Parker beni dürterek, "Bu çok harika," diyor. "Öyle değil mi anne?"

"Evet, harika bebeğim."

Dante oturma odasında hoplayıp zıplıyor. "Troy gibi ünlü olacağım! Troy'un benim ürünlerimi giydiği bir video çekeceğim! Eminim birkaç sipariş alırım!"

Dante hızla yatak odasına giderken Parker, "Harika fikir, Duckie," diyor.

Parker onu duymazdan gelir gelmez bana döndü. "Hey, yeter artık. Bu garip bir olaydı. Kendine gelmelisin. O iyi."

"İyiym," diye yalan söyledim.

"Saçmalık. Ona inanmıyor musun?" "Sen inanır mıydın?"

Şarabını yudumlar. "Yani, evet, bence ona şüpheyile yaklaşmalısın. Bunu fazlasıyla hak ediyor. Kendini kanıtlamak için büyük adımlar attı."

"Haklısın."

"Ama hâlâ ikna olmadınız."

"O görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum." Avucumla alnımı ovuyorum, gözlerim yeni yaşlarla doluyor. "Bütün bunları nasıl yaptığını hep merak etmişimdir. Bilirsiniz işte. Okul, iş, antrenman, az ya da hiç uyumadan koşmak. Ama bu... Buna bir an bile inanmak istemiyorum."

"O zaman yapma."

"O kadar basit değil."

"Hiç saldırganlık gösterdi mi? Bilirsin, 'roid rage?"

"Hayır. Yani, biraz sinirli ama tuhaf bir şey yapmıyor. Dante'ye karşı hiç agresif davranmadı."

"İşte böyle. Bence eğer onunsa, eskidir ve seni kaybedeceğini bildiği için bunu itiraf etmekten korkuyordur. Ya da onun değil ve dürüst davranıyor ve sen de onu boş yere cezalandırıyorsun. Her iki durumda da, içimden bir ses onun kullanacak tipte biri olmadığını söylüyor. Ve o iğnedeki eroin değildi, bebeğim."

"Biliyorum. Ama Dante'yi o iğneyle gördüğümde, Parker... Tanrım, ne kadar korktuğumu asla açıklayamayacağım. Hareket edemedim. Daha önce hiç böyle bir korku hissetmemiştim."

Elimi sıktı. "Sadece hayal edebiliyorum. Ama sence de aşırı tepki vermiyor musun? Muhtemelen o da çok korkmuştur. Mesajlarının hiçbirine cevap vermedin."

"Oğlum oturma odamın ortasında elinde kesin bir ölümle duruyordu."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Şu anda Troy konusunda kendimi suçlu hissedemem. O çocuk benim tüm hayatım."

"Ve o Troy'un tüm hayatı ve sen ve Dante onun dünyasıdır. Şu anda sana ihtiyacı var ve sen onu tamamen dışladın."

"İyi olmadığım halde iyiymişim gibi davranamam." "Anlıyorum, ama numara yapabilirsin."

"Nasıl? Onunla konuşmak sadece tartışmaya yol açar. Konsantre olması gerekiyor ve 'hallederiz' gibi bir konuşmayı öylece geçiştirebileceğimi sanmıyorum. Beni hemen anlayacaktır."

Parker telefonumu aldı. "Tüm geleceği önümüzdeki birkaç güne bağlı. Senin desteğine ihtiyacı var ve oyununun zirvesinde olmak zorunda. *Hemen şimdi* ona mesaj at ve destekleyici bir şeyler söyle. Geri döndüğünde konuşursunuz."

"Haklısın."

Telefonumu kaldırıp yanıtla tuşuna basıyorum, parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor ama tek gördüğüm Dante'nin o iğneyi tutan görüntüsü oluyor ve söyleyecek güven verici tek bir şey bile bulamıyorum. Hâlâ öfkeliyim. Troy'un iğnesi olsun ya da olmasın, oğlumuzu kaybedebilirdik. Tek düşünebildiğim bu. Tek hissedebildiğim bu. Öfke. Öfke. En büyük korkumun sürekli tekrarı.

Parker beni izliyor, tereddütlerimi okuyor. "Clarissa, onun tüm hayatı şu anda senin ellerinde."

"Şimdi kim dramatikleşiyor?" İçimi çekerek telefonumu ona uzattım. "Hâlâ çok kızgımsın. Onun uyuşturucuları ya da değil. Ben kızgımsın. Sen yap."

"Sen ciddi misin? Clarissa, bu çok bencilce."

"Ya kullanıyorsa? Bu *her şeyi* değiştirir. Sadece ilişkimiz bitmekle kalmaz, Dante konusunda ona güvenip güvenemeyeceğimi de bilmiyorum."

"NFL'de uyuşturucu testi yaptıklarına eminim."

"Bunun bir yolunu bulamayacaklarını mı sanıyorsunuz?"

"Clarissa, adam son birkaç aydır mükemmelden başka bir şey değil ve vücudunda manipülatif bir kemik bile yok."

"Oğlumuza nasıl hamile kaldığımızı unuttun mu?"

"Kes şunu. İlişkinizi, mutluluğunuzu sabote ediyorsunuz. Bunu onu uzaklaştırmak için bir bahane olarak kullanma, yoksa her şeyi berbat edersin."

"Deniyorum."

"Denemiyorsun, kaçırıyorsun. O adama aşıksın ve diğer ayakkabının düşmesinden korkuyorsun."

"Bu bir ayakkabı değil, Parker. Bu kafaya bir tekme."

"Bu onun değil. Onun olmadığını biliyorum."

"Umarım haklısındır," diyerek ayağa kalkıyorum ve başımı sallıyorum.

"İşe gitmem gerek."

Benim için ona mesaj at. Tamam mı? Sadece şu anda yapamam." "Peki." Telefonumu aldı ve yazmaya başladı.

"Bekle, ne söyleyeceksin?"

"Aşırı tepki verdiğin için üzgün olduğunu ve onunla gurur duyduğunu. Ayrıca, onun gelecekteki milyonlarına güvenmek istemediğin için ek iş olarak günün her saati emlakçılık lisansına çalıştığını. Ve o hayallerinin peşinden koşarken sen de geceleri gizlice çalışıp ay sonunu getirmeye çalışıyormuşsun."

"Sakın buna cüret etme."

"Tamam. O kısmı atlayacağım ama ona neden söylemediğini bilmiyorum."

"Çünkü yeterince baskı altında ve kendini suçlu hissetmesini istemiyorum. Bunu ona kendim açıklamalıyım, yoksa anlamayacaktır."

"Yine de en kritik anda onu dondurmaktan çekinmiyorsun." Parker telefonumun üstünden yüklü bir kaş kaldırıyor. "İşte, gönderildi."

Dante elinde telefonuyla koşarak oturma odasına gelir. "Biliyordum. Şimdiden iki sipariş aldım! Troy'u arayabilir miyiz?"

"O meşgul bebeğim," diyorum parmaklarımı saçlarında gezdirerek.

"Neden ona teşekkür etmek için bir video hazırlayıp mesaj atmıyorsun?
Çok hoşuna gidecektir."

"K!"

Parker telefonu bana doğru kaldırarak, "Cevap veriyor," diyor. Başımı sallıyorum. "Yapamam, şu anda olmaz."

Cevap vermeden önce onun cevabını okuyarak gözlerini deviriyor. "Sen kendini toparlayana kadar senin için bir bahane bulacağım."

"Teşekkürler," diyorum, çantamı omuzluyorum ve Dante'ye sesleniyorum. "Ben gidiyorum, Peanut. Eve geç geleceğim, Parker'a iyi davran."

"K, anne!"

OceanofPDF.com

forty-nine

Troy

**Troy: Günaydın,
bebeğim. Clarissa:
Nasıl gidiyor?**

Troy: Senin sayende dün arabamı öldürdüm.

Harika. Seninle gurur duyuyoruz. Hey, Parker geç doğum günü hediyesi olarak beni birkaç günlüğüne spa'ya götürüyor, çünkü o gelmiş geçmiş en iyi arkadaş. Annen Dante'ye göz kulak oluyor, böylece ona orada ulaşabilirsin. Tekmele o kıcı! Döndüğümde sana mesaj atarım.

Check-in yapmadan önce yarım saatim var. FaceTime yapabilir misin?

Uçağa biniyoruz.

Troy: Yatılı mı?

Clarissa: Spa Arizona'da. Cep telefonu kullanımı sınırlı. Bu temizleyici bir şey, buna ihtiyacım var çünkü çok gerginim.

Troy: Hayır, değilsin. Kötü bir korku yaşadın. Ve çok üzgünüm. Eve döndüğümde bu işin aslını öğreneceğim.

Clarissa: Tamam.

Troy: Bana inanıyorsun, değil mi?

Clarissa: Sana inanıyorum. Bizi gururlandır.

Üzerinde çalışıyorum. Sadece evdeki ateşi yakmaya devam et. Clarissa: Sen üzerine düşeni yaparsan ben de üzerime düşeni yaparım. (Göz kırpan surat emoji)

Mutlu ve rahatlamış bir şekilde peçetemi oda servisi tepsisine atıyorum ve büyük komutana moral vermek için yorganın altına uzanıyorum. Saniyeler sonra bir mesaj attım.

Troy: Benim rolüm için bu nasıl? (Şeytan emoji)

Vay canına. Aletinin resmini göndermişsin.

Kıkırdıyorum.

Troy: Bebeğim ne isterse onu alır. İyi olduğumuza çok sevindim. Keyfine bak. Bunu hak ediyorsun. Özledim seni.

Troy: Bebeğim, orada mısın?

Elbette. Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum. Şimdi git biraz kış tekmele. Troy: İyi yolculuklar.

Clarissa: Kalkıyor. (Öpücük surat emoji)

"Selam dostum," diye selamlıyorum Dante'yi, arkasındaki ekranda annemin yüzü belirince.

"Hey, bebeğim, şey, eğer kasabanın tostu değilsen. Dün gece Sports Center'da senden bahsediyorlardı!"

"Gördüm. Menajerimle yeni anlaştım. Hey, Clarissa'dan haber aldın mı? Arizona'dan döndü mü?"

"Clarissa ne zaman Arizona'daydı?"

Dante ağzına bir çilek atarak, "Arizona'da değil," diyor. "Geri mi döndü?"

"Arizona'ya gitmedi," Dante malzemeleri. "Parker Teyze sana yalan söyledi." "Ne?"

"Konuştuklarını duydum çünkü annem sana mesaj atmak istemedi."

Annemin kaşları her kelimedede daha da yukarı kalkıyor. "Bu neyle ilgili?"

"Troy'un ilacını buldum ve annem çok ama çok kızdı ve ağladı.

sonsuz dek."

Aklım başımda değil, çenemi ovuşturuyorum, annemle yüzleşirken duygularım coşuyor.

"Ne ilacı oğlum?"

"Anne, bana bir saniye ver. Dante, bunu duyduğuna emin misin?"

"Hı hı."

"Başka ne dedi?"

Dante ağzındaki lokmanın etrafında konuşuyor, yüzünde belirgin bir endişe var. "Ona kızacak mısın?"

"Hayır. Sadece söyle."

"Seni suçlu çıkarmak için ne kadar çok çalıştığını bilemeyeceğini söyledi. Parker Teyze iş arkadaşını sevmez."

"Ne iş arkadaşı?" "Şu adam."

"Tamam," diyor annem, sorgulamamı yarıda keserek. "Dante, Nonny'nin dolabına git ve yeni yapbozu al."

"Tamam, Nonny. Hoşça kal Troy, seni seviyorum!" "Seni de, dostum."

Dante meşgulken, annem verandaya çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

"Troy, neler oluyor?" "Keşke bilseydim."

"Hangi ilaçtan bahsediyor?"

"Ayrılmadan hemen önce Dante kamyonetimde bir iğne ve kullanılmış bir steroid şişesi buldu."

"Senin değil." Bu bir soru değil, onun düşündüğü şey, keşke Clarissa da aynı şeye inanabilseydi.

"Ben de ona öyle söyledim ama belli ki bana inanmakta zorlanıyor. Ama anne, çok korkunçtu. İkimizin de ödünü kopardı. Clarissa çıldırdı."

"Annesi yüzünden," diye başını sallıyor. "Ne hissettiğini ancak tahmin edebilirim. Yani o zamandan beri senden kaçıyor ve Parker da onun yerine sana mesaj mı atıyor?"

"Sanırım işin aslı bu." Yüzümü tekrar ovaladım, kızgın ve sinirliydim. "Lanet olsun."

Annem, "Ben onunla konuşurum," diyor.

"Hayır anne, sen karışma. Ciddiyim. *Benim sözüme güvenmesi* gerekiyor. Bu ikimizin arasında."

"Ve Parker da sanırım."

"Tanrım. Ne hakkında konuştuğunu biliyor musun iş arkadaşları?"

Annem yüzünü buruşturur, yüzünde suçlu bir ifade vardır. "Anne? Ciddi misin? Onu koruyor muydun?"

"Evet, ama sadece onun mantığına katıldığım için. Geceleri vardiyalı çalışıyor, garsonluk yapıyor."

"Ne?" Otel odamda olduğum yere çöküp, parçalar yerine otururken pencereden dışarı bakıyorum.

"Bunun için ona kızma. Sen kampa gittiğinde para sıkıştı ve o da senin kendini suçlu hissetmeni istemedi."

"O adam kim?"

"Bırakayım da bunu o açıklasın. Tanrım, siz ikiniz tam bir aptalsınız." "Teşekkürler anne."

"Hey, hayatımın bu noktasında, kırk yaşın altındaki herkesin aptal olduğunu düşünüyorum. Bir sonraki uçakla eve dönsen iyi olur."

Alyssa'nın Tavuklu Melek Saç Makarnası
Sosyal Bilgiler Öğretmeni- Minneapolis, MN

6-8 porsiyon yapar
45 saat

1 Bardak Hazırlanmış Hidden Valley Ranch Original Ranch Salata Sosu

****Baharat paketini satın alıp sıfırdan yaparsanız tadı daha iyi olur.**

1/3 Fincan Dijon usulü Hardal

4 Kemiksiz, derisiz, tavuk göğsü 1/2

Su bardağı tereyağı

1/3 Fincan Sek Beyaz Şarap

10oz Melek Saç Makarna Pişirilmiş ve

Süzülmüş 1oz Maydanoz

Küçük bir kapta salata sosu ve hardalı çırpın, ardından koyulaşması için bir kenara koyun - bir gün önceden hazırlanabilir ve kullanıma hazır olana kadar buzdolabında saklanabilir.

Orta boy tavada tavuğu tereyağında kızarana kadar soteleyin; sıcak tutmak için tabağa aktarın.

Şarabı tavaya dökün ve orta-yüksek ateşte, tavadaki kızarmış parçaları kazıyarak yaklaşık beş dakika pişirin. Sos karışımını çırpın, iyice karıştırın. Tavuğu ve sosu makarnanın üzerine servis edin. İsterseniz maydanoz serpin.

Clarissa

Kapı Troy'un arkasından kapanıyor ve durduğu yerden bana bakıyor. Parker ve ben kanepede oturduğumuz yerden ağızımız açık bir şekilde dikkat kesildik. Bütün günü oturma odamda, bol miktarda karbonhidrat yerken kız filmleri izleyerek geçirmiştik. Ekranın sesini duyduğumuzda Netflix Original'ı yarılamiştık ve Troy görünmeden bir saniye önce kapının kilidi açılmıştı.

"Eve erken geldin," diyebildim tek söyleyebildiğim, öfkeli gözleri Be

n. "Dante nerede?"

Çok öfkeli, siyah eşofman altı ve ona uygun ceketle muhteşem görünüyor,

Saçları bir günlük yolculuktan sonra hafifçe dağılmıştı. "Odasında."

Troy çantasını bırakır ve içinden cüzdanını çıkarır. "Parker, bana bir iyilik yapıp Dante'yi slushy içmeye götürebilir misin?"

"Ne?" Sesimdeki korkuyu duyarak soruyorum. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Vay canına," diye fısıldıyor Parker ayağa kalkmadan önce. "Paranız sizde kalsın bayım, bu benim ikramım. Duckie! Troy eve geldi ve biz de slushy almaya gidiyoruz."

Düşmanca beni incelerken berbat görüldüğümü bilerek saçlarımı kulaklarımın arkasına topluyorum. O biliyor. Neyi? Emin değilim. Ne kadarını? Hiçbir fikrim yok, ama bakışlarındaki küçümseme keşiflerinin bir göstergesiye, cehennem gibi bir dövüşün içindeyim.

Dante koşarak gelir ve Troy onu kollarının arasına alır, ses tonundaki öfkeyi zar zor gizleyebilmektedir. "Hey, dostum."

"Gömleğimi giydiğin için on iki ürün siparişi aldım."

"Senin tişörtünü giydin. Ve bu harika."

"Şimdi de askere mi alınıyorsun?"

"Umarım öyledir. Hey, annenle gerçekten konuşmam gerek, bu yüzden Parker Teyzen seni biraz Sonic'e götürecektir, tamam mı?"

"Ahhh dostum, daha yeni geldin!"

"Yarın günü birlikte geçireceğiz, tamam mı? Söz veriyorum." "Bütün gün mü?" Dante sorar.

"Bütün gün. Seni balığa götüreceğim."

Boğazımı temizliyorum. "Yarın okulu var."

"Bir gün bile kaçırabilir," diyor Troy, sesi küçümseme dolu. Parker'ın gözleri benimkilere kayıyor ve ben yutkunuyorum.

Troy, Dante'yi yere bırakır. "Git ayakkabılarını giy."

"K." Parker ellerini önünde kavuştururken Dante ayakkabılarını girişten alıyor. Odadaki gerilim dayanılmaz bir hal alıyor ve dehşet kaplıyor içimi. Parker endişeli gözlerini Troy'a kaldırıyor.

"Uh. Şunu söyleyebilir miyim?"

"Hayır," diye sözünü kesiyor Troy, gözlerini hâlâ bana dikmiş.

Parker dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor. "Dante, ayakkabıları unut, biz iyiyiz."

"Ayakkabısız gidemem! Saçmalama, teyze. Neredeyse hazırım."

Parker oturduğum yere doğru yürüyor, gözleri kocaman. "Mesaj atar mısın?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Troy onu bir kez daha yakalayıp diz çökerek sarılırken Dante, "Hazır," diyor. "Yarın görüşürüz."

"K."

Troy onun saçlarını karıştırarak, "Seni seviyorum," diyor.

Parker onu dışarı çıkarırken Dante "Seni seviyorum," diye cevap verir. Kapı arkalarından kapandığında Troy kollarını kavuşturur. "Spa nasıldı?"

"Özür dilerim."

"Tanrım, Clarissa."

"Kendimle gurur duymuyorum."

"Ama benimle gurur duyuyorsun, değil mi?" Sesi buz gibi. "O mesajlardan bir tane bile gönderdin mi?"

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, gerçeklerden hem utanıyor hem de dehşete düşüyorum. "Hayır." Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Bana inanmıyorsun."

"Panikledim."

"Çünkü benden şüphe etmen için sana her türlü sebebi verdim, değil mi?"

"Hiç de öyle değil." "O zaman ne!? Ne oldu!?"

"Bu her şeyin doruk noktası. O iğne, biz, gelecek." "Gelecek mi?"

"Troy, neler olacağını bilmiyorsun ve bundan altı ay sonra benim hakkımda ne hissedeceğini bilmiyorsun."

"Sanırım bu soruyu kendinize sormanız gerekiyor."

"Anlamı?"

"Yani bir haftadan daha kısa bir süre önce nasıl hissettiğinden emindim. Artık söz konusu sen olduğunda hiçbir şeyden emin değilim."

"Öyle söyleme."

"Neden, neden yapamıyorum? Burada tam olarak ne yapıyorduk? Bir şey inşa ettiğimizi sanıyordum."

"Öyleydik, öyleyiz. Sadece beni korkuttu." "Benim de ödümü kopardı!"

"Biliyorum. Özür dilerim. İyi olmadığım halde iyiymişim gibi davranamazdım. Bu bir gerçeklik kontrolüydü. Aramızdaki şeyler ciddileşiyor."

"Bütün mesele de buydu zaten!"

"Oğlumuzun göğsüne dolu bir silah doğrultmayacağım!" "Ben şimdi bu muyum? Dolu bir silah mı?"

"Bu ilişkinin böyle bir potansiyeli var. Çıldırdım. Bu yanılttı ve özür dilerim. Gerçekten üzgünüm, bunu seninle konuşmalıydım. Ama Dante-"

"Oğlumuzun arkasına saklanmayı bırak! Bu seninle ve *senin* bokunla ilgili. Güven sorunların. *Lanet olası yükün*. Onunla hiçbir alakası yok! Bu *bizimle ilgili*! Oğlumuz dışındaki ilişkimiz."

"İşte burada yanıliyorsun. Onun dışında bir ilişki yok! Asla da olmayacak. Söylediğimiz her söz, aldığımız her karar, hepsi onu etkiliyor."

"Orada biz de varız Clarissa, ama bana kendimi savunmam için bir şans bile vermedin çünkü kendini yargıç, jüri ve cellat olarak görüyorsun, sana karşı şeffaf olmaktan başka bir şey yapmadığım halde her zaman lanet bir ceza vermeye hazırsın."

"Yaptığım gibi kendimi kapatmak yanılttı ama Troy, bu benim en büyük korkumun hayata geçmesiydi. Beni derinden sarstı. Senden şüphe ettim ve işler ne kadar iyi gittiği için bunu itiraf etmekten korkuyordum ama

Burada oturmuş seni kafamda parçalara ayırıyordum. Ben de çalışıyordum. -"

"Evet, çok çalışıyorum, bana *yalan* söylemekle meşguldüm." "Yalan söylediğimi kim söyledi?"

"Oğlumuz. Neden kendimi suçlu hissetmemi istemiyorsun?" "Ne?" Gözle görülür şekilde titriyorum ve o da bunu görüyor. "İş arkadaşın kim?"

"Sen kampa gittiğinde maddi sıkıntıya düştüm. Sana daha fazla baskı yapmak istemedim, bu yüzden hızlı para kazanmak için garsonluk işi aldım ve biraz daha uzun vadeli, daha kazançlı bir şey hedeflemeye karar verdim. Emlakçı lisansımı almak için çalışıyordum ve Brett staj yapmama izin verdi-"

"Brett, yani eski erkek arkadaşın mı? Yardım için eski erkek arkadaşını mı aradın?"

"Öyle bir şey değil. Sınava hazırlanırken onun en iyi emlakçılarından biriyle çalışıyorum."

"Ve bunun beni de dahil etmen gereken bir şey olduğunu düşünmedin mi?" "Kesinlikle, ama bu kadar baskı altındayken değil. Bir hafta Kampa gittin; iki lastiğim patladı, arabam bozuldu, kira çekim karşılıksız çıktı ve sonra buzdolabı bozuldu. Bütün vergi iadelerimi bunları tamir etmek için harcadım. İşler zorlaştı. Çok korkmuştum. Bu bir uyanış çağrısıydı. Bir şeyler yapmalıydım!"

"Yani, başka bir lanet adamı mı çağırıyorsun?"

"Oğlumuzun başını sokacak bir evi olduğundan emin olmak için ne gerekiyorsa yaptım! Bana ilham verdin, ben de adım attım. Bu Brett'le ilgili değil! Bu benim bağımlı olmamamla ilgili-"

"Bana! Bana güvenme! Çünkü hala bana güvenmiyorsun!" "Sen burada değildin! Bir şeyler yapmak zorundaydım. Başkasına güvenmek alışık olduğum bir şey değil. Tüm hayatım boyunca böyleydi! Bir şeyler yapmalıydım! Yapmak zorundaydım-"

"Bana güvenmek zorundaydın. Tek yapman gereken buydu," diyor çantasını toplarken.

"Troy, özür dilerim. Aşırı tepki gösterdim. Özür dilerim. Daha iyisini hak ediyordun. Eve döndüğünde seninle konuşmayı planlıyordum."

"Sana en çok ihtiyacım olduğunda yanımda değildin. Bir kez olsun benim duygularımı, ihtiyaçlarımı seninkilerin önüne koyamaz mıydın?"

"Tek yaptığım buydu!"

"Cevabım hayır. Yapamazdın. Bu yüzden en iyi arkadaşına bir penis fotoğrafı gönderdim."

"Ne?"

"Siz ikiniz güldünüz mü?" Büyük bir tiksintiyle tükürüyor.

"Tanrım, hayır. Tabii ki hayır, hiç bilmiyordum. Onu öldüreceğim. Troy-"

"İşte," Çantasının gözünden katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp bana uzattı.

"Bu da ne?"

Kağıdı taradım. Üstünde adı yazan bir laboratuvar raporu. Dante'nin şırıngayı bulmasından bir gün sonra Combine'da yapılan uyuşturucu testinin sonuçları. Tüm maddeler için negatif. "Bu senin lanet kanıtın."

"Troy, sana inandım-"

"Hayır, güvenmedin ve bana asla tam olarak güvenmeyeceksin. Sana ihtiyacım olduğu şekilde değil. için."

Durduğum yere doğru yürüyor ve anahtarını avucuma yerleştiriyor.

"Senin

gözler, ben her zaman yalan söyleyip seni hamile bırakan genç olacağım, güvendiğin adam değil."

Gözlerine bakarken kendimi ikiye bölünmüş hissediyorum. "Troy, bu iş kontrolden çıktı."

Geri adım attı. "Katılıyorum."

Bir tane öne atıyorum, o da başını sallıyor. "Yapma."

"Yapma mı?" Yutkunuyorum. "Şimdi mi yoksa hiç mi? Ne demek istiyorsun?"

Gözlerindeki karar beni dehşete düşürüyor. "Bu işin yürümeyeceğini söylüyorum." Çantasını aldı ve başını salladı. "Bitti diyorum."

"Troy," diye haykırıyorum kapıyı açıp geri döndüğünde, gözleri sulanmış, istifası net.

"Ciddi değilsin. Bana kızgınsın. Yapma bunu. Birlikte olmak için çok şeyin üstesinden geldik. Üzgündüm. Olmaya hakkım vardı ama her zaman seninle konuşmayı, her şeyi seninle çözmeyi planlıyordum. Sadece sakinleşmem, kendimi toparlamam gerekiyordu. Dante-"

"Evet, Dante hakkında konuşalım. Lanet olası yedi ay oldu. Ona babası olduğumu söylemeyi düşünüyor musun?"

"Elbette, sadece bekliyordum-"

"Ne için? Neyi bekliyorsun?" "Bizim için-"

"Biz diye bir şey yok. Ne artık ne de onsuz, bu yüzden bunu aklınızda tutsanız iyi olur."

Sersemlemiş bir halde tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Bu yüzden beni oğlumdan ayırmayı aklından bile geçirme demek."

"Troy, ben asla-"

"Ama sen yaptın, değil mi?"

Savunmam yok. Hiç yok.

"Sadece bir uyarı, bozduğunuz o çekler bir evrak izi, nafakanın kanıtı."

"Ne?" Elimi karnıma koyuyorum, safra boğazıma tırmanırken tekmelendiğimi hissediyorum.

"İşlerin çirkinleşmesini istemiyorum ama şu anda aramızda olan tek şey Dante ve bunu daha fazla kafamda tutmana izin vermeyi reddediyorum."

KontROLSÜZCE titremeye başladım. "Öyle demek istemedin."

"Kendine bir iyilik yap ve adil oyna, ben de öyle yapacağım. Seni incitmek istemiyorum."

Son birkaç dakikada olanları kavramaya çalışırken içimde kabarcıklı bir acı hissediyorum. Troy'un İkizler burcuyla yüz yüzeyim ve en zor kısmı da onu ortaya çıkaran kişinin ben olduğumu bilmem.

"Onu benden almaya mı çalışacaksın?"

"Asla. Ama artık karar verme yetkisine sahip tek ebeveyn sen değilsin. Buna alış."

Başımı salladım. "Bunu bana söylemiyorsun."

Sanki beni kalbimden bıçaklamamış gibi omuz silkiyor. "Sanırım içten içe ben de kendimi koruyordum. Bu nasıl bir sekizlik? Son yirmi dört saat içinde, yapamayacağımı fark ettim. Lanet olsun. Güvenemeyeceğimi. Sana."

"Demek istediğini anladım." Kalbim paramparça olurken sesim çatlıyor.

"Git." "Sabah Dante'yi alırım," diyor ve kapıyı kapatıyor.

fifty-one

Troy

"Hey, dostum, geri dönmene sevindim," diyor Kevin omzuma vurarak.

"Geri dönmek güzel," diye yalan söyleyerek partiyi tarıyorum. Burada olmakla ilgili hiçbir şey bana hitap ediyor. Kişisel olarak her şey berbat hissediyorum ve profesyonel olarak da her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor.

İçimde bir kabuk var. Dışarıda ise her zaman olduğum adamım, kelimenin tam anlamıyla özgür bir ajanım. Her zamanki gibi iş.

Ve her dakikasından nefret ediyorum.

Onunla birlikte.

Aynı düşünce beni içten içe kemiriyor ve saatlerdir biramı yudumlayıp uyuşmaya çalışıyorum. Ama kendimi kandırıyorum. Hiçbir şey işe yaramıyor. Hiçbir şey.

Dante annesiyle benim aramdaki ayrılığı hissediyor ama ilişkimiz ya da ilişkisizliğimiz hakkında hiçbir fikri yok. Bunu saklamakta haklıydık. Anahtarını geri verdiğimden beri haftalar geçti. Sabahları gözlerimi her açtığımda hissettiğim sürekli sızı beni bitirmeye yetiyor. Yatağımda dönüp Clarissa'nın Dante'yi yeni bir güne, bensiz yeni bir güne hazırladığını gördüğümde acı daha da artıyor.

Oğluma yakın olmak bir yana, yaşadığım yerden nefret ediyorum ve sömestr bitene kadar sabırsızlanıyorum. Bu evde bu şekilde var olmanın bir parçası olmak istemiyorum. Theo'nun kafası bulutlarda, bu yüzden bu buluşmayı düzenlememe izin verdi ve Lance zaten bir ayağını kapıdan dışarı attı.

Askere alınmak, diplomamı alıp mezun olmak ve hayallerimi yaşamak üzereyim. Bu dolu çemberin içinde boşum.

Ve bu tam bir işkence.

Onunla birlikte.

Okulu bitirmek ve diplomamı kapmak bir ceza gibi geliyor, tıpkı bana kendini tamamen veremeyen bir kadını sevmek gibi. Ama işlemediğim suçlar için daha fazla bedel ödemeyi reddediyorum. Ve her gün, tehditlerimle ve her şeyi bırakma şeklimle onu ne kadar incittiğimin suçluluğuyla savaşıyorum.

Onunla yüzleştüğimde makul olmayan bir şekilde kızgındım ve haklıydım da. Ondan hep alıyor, hiç vermiyordu ve ben de sınırimi aşmıştım.

Ve şimdi onu görmek hem doz hem de geri çekilme hissi, kaçamadığım bir hapishanenin her iki tarafı.

Bu karşılıksız aşk saçmalığı kuşlar için.

Ama yaşadığımız aşk değil miydi?

Hissettiğimiz şey?

Bu kadını istemek işkence. Bu kadını sevmek aşağılayıcı.

Bu saçmalık sona ermeli, ama son zamanlarda, hava göğsümdeki hamlığı kazımadan nefes alamıyor gibiyim. Acı sadece öfkemi körüklüyor. Kızgınlık içinde boğuluyorum, ona karşı sevgi ve nefretin eşiğinde sallanıyorum. Tüm bu çabalarım, ailemi kazanmak için yaptığım her şey boşunaydı.

Çünkü onunla birlikte.

Ve şu anda, göğsümdeki bu ağrının dinmesi için her şeyimi verirdim, *her şeyi yapardım.*

Hiç konuşmadık. Konuşmadık, sadece mesajlaştık ve hepsi de Dante hakkında. Kışını yırtarak çalışıyor. Gecenin geç saatlerinde cipinin yokluğundan bu kadarını biliyorum. Yollarımız kesiştiğinde bir kez bile bana bakmadı ve bunun tehditlerimle ilgili olduğunu biliyorum. Sanki bıçağı kendi kalbimden alıp doğrudan onun sırtına saplamışım gibi. *Oraya* gittim, beni affetmeyeceği bir yere. Ve bunu bilerek yaptım, şansımızı yok ettim çünkü güven olmadan hiçbir şeyimiz olmaz. Ve bu kararla, biz tam olarak buyuz, hiçbir şey. Ama bugün o BMW'ye bindiği anda hançeri geri fırlattı. Tabutumuza meşhur çiviye çaktı.

İşim bitmiş ve geleceğimin başlamasına sadece haftalar kalmışken, ileriye ya da herhangi bir yöne doğru bir adım atamıyor gibiyim.

Her gün savaştığım sürekli ihtiyaçtan başka bir şeye, yakın olmaya, ailemi, yerimi geri almaya ihtiyacım var. Ama artık benim değil, bu yüzden onun yerine bir sonraki birama uzanıyorum.

Ve işte o zaman *onu*, gizemli kızımı partime doğru yürürken görüyorum. Aniden ortaya çıkması beni sarstı ve bunu bir işaret olarak kabul ettim. Ve bu sefer, ben

hayır cevabını kabul etmez.

Diane'in Makarna Salatası

Satış Temsilcisi-Rhode Island

8 porsiyon yapar
30 dakika

Üç Renkli Makarna (veya istediğiniz makarna)
Zesty Italian Dressing (Tercihen Kraft veya Wal-Mart marka)
Mozzarella Peyniri - küp şeklinde kesilmiş
Brokoli Çiçekleri
Karnabahar
Çiçekleri
Dilimlenmiş Zeytin
Çeri Domates - İkiye bölünmüş (veya doğranmış
domates) Mor Soğan - Doğranmış
Jambon veya Salam - küp şeklinde

Her bir malzemenin miktarı servis edilecek kişi sayısına bağlıdır. Bir paket makarna bir aile için yeterli olur.

Tüm malzemeleri karıştırın ve İtalyan Sosu ekleyerek

tatlandırın. Servis etmeden önce birkaç saat soğutun.

OceanofPDF.com

fifty-two

Clarissa

Parker: Eve gelmen gerek. Hemen. Az önce yan o d a d a bir şeyler oldu. Bir sorun var.

"Bu gece neredesin?" Brett kahvesini yudumlarken.

İlerlememden memnun bir şekilde dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

"Brett, eve gitmem gerek. Bir şey çıktı. Özür dilerim. Bunu kısa kesmek zorundayım." "Elbette." Her zamanki centilmenliğiyle ceketimi giymeme yardım etti ve

arabanın kapısı. İçeri girdiğinde, evime doğru sürmeye başlarken bana baktı.

"Yaklaşan bir bahar karnavalı var. Birlikte gitmeye ne dersin? Belki Dante'yi de getiririz?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Bu o, değil mi?"

"Evet."

İç çeker, kırmızı ışıktaki durur. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Özür dilerim."

"Ona aşık mısın?"

"Evet. Hem de çok. Ama bilmelisin ki seninle çıkmaya başladığımızda ben de seninle aynı niyetlere sahiptim."

"Sorun değil," diye bana bakıyor. "Çok uzun süre bekledim ve bu bana pahalıya mal oldu."

"Lütfen bana arkadaş olabileceğimizi söyle. Bu gece bana büyük bir iyilik yaptın ve tüm yardımların için minnettarım."

"Elbette ve merak etme, sen hazırsın. Harika olacaksın."

"Teşekkür ederim. Heyecanlıyım."

"Olma. Geçer geçmez seni bir yere yerleştireceğiz." "Senin ajansında işe giremem, Brett."

"Emin misin?"

"Evet. Özür dilerim. Kendimi rahat hissetmiyorum. Umarım anlarsınız."

"Tamam, size yollayabileceğim birkaç bağlantım var." "Buna minnettar olurum."

Dakikalar sonra, Brett evimin önüne gelip kaldırımında durduğunda telefonumdaki notları gözden geçiriyordum. Ona döndüm.

"Clarissa, en azından denemezsem kendimden nefret ederim-"

Başımı sallayıp sözünü kesiyorum. "Brett, özür dilerim. Şu anda sadece ehliyetimi almaya ve Dante'ye odaklanmak istiyorum. Başka hiçbir şey için hazır değilim."

"Tamam, ama umarım," diye eğilip bana iffetli bir öpücük veriyor ve ben de buna izin veriyorum ama işin aslı şu ki, Troy'un öpücüğünü istediğim gibi başka bir erkeğin öpücüğünü asla istemeyeceğim. Ona geri dönülmez bir şekilde aşığım. Çok geç fark ettiğim bir şey.

"Orada bir şey olduğuna yemin edebilirim." "Vardı, ben sadece... Özür dilerim."

"Evet, ben de." Verandaya doğru başını sallıyor. "Görünüşe göre üzgün olan tek kişi ben değilim."

Başımı çevirip baktığımda Troy'un arabanın içini net bir şekilde görecektir şekilde oturduğunu görünce kalbim sıkışıyor. Emniyet kemerimi çözerek Brett'e bakıyorum, "Beni izlediğini bile bile mi öptün?"

Brett omuz silkiyor. "Suçlu mu hissetmem gerekiyor? Onun da biz çıkarken aynı çizgiyi aştığından eminim."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bizim hakkımızda da. Bu aptalca bir hareketti." Omuz silkiyor. "Kendimi daha iyi hissetmemi sağladı."

"Beni kararımdan pişman etmemenin yolu, pislik."

"Bunu kendi başına yapacağına dair bir his var içimde," diye kendini beğenmiş bir şekilde konuştuktan sonra koltuğunda doğruldu.

"Bana bir iyilik yap ve numaramı sil."

Arabasının kapısını çarptım ve Brett kaçtı. Troy'a doğru yürürken, garaj yolumda tanımadığım bir Honda görüyorum. Kafam karışmış bir halde, Troy'un elinde anahtarları çevirerek oturduğu verandaya yaklaşıyorum.

"Onu Dante ile tanıştıracak mısınız?"

"Öyle bir şey değil. Ve cevabım hayır. O bir pislik ve bir erkekle işim bittiğinde, biter."

"Söylemiyor musun? Az önce edindiğim izlenim bu değildi." "İçki mi içiyordun?"

"Evet, ben üniversite son sınıf öğrencisiyim. Yapmamız gereken bu değil mi?"

Sarhoş. Ya da ona çok yakın. "Seninle konuşmak istiyorum, gerçekten, ama bu konuşmayı bu gece yapmamız gerektiğini sanmıyorum."

"Eğer onun iyi biri olduğunu düşünüyorsan, sanırım, tanıştır onu. Siktir," diyor, ayağa kalkıp anahtarları uzatarak.

"Troy," diye iç geçirdim. "O adam oğlumuzla asla tanışamayacak. Peki bu ne?" "Yeni SUV'un," dedi, FOB'u tıklayarak. "Kamyonetimi sattım." "Sen ne?"

"Parası ödendi. Tapusu torpido gözünde."

"Kamyonunu mu sattın?"

Omuz silkiyor. "Güvenilir bir şeye ihtiyacın vardı." "Ama o kamyonu seviyordun."

"Theo bana iyi bir anlaşma yaptı," diyor itirazımı duymazdan gelerek. "Bayide bir karışıklık olmuş, dün teslim edilmesi gerekiyordu ama bu gece bırakıldı."

Anahtarları ona uzattım. "Belgelerine ekleyeceğin başka bir şey daha, ha? Hayır, teşekkürler. İstemiyorum."

"Clarissa, öyle demek istemedim. Özür dilerim."

"Evet, ben de. Ne kadar olduğunu asla bilemeyeceksin, ama sana başka bir sebep daha vermeyeceğim-"

Tuşlara basmadan önce eli benimkini kavrayarak dışarı fırladı. "Sen onu alacak. Aracınız vuruldu."

"Sana bana karşı daha fazla koz vermeyeceğim."

"Öyle demek istemedim," diyor kısık sesle. "İstemediğimi biliyorsun. Seni asla bu şekilde incitmezdim. Kızmıştım... sadece... lütfen al şunu. Artık o boktan arabayla dolaşmanı istemiyorum. İnan bana, bu senden çok benim için."

Gözlerim doluyor. "Hangi hareketin beni seninle lanetlediğini bilmiyorum."

"Al," diyor ellerini kot pantolonunun içine sokarak. "Omuzlarımdan bir yük kalkmış olur."

"Tamam... Teşekkür ederim." Rüzgar hızlanıyor ve onun kokusu bana çarpıyor. Rahatlatıcı ama aynı zamanda içimi parçalayan bir koku.

"Bu kullanılmış. Kontrat imzaladığımda sana daha iyi bir şey alacağım." "Senin lanet paranı istemiyorum," diye burnumu çekiyorum, gözyaşlarımı silerek. "Güven bana," diyor soğuk bir ses tonuyla. "Biliyorum."

"Kahretsin, Troy. Yaptığım şey asla seninle ilgili değildi, benimle ve iç huzurumla ilgiliydi. Kendime ve oğlumuza bakabilmemle ilgiliydi."

Hangi ilişkide olduğum önemli değil."

"Bunu yapmayalım," diyor. "Sadece *yapmayalım*."

"İyi." İnce mavi bir V yaka ve koyu renk kot pantolonuyla muhteşem görünürken ona bakıyorum, ona dokunmak için duyduğum acı dayanılmaz.

"Peki ya sen?"

"Ben iyiyim. Bir şeyler bulacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim ama sorduğum şey bu değildi."

Verandamdaki gevşek tahtaya parmaklarıyla dokunuyor. "Bugün mektubumu aldım. Seçmelere resmi bir davet."

"Bu inanılmaz," diye burnumu çekiyorum, onu bu kadar yakından ve bu kadar uzaktan görmek beni mahvediyor. Onu hiç hayal etmediğim bir şekilde özlüyorum. Her gün bir mücadele. Tehditlerine rağmen ona kızgın kalmayı kendime yediremiyorum.

"Ben de evde küçük bir parti verdim."

"Peki," diye yutkunuyorum. "Kutlamak için her türlü nedene sahipsin." "Var mı?"

"Elbette, tek çalıştığın şey bu." "Sana çok acınası görünüyor olmalıyım."

Başımı salladım. "Hiç de değil. Çok uzun zaman önce ben de aynı şeyi yapıyordum. Sen sadece iyi vakit geçirmeye, yılını en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorsun."

"Ve ne yıl oldu ama." Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Troy Jenner için lanet olası bir yıl."

"Parker bir süre önce bir kargaşa duyduğunu söyledi. Bir şey mi oldu?"

"Evet, her zaman olan şey. Her şeyi berbat ettim." "Nasıl?"

"Başka birinde bir şeyler gördüğümü düşündüm, sadece bir kereliğine, belki onu *gördüğün* adam olmadığımı ikna edebilirim diye düşündüm..." Kabulünün acısını her yerde hissediyorum.

O. Bir kız var.

"Bunun olmasını istedim çünkü bu, seni beş dakika boyunca düşünmeyi bırakabileceğim anlamına geliyordu."

"Troy, bunu duyamıyorum. Tamam mı? Duyamıyorum. Anahtarları aldım. Seni asla oğlundan uzak tutmayacağım. Onun sensiz kalmasını hiç istemiyorum. İstedığın her şeyi verdim ama bunu duyamam."

"Seni öpüşünü izledim," diye homurdanıyor. "Başa çıkabileceğim çok şey var, ama hepsi bu değil."

"Gördüğün şey bir yalandı. Onu geri öpmedim."

"Benden nefret mi ediyorsun?" Gözleri pişmanlıkla parlayarak soruyor.

"Benden nefret mi ediyorsun?" Gözyaşlarımın akmasını engelleyemeyerek mırıldandım.

Başını sallıyor, gözlerini yumrukluyor. "Sen başıma gelen en iyi şeysin. Ve ben de senin başına gelen en kötü şey gibi görünüyorum."

"Ben hiç de öyle düşünmüyorum."

Sesi uzak, beni duymuyor. Her parçam onu başka kadınları düşünene kadar kendimden uzaklaştırdığımın bilinciyle çaresizce çırpıyor.

"Buraya geri gelmeye devam ediyorum çünkü olmak istediğim yer burası. Başka bir yerde olmak istemiyorum. Ama ben senin için doğru adam değilim."

"Sen benim için *tek erkeksin*," diye tekrar burnumu çekiyorum, bakışlarını yakalamak için başımı eğiyorum. "Sen benim için *tek erkeksin*. Sana aşığım Troy. Seni *seviyorum*."

Gözleri sonsuz saniyeler boyunca benimkileri arıyor ve konuşmamız başladığından beri ilk kez bana inanma ihtiyacını hissediyorum. Mavi bakışları aramızdaki verandaya düştüğünde umutlarım suya düşüyor.

"Ben sana başka bir kadına asıldığımı söylüyorum, sen bana beni sevdiğini söylüyorsun." Başını sallıyor, gözleri inanamıyor. "Ne kadar berbat durumda olduğumuzu göremiyor musun?"

"Dağınık. Biz böyleyiz ama dağınıklık bizi mükemmel kılar. Bunu sen söylemiştin. Sanırım o kısmı unuttun."

"İstemiyorum."

Ben onu incelerken bir elini saçlarında gezdiriyor. Onu hiç bu kadar perişan görmemiştim.

"Troy, bu gece ne oldu?"

"Her zaman yaptığım şeyi yaptım, daha anlamlı olabileceğimi düşünerek işleri berbat ettim."

"Oğlunuz *ve ben de* dahil olmak üzere pek çok insan için çok şey ifade ediyorsunuz." Sulu gözlerini benimkilere çeviriyor.

"Umarım öyledir."

"Lütfen, ödümü koparıyorsun. Bana ne olduğunu söyle-"

"Gitmek zorundayım," diyor, elinin tersiyle öfkeyle gözlerini silerken sesi çatlıyor. "Dante'ye verdiğim bir sözü bozmak zorundayım. Yarın onu balığa götürecektim ama halletmem gereken işler var."

"Gitmekle ne demek istiyorsun?"

"Dışarı atıldım." "Theo
seni kovdu mu?"

Başını sallıyor. "Bunu hak ettim.

Güven bana." "Sen ne yaptın?"

"Kız arkadaşıydı." "Ne?"

"Kız arkadaşına asıldım." Başını sallıyor. "Bir yanlış anlaşılma oldu ama kimse buna inanmaz. O da inanmadı. Ona göre bu sadece benim ben olmam, değil mi? Bu kendini beğenmiş *sporçunun* kendisine ait olmayan bir şeyi almaya çalışması kimseyi şaşırtmamalı. Sadece Troy Troy'luk yapıyor."

"Sen hiç de öyle biri değilsin."

Gözlerini benimkilere dikti. "Yıllardır beni gören tek kişi sensin. Beni gören *tek kişi* sensin ve sen"-gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor

-"Bana hala inanmadın. Bu lanet dünyada bana inanması gereken tek kişi sensin."

"Bana ne söyleyeceğimi söyle." Kalbim parça parça kopuyor ve durdurmak için çaresizim. "Bana ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı söyle."

Yutkunuyor. "Bunu artık seninle yapamam," bir gözyaşı daha süzülüyor yanağından aşağıya. "Artık burada olamam. Sadece... oğlumun onu terk ettiğimi düşünmesine izin verme. Bana söz ver. *Böyle* hissetmeden bunu yapabildiğim zaman ondan kendim özür dileyeceğim." Yüzünü ellerinin arasına gömüyor, göğsü sessiz çılgınlıklarıyla inliyor. Yanında dururken kül oluyorum, onu içime çekmek için duyduğum dayanılmaz acı nefes almamı imkânsız hale getiriyor. "Sadece kendimi toparlamam gerekiyor," diye kısık sesle ağlıyor, vücudu titriyor. "Deniyorum, Clarissa. Hem de çok deniyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum. Troy, biliyorum." Bir saniye daha dayanamayıp onu kucaklamak için hamle yapıyorum ve o da başını sallayıp kırmızı çerçeveli gözlerle bana bakıyor.

"Seni o kadar çok seviyorum ki canım acıyor," diyor usulca, "ama bana tek yaptığı bu gibi geliyor. Kalbimi kırmaya devam ediyorsun." Ve işte o zaman benim kalbim duruyor. Elim tutuyor, avuç içimi göğsüne doğru çekiyor. "Senin için her şeyden vazgeçebilirdim. Her şeyi, *topu, her şeyi*, eğer bana *her şeyini* vermiş olsaydın."

Açıkça ağlayarak birbirimize bakıyoruz, kalplerimiz çiğ. Hayatımda kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim. Onu bu kadar açık bir şekilde kırılmış görmek ıstırap verici, benim yaptığım ve geri aldığım.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için kendimden nefret ediyorum. Yarattığım karmaşadan nefret ediyorum. Lütfen gitme. Burada bizimle kal. Bunu düzeltebiliriz." Ona yapıştım, her saniye uzaklaştığını hissediyordum. Tam elimden kurtulacakken, suçlayan gözlerini benimkilere diyor.

"Biliyorsun, bu Kevin'in iğnesiydi," diyor, çenem gevşerken sözlerine öfke karışıyor. "Görünüşe göre deney yapıyormuş ve bunu alışkanlık haline getirmemeye karar vermiş. Merak etme, Theo o partideki herkesin benim ne kadar boktan biri olduğumu bilmesini sağladıktan sonra bu gece bu konuyu yumruk yumruğa konuştuk." Yüzü ciddileşmeden önce kendini küçümseyen bir kıkırdama çıkarıyor. "Onu affedebilir miyim bilmiyorum." Başını öne eğiyor. "Tanrım, herkesi kaybetmiş gibi hissediyorum."

"Gitmedin Troy, lütfen gitme. Burada kal. Bunu düzeltebiliriz." Göğsümü tutarak acı içinde nefes almaya çalışıyorum.

"Yapamam," konuşurken bakışlarını yere indiriyor. "Ve seni unutana kadar başka biriyle gerçek bir şey yaşayamam. Ve seni her gün görürsem bunu yapamam."

"Troy, lütfen beni dinle, seni seviyorum, sana güveniyorum. Bu kadar bencil, bu kadar kör olduğum için çok üzgünüm. Lütfen gitme. Her şeyi yaparım."

Başını sallaması her şeyi anlatıyor. Artık çok geç.

"Yapamam. Üzgünüm, yapamam. Geri çekilmem gerek, tamam mı?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken başımı sallıyorum. "Eğer gerçekten istediğin buysa." "Çok yorgunum. Çok yorulдум." Ellerini ellerinin içine soktu.

beyaz bir Taurus yanaşırken merdivenlerden aşağı iniyor. Arabaya giden yolun yarısında bana döndü, gözleri yalvarıyordu. "Benim hakkımda kötü düşünmesine izin verme, tamam mı? Kendimi toparlayacağım Clarissa, yemin ederim. Toparlayacağım."

"Yapacağını biliyorum."

"Lütfen ona geri döneceğimi söyle. Ona geri döneceğimi söyleyeceğine söz ver."

O arabanın arkasına tırmanmadan ve şoför uzaklaşmadan önce "Söz veriyorum," demeyi başarıyorum. Kapının hemen içinde Parker'ın beni bekleyen kollarına yığılıyorum.

Alta'nın Tavuk Enchiladas'ı

Amigo, Teksas

10 porsiyon yapar
1 saat 30 dakika

**6-8 Tavuk Göğsü **Zamandan tasarruf için 2 adet pişmiş piliç
çevirme kullanın 10 Un Tortillası
1 Orta Boy Soğan - Doğranmış
12 Oz. Rendelenmiş Cheddar
Peyniri 4 Kutu Kremalı Tavuk
Çorbası
4 Oz. Konserve Doğranmış Yeşil
Biber 1/2 Su Bardağı Su**

Su kaynamaya başladıktan sonra tavuğu yaklaşık 45 dakika

haşlayın. Eti çıkarın ve lokmalık parçalar halinde kesin.

Çorba, yeşil biber ve suyu tencerede ısıtın.

*İPUCU: Enchiladaların yapışmasını önlemek için büyük bir kaşık çorba karışımını tencerenin dibine yayın.

Bir tortillaya tavuk, soğan, peynir ve bir kaşık sos koyun ve rulo yapın. Rulo haline getirilmiş tortillayı fırın kabına koyun. İstenilen sayıda enchilada yapılana kadar tekrarlayın.

Kalan sosu enchiladaların üzerine dökün. Kalan peyniri üzerine serpin.

350 derecede 20-25 dakika pişirin.

Bunlar ekşi krema ve bir tutam acı sos ile çok iyi servis edilir.

OceanofPDF.com

fifty-three

Clarissa

Ertesi sabah kahvaltıda Troy için bir bahane uydurdum ve Dante günün geri kalanında ve gece boyunca somurttu. Sadece birkaç gün oldu, Dante'nin çıkardığı gürültüye rağmen ev ürkütücü bir şekilde boştu, ama bunun içimde savaştığım acı olduğunu biliyorum.

Onu kaybettim.

Onu kaybettim ve birlikte hayalini kurduğumuz gelecek şansını mahvettim. Parker bu sabah kısa bir yolculuk için erkenden ayrılmak zorunda kaldı ve ben sadece kendime nefes almayı hatırlatmaya çalışırken her hareketi bir angarya gibi yapmayı başardım. Gerçek olduğunu bildiğim şeye güvenemediğim için kendi kalbimi kırdım. En büyük hatam somut cevaplar, inançlar istememdi. Ama aşk somut değildir, kırılmandır, affetmez. Troy'u risk almadan sevmek istedim ama sonunda aşkımı kanıtlayabilmemin tek yolunun bir risk almak olduğunu fark ettim.

Ve başarısız
oldum.

Ben bir
korkağım.

Lanet bir aptal.

Sorunlarım yüzünden kendi kendimi sabote ettim.

Dante bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Her sabah odamdan çıktığımda cesur bir yüz ifadesi takınmak için elimden geleni yapıyorum ve Troy'un yakında döneceğine dair ona güvence veriyorum. İş yoğunluğum nedeniyle gündüzler katlanılabilir, ancak geceler dayanılamayacak kadar fazla. Tek yaptığım birlikte geçirdiğimiz zamanın her saniyesini, her öpücüğümüzü, her bakışımızı, her dokunuşumuzu, her kelimemizi tekrarlamak. Gülüşünü, kahkahasını, beni nasıl sevdiğini, üzerime nasıl titrediğini. Oğluna büyük bir özenle babalık edişini. Benim fark etmediğim ama onun fark ettiği şeyler.

Her gece Dante'yi yatırdıktan sonra Troy'un boş yatak odasına bakıyorum ve tereddütlerimle ne kadar çok zaman kaybettiğimi

düşünüyorum.

Dante'nin tabağına biraz daha taze fasulye koyuyorum, ama o tabağı itiyor. "Daha fazlasına ihtiyacım yok."

"Tamam, o zaman browni?"

"Hayır. Ben tokum. Duygularımı yemek istemiyorum." "Ne? Bunu nereden öğrendin?"

"Söylememem gerekiyor."

Parker.

Anında alarm durumuna geçiyorum. Düştüğü zaman, bazen çok düşer. Bir şey mi kaçırdım? Beni kontrol etmek için aradığında iyi görünüyordu.

"Birinin yetişkin sohbeti yaptığını duydun mu?" "Hayır."

"Bana yalan söyleme evlat."

"Söylemeyeceğim! Söylememem gerekiyor!"

Benden kaçmak için banyoya doğru yürüyor ve ben de diş fırçasını alırken onu takip ediyorum.

"Dante. Bunu nereden duyduğunu bana söylemeni istiyorum." "Bu bir sır."

"Dante," diye

uyarıyorum. "Bana

çok kızacak."

"Kime?"

"Troy."

"Dante, hemen söyle bana."

"Güzel," fırçasına macun sıkıyor ve ağzına atıyor. "Wheb Trub küçükken, onun bebeği..."

"Oğlum," diye uyarıyorum, diş fırçasını elinden alarak.

Oflayıp pufluyor, bir ağız dolusu macunu tükürüyor. "Troy küçükken babası onu annesiyle yalnız bıraktı, o da duygularını yedi ve *çok* şişmanladı. Okuldaki bütün çocuklar ona kötü davranıyordu, çünkü o tuhaf biriydi."

"Ne?" Mideme bir yumruk yemiş gibi oldum.

"Ama sorun değil anne, çünkü gerçekten çok hızlı koşmaya başladı." "Gerçekten hızlı," diye düzelttim kalbim boğazımda atarken.

"Şişmanlamayana kadar koştu ama yine de tuhaf biriydi." Dante göğsünü işaret ediyor. "İçini. Benim gibi. Sonra bizi buldu, bu yüzden bize yapıştı."

Arkamı dönüp bir el havlusu aldım ve kendimi toparlamaya çalıştım. "Bunu o mu söyledi?" Diş fırçasını ona geri veriyorum.

"Onun Bruce Wayne olduğunu bilen tek kişinin biz olduğumuzu bildiğini söyledi."

Ne Batman, ne kötü adam, ne de mücadele ettiği kişiliğin herhangi bir parçası gerçekten o *değil*. Ve dünyaya kaç kez aksini söylediği ya da hangi eylemleri gerçekleştirdiği önemli değil, görünüşü, futbol topu taşıma yeteneği nedeniyle bir kaide üzerine yerleştiriliyor. Bu kaideye dayanamaz.

Onun tüküren görüntüsü

Ben.

"Şimdi bir hikaye seçebilir miyim?"

Ertesi sabah, telefonumda Troy'un adı yandığında başka bir bahane bulamadan Dante'nin mısır gevreğini döküyorum. Göğsüme bir bıçak saplanmış gibi.

Kalbim boğazımda atarken cevap vermek için kaydım.

"Hey." "Hey, onunla konuşabilir miyim?"

"Tabii ki. Sadece iyi olup olmadığını sorabilir miyim?" "İyiyim. Fazla zamanım yok."

"Tamam." Dante'ye seslenirken sesimin titrediğini hissediyorum.

"Bebeğim. Troy telefonda."

Dante koşup elimden telefonumu aldı.

"Hey, Troy. Sana biraz mısır gevreği ayırdım." Troy konuşurken Dante buzdolabındaki birkaç mıknaatısı yeniden düzenler. "Kusura bakma. Annem okul bitene kadar telefonumu açamayacağımı söyledi." Belli ki benim numaramı aramak bile istememiş. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Bu darbeyi sindirmeye çalışırken mutfak masasındaki sandalyeyi kavırıyorum.

"Geliyor musun? Oh," sesi kalbim gibi hayal kırıklığı içinde alçalıyor.

"O zaman yarın, *belki*?" Dante bana bakmadan önce bir duraksama daha.

"Bir şey soracağım. Anne, yarın okuldan sonra Troy ve Nonny ile gidebilir miyim? Lütfen?"

"Elbette."

"Evet diyor. Hı hı. Tamam. Tamam. Tamam. Tamam.
Seni seviyorum. Bye." Dante telefonu bana geri verdi.
"Selam."
O çoktan gitti.

OceanofPDF.com

fifty-four

Troy

Yumurtaları tabağıma yığarken ona "Teşekkürler anne," diyorum. Mesaiden yeni çıkmıştım, annem beni mutfağa sürüklediğinde yatmak üzereydim. Kevin'le çalışmayı bıraktıktan sonra UPS'de yarı zamanlı olarak birkaç vardiya çalışmayı başarmıştım. Yakın geleceğimle ilgili olmayan herkesle birlikte onun telefonlarından da kaçırıyordum. Kevin dün gece buluşmak için mesaj attı ama cevap vermedim. Eminim bunun bir nedeni tekrar ulaşip özür dilemekti. Ama diğer bir kısmının da kütüphaneci sonunda umutlarını kırdığı için olduğunu biliyorum.

Hala onunla konuşamayacak kadar kızgınım. Hiç uğraşmaması gereken bir şeyle yaptığı aptalca deney yüzünden oğlumu kaybedebilirdim. Suçu koça ve onun gerçekçi olmayan taleplerine atabilirdim ama basit gerçek şu ki, o da birçoğumuz gibi çuvalladı. Ve kötü zamanlamanın ve boktan koşulların bir insanı nasıl mahvedebileceğini herkesten daha iyi biliyorum. Hayatları mahveder.

Sakinleştiğimde, eninde sonunda ulaşacağımı biliyorum. Kevin asla bilerek ya da bilmeyerek Dante'yi incitmez. O kızla adil bir ilişkiyi hak ediyordu ama bu gerçek hayat değil. Gerçek hayatta, dışarıda aynı tür karşılıksız sevgiden muzdarip milyonlarca başka Kevin var. İlk elden yaşayabileceğim başka bir deneyim.

Onun için üzülüyorum ama daha fazlasını kaldıramam. Bu noktada, bu çok fazla. Ohara'daki evden ayrıldıktan sonra, arkadaşlarımın yanında kalarak kafamı toparlamamın bir yolu yoktu, bu yüzden annemin boş yatak odasını kullanma teklifini kabul ettikten sonra kafamı kitaplara ve işe gömerek güvenli oynadım. İşin iyi tarafı Luis'i tanıdım ve harika birine benziyor.

"Günaydın," Luis mutfığa giriyor ve elini sırtıma vurmadan önce annemi bir güzel öpüyor. "Sanırım sana iyi geceler?"

"Evet," diyorum annemin onun için hazırladığı öğle yemeğini alırken. "Teşekkürler bebeğim. Sonra görüşürüz."

Onu bir öpücükle daha uğurluyor ve ben de onun adına mutlu olmaktan ve ön kapıdan çıkarken onu takip eden gözlerindeki ışığa dikkat etmekten kendimi alamıyorum.

"Ondan hoşlanıyorum anne. Ciddiyim. Mutlu olmayı hak ediyorsun." "Teşekkürler bebeğim. Oldukça harika biri, değil mi?"

"Evet, iyidir."

Biraz daha yumurta kürekliyorum, bugün Cumartesi olduğu için şükrediyorum ve biraz daha uyuyabileceğim.

Annem yanımda duruyor ve o zaman kahvaltı teklifinin bir hile olduğunu anlıyorum.

Kollarını kavuşturmuş bir şekilde durduğu yere bakıyorum. "Hadi ama anne. Çok yoruldum."

"Haftalar oldu. Sence de zamanı gelmedi mi?"

İç çekiyorum, kendimi destekliyorum. Annem zor kısımları kolaylaştıracak bir tip değildir. Her şeyi olduğu gibi kabul eden bir tiptir ve bu ona her zaman en çok saygı duyduğum şeylerden biri olsa da benim en büyük zayıflıklarımın biri olmaya devam ediyor. Sorunlarımı düşünerek aşmayı tercih ederim.

Ve şu anda, tam anlamıyla bir kaçınmanın ortasındayım.

Örneğin ben Dante'yi aldıktan sonra Clarissa annem onu almaya geldiğinde onu kapıda karşılıyor. Ne kadar çocukça olsa da, onu görmek istemiyorum, bu da onu özlemenin acısını hafifletmek için hiçbir işe yaramadı.

Bir yanım onun önünde bu kadar savunmasız olduğum için utanıyor, diğer yanım ise sonunda onun söz konusu olduğu yerde parçalanmış lanet kalbim için ayağa kalktığıma seviniyor.

Yine de bunların hiçbirisi kararımı ve yeni gerçekliğimi daha az boktan yapmıyor. Dante'nin neden konuşmadığımız konusunda kafası karışık. Geriye dönüp baktığımda, Clarissa'nın bir ilişkiye başlamakta neden bu kadar tereddüt ettiğini şimdi anlıyorum. Şu anki çıkmazımız yüzünden. İşlerin neden bu kadar değiştiğine dair sürekli bahaneler.

Son zamanlarda yaptığımız her konuşmayı okuyor, ipuçları arıyor, cevaplarını bilmediğim sorular soruyor. Bir noktada, bir aile görüntüsü vardı ve aramızdaki anlaşmazlıkla birlikte onu parçaladık.

İşin berbat tarafı, verdiği zararlar, özenle kaçınmaya çalıştığı zararlar, bizi yürütmek için hiçbir zaman gerçek bir şansımız olmadı. Bunu onun bencilliğine bağlayabilirim. Kendimi suçlayabilirdim çünkü hatasını kabul etmeye hazır olduğunda ve bırakmamam için bana yalvardığında bile onu geri çevirmiştim.

İronik olan şu ki, akla gelebilecek her yolu denediğim halde başaramadım. Bunu kabul etmeyi reddediyorum. Onu tamamen ve bütünüyle seviyorum. Birbirimize verdiğimiz onca zarara rağmen. Ama onunla bir tur daha atacak gücü kendimde bulamıyorum. Şimdi değil, belki de hiçbir zaman. Üzerimde sahip olduğu güç ve kalbime karşı kullandığı dikkatsizlik yüzünden, bir daha asla aynı adam olamayacağımdan korkuyorum.

"Yakında geri döneceğim. Hazır olduğumda."

"Onunla yüzleşmelisin evlat. Dante iyi değil. Dün bana herkesin neden bu kadar üzgün olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Torunuma yalan söyledim. Beni tekrar o duruma sokma."

Birdenbire yumurtalar o kadar da iştah açıcı gelmiyor ve ağzımda lastik gibi hissediyorum.

"Siktir," diyerek tabağı itiyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Üzgünüm anne. Ben de bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Yakında imzalayacağım. Çekimi alır almaz bir yer bulacağım."

"Hey, mesele o değil," diyor yanıma oturarak. "Her şeyden önce Luis senin burada olmandan memnun. Ve bir sürü odamız var."

"Sizi rahatsız etmek istemem."

"Saçmalama. Sen benim oğlumsun. Öyle bir şey yok." Bana biraz daha meyve suyu doldururken ona bakıyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve kalbini kırmasından nefret ediyorum. Ama onunla konuşmalısın. Duygularını bir kenara itmelisin. Dante korkuyor."

"Yapacağım. Yakında. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var." "Tamam." Tabağıma biraz daha yumurta koyuyor. "Anne, ben bitirdim."

"Ne haliniz varsa görün."

Ye." "Peki, hanımefendi."

Bana dikkatle bakıyor, sözlerini tartıyor. Saçları çoktan toplanmış, makyajı yapılmış. Kadının kendine saygısı bol, koşullar ne olursa olsun her zaman kendine bakmış. Takdire şayan bulduğum bir başka alışkanlığı da bu. O bir omurga tanımı. Cehennem gibi hissediyorum. I

hiç uyuyamıyorum, egzersizlerimi artırıp kendimden geçmeye çalışsam bile.

"Çok güzel
görünüyorsun." "Bok
gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler."

"Doğru kararı verdiğinden emin misin?"

Başımı salladım. "Benim arkamı kollamayan ve onun arkasını kollamam için bana güvenmeyen biriyle birlikte olamam."

"O zaman bu işi yapması için dua ediyorum çünkü ikiniz birlikte çok güzeldiniz. Aileniz çok güzel. Ve ilişkiniz istediğin gibi gitmese bile, hata yapma evlat, o senin ailen."

Gerçeği yutuyorum. "Biliyorum."

"Güzel. Her şeyi bilmene sevindim. Peki, oraya ne zaman gidiyorsun?"

"Yakında."

"Ne kadar yakında?"

"Anne," diyorum bıkkınlıkla, tabağımı iterek. "Yeter artık."

"Sen askere alınmak için kışını yırtarken, *onun da* oğlunu sıcak tutmak için kışını yırttığını unutma. Bu yüzden, yapman gerekeni yapabilmen için *sana olan* sevgisinden dolayı sakladığı sırlar için onu cezalandırmayı bırak."

"Bu birbirimize güvenmediğimiz gerçeğini değiştirmez." "Sanırım bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Ona kendimi kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yaptım ama bu yeterli değil."

"Hayır, yapmadın."

"Ne?" Ona bakakaldım. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Anne-"

"Kendinizi her şeyin çok kolay olduğuna inandırmaya devam ediyorsunuz. Eğer *gerçek* bir aile kurmak istiyorsan, bunun iyi ve kötü yanları var; kesikler, çürükler ve darbeler ve bunun için bir bitiş tarihi yok. İkiniz sık sık kavga edeceksiniz. Birbirinize o kadar çok benziyorsunuz ki korkutucu. Domuz kafalı, inatçı..."

"Harika konuşmaydı anne."

"Otur kışının üstüne, hemen şimdi."

Masadaki yerime oturarak nefesimi üflüyorum.

"İkiniz de **sevgi** dolusunuz -özverili ve biraz **bencil**- ama ikiniz de o küçük çocuğu tüm kalbiniz ve ruhunuzla seviyorsunuz. Harika ebeveynlersiniz ama ilişkiler konusunda bilgisizsiniz. Gerçek bir ilişkiye sahip olmak iyi aylar ve kötü aylar, belki bir *ya da iki* kötü yıl, durulama ve tekrarlama anlamına gelir. Siz ikiniz henüz

Kötü bir günü nasıl atlatacağınızı bulun ve bu sorun değil, zamanla gelir. Ondan ayrılmak istiyorsan, tamam. Ancak skor tabelasını ait olduğu yerde, sahada bırakmadığınız sürece *herhangi bir* ilişkiyi sürdürmekte çok zorlanacaksınız. Doğru ya da yanlış, kim kime ne yapmış, kimin umurunda? Oğlunuz acı çekiyor ve siz hâlâ ona aşıksınız. Madem onun hayatındaki diğer erkekleri gölgede bırakmaya bu kadar *kararlıydın*, neden başka hiçbir erkeğin yapamadığı tek şeyi yapmadın?"

Yutkunarak tabağıma bakıyorum.

"Kal." "Anahtarlarını getireyim."

Garaj yoluna çıktığımda Theo'yu verandada Dante'yle birlikte görüyorum ve anında sinirleniyorum. Clarissa'yla karşılaşmaktan zaten korkuyorum ve Theo'yla aramızın açılmasının sonuçlarıyla uğraşmak istemiyorum. Bir özrü hak ediyor ama benim hakkımdaki varsayımlarını, kendimi savunmayı aştım ve Dante beni merdivenlerde karşıladığında gözlerindeki açık suçlamayı görebiliyorum.

"Hey, küçük adam, annen nerede?"

Dante başını sallar. "İçeride ama ağlıyor." Çoktan zırhını kuşanmış olan Theo'ya bir bakış atıyorum.

"Bana yapmadığını söyle. Tanrım, Jenner."

Dante kafası karışmış bir şekilde aramıza bakıyor. "O ne yaptı?"

"Endişelenecek bir şey yok dostum," diyorum ve oğluma dönmeden önce Theo'ya uyarıcı bir bakış atıyorum. "Hey, Dante, Theo ile bir dakika konuşmama izin verir misin?"

"Annemde sevdiğin mısır gevreğinden var," diyor, omzundan tutup kapıya doğru yürürken söylediği sözler karşısında irkildiğimi gizlemeye çalışarak.

"Evet, belki çimleri hallettikten sonra biraz alırım. Bir saniyeliğine içeri gir, tamam mı?"

"Eğer bu bir erkek konuşmasıysa, ben iyiyim. *Ben* bu evin erkeğiyim."

Bir darbe daha ve ben tepkimi gizlemek için elimden geleni yapıyorum. "Devam et," diyorum, onu içeri götürürken.

"Peki," diye homurdanır Dante. "Görüşürüz, Theo."

Kapı kapandığında başımı öne eğiyorum. "Anlamamı beklemiyorum."

"Lütfen beni seni anlamak isteyecek kadar önemseyen biriyle karıştırma. Ben *onları* önemsiyorum."

Bu beni kızdırıyor. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Kendinden başka kimseyi umursadığını sanmıyorum."

"Çok yanılıyorsun. Bak, benden nefret ediyorsun ve bu sorun değil ama Laney hakkında bilmen gereken bir şey var."

"Nefesini boşa harcama."

"Yalan söylemiyordu. Peşinden gitmem için bana hiçbir sebep vermedi. Bana adını bile söylemedi. O kedi fare oyunundaki her şeyi *ben yaptım*. *Hepsi* bendim. Sen dışarı çıkmadan önce bana *iki kez* siktirip gitmemi söylemişti ve ondan önce de her fırsatta. Ona koşan bendim. Onu zorlayan bendim. Berbat bir durumdaydım."

Durduğu yerden bana dik dik bakıyor, bir milim bile geri adım atmıyor. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Bunu bana zaten kendisi söyledi."

"Evet, ama sanırım ona inanmadın." Ona yapılan ve benimle hiçbir ilgisi olmayan yanlışlar için yıllardır beslediği kini görebiliyorum. Onun takıntıları kendi güvensizliğiyle ilgili. Tıpkı Clarissa gibi, o da benimle sıkı bir şekilde uğraşıyor, dilinde önceden hazırlanmış bir 'Biliyordum' ile çuvalalayacağım günü bekliyordu.

"Ve sana inanmalı mıyım?"

"Evet, öyle yapmalısın çünkü bana baktığında beni senin gördüğün gibi gördü ve sanırım beni ona çeken de bu oldu. İkinize de yanıldığınızı kanıtlamak istedim." Clarissa'nın kapısına bakıyorum. "Ama kendimi yanlış insanlara kanıtlamaya çalışıyordum." Theo'ya ters ters bakıyorum. "Herkes gibi sen de benim hakkımda çok şey varsayıyorsun ve ben seni düzeltme zahmetine hiç girmedim."

"Troy! Annem dışarı çıkmıyor!" Dante kafasını kapıdan uzatıyor ve ben de diz çöküp onu kendime çekiyorum. "Dinle dostum. Sen daha iyi bilirsin. Ciddi bir konuşma yapıyorum. Bana bir dakika ver."

Theo'nun sonunda onu gördüğünde kurduğu bağlantıyı özlemiyorum ve bunu saklamaya çalışmıyorum. O günler benim için geride kaldı.

"O senin."

Başımı
salladım.

"Ve sen ona söylemedin mi?"

Bu adamdaki sinir. Bir adım öne çıktım. "Bu hayal edebileceğinden bile daha karışık ve yüzündeki ifadeyi sikeyim, Houseman. Kampüse yakın yaşayacak başka bir yer bulamadığım için mi ilanına cevap verdiğimi sanıyorsun? Arkadaşlarımla yarısı evlerinde kalmam için benden para bile istemedi. Senin adresin *ona daha* yakın olmak ve ikisine de göz kulak olmak için bir fırsattı. O," elimi yüzüme sildim, "benimle hiçbir şey yapmak istemiyor." Şikâyetlerimi dile getirmek için yanlış kişi o, ama kendime engel olamıyorum.

"Her ay kirayı geç ödemek istediğimi mi sanıyorsun? Düşündüğünün aksine, her gece geç yattığımda sikime ağda yaptırmıyordum, üç kişilik kirayı ödemek için kıcımlı yırtarak çalışıyordum. Bu ve top arasında -" Yaptıklarımı bir kez daha boş bir davaya açıkladığım gerçeğinden tiksinerken başımı sallıyorum. "Biliyor musun? Bilmediğin şeylerle bir kitap doldurabilirim. Sana borçlu olduğum tek açıklamayı aldın." İçeri girip kapıyı çarpıyorum. Dante kafasını kaldırdı ve oyununa ara verdi.

"Bugün okulda başım belaya girdi. Annem çok kızdı. Kendimi zaman aşımına uğrattım ama umurunda değil. Sen de mi bana kızsın?"

Sesindeki korkudan nefret ediyorum. Annesiyle aramızın bu kadar kötü olmasından nefret ediyorum. İkimiz de suçluyuz. Ezilmiş kalbimin ve ona duyduğum öfkenin en önemli şeyin önüne geçmesine izin verdim. Her zaman önce gelmesi gereken şeyin. Ama ona yalan söylemeyeceğim.

"Sana kızgın değilim. Başını belaya sokmak iyi bir şey değil ama kızgın değilim." "Sen ve Theo artık arkadaş değil misiniz? Bu yüzden mi taşındınız?"

Başımı salladım. "Sadece fikir ayrılığı yaşıyoruz."

Benim bir bok parçası olduğumu düşünüyor ve ben de aksini kanıtlamakta zorlanıyorum. Burada bitecek. Dante'nin güvendiği baba olacağım. Oturduğu yere doğru yürüyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Yetişkin işleri bazen kafa karıştırıcı olabiliyor. Benimle dayan, tamam mı?"

"K."

"Bana
güveniyor
musun?"

"Evet."

"Güzel. Oyununu oyna. Ben annenle konuşacağım. Neden başının belaya girdiğini de birazdan konuşuruz, tamam mı?"

"K." Odasına doğru ilerlemeye başladım. "Troy?" "Evet, dostum?"

"Bana şaplak mı atacaksın?"

"Seni şaplamak mı?" Sırıtişımı gizlemek için dudaklarımı ısırıyorum. "Hayır." "K, çünkü bu gerçekten çok acıtabilir."

"Gerçekten kötü. Ve seni asla incitmem. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Uh huh."

Elimde olmadan yanına gittim ve onu kendime çektim. O da bana hiç çekinmeden sıkıca sarılıyor, ikimizin de buna ihtiyacı olduğu açık. Başının tepesine bir öpücük kondurduktan sonra geri çekiliyorum.

"Ne olursa olsun, seninle gurur duyuyorum. Bunu biliyor musun?" "Evet."

Çenesini yukarı kaldırıyorum. "Dün gece videonu izledim. O yeni girişi kendin mi düzenledin?"

"Evet! İzledin mi?"

"Hepsini izledim."

"Gerçekten mi?"

Onun mutluluğu benim için her şey demek. Tıpkı bir oda ötedeki kadın gibi.

"Gidip onunla konuşayım, belki sonra ikimiz öğle yemeği yeriz. Sadece ikimiz."

"K. Artık onu çamaşır odasında öpmediğin için üzgün mü?" Ağzım açık, ne diyeceğimi bilemez bir halde ona bakıyorum. Annem haklıydı.

Biz aptalız. Biz aşık olurken oğlumuz bizi izliyordu. Kapalı kapılar ardında ne yaptığımız önemli değil, o her şeye şahit oldu, bu yüzden ayrılığımızı en az bizim kadar hissetti.

"Dante, bu *yetişkinlere* özel bir şey." "K. Taco yiyebilir miyiz?"

Bu çok kolay oldu. Ama rahatlamış bir şekilde rüşvetle cevap verdim.

"Ne istersen."

"Başım belada. Annem gitmeme izin vermeyebilir." "Onunla konuşacağım."

"K."

"Acil bir durum olmadıkça bizi bölmeyin." "Peki efendim."

Odasına doğru ilerlerken tüm endişemi bir kenara bırakıp kapısını çalıyorum.

"Hey," dediğini duyuyorum kafamı içeri uzattığımda. Yatağının kenarına oturmuş, elindeki peçeteyi ufalayarak gözlerini kuruluyordu.

Önünde diz çöktüm ve ellerini tutup kendi ellerimin arasına aldım. "Özür dilerim."

"Sorun yok. Ben iyiyim."

"Her şey yolunda değil. Her şey boka sardı."

"Biliyorum," diyor, bir damla gözyaşı düşmeden önce yanağında tepe yapıyor, "çok dağıldık."

"Artık bu şekilde yaşamak istemiyorum."

"Ben de öyle." Bir elini çenemden aşağı kaydırıldı. "Seni incittiğim için çok üzgünüm. Her şeyi doğru yaptın. Kapıma adımını attığın andan itibaren. Haklısın. Sana cehennemini yaşattım ve hak ettiğin şeyi yeterince vermedim. Ama sana saygı duyuyorum Troy ve ne olursa olsun sana güveniyorum."

"Çok değerli," diyorum, kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum.

"İyi olmadığımızı biliyor. Bana her gün neler olduğunu soruyor ve ben ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Bizi biliyor."

"Biliyorum," diyor usulca. "Sadece sorularından kaçmaya devam ediyorum."

"Durma vakti geldi. Ona birlikte bazen yetişkinlerin kavga ettiğini ve bunu nasıl düzeltereklerini her zaman bilemediklerini söyleyeceğiz. Ama eğer aileyseler, bunu çözmenin bir yolunu bulurlar. Ve biz de çözeceğiz."

Başını sallıyor, odaya girdiğimde olduğundan daha kederli görünüyor.

"Troy, benim yüzümden seni kaybetmesini asla istemiyorum." "Kaybetmeyecek. Sadece kendim için geri adım atmam gerekiyordu."

Alt dudağını endişelendiriyor ve başını sallıyor.

"Özür dileriz ve yolumuza devam ederiz. Biz iyiyseniz, o da iyidir." "Doğru." Başını sallıyor. "Haklısın."

"Şu anda sadece kötü hissediyoruz çünkü elendik. Düzelteceğiz o."

"Tamam," diye doğruldu ve stresli bir nefes verdi. "Tamam."

Ayağa kalkıp ona bakıyorum ve elimi çekiştirerek parmaklarımın arasında. "Her zaman kendime, her şeyi kontrol altında tuttuğum için güvenmişimdir." Yüzü çöküyor. "Artık kendimi o kadar da iyi hissetmiyorum."

"Sen de ben de. Bu sadece zor bir dönem. Gececektir. Şimdilik sadece ona konsantre olalım, tamam mı?" Elimi onunkinden çekiyorum ve gözlerindeki acıyı görüyorum. Şu anda ona dokunmak daha fazla ateşle oynamak anlamına geliyor ve oğlumun tekrar yanmasına izin vermeyi reddediyorum. Yeterince acı çekti. Sadece şimdi de değil. Yıllar boyunca ileri geri konuşmamızın, hatalarımızın bedelini ödedi.

"Evet. Tabii ki."

"Tamam. Bugün okulda başı belaya mı girdi?"

Başını sallıyor ve ben de omzundaki saçları okşama dürtüsüne direniyorum. "Bunu ben alayım. Neden Parker'ı arayıp dışarı çıkmıyorsun ve biraz TLC almıyorsun? Biraz şarap iç. Ben hallederim."

"Evet, kulağa hoş geliyor... Bunu kullanabilirim.

Emin misin?" "Olumlu."

"Teşekkür ederim. Ben, ben... Tanrım, berbat durumdayım."

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, koyu kırmızı bir tutamı omzundan uzaklaştırırken kendime engel olamıyorum. Yumruklarımı sıkarak odasından hızlıca çıkmadan önce yalvaran mavi gözler bana bakıyor. İşte o zaman anlıyorum ki, zihnimin onu bırakmaya kararlı olması önemli değil, kalbim asla yetişemeyecek.

Kayla'nın Güney Usulü Patates Salatası

Emlak Müdürü, Teksas

8 porsiyon yapar
45 dakika

**4 Lbs. Kırmızı Patates - fırçalanmış ve ısıruk
büyüklüğünde parçalara bölünmüş 4 Büyük Yumurta
1 1/4 Bardak Mayonez
1/2 Su Bardağı İnce Doğranmış Yeşil Soğan
1 3/4 Çay Kaşığı Tuz
1/2 Çay Kaşığı Kereviz Tohumu**

Patatesleri kabuklarıyla birlikte yumuşayana kadar haşlayın. Süzün ve soğuması için bir kenara koyun.

Su kaynadıktan sonra yumurtaları 12 dakika haşlayın. Kabuklarını soyun ve soğumaya bırakın. Lokma büyüklüğünde parçalar halinde kesin.

Büyük bir kapta mayonez, tuz, kereviz tohumu ve soğanı iyice karışana kadar karıştırın. Patatesleri ve yumurtaları ekleyin. Karışana kadar hafifçe karıştırın.

Yaptıktan sonra 2 saate kadar oda sıcaklığında servis edin. Artanları buzdolabında saklayın.

Oda sıcaklığında servis edildiğinde tadı en iyisidir, ancak soğuk olarak da lezzetlidir.

fifty-five

Clarissa

Parker ve ben günü tırnaklarımızı yaptırtarak ve birkaç şişe şarap açarak geçirdik. Parker sadece dinliyor ve başını sallıyor. En iyi arkadaş tipi, ışık tutmaya çalışmadan bir süre sizinle karanlıkta oyalanabilir. Bu yüzden, iyi bir tarafı göstermeye çalışmak ya da cesaretlendirici sözler söylemek yerine, sadece elimi tuttu ve benimle birlikte orada kaldı. Ben de kendimi daha iyi hissettim. Hiçbir şey çözülmedi ama cilalanmış tırnaklar ve hafif bir şarap sarhoşluğuyla ön kapıdan girdiğimde oturma odasının boş olduğunu gördüm.

Saat sekizi biraz geçiyordu. Dante'nin Troy ile kitabını yarılacağını varsayıyorum ve yatak odasına doğru ilerliyorum. Tam kapısını açmak üzereyken, diğer taraftaki konuşma beni durduruyor.

"-Bazen kadınlar erkeklerin güçlü olmasına ihtiyaç duyarlar, böylece kendileri de korkmazlar. Ama gerçekten değer verdiğiniz birini bulursanız, ona nelerden korktuğunuzu söyleyebilirsiniz ve o da sizin arkanızı kollar."

"Annenin arkasını kolluyor musun?"

"Evet ve son nefesimi verene kadar seninim. Bu bir sözdür." "O zaman annen ve ben senin arkadayız Troy. Biz de söz veriyoruz." "Bildiğim iyi oldu, dostum."

"Hey, Troy?"

"Öyle mi?"

"Söylediğin gibi gidiyor musun?"

"Muhtemelen."

"K."

"Merak etme. Seni asla uzun süre bırakmayacağım."

"Bir hafta, en fazla iki," diye ciyaklar Dante, sanki bu konuşmayı daha önce yapmışlar gibi.

"Doğru."

"Ve beni her gün arayacaksın," diye hatırlatır

Dante. "Bu doğru. Her gün."

"Çünkü ben senin güneşinim, sen de benim ayımsın ve ben nereye gidersem sen de hemen arkamdasın."

"Doğru."

"Çünkü beni seviyorsun."

Boğuk bir cevap vermeden önce duraksıyor. "Çok fazla, dostum." "Üzülme Troy. Bir hafta, en fazla iki."

"Doğru."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. İyi geceler."

Elimi ağzıma götürüp banyoya koşuyorum ve vantilatörle duşu açıyorum. Bir dakika sonra Troy kapıyı çaldığında hâlâ kontrolsüzce ağlıyordum. Açmak için kendimi zor tutuyorum.

"Hey," diyorum, sesimde net bir çingirak var. "Hey, ne zaman geldin?"

Cevap vermenin çok uzun sürdüğünü bildiğimden, çığlıklarımı elimle bastırıyorum. "J-j-bir dakika önce... Onu yatırmadan önce hızlıca bir duş almak istedim," sesim çatlıyor ve duymadığını umarak irkiliyorum. Kapının önünde duraklıyor ve kendimi ele verdiğimi anlıyorum. Beni hala cezalandırıyor ve onun için, bir gün beni affedeceği umuduyla buna katlanacağım. Bir gün bana haftalar önce baktığı gibi bakması umuduyla. Parker bugün bana, onu gerçekte olduğu gibi görmem için altı yıldan fazla beklediğini söyledi.

öyle. Artık sadakatim söz konusu ve kendi kurtuluşumun peşindeyim.

"Daha sonra vardiyam var. Ben çıkıyorum."

"Tamam, iyi geceler."

"İyi geceler."

fifty-six

Troy

Tam dersten çıkarken telefon çalıyor ve Clarissa'nın adını görüp koridorun ortasında duruyorum. Artık hiç aramıyor.

"Hey, her şey yolunda mı?"

Hattın diğer ucundaki sessizlik ve ardından gelen burnunu çekme sesi beni alarma geçiriyor. "Clarissa?"

"Troy." Bu çılgılık daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Annemin kamyonetine doğru yola çıktım.

"Yola çıkıyorum. Ne oldu?" "*Ben* oldum. Ben... sadece, özür dilerim." "Ne için?"

"Buraya gelebilir misin?"

"Geliyorum. Dante iyi mi?"

"Oh, o iyi. Seni endişelendirdiysem özür dilerim. Ben iyiyim." Bir hıçkırık daha. "Ben sadece... Üzgünüm. Çok şey için üzgünüm."

"Clarissa, beni korkutuyorsun. Bana sorunun ne olduğunu söyle." "Yolda mısın?"

"Evet, on dakika içinde orada olurum."

"Tamam." Tekrar hıçkırıyor ve evine doğru hızla ilerlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Yolda hızla ilerlerken, içimdeki panikle, olabilecek herhangi bir şey için beynimi zorluyorum. Sürekli özür diliyor ama ne için olduğunu hayal bile edemiyorum ve bu beni içten içe öldürüyor. Acı dolu bir yolculuktan sonra aceleyle ön kapısına geliyorum, kapıyı sertçe çalıp kendimi içeri attığımda Theo'nun gözlerini sırtımda hissediyorum. Clarissa'yı mutfak masasında, elinde bir kağıt parçasıyla buluyorum. Bana bakıyor, yüzü gözyaşlarıyla sırlıklam olmuş bir halde

Mektubu masanın üzerine bıraktı ve ellerini önünde kavuşturarak bana döndü.

"Dante nerede?"

"Annenle birlikte. Bir saate kadar dönerler."

İki adımda ona ulaştım ve kollarımı etrafına dolayarak onu kendime On çektim.

u.

"Ne oldu? Neyin var?"

"Ben sadece... Troy, çok üzgünüm. Seni onun hayatından çıkardığım için çok üzgünüm.

Bunu aylardır kendime itiraf ediyordum ama artık sana itiraf etmenin zamanı geldi." Gözyaşları yanaklarından süzülürken bana bakarken onu kollarımla sararak yakınımda tutuyorum. "Seni ondan uzak tutmakla hata ettim, *çok hata ettim*. Çok kızgın ve korkmuştum ama bu bir mazeret değil. Bu büyük bir hataydı ve bunu sana asla telafi edemeyeceğim."

Başımı salladım. "Artık özür dilemek yok. Bunu neden yaptığını anlıyorum. Doğru olduğunu söylemiyorum ama belki yanlış da değildi. Bu konuda çok ileri geri konuştuk. Neden bu kadar üzgünsün?"

Masaya geri döner ve kâğıdı kaldırır. "Dosyasını karıştırıyordum ve bunu buldum ve... burada."

Teredditle onu bırakıp mektubu alıyorum, Dante'nin el yazısını ve ilk cümleyi gördüğümde gözlerim yanıyor.

I don have a daddy. But I have my naybor Troy. And he better than having a daddy. Because he my very best friend. He watches my videos. He plays XBox with me. He weres my merch. He glve me choclates Mommy says I cant have. If I could have a Daddy I would pick Troy. But I don need one no more.

"Bu," diye başımı sallarken gözleri benimkileri arayan Clarissa'ya bakıyorum.

"O seni seçti." O yanaklarımı avuçlarken engel olamadığım bir damla gözyaşı yüzümden aşağı süzülüyor. "DNA'sı ne olursa olsun seni seçti. O seni seçti."

"Bu... teşekkür ederim."

"Sende kalsın. Senin olsun. Ne kadar berbat etmiş olursam olayım, o senin. Her zaman senin olacak." Tekrar burnunu çekiyor ve ben de onu kendime çekip başparmağımla gözyaşlarını siliyorum. "Sorun yok Clarissa. Artık kızgın değilim. Artık hiçbir şey değilim. Sadece aramızın iyi olmasını istiyorum."

"Troy, zamanı geldi."

"Zaman?" Kalbim çarpmaya başladı.

"Ona söylemenin zamanı geçti. Sadece üzülecek başka bir şey daha." Dudağı endişeleniyor. "Umarım beni affeder."

"Kin bile tutmayacak."

"O yarı benim," diye korku dolu gözlerle yüzünü buruşturuyor. "Kin tutma konusunda iyi olma ihtimali yüksek."

Aptal gibi gülümsüyorum. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

"Evet," kollarını bana doluyor ve eğilip kulağıma fısıldıyor. "Sen olduğun için çok mutluyum Troy. Geçmişte seni aksini düşünmeye sevk ettiğimi biliyorum ama sen olduğun için çok mutluyum. Sen harika bir babasın."

Onu kendime doğru çekiyorum, şampuanının kokusu nefes almamı zorlaştırıyor ama bunu görmezden gelip onu hissetmeme izin veriyorum. Onu bu kadar yakınımda hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Çalan zilleri görmezden geliyorum ve sadece ona sarılıp eğiliyorum. "Ve oğlum için daha iyi bir anne isteyemezdim." Ayrıldığımızda gülümsüyordu. "Ona söylediğinde yanında olabilir miyim?"

"Evet, tabii ki. Bunu birlikte yapmalıyız."

"Bu özel bir şey. Bunun ikinizle ilgili olmasını istiyorum." "Seni orada istiyorum. Gerginim."

"Olması için bir neden yok. Çok sevinecek." "Doğru şeyi söyleyeceğime güveniyor musun?"

"Evet, evet, güveniyorum. Sana güveniyorum Troy. Gerçekten güveniyorum."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkür ederim. Sence ne söylemeliyim?"

Gözlerinin altını siliyor. "Kalbinden ne geçiyorsa."

"Dante, seninle konuşabilmem için onu bir dakikalığına bırakabilir misin?" "Erkek erkeğe mi?" Diye sordu ve sırtımama engel olamadım.

"Tabii ki."

"Hadi ofisime gidelim." Annesine bakarak verandaya doğru yönelir.

Bir şeyler olduğunu biliyor. Oğlum aptal değil.

"Annem neden ağlıyor?"

"O mutlu."

"Mutluyken ağlamam." "Bir gün ağlayacaksın."

"Öyle mi?"

Yaklaştığıma dair bir his var içimde.

"Tabii ki var. Hadi dostum." Dante tam esintinin başladığı sırada dışarı çıktı. Beklentiyi bana dönüyor ve ben de onun durduğu yerde, önünde diz çöküyorum. "Babanı merak ettiğini biliyorum."

"Uh huh."

"Sana bunu söyleyen kişi olmak istedim... Ben senin babanım."

"Komik," diyor gergin bir kıkırdamayla. "Sen benim babam değilsin."

"Ben senin babanım. Söz veriyorum. Bu yüzden yan odaya taşındım, sana daha yakın olabilmek için."

"Oynuyorsun."

"Hayır, değilim. Ben senin babanım." Ona ciddi bir tonda söylüyorum ve yüzündeki ifadeye bakılırsa bana inanıyor. Omzumun üzerinden Clarissa'ya ve sonra tekrar bana bakarken gülümsemesi kayboluyor. Şaşkınlığını hissedebiliyorum, dünyası kendi ekseninde dönerken bedeninden gelen gergin tıkırtıyı.

"Neden bana daha önce söylemedin?" Annesinin durduğu ekrana bakarken dudakları titriyor. "Anne?"

"Bu doğru," diyor gözyaşları içinde. "Troy senin baban." "Bana şimdiye kadar söylemedin mi?"

"Sana söylemeden önce beni tanımanı istedim. İkimiz de öyle yaptık."

Dante kaybolmuş görünüyor ve gözyaşları yanaklarından süzülürken yine annesine bakıyor. O kadar ham, o kadar savunmasız ki, ses tonu suçlayıcı bir hal aldığı anda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Anne, daha önce biliyor muydun?"

"Evet, bebeğim."

"Ne kadar sürecek?"

"Sen hayatta olduğun sürece."

Kaşlarını çatıyor. "Nasıl?"

"Bu bir gün yapacağımız başka bir konuşma," diyorum, Dante'nin sesinin çatladığını duyduğum anda kaybolan dudaklarımın yukarı doğru eğilmesine engel olamıyorum.

"İkiniz de bana söylemediniz!"

"Bana bak, Dante," diyorum, ona bakmadan önce Clarissa'ya güven verici bir bakış atıyorum. Dante sonunda tüm dikkatini bana veriyor ve ben de içimde biraz umut uyandıran küçük bir merakla birlikte acıyı görüyorum. "Futbolda dördüncü ve inç denilen bir oyun vardır. Bunun anlamı, gol çizgisine ulaşmak için son şansın olduğudur. Bu çizgiye ulaşmak için en iyi oyununu oynamalısın, yoksa şansını kaybedersin. Bu noktaya geldiğinizde, o kadar yakınsınızdır ki tadını alabilir, dokunabilir, hissedebilirsiniz, ancak hedefe ulaşmak için bir yolunuz vardır. Oraya ulaşmak için gerçekten ama *gerçekten çok* çalışmalısınız. Elinizden gelenin en iyisini yapmalısınız. Sen doğduğun günden beri ben de bunu yapıyorum."

Sesi sorusuyla birlikte titriyor. "Hedef ben miyim?" "Hedef sensin."

Yüzü parçalanıyor ve göğsüme çarpıp gömleğime doğru ağlarken içimi bir rahatlama kaplıyor. Küçük bedeni titrerken yatıştırıcı bir eli sırtında gezdiriyorum. Verdiği tepkiye şaşırان Clarissa'dan küçük bir hıçkırık yükseliyor. "Sorun yok dostum, ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Bugünden itibaren senin babanım, tamam mı?"

Gömleğime doğru başını sallıyor, beklenmedik duygusu gözlerimin dolmasına neden oluyor. Clarissa onun omzunun üzerinden göz göze geldiğimizde gözlerini siliyor ve bana ağlamaklı bir gülümseme veriyor. Ben ona onu nasıl sevdiğimi, babası olmayı ne kadar çok istediğimi anlatmaya devam ederken Dante birkaç dakika ağlıyor. Onu her zaman nasıl sevdiğimi. Ona söylemek için nasıl sabırsızlandığımı. "Sen şimdiye kadar yaptığım en iyi şeysin. Ve eğer bu işi almama izin verirsen, çok mutlu olacağım."

"Beni mutlu ediyorsun," diye burnunu çekiyor ve annesine bakıyor. "Sorun değil, değil mi anne?"

"Elbette," diyor avuçlarıyla yüzünü temizleyerek.

Dante yüz hatlarında endişeyle bana bakıyor. "Hâlâ evin erkeği olabilirsin."

"Biliyorum."

Yüzü tekrar parçalanırken Clarissa ve ben kıkırdıyoruz. Onu hiç bu kadar duygusal görmemiştim ve Clarissa'nın da öyle olup olmadığını merak ediyorum.

"Ee, sorun ne o zaman? Ne düşünüyorsun?"

"Sadece..." Omuzuma teselli edici bir el koydu. "Üzgünüm, Troy."

"Ne için? Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." "Futbolda gerçekten *kötü* olmalısın."

Kaşlarımı çekiyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Altı yaşındayım!" Gözleri büyür. "Kaleye varman çok ama çok uzun sürdü. Bu hiç iyi değil. Futbolda gerçekten çok ama çok *kötüsün*."

Başımı arkaya atıp gülüyorum ve Clarissa da kahkahalar atarak verandada bize katılıyor. "Ben ciddiym. Bu ciddi," diye ciyaklıyor Dante, biz onu kollarımızın arasına alırken.

Cindy'nin ikolatalı Buzlu Kutu Pastası

Yönetici Asistanı, Boston, MA

8 porsiyon yapar
1 saat

2 Paket Alman ikolatası 4
Yemek Kaşığı Su
4 Yumurta -
Ayrılmış 1 ay
Kaşığı Vanilya
1 Düzine Lady Fingers - Sade
1/2 Pint Krem Şanti
3/4 Bardak Şeker

Çikolatayı benmari usulü eritin. Su ekleyin ve iyice karıştırın. Hafifçe çırpılmış yumurta sarılarını ekleyin. Vanilya ekleyin. Karışımı soğutun. Yumurta aklarını katılaşana kadar çırpın. Soğutulmuş ikolata karışımını yumurta aklarına katın. Dar bir kaseyi veya kalıbı kahverengi tarafı dışarıda kalacak şekilde Lady Fingers ile kaplayın. Lady Fingers'ın üzerine 1/2 çikolata karışımı dökün. Bir kat daha Lady Fingers ekleyin. Kalan ikolata karışımını ekleyin. Sertleşene kadar (yaklaşık 2 saat) buzdolabında soğutun. Krem şanti ve şeker katılaşana kadar çırpın. ikolatanın üzerine krem şanti ve çikolata serpiştirin.

OceanofPDF.com

fifty-seven

Clarissa

Hayatımın en uzun haftasıydı. Finaller de aradan çıkınca okul günleri akıp gidiyor. Bu noktada sadece işimi yapıyorum. Emlakçılık sınavımı geçmek bana çok az keyif verdi ve son birkaç gecedir, emlakçılara göndermek için özgeçmişimi güncelliyorum, doğru uyumu bulma umuduyla. Okul yılının bitmesine az bir süre kala, bu yaz çalışarak dikkatimi dağıttığım için minnettarım. İşle birlikte esnek çalışma saatleri de geliyor ki Dante'yle vakit geçirebilmek için buna ihtiyacım olacak. Ekstra gelirle ilk gerçek tatilimizi karşılayabileceğimi umuyorum.

Troy yakında mezun olacak ve davetiye olsun ya da olmasın onun sahneye çıkışını izlemeye niyetim var, ancak bir davetiye umuduyla nefesimi tutuyorum. Öyle düşünse de düşünmese de beni cezalandırıyor. Beni kol mesafesinde tutuyor. Bir aile olarak birlikte bir şeyler yaptığımız yere geri döndük ve birlikte olduğumuzda gülümserken, içimde her vedada kalbim soluyor. Yakında haftalarca yok olacak.

Bizimle ilgili soru sormamak için tüm gücümü kullandım ama anladığım kadarıyla söylediklerinde ciddiydi. Dante bizim tek bağımız olabilir.

Dizüstü bilgisayarım açık, sandalyemde oturmuş, tavana bakarak sahip olduklarım ve kaybettiğim şans için kendimi azarlıyorum. Troy gibi adamlar pek sık karşıma çıkmaz. Farklı düşündüğüm için kendime kızıyorum. Onun sabrından faydalandığım için. Daha erken uyanmadığım için. Konu ben olduğumda gösterdiği insanlık dışı sabrı hatırlamaya devam ediyorum ve bu beni ayakta tutan tek şey.

Bir parçam onun hayatına devam etme sürecine başlamadığını merak ediyor. Onun başka bir kadına dokunduğu düşüncesi içimi kemiriyor.

Bir başkası onun kalbini ele geçirdiğinde buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Kendimi koltuğumdan kaldırıp ışıkları söndürmeye başladığımda kapı hafifçe çalınıyor. Diğer tarafta Troy'u gördüğümde kalbim dörtlüğe fırlıyor. Elleri kot pantolonunun içindeydi.

"Hey," diyor usulca, omzumun arkasından bakarak. "Üzgünüm, geç olduğunu biliyorum."

"Uyuyor," diyorum, kapıyı açıp onu içeri götürürken.

"Biliyorum. Sadece onu kontrol etmek istedim."

Garaj yolunda yeni bir King Cab görmek için yanından geçip gidiyorum. "Kamyonetini geri aldın mı?"

"Bu yeni. Eski bir model ama benim için yeni." "Gerçekten güzelmiş."

"Teşekkürler. Peki, onu görebilir miyim?"

"Tabii, tamam." Dante'nin odasına doğru işaret ediyorum.

"Teşekkür ederim." Eve doğru ilerler ve kapının tokmağını çevirerek Dante'nin yan yatmış uyuduğu yere bakar, saçları duştan dolayı hâlâ nemlidir. Troy uzun bir süre onu inceliyor, güvende olduğunu ve uyuduğunu görünce derin bir nefes alıyor.

"Hiç böyle bir aşk hissetmemiştim," diyor usulca. "Ve asla da hissetmeyeceğimi biliyorum. Çocuklar zararsız değildir, korkunçturlar. Onu çok seviyorum," diyor sesinde bana batma hissi veren bir acıyla. "Ona bir zarar geleceğini hayal bile edemiyorum. Bunun nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyorum." Koluna dokunuyorum ve kendi fısıltıma doğru eğiliyorum.

"Troy, her şey yolunda mı?"

Bana bakıyor, güzelliğin resmi, gözlerindeki aşk hipnotize edici. O bakışı biliyorum. Kendim için düzinelerce kez gördüm ve nefesimi kesmekte asla başarısız olmadı. Bu adam, sevme şekli, onunla ilgili her şey beni etkiliyor.

Hissettiklerime o kadar dalmışım ki konuşamıyorum ve sessizliği ilk bozan Troy olunca şükrediyorum. "Biliyor musun, annemle babam ayrıldığında ben de onun yaşındaydım. Babam gittiğinde, birbirlerini perişan ettiklerini bildiğim için sorun etmedim. Ama bu beni öldürdü. Sessizlik içinde acı çektim. Onu neden terk ettiğini anlıyordum ama beni neden terk ettiğini anlayamıyordum. Bir süre sonra kendime geldim ve bunu sorun etmedim. Sert, adil ama çok sevgi doluydu. Ama parmaklarını kemiğe kadar çalıştırırdı. Şimdi babama karşı tuttuğum şey bu. Beni terk ettiği için değil, *onu bu* mücadelede yalnız bıraktığı için. Kolay biri olamazdım. Kolay olmadığımı biliyorum. Ama beni sevdi, bana o kadar iyi baktı ki hiç acı çekmedim." Bana dönüyor ve yanağını avuçluyor. "İstemiyorum

acı çekmeni istemiyorum. Seni acı çekerken görmesini istemiyorum. Hiçbir şey istemesini istemiyorum. Tüm hayatımı ona, ikinize de bakıldığından emin olmak için harcayacağım. Yemin ederim, Clarissa."

Gözlerindeki, sesindeki samimiyet beni çözüyor. "Ve belki de bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sana daha önce söyleseydim, sırtını dayadığın kişi olmayı ne kadar çok istediğimi anlardın."

"Bunu yapmak için sana güvenmediğimi hissettirdiğim için çok özür dilerim."

Dudakları yukarı kalkmadan önce yavaşça başını sallıyor. "Hayatımızın geri kalanını birbirimizden özür dileyerek mi geçireceğiz?"

Gülümsemesine karşılık vererek omuz silkiyorum.

"Dövüşmekten bir adım daha mı ileri?" "Biliyor musun, o dövüşlerden bazılarını severdim."

Başımı salladım. "Ben de." Yüz hatlarını endişe kaplıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Artık öyle." Kapıyı usulca kapatır. "O benim gücüm, Clarissa. O benim yedeğim. Tek yapmam gereken onunla göz göze gelmek ve ben bir bütünümlü."

"Biliyorsun, Dante güç demektir," diyorum usulca. "Aslında teknik olarak dayanıklılık demek. Onun geleceğini öğrendiğim anda, buna bolca ihtiyacım olacağını biliyordum. Seni suçlamaya çalışmıyorum," diyorum ellerimi çenesinin üzerine koyarak. "Tamamen haklı olduğunu söylüyorum. Ona rehberlik etmemiz için bize ne kadar ihtiyacı varsa, bizim de ona o kadar ihtiyacımız var. Onda sessiz bir güç, görmemiz gereken, hatırlatılması gereken bir çocuk direnci var. Onda bundan çok var çünkü o sizin oğlunuz."

Ellerimi bıraktı ve bana bakmadan önce bir nefes verdi. "Teşekkür ederim."

Reddedilmesinin verdiği acıyı görmezden gelerek ona odaklanıyorum. Yeterince bencil davrandım. Telefonu elinde tıkırdıyor ve aşağı bakıp kaşlarını çatıyor.

"Troy, sorun ne?"

"Theo arıyor, buraya gelmemi istiyor, yardımına ihtiyacı varmış."

"Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Ondan ilk kez haber alıyorum."

"Gidecek misin?"

"Evet, ona bir özür borçluyum."

"Umarım ikiniz bunu çözebilirsiniz?"

"Evet, belki."

"Sorun ne o zaman? Taslak konusunda gergin misin?"

"Hem evet hem hayır. Nereye gideceğimi bildiğimden oldukça eminim."

"Nerede?"

"Giants."

"New York
mu?" "Evet."

"Tebrikler," diyorum yıkılmışlığımı gizleyerek. New York. Bizi terk ediyor. Ve bu kısa bir yolculuk değil. Duygularımı içime atıyorum ve cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyorum. "Bu inanılmaz."

Ellerini iki yanında yumruk yaparken içindeki gerginliğin arttığını hissedebiliyorum. "Evet."

"Neden heyecanlandığın hissine
kapılmıyorum?" "Onu terk etmek
istemiyorum."

"Yapmayacaksın."

Sırtarak pijamalarımı tarıyor. "Büyük kızlar-"

"Grand'de kal ve bunu sakın unutma," diye bitiriyorum,
gülümsemesine karşılık vererek. "Seni bırakmak istemiyorum,"
diyor usulca.

"Seni desteklemek için burada olacağız. Bu işi başaracağız. Söz
veriyorum." "Buradan," diyor, sesi kasvetli. "Beni öldüren de bu."

"Troy, bu profesyonel top. Hayallerin gerçek oluyor. Uğruna kışını
yırttığın şey bu. Bilirsin, *öğretmenlik kariyerin* yürümediğinden beri."

Bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Sonunda," diye gülüyorum. "Şaka
yapabiliyorum." Yüz ifadesi yine
somurtkanlaşıyor.

"Biz yukarı geliriz," diye teklif ettim, "siz de aşağı gelirsiniz, biz de-"

Sonraki sözleri beni tam göğsümden vurdu. "Benimle gelmeni
istiyorum."

"Ne?" Elimi tutup beni oturma odasına götürürken neredeyse duvara
çarpacaktım. Beni kanepeye oturttu ve adım atmaya başladı.

"Beni dinle, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve boynunu kavrayarak halımın üzerinde bir desen
çizerken onu izliyorum. "Sana bir şeyler ayarlayacağım. Eğer kendini
iyi hissedeceksen onu özel bir okula yazdırabiliriz.

Daha güvenli. Her yerde öğretmenlik
yapabilirsin, değil mi?" "Evet,
ama Troy, New York?"

"Evet. Şehir dışında aile kurmak için daha ideal bir sürü yer var. Bu
gece yola çıktığımda sana bir e-posta gönderdim. Bir ev var ve-"

"Çok şey istiyorsun."

Nefesini üflüyor ve başını öne eğiyor. "Biliyorum." Gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşuyor. "Ama soruyorum. Eğer seni burada tutan bir şey olsaydı, sormazdım. Ama burayı satın almıyorsun, değil mi? Sahibinden nefret ediyorsun."

"Şirin."

"Bana bir iyilik yap ve e-postaya bak." "Şimdi mi?"

Başını salladı.

"Tamam."

Dizüstü bilgisayarımı sandalyemden çekiyorum ve kapıyı çalmadan birkaç dakika önce bir e-posta gönderdiğini görüyorum. İlane tıklıyorum ve gözlerim doluyor.

"Troy, bu tamamen *çok fazla* ev."

"Ama çok güzel, değil mi? Bak, mavi bir kapısı var. Dr. Seuss mavisini, ama biz onu mora boyayabiliriz."

"Troy, benimle ilgilenmeni beklemiyorum."

"İstiyorum. Ne kadar alırsam alayım, bu evi karşılayabileceğimi çok iyi biliyorum. Gelecek haftadan itibaren zengin bir adam olacağım. Bunu Dante ve senin için istiyorum. Lütfen," diye önümde diz çöktü. "Sadece düşüneneğini söyle. Yakın bir şey bulacağım."

Ve bu ifadeyle, kapıyı yüzümüze kapattığını hissediyorum. Ona bakarken acımı gizlemeye çalışıyorum.

"Bunu düşünebilir miyim?"

"Elbette." Ağzının bir tarafını kaldırıyor. "Bu çılgınca, yıllarca bunun için çalıştım ama o günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Umut ettim ve dua ettim ama bunun gerçekten olacağını hiç düşünmemiştim. Profesyonel top, Clarissa. Bu delilik."

"Bunu sen başardın. Sen harika bir oyuncusun."

Ben onun artık benim olmadığı gerçeğiyle oyalanırken o başını sallıyor.

"Troy, peki ya senin... özel hayatın? Eninde sonunda bir aile kurmak?"

Eğiliyor ve dudaklarını şakağıma bastırıyor, sonra çekiliyor, gözleri gözlerimin içine giriyor. "Ailemi yedi yıl önce kurdum. İyi geceler."

fifty-eight

Clarissa

Dante, Troy'un peşinden bana doğru koşarken gülümseyerek araçtan iniyor. "Bu hiç de korkutucu değildi."

"İyi iş çıkardın," diyorum Parker ve bana katıldıklarında. Bilet gişesi.

Dante bir dakika içinde yirmi kez takla atan bir kilometre yüksekliğindeki kafesli yolculuğu işaret ederek, "Ben buna hazırım," diyor ve Troy, Parker ve ben başımızı sallayarak onaylıyoruz. Birkaç saattir oradaydık ve karnavalın büyük bir kısmını gezmiştik. Yetişkinlerin bindiği oyuncaklara binme isteğine hayır dedikten sonra hepimizi dolar oyunlarına sürüklüyor.

Troy bu sabah erkenden üçümüzü aldı ve her şey gülümseme ve nezaket içinde geçti. Bugün birkaç kez ona bakarken yakalandım, bu da kendimi aşk acısı çeken bir aptal gibi hissetmeme neden oldu. Parker kendimi tamamen küçük düşürmemem için bana iki kez dirsek attı.

Bu şekilde hissetmek beni yavaş yavaş içten içe öldürüyor. Dante'nin yatak odasının ışığı söner sönmez Troy gidiyor ve beni evde onu özlemem için yalnız bırakıyor. Her zaman yanımdaydı ama acı verici bir şekilde platonik kalmaya devam etti. Dokuz ay önce tutacağından tamamen emin olmadığım sözlerle hayatımı işgal eden bu adam, oğlum için ve şimdi itiraf etmeliyim ki benim için tutacağını tüm kalbimle umduğum sözler, kalbime ve zihnime hükmediyor. Kendimi yeni normalin ötesine itemiyorum. Hayatım boyunca bunu kabul edemem. Bu kadar çok hissetmemenin, onu bu şekilde istememenin bir yolunu bulmaya çalışırken aklımı kaybediyorum. O kadar derine battım ki, çıkış yolunu asla bulamayacağım.

Troy Jenner'ı sevmemezlik edemem. O bunu imkansız hale getirdi.

"Bu yaz için planın var mı?" Dante yüzük fırlatmayı denerken Parker aramıza bakıyor.

Troy'un gözleri şaşkınlıkla benimkilere kayarken, "Başvurduğum emlak firmalarından birinden az önce geri arandım," diyorum. "Geçtin mi?"

"Evet. Geçen hafta aldım."

"Bu harika. Neden bana söylemedin?"

"Ben sadece..." Sözümü kesiyorum. Önemsemediğini mi düşündün? Bana hâlâ kızgın olmanın nedenlerinden biri de bu olduğu için mi? Bu düşünceleri dile getirmek yerine, o beni incelerken sessiz kalıyorum.

"Tekrar deneyebilir miyim?" Troy ve Parker parayı çıkarırken Dante soruyor. Parker zaferle sırtarak Dante'ye bir yirmilik verirken gözlerimi deviriyorum.

"Doldur onu."

Troy bana dönerek ona galibiyeti verdi. "Yani, işi kabul ettin mi?"

"Daha önce başvurmuştum..." Parker canlanırken ben de tekrar sözümü kesiyorum.

"Neyden önce?" Aramıza bakıyor ve ben de Troy'u uyarmak için gözlerimi büyütüyorum. Parker'ın karnavalın ortasında taşınma ihtimalimiz yüzünden çılgına dönmesini istemiyorum. Bir mil yarıçapındaki her üç yaşındaki huysuz çocuğa taş çıkartır.

"Tatil," dedim, ikimizin de kışını kurtararak. "Yeni bir işe girip sonra da tatil isteyemem. Troy'un mezuniyetinden hemen sonrasını düşünüyorduk."

"Oh, öyle mi?" Parker diyor ki. "Nerede?"

Dante bana baktı. "Evet, nereye?"

"Bırakayım da babam karar versin diye düşündüm."

Troy'un gözleri hâlâ benim üzerimde, önemli ölçüde yumuşuyor ve omuz silkiyorum. "Yani, eğer vaktin varsa."

"Zaman ayıracağım."

Parker'ın gözleri aramızda ping pong yapıyor.

"Hiçbir yere gitmedik," diyorum Dante'nin saçlarını karıştırarak. "Kes şunu anne, jölem var."

Parker kızgın bir şekilde, "Denemediğim için değil," diye yakınıyor.

"Yıllardır bizi tatile çıkarmaya çalışıyorum."

Troy hiç vakit kaybetmeden, "Bizimle geliyorsun," diyor. Parker ona döner. "Ah, bana da bir midilli alacak mısın zengin atlet?" Dante ciddiyetle, "Ben de bir midilli isterim," der.

"Midilli yok," diyor, gözleri platonik olmayan bir bakışla üzerimde geziniyor. Ben ürperiyorum ve Troy'un dudakları, oğlunu para çukurundan çekip omuzlarına almadan önce tanıyarak kalkıyor. "Nereye gidelim?"

"Disney?" Dante öneriyor.

"Belki," diyor Troy, dalgın dalgın bana bakarak. "İşi kabul edip etmeyeceğini ne zaman öğreneceksin?"

Bir kez daha bakışırken "Yakında," diye söz veriyorum. İlişkimizin durumuna rağmen taşınmayı ciddi ciddi düşünüyorum. İkisinden birinin diğeri olmadan acı çekmesini istemiyorum. Ayrıca Troy'dan uzaklaşmak da istemiyorum.

"Oh, bu mavi olan!" Dante yakındaki bir büfeyi göstererek "Mavi olan!" diyor. "Bir tane alabilir miyim?"

"Az önce sınav çektin, dostum."

"Fuar bu," diye azarlıyor Parker. "*Her şeyden* bir tane almalı." "Doğru," diyor Troy, bana bakarak izin istiyor.

"Size kalmış."

"Hadi," diye ısrar ediyor Parker, sonsuza dek 'evet' diyen teyze.

Bir dakika sonra ve yirmi sorudan sonra, bir adam tatlı kabarık pamuğu yakalaması için kolunu yönlendirirken Dante masanın üzerinde durur. Dante'nin gülümsemesi nefes kesici. Hâlâ bebekle çocuk arasında bir yerde duruyor ve bu hem kalbimi acıtıyor hem de içimi gururla dolduruyor.

"Hey, dostum, arkada sıra var," diye homurdanıyor arkamızdan bir adam.

Dante adamın durduğu yere bakar, gülümsemesi hafifçe solar.

İlk konuşan Troy oldu ve geri döndü.

"Sıra sana da gelecek. Neredeyse işi kaptı. Sakin ol."

"Ciddi misin? İşin içinden çıkamıyor. Bugün bir ara, adamım."

Troy adama ters ters bakıyor, gözlerinde uyarıdan başka bir şey yok. "Troy, yapma," diye fısıldıyorum.

Parker konuşuyor. "Gerçekten bir çocuğu iyi vakit geçirmekten mahrum eden o pislik olacak mısın?"

Adam yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtişla Parker'ın görünüşünü inceliyor. Yirmili yaşlarının ortasında ve *Jersey Shore dizisinin* tekrar setinden fırlamış gibi görünüyor. "Konuştuğunu görüyorum ama tek duyduğum möö, möö, möö, möö. Yani, gerçekten yoksunluk hakkında konuşacak biri misin? Görünüşe göre kendini *hiç* yemekten mahrum bırakmamışsın."

Troy'un yumruğu yüzüne çarptığında nefesim boğazımda düğümleniyor ve sözsüz bir yığın halinde yere yığılıyor.

Troy masaya bir yirmilik atıyor, bir torba hazır pamuk şeker alıyor, oğlunu hareketsiz durduğu yerden kaldırıyor ve sakince uzaklaşırken etrafımızdan nefes sesleri yükseliyor. Sersemlemiş bir halde Parker ve ben sessizce onu karnavaldan çıkıp otoparka kadar takip ediyoruz.

Troy, Dante'ye "Kusura bakma dostum," der ve onu koltuğuna sabitler.

"Bana nasıl yumruk atılacağını öğretebilir misin?" Dante soruyor, gözleri hâlâ kocaman, yüzü mavi pamuk şekerle lekeli.

Troy iç geçirir. "Bunu yapmamalıydım. Bunu biliyorsun, değil mi? Vurmak iyi bir şey değil."

"Onu yumrukladığına sevindim. Parker Teyze'ye kötü davrandı."

Troy emniyet kemerini şaklatarak, "Senin yaptığın bu değil," diyor. Dante'nin en sevdiği atıştırma malzemeleriyle doldurduğu soğutucudan ona bir şişe su uzatıyor. Konuşamayacak kadar şaşırması bir halde kamyonete onun yanına binerken, Parker da aynı şekilde suskun bir halde Dante'nin yanına tırmanıyor.

Troy kontağı çevirmeden önce kamyondaki herkese "Ayrılmak zorunda kaldığımız için üzgünüm," diyor.

"Sorun yok baba. Kötü adam sen değilsin," diyor Dante ve ben yanında otururken kendimi kaybetmemeye çalışarak babasına gerçeği söylüyor.

Eve dönüş yolculuğu Dante'nin durum hakkındaki düşünceleriyle dolu. Troy sabırla onun tüm sorularını yanıtlarken ben de arkamda sessizce ağladığını bildiğim Parker'a elimi uzatıyorum.

Elimi sıkıyor ve ben çaresiz otururken bırakıyor, onunla konuşmak, ona güzel olduğunu söylemek istiyorum. Ona mutsuzluğun arkadaşlığı sevdiğini ve o piçin onun kilosunu değil, mutluluğunu ve güvenini gördüğünü söylemek için. Söndürmek istediği onun ışığıydı.

Ama yapamam çünkü onu daha da utandırırım. Troy garaj yoluna girip kamyonetini park ettikten sonra Parker'a hitap etmek için geri döndüğünde gerginlik hissediliyor. Konuşurken güzel mavi gözleri samimiydi.

"Sana baktığımda ilk düşündüğüm şey, beni parçalara ayıracağın korkusu bir yana, gördüğüm en güzel gözlere ve buna uygun bir yüze sahip olduğundu. Senin hakkında düşündüğüm ilk şey buydu, Parker. Gerçek bu. Sen çok güzelsin. Gerçekten. Lütfen o pisliğin sana farklı hissettirmesine izin verme." Ve böylece kamyonetten inip oğlunu alır ve eve doğru yola koyulur.

Ağzım açık, Parker'ın gözyaşları arasında gülümsediğini görmek için geri dönüyorum. "Ve oğlunu büyütmesini istemediğin adam bu mu?" Troy'un geri çekildiği yöne bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Sence onunla bir şansım var mı?"

Gözyaşlarım gözlerimde toplanıyor. "Ona çok aşığım." "Bu kesinlikle planlarımı bozuyor."

"Sence hâlâ bir şansım var mı?"

"Bugün sana nasıl baktığını gördüm. Bu karasevda değil, Clarissa."

"Parker, sen-"

"Hallediyorum."

Kamyonetten atlayıp Troy'a doğru ilerliyor, Dante'yi kollarından alıp Troy'un yanağından öpüyor ve Dante'yi arabasına doğru yürütüyor. Troy şaşkınlıkla bana dönüp bakıyor, duruşu bozulmuş, arkasından kapı tokatlanarak eve giriyor. Oturma odasında durmuş, sırtı bana dönük, öfkeyle, hiç şüphesiz zihninden ona kadar sayarken, bana dönüp kollarını kavuşturmadan önce ben de onu takip ediyorum.

"Bu gerçekten gerekli miydi? Özür diledim. Bunun doğru bir şey olmadığını biliyorum-ne yapıyorsun?"

Çantamı bırakıyorum ve sütyenimi açmadan önce yavaşça tişörtümü kaldırıyorum. Troy beni izliyor, gözlerindeki şaşkınlık hararetli bir meraka dönüşüyor. "Bir keresinde bana p e s edersen bunun bir hikâye olmadığını söylemiştin." Bunun bir hikaye olup olmadığından emin değilim.

Baştan çıkarma ya da aptallık, korkularımdan nefes alıyorum ve saçımdaki bağı çekmeden önce yavaşça sütyenimin bir tarafının omzumdan aşağı düşmesine izin veriyorum, sonra diğer tarafının.

"Clarissa, yapma." Kot pantolonumun kemerini yavaşça açmaya başladığımda sesindeki acıyı, çatışmayı duyabiliyorum. "Aklımı kaçıracağım. Bizi geri istiyorum. Aptalca davrandım ama artık bununla başa çıkamıyorum. Bu hikayeyi istiyorum. Hikâyemizi, seninle olan bu hayatı o kadar çok istiyorum ki bu beni öldürüyor. Sana kendimi açmaktan korkmuyorum. Bir keresinde sana her şeyimi veririm bana her şeyini vereceğini söylemiştin. Bunun hâlâ doğru olduğunu umuyorum. Çünkü bu benim her şeyim. Bedenim, kalbim, hayatım. Bu-"

"Clarissa, dur!"

Reddedilmesinin acısıyla yılmadan, anı yakaladım. Onun benim için yaptığı gibi, benim de onun için savaşağımı kanıtlama vaktim geldi. Ona, doğru kalpten söylendiğinde kelimelerin aptal altını olmadığını gösterme zamanı.

Onu seviyorum. Ona inanıyorum. Bize inanıyorum ve onun da benim gördüğümü görmesi için ne gerekiyorsa yapacağım, birlikte bir gelecek.

Aşk biraz aptallık ve çok fazla cesaret gerektirir ve ben onun için aptal olacağım.

"Hayır Troy, artık korkmuyorum," diye başımı sallıyorum ve tam bana saldırırken kot pantolonumu kalçalarımın üzerine itiyorum ve arkamdaki kapıdan keskin bir vuruş sesi geliyor.

"UPS!"

"Yüce Tanrım!" Adamın ekranından başını kaldırıp oturma odasına baktığını ve tanga giymiş kıcımı ve çıplak vücudumu net bir şekilde gördüğünü görmek için döndüğümde çığlık atıyorum.

Püskülleri seviyorum. Troy çoktan önüme geçmiş, kapıyı suratına çarpmadan önce adamın görüşünü engelliyor.

Troy hafif bir kıkırdamayla başını sallıyor. "İhtimaller nedir ki?"

Kapının diğer tarafında, "Troy, hey dostum, bunu buradan çıkarabilmem için bir imzaya ihtiyacım var" diye duyuyoruz.

Troy iç çekerek bana bakıyor, kanepeye sinmişim, battaniye boynuma kadar örtüyor, sonra kapıyı açıp paket için işaret veriyor. "Nasılsın, George?"

"Senin kadar iyi değil."

"Bana bir iyilik yap ve bundan bahsetme."

George kayıtsızca cevap verir. "Hiçbir şey görmedim." "Sağ ol, dostum."

Ben koltuk minderlerinin arasında erirken George kıkırdayarak, "Onu bekletmesek iyi olur," diyor.

Troy kapıyı kapatıp milyon dolarlık bir gülümsemeyle bana dönüyor, ben de fırlattığım şeyin altında büzülüyorum. "Planladığın gibi gitmedi."

"Peki planlar ne zaman bizim lehimize oldu?"

"Bir türlü kazanamıyoruz, ha?"

Önümde diz çöktü. "Ne diyordun?"

Kafamı kaldıramayacak kadar utandığım için ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Ben tam bir aptalım."

"Evet, öyleyiz," diyor beni kollarına almadan önce usulca. "Annem kırk yaşına gelene kadar büyüyeceğimizi söylüyor."

"Bildiğim iyi oldu."

Ona bakıyorum, beni yavaşça yatak odama doğru taşıırken kokusu bana çarpıyor. "Seni seviyorum. Bu kadar basit ve bu kadar karmaşık. Seninle kavgaya etmek, seninle barışmak, seninle uyumak, seninle uyanmak ve seninle çocuk büyütmek istiyorum. Ve *sadece* seninle. Seni çok özledim." Dudaklarımı boğazının çukuruna bastırıyorum. "Sence bir gün toparlanabilecek miyiz?"

"Muhtemelen hayır."

"Umutsuz vakayız."

"Mükemmel bir karmaşa," diyor usulca, beni yatağımın önüne oturtuyor ve saçlarımı omuzlarımdan geriye doğru tarıyor.

"Affet beni, Troy. *Lütfen*."

"Zaten affettim."

K lotumu bacaklar mdan aşağı kaydırıyorum ve günün parlak ışığında tamamen çıplak duruyorum, aylarca oğlumun kalbini ele geçiren ve bu süreçte benimkini de tamamen alan adama bakarken kalbim çılgınca atıyor.

"Hayatıma girdiğinden beri kendini bana yüzlerce şekilde gösterdin. Her yönüne açık oldum, iyi ve kötü, hepsini istiyorum. Seni hak etmiyorum. Hak etmediğimi biliyorum. Ama sana saygı duyuyorum Troy, tahmin edemeyeceğın kadar çok. Hiçbir erkek hakkında bu kadar emin olmamı tım. Sana tamamen güveniyorum ve güvenini geri kazanacağım. Kazanacağım. Vazge memen için sana yalvarıyorum. Eğer hala istiyorsan-"

"Bir soru."

"Herhangi bir şey." Heyecanla söylüyorum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diyor huysuzca, sonra da dudaklarımızı birbirine yapı tırıyor.

Elleriyle k cımı kavrayıp o kadar sert sıkıyor ki, nefessiz kalıp ağızının içine giriyorum.  p  memizi sonlandırıyor ve kollarıyla beni kendisine sabitleyerek çekiliyor. Dudaklarıma nazık bir öpücük kondurmadan önce, "Ben de seni çok özledim," diye fısıldıyor, "tek gördüğüm, tek hissedebildiğim sensin. Seni unutmak için çok uğra tım ama unutamadım, asla unutamayacağım. Seninle kavga edeceğim, seninle barı acağım, seninle uyuyup seninle uyanacağım, Dr. Seuss," diye kıkırdıyor, yanaklarım ısınırken, g zya larım dökülürken, "Sana be  bebek vereceğim," diye homurdanıyor, kalın aletini ellerimle kavramadan önce  ortunu çekerken.

" ki," diye itiraz ediyorum. "  ."

"Müzakereler artık açık," diyerek bana baktı. "Zor kazandın ve buna değdin, bunu hak etmek istedim, seni hak etmek istedim." Ellerini yanlarıma doğru kaydırıyor, beni ok uyor, kaslı dokunu uyla beni sarıyor. "Ama sana aynı yerde ihtiyacım vardı. Aynı yerde olmamız gerekiyordu."

Alnımı onunkine bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Seni seviyorum."

"Tanrım, bunu binlerce kez hayal etmiş olmalıyım," diye mırıldanıyor, boynumdan, g ğ m den ısırıklar alıyor, a  ağızını benimkine geri getirmeden önce dudaklarıyla acıyı yatı tırıyor.

 kimizin de paylaştığı bir eminlikle beni öperken onu elimle pompalıyorum.

Bazı şeylerin zamanla öğrenilmesi gerekiyor ama emin olduğ m tek şey, bu adam ve benim birbirimize ait olduğumuz. Bu noktada yapabileceğim tek şey, bizi birbirimize geri döndüren her deneme için minnettar olmak. Her ne kadar zamanlamamız

Kader bizi, babasının tıpkısı ve yol gösterici ışığımız olan küçük bir çocuk şeklinde yarattı.

Sırtım yatağa değdiği anda, bu hareketi bana karşı itmek için kullanıyor, ortak nefes alışlarımız odayı dolduruyor. Gözleri kilitlendi, kendini hizalamadan ve yavaşça içime girmeden önce geri çekildi. Omuzlarını kavriyorum, beni yavaşça, santim santim doldururken bacaklarımı genişletiyorum.

"Buna değer," diye mırıldanıyor. "Her kavgaya, her mücadeleye, bekleyişe, acıya, sızıya, seni sevmeye, sana ihtiyaç duymaya, seni istemeye, seni özlemeye - hepsine - bizi bu noktaya, tam buraya getirmeye değer."

Beni tamamen doldurmadan önce geri çekilerek gözlerimiz ve dudaklarımızla birbirimize bağlı kalmamızı sağlıyor. Geri çekilirken sırtımı yatağa yaslıyorum ve nefesimi kesecek kadar derin bir şekilde tekrar sokuyor. Sikişmekle sevişmek arasında bir yerdeyiz ve tek yapabildiğim onun adını inlemek.

Gözleri beni yutuyor, tekrar geri çekilene kadar dokunulmadık hiçbir şey bırakmıyor, bakışları bağlandığımız yere sabitleniyor.

Kendimizi uzun zamandır birbirimizden mahrum bıraktık, birden fazla şekilde ve bu aynı seviyede bir tamamlanma eylemi. Geri dönüşü yok. Troy Jenner olmadan hayatın nasıl olduğunu bir daha asla bilmek istemiyorum.

"Troy," diye inliyorum ellerimi kavrayıp içime girerken. yatak başı duvara çarpıyor.

"Bize bak," diye homurdanıyor tekrar arabayı sürerken. Bu hissin, birbirimize bağlanmamızın pis ve güzel görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Sonra vahşileşiyoruz, diller tadıyor, eller keşfediyor, deri tokatlıyor, kayganlaşıyor, o beni çılgınca becerirken ve ben onun itişlerine uyuyorum. Birkaç derin sürüşten sonra geri çekiliyor ve bir elini karnıma, diğerini kıkımın altına koyuyor ve beni o kadar kolay çeviriyor ki içimden bir kıkırdama çıkıyor, ta ki ben yüzüstü yatarken derinlere girerek onu çalana kadar. Beni yatağa sabitliyor, elleri kalçalarımın içime yuvarlanıyor, o kadar derin ki tek yapabildiğim onun adını haykırmak.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor, ben onun ağırlığını sırtımda hissederken, altındaki her saniyenin tadını çıkarıyorum. Dudakları boynuma yapışıyor, orgazmım beni bir gelgit dalgası gibi vururken kendini gömüyor, yukarı itiyor. O kadar sert boşalıyorum ki, titremeler içimden geçerken sesim çılgılığımın ortasında kesiliyor.

"Kahretsin bebeğim, kendimi kaybedeceğim," diye bağılıyor ve beni tekrar ters çevirip kabaran göğsümü avuçluyor. "Güzel," diyor bacağıma kalçasına doğru kaldırıp tekrar içeri itmeden önce ona verdiğim tepkiyi izliyor, hassas olması için pelvisini eğiyor. "Bu sefer boşalmanı

izleyeceğim," diye işaret ediyor, içeri ve dışarı pompalıyor, içeri ve dışarı pompalıyor, göğüslerime masaj yapıyor, meme uçlarımı cımbızlıyor, göğüslerimi örtüyor

karnımı sıcak bir okşayışla. İtişlerini derin tutarken gözleri çok şey ifade ediyor, parmağının pedini yalamadan ve klitorisime bastırmadan önce ona ihtiyacım olan yeri tam olarak belirliyor. Ben patlamadan önce sikişmeye başladığında eşikte zirve yapıyorum. Ayak parmaklarım kıvrılırken mutluluk içimde dalgalanıyor. Etrafında tekrar sıkılaştığımı ve birbirinden ayrıldığımı hissettiğinde gözleri parlıyor.

İçime boşalana kadar hamleleri hızlanıyor, yüksek sesli bir inilti çıkarırken vücudu sarsılıyor. Kolumla boynunu çevreliyorum, ikimiz de nefesimizi tutmaya çalışırken şakağındaki terli saçları okşuyorum.

Başparmağıyla omzumu okşarken "Buna değer," diye mırıldanıyorum.

"Buna değdi," diye fısıldıyor. "Sen ve Dante, hayallerimi yeniden tanımladınız. Benim her şeyim sizindir."

O kadar geniş gülümsüyorum ki, yarın bunu hissedeceğimi biliyorum ve dudaklarını yeni ve parlak bir gülümseme kaldırıyor. "Dante'ye söyleyecek miyiz?" Yüz ifademi tartmak için geri çekiliyor. "Birlikte olduğumuzu mu?"

"Evet."

Rahatlama onu kaplıyor ve göğsümdeki pozisyonuna geri dönmeden önce gülümsüyor. "Teşekkür ederim." Kalçalarımın arasına yerleşirken teşekkürünün geri kalanını dudakları yapıyor.

"Şimdiden mi?"

Alt dudağını tırmıklıyor. "Ne kadar zamanımız kaldı?"

"Sonsuza kadar mı?"

"Bununla çalışabilirim," diyor, kendini konumlandırıyor ve ikimiz de izlerken yavaşça içime giriyor.

Dört saat sonra.

Ayak bileklerimden yatağın ucuna sürüklenene kadar yatak başlığına doğru çabalıyorum. İki duştan sonra bile tepeden tırnağa ter içindeyim. Hayatımda hiç bu kadar bitkin olmamıştım.

"Troy, yapamam. Daha fazla seks yapmam mümkün değil. Lütfen," diye kıkırdıyorum beni yüzüstü çevirirken. "Artık pazarlık yapamam."

"O zaman hükmen ben kazandım. Şimdiye kadar yaşadığımız en kısa tartışma. Ve şimdi, nihayet," diyor bana şeytani bir sırıtışla, "*barışmak için* seks yapabileceğiz."

İki saat sonra.

"Hayır. Hayır. Sana yalvarıyorum. Lütfen, Troy. Lütfen. Seni seviyorum, ama yapamam, Tanrım!"

Bir saat sonra.

"Troy, lütfen, senin... seks dürtün... insanlık dışı. Hiç... ah... sen... tam şurada, tam şurada seks yapmadın mı!"

Otuz dakika sonra.

Sesi boynumda gümbürdüyor. "Bebeğim, yalandan uyuyamazsın, gıdıklanıyorsun." "S-s-s-stahp. Bu senin dirseğin olsa iyi olur. Oh, Tanrım. Nasıl? Nasıl, nasıl, *nasıl* Yine sertleştin mi? Nasıl?"

Bir hafta sonra.

"New York Giants'ın seçimini duyurmak için, iki kez kupa kazanan Roy Hall."

Parker ve ben kanepede oturuyoruz, yaşlı adam sahneye doğru yürürken kalplerimiz boğazımızda atıyor.

"Teşekkür ederim. New York Giants, 2019 NFL Seçmeleri'nde altmış dokuzuncu sıradan Troy Jenner'ı seçiyor, geniş alıcı, Texas Grand Üniversitesi."

Parker ve ben kanepeden fırlayıp çığlık çığlığa bağırırken, kamera çoktan Pamela'ya sarılmış olan Troy'a dönüyor, ikisinin de gözlerinde yaşlar parlıyor, Dante ise yumruklarını havaya kaldırmış bir şekilde yanlarına atlıyor. Troy, Dante'yi kucığına almadan önce hüngür hüngür ağlayan Pam'e fısıldıyor. Katılamadığım için üzgünüm ama bitirmem gereken bir okul yılı var. Ayrıca toparlamam gereken bir ev ve bunu yapmak için çok az zamanım var. Parker'ın yarın iki aylığına gideceğinden bahsetmiyorum bile. Onunla olabildiğince çok vakit geçirmem gerekiyor çünkü biz bir aileyiz ve ikimizin de hayatı büyük ölçüde değişmek üzere.

Troy, Dante'nin kulağına fısıldıyor ve ağzından "Seni seviyorum anne!" dediğini görebiliyorum. Troy kameraya göz kırpıp saatine dokunduğunda, bunun benim için olduğunu anlıyorum. Bana bizim için zamanın geldiğini söylüyor. Teksas'taki yükümlülüklerimizi yerine getirdikten sonra, geleceğimiz başlıyor. Bir yılda, bir günde, bir anda neler olabileceği inanılmaz. Ve bu an geleceğimizi belirlememize yardımcı oldu.

Her halükarda planlarımız vardı, çünkü ben bir plancıyım. Ve taslakta ne olursa olsun, yedeğimiz vardı. Ama birlikte olduğumuz sürece hangi planı izlediğimiz önemli değildi çünkü her iki durumda da iyi olacağımızı bildiğim için kendime güveniyordum. Troy bana bunu verdi. Bu huzuru. Bu onun asla tam olarak anlayamayacağı bir hediye.

Tüm planlarımız ailemizi kurmak üzerineydi, havada kalan şey *nerede olacağımızdı*. Ve aile ekleme görüşmeleri hala devam ediyor. Her *gece*.

Taslak yayını reklama girerken Parker hâlâ hüngür hüngür ağlıyor. "Tanrım, bu harikaydı."

"Evet," parmaklarımı gözlerimin altında gezdiriyorum ve başımı sallıyorum. "Başardı." "Kesinlikle başardı," diye gülümsüyor.

Ona bir kanepye yastığı fırlatıyorum. "Hanımefendi, onunla tanıştığınız andan itibaren Troy'un tarafındaydınız, o sert adam saçmalığını yapmaya çalıştığınızda bile."

"Peki, *şimdi* onu sevdiğimi kabul ediyorum. Bana umut veriyor." İç çekiyor. "Ve New York'a taşındığına inanamıyorum. Kahretsin," sesi çatlıyor ve ben onu kendime çekerken tekrar ağlamaya başlıyor.

"Ne sıklıkla La Guardia'dan uçuyorsun?" "Üç haftada bir gibi."

"Yani, seni *her* ay göreceğim."

"Evet." Omzuma doğru başını salladı. "Ben de odanı hazırlayayım." "Tamam."

"Artık ağlamak yok. Ben, kendi adıma, 2019'da ağlamaktan bıktım." "Tamam."

"Lanet olsun Parker, kes şunu," diyorum, kapı zili çalarken gözlerim buğulanıyor.

UPS'den geliyor ve teslimatçıyla göz göze gelemiyorum. Paketi imzalayıp açıyorum ve içinden bir Giant forması çıkarıyorum. Elime aldım ve içime çektim. Troy kolonyasıyla ıslatmış.

"Aman Tanrım," diyor Parker, gözleri yaşararak. "Bunu tam da doğru zamanda teslim etti."

"Oğlumun deyiimiyle, 'duh'. O onların çalışanı. Güzel, değil mi?"

Parker başını sallıyor, ben formayı koklarken gözyaşları hâlâ yüzünden akıyor.

o." "Bu kolonyaya bayılıyorum. Adını öğrenmem lazım. İçinde yıkanırdım

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Uh, formayı beğendim mi?"

"Ee, sonra?"

"Hadi, Giants?" Biraz daha coşku için yumruğumu kaldırıyorum. "Bebeğim," diye yutkunuyor Parker. "Tekrar bak."

Formayı ileri geri çeviriyorum ve başımı sallıyorum. "Ne?! Çıkar onu. Şimdiden!"

"Bir kez daha," diye ısrar ediyor Parker, gözleri de gülümsemesi kadar geniş. Sonunda aklıma geldiğinde formayı tekrar çeviriyorum.

BAYAN. JENNER

epilogue

"Baba! Kapıda biri var!" Yeni doldurduğum küvete girerken Dante'nin sesini duyuyorum.

"O zaman git al, evlat!"

"Çekiyorum!" "Annen nerede?"

Gözlerimi deviriyorum. "Küvetteyim! Siz ikiniz bağırmayı kesip kapıya bakabilir misiniz?"

"Baba!"

"Kapıya bak, Dante! Toby yanımda."

Gerildim. "Kim olduğunu bilmiyorsun, onu kapıya gönderme!"

"Dahili telefonu kuruyorum, böylece sesimiz artık lanet olası Costanzas gibi çıkmayacak!"

"Costanzas kim?" Dante soruyor.

"Google'da ara."

"Çekiyorum!"

"Tanrım," diyorum havlumu kaparak. "İkiniz de susun, susun yoksa bebeği uyandıracaksınız. Ben hallederim!"

Benim sesimdeki kızgınlığı duyan kocamın sesindeki gerginliği duyabiliyorum. "Ben hallederim, bebeğim. Küvette kal."

"Buldum anne!"

İç çekiyorum, bir ayağım küvetin dışında, köpükler içindeyim. "Biri kapıyı açsın lütfen!"

İşte o zaman üç aylık çocuğumuz Zoe konuşmaya karar veriyor ve bir yaşındaki çocuğumuz da kendi Costanza taklidini yaparak ona katılıyor.

"Anahtarımı kullandım!" Parker girişten sesleniyor. "Mutlu Noeller, Jenners!"

"Anne," diye sesleniyor Dante, "Zoe'yi uyandırdın."

"Bu çok saçma. İstedığının bu olduğuna emin misin?" Troy kapının arkasından söylüyor.

"Kahretsin, evet, sızlanmayı bırak ve o seksi kışını buraya getir."

"Bu muhtemelen güvenli değil. Bu sapkın fanteziyi nereden buldun?"

"Belirli bir yerde değil."

"Sen hasta bir kadınsın. Noel hediyen bu mu?"

"Evet. Troy, mumlar yandı. Seks polisi uyuyor ve Parker Teyze nöbette. Annen ve Luis yedi saat içinde burada olacaklar. Başka bir şey söylememe gerek var mı?"

"Geliyorum."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Bunun karşılığını alacaksın. Sizi temin ederim."

"Bebeğim, hayatım boyunca çok boktan şeyler yaptım ama bu..." "Bilmeme gerek olmayan günler."

Kapının arkasında duraklar. "İyi bir noktaya değindin. Bu konuşmayı hiç yapmayalım." "Oyalanmayı bırak ve kışını kaldırıp buraya gel."

"Bu yeni bahçıvanla mı ilgili? Sana asılıyor mu? Çünkü onun kışını tekmeleyeceğim."

"Altmış yaşında falan."

"Sen ve ben biliyoruz ki yaş bir sayıdan başka bir şey değil." Tam bunu söylediği sırada banyonun kapısı pat diye açılıyor ve adamım üzerinde yaprak üfleyiciden başka bir şey olmadan, yumrukları kalçalarında, başı yana eğik bir şekilde eşikte duruyor.

Hortumu bana doğru tutarken benden kahkahalar yükseliyor. "Biliyordum. Bu bir şeyin intikamı."

Bana doğru yürürken "Hiç de değil," demeyi başarıyorum. Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum ve işaret parmağımla bir daire çiziyorum. Gözlerini kısıyor ama yavaşça dönüyor, bana daha iyi bir görüş sağlamak için geri dönmeden önce mükemmel kışını tam olarak görmemi sağlıyor.

"Gerçekten bir pelerin tercih ederdim."

"Hayır, bu çok daha iyi, fantezilerimden bile daha iyi."

"Öyle mi? Hoşuna gitti mi, *ucube*?" Ben tekrar tekrar başımı sallarken o tekrar dönüyor. "Karımı tahrik eden şey bu mu?" Hediye mi modellerken başımı sallıyorum. Evet, bir yaprak üfleyici aldım ve fantezimi anlayabilecek tek kişi olan çocuklarımın ve en iyi arkadaşımın önünde kocama açtım. Beni dava et.

"Demek bu gerçekten benden çok senin için, ha?" Gülümsüyor ve bu nefesimi kesiyor. Benim için her şeyi yapar, hatta Noel arifesinde cırılçırıl elektrikli alet bile giyer.

"Seni çok seviyorum," diye mırıldanıyorum, sonra dört ayağımın üzerine kalkıp sinsice ona doğru ilerliyorum. Beni yatağın kenarında karşılıyor ve yüzümü elleriyle kavırıyor.

"Seni asla tam olarak anlayabileceğimi sanmıyorum ve bu hoşuma gidiyor." "Tuhaf olmam asla sıkıcı olmayacağım anlamına geliyor, değil mi?"

Ben onu içime çekerken, "Asla öyle değil," diye mırıldanıyor. Tamamen savunmasızken bana merakla bakarken masumiyetin resmini çiziyor, tam da onu sevdiğim gibi. Muhtaç bakışlarımdan dolayı sertleşirken ağzım sulanıyor. Geçen hafta boyunca, her isteğimi yerine getirmesi için onu zorladım. Çok az şikayet aldım, ta ki bu geceye kadar.

"Doyumsuzsun ve giderek daha da korkutucu oluyorsun. Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum," diyor, ben onun lezzetli uzunluğunu avucumun içinde kavrarken.

"Düşünme bebeğim, bırak ben yapayım."

Dudaklarımı onun etrafına doluyorum ve onu boğazımın arkasına almadan önce yukarıdan alçak bir inilti duyuyorum. Coşkuyla sallanıyorum, tırnaklarımı kışına batırıyorum, tamamını yutmak için onu daha yakına çekiyorum.

"Lanet olsun, eğer beni böyle emersen, sırtıma bulaşık makinesi bağlarım."

Sikinin etrafında kıkırdıyorum ve ağzıma atlıyor.

Onu son akşam yemeğimmiş gibi emerken sıkılmış çenesinden "Shiiiiitttt," diye çıkmayı başarıyor.

"Kahretsin bebeğim," diyor, ben ağzımla onu işlerken gözleri parlıyor. "Ben," bob, "bir liste yapıyorum," emmek, "yalamak," "şu anda sırtıma alabileceğim tüm elektrikli aletlerin bir listesini yapıyorum. Liste uzun," diye homurdanıyor. "Orada acele etme."

"Seni şu anda çok istiyorum," diye mırıldanıyorum ağzımdaki lokmanın arasından. Bana o kadar büyük bir sevgiyle, o kadar büyük bir hayranlıkla bakıyor ki, kendimi tamamlanmış hissediyorum. Mutlulukla onu emiyorum,

yıllar önceki fantezimi gerçekleştiriyorum. I

Hayalini kurduğum adamla evlenmeyi seviyorum. Tüm çocuksu kaprislerime katlanmasını seviyorum, ama en çok da bana aşık olduğumuz o çılgın yılki gibi bakmasını seviyorum. Beni aynı şekilde düşünüyor, bana aynı şekilde davranıyor, bana aynı şekilde dokunuyor. Tanıştığımız gecedan sonra bana bir daha asla yalan söylemedi ve verdiği tek bir sözü bile tutmadı. Ve ona olan sevgim daha da arttı.

Artık aramızda dağınık sevgimiz, güvenimiz ve saygımızdan başka bir şey yok ve birbirimize doğru kararı verdiğimizizi hatırlatan üç küçük şey var.

Çok kolay pes edebilirdik. Bir noktada, bunun için her türlü nedenimiz vardı. Her şeyi geriye doğru yaptık ve balayına ulaşmak için zor yıllardan geçtik.

Birlikte büyüdük. Bu da başlı başına bir başarı.

Uyanmamış olsaydık bambaşka hayatlar yaşıyor olabilirdik ve asıl trajedi de bu olurdu. Ve ne balayıydı ama.

"Clarissa," diye homurdanıyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, nazik okşaması beni teşvik ediyor, "bebeğim, sana dokunmam gerek."

"Sadece birkaç dakika daha," diye mırıldanıyorum elimle pompalarken ona bakarak.

"Asla," diyor, ben yalamalarımı şaftı ve tepesi arasında değiştirirken gözleri arzıyla doluyor. "Böyle devam edersen uzun süre dayanamayacağım."

"Ben çok... mmmm," diye mırıldanıyorum, sonra bir patlamayla gitmesine izin veriyorum. "Zoe'ye hamile kaldığımdan beri hiç bu kadar azgın olmamıştım."

Son regl dönemimi hatırlamaya çalışırken başta benimki olmak üzere tüm faaliyetler duruyor ve Troy'un gözleri açılıyor.

"Hayır," diye fısıldadım, "asla olmaz. Hap ve köpük kullanıyorum ve diyafram takıyorum."

"Hamilesin," diye mırıldanıyor, bir elini çenemde gezdiriyor, kıkırdarak başını sallamadan önce gözleri duyguyla doluyor. "Bizim için doğum kontrolü diye bir şey yok."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Müzakereler kapandı.

Lütfen, hayır." "Evet."

"Ama daha yeni bebek kilosunu verdim! Bunu bu kadar kısa sürede tekrar yapamam!" "Bebeğim," diyor, elektrikli aleti sırtından indiriyor ve beni Onu.

"Hayır, hayır!" Bana doğru gelirken ondan uzaklaşıyorum, gülümsemesi ısıldıyor.

"Evet. Evet!"

"Troy," diye göğsünü itiyorum, kendime kızıyorum, ona kızıyorum. Ne yaparsak yapalım, hangi önlemleri alırsak alalım, üremeyi durduramıyoruz. "Bekle..." Kafamı kaldırıp başımı salladım. "Daha yeni regl oldum."

"Hayır, yapmadın."

"Hamile değilim," diyorum meydan okurcasına. "O yüzden yüzündeki o lanet gülümsemeyi silebilirsin!"

Ayak bileklerimden tutarak beni yatağın ucuna çekiyor ve üzerime tırmanarak bileklerimi yüzümün yanına sabitliyor. Gözlerinde gördüğüm tek şey sevgi ve hayranlık. "Mutlu Noeller bana. Seni çok seviyorum."

"Troy," diye sızlanıyorum zayıfça, beni tepeden tırnağa öperken gülümsemesi gözlerinden hiç gitmiyor. "Daha çok erken."

"Değil."

"Gremlin gibiyim, bir damla sperminle çoğalıyorum, bebekler her yere uçuşuyor."

"Bunu telafi edeceğim," diye söz veriyor.

"Nasıl, başka bir bebekle mi? Daha üç ay önce bir bebeğim daha oldu!"

"Ve o da tıpkı annesi gibi mükemmel, küçük, huysuz bir kızıl."

Eğiliyor, gözleri parlıyor ve beni derinden öpüyor, dili itiraz etmeyi imkânsız kılıyor, ona açıldığında vücudum iç çekerek hoş geldin diyor. İşe yaramıyor, kocamın cazibesine ve süper penisine karşı tamamen savunmasızım.

Tamamen sıırılsıklam ve hazır, içime bastırırken tepkimi izliyor.

Benim yerime vurduğunda inliyorum, kalçalarını yuvarlarken ve bana vururken horozunun uzunluğu beni harekete geçiriyor, *orada*, başımı geri atana kadar tekrar tekrar sarsılıyor, adını övüyor. Bu katıksız bir mutluluk, coşku ve o her seferinde bunu yaşıyor.

Her biri. Tek. Zaman.

"Seni seviyorum," diyorum, ben onun etrafını sararken ritmine kapılıyorum ve o da mükemmel uyumumuzla daha derine batıyor. Acele etmiyor, hızlanmadan önce beni tekrar tekrar harekete geçiriyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, göğsünün düzlemlerini, kollarını takip ediyorum, kalçalarını benimkilerle buluşturuyorum, gözlerinin parlamışlığını izliyorum. Kendini içime bırakmadan önce çenesi gevşiyor. Göğsümde dinlenirken doğru olduğunu bildiğim kelimeleri mırıldanıyorum.

"Sen başıma gelen en iyi şeysin," diyorum usulca, alnındaki nemli saçları okşayarak. "Bir keresinde bana en kötüsü olduğunu düşündüğünü söylemiştin ama bu doğru değil. Bana vereceğin her bebeği kabul ederim Troy Jenner, çünkü sen böyle bir adamsın."

O yüzüme bakarken ben onun pazularını okşuyorum.

"Ciddiyim. Sen tanıdığım en iyi adamsın."

Sesi duygularla tıkanmış, gözleri parlıyor. "Çünkü beni bu hale sen getirdin. Seni hak ettiğimden emin olduğun için."

"Vazgeçmediğiniz için teşekkür ederim." "Asla, Bayan Jenner."

Bir saat sonra.

Yanımda uyurken kindle'imda bir sayfa daha çeviren kocamın göğsüne tırnaklarımı hafifçe geçiriyorum. Yatak odamızın penceresinin dışında kar yağarken ev tamamen sessiz. Troy bize sadece hayal edebileceğim bir ev hediye etti ve ben her gün birbirimize verdiğimiz şans için şükrediyorum. Beni kazanmaktaki ısrarı için, ikimiz için de koruduğu inanç için. Artık mücadele eden bekâr bir anne değil, bir eş, bir profesör, bir emlakçı ve kendim için asla göremediğim daha büyük bir resmin parçasıyım. Çoğunlukla yanımda uyuyan adamın inancı ve amansız sevgisi sayesinde. İlk beyaz Noel'imizi anımsarken kendimi duygusal hissederek kitabımı kapattım ve Troy'a baktım. Tam yatağıma yerleşmek ve diğer yarıma sarılmak için ışığa uzanıyordum ki Troy yatağa giriyor ve ödümü koparıyor. Gözlerinden buz mavisi alevler fışkırırken, kafası Exorcist tarzı bana doğru döndüğünde geriye sıçırıyorum.

"O gün beni kış üstü gördün ve tek kelime etmedin."

GrandGirl#08 Yorumcu Sıralaması

1,015 Metropolis-Fur Shag Rug-Shag

Away!

Noel arifesinde, birkaç kapı ötede en iyi arkadaşım ve onun tanrı şeklindeki kocasının sevimlilerini dinliyorum ve hiç de üzgün değilim. Hem de hiç. Aslında onlar adına mutluyum, çünkü doğum kontrolü onlar için anlamsız olduğu için şımartacak bir yeğenim daha olacağından hiç şüphem yok. Ama artık kızgın olmamamın nedeni bu değil. Sonunda biriyle tanıştım ve her zaman umduğum İngiliz aksanlı ve kilometrelerce uzunlukta aleti olan sofistike bir milyoner olmasa da *benim* için mükemmel biri. O basit bir işçi, bir Uber şoförü ve bir kızın isteyebileceği en harika erkek. Yüzeysel olanın ötesini görüyor; nazik, zeki, düşünceli, iyi konuşan ve şaşırtıcı bir şekilde çuvaldaki bir hayvan - ya da *kilim* mi demeliyim - bu yüzden bu incelemeyi yazıyorum. Söylemeliyim ki, bu halı amacına hizmet etti ve hafif yanmasına rağmen iki tane daha sipariş ettim çünkü insan ruh halinin ne zaman ve nerede ortaya çıkacağından asla emin olamaz. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama incelemelerimi arayanlar gelecekte onları bulmakta zorlanabilir, çünkü programım oldukça yoğun görünüyor. Hepsi patlak bir lastik ve bu genç kıızı bir yıl daha yalnızlıktan kurtaran arabanın sahibi sayesinde. Mutlu Noeller, internet boşluğu. Umarım kendi Dave'ini bulursun.

Konnichiwa!

SON

Gitmeden önce:

[The Underdog Mom'in yemek kitabını buradan bültene kayıt olarak ÜCRETSİZ indirin](#)

[Spotify'da The Guy on the Left çalma listesini dinleyin](#)

Lance'in hikayesi Ortadaki Adam'ın 2020 Kışında gelmesini bekleyin!

Theo'nun [hikayesini](#) okuyun - Sağdaki [Adam](#) - şimdi Kindle Unlimited'ta [mevcut](#)!

Sevgili okuyucu,

Dante büyük ölçüde yeğenim Austin'e dayanıyor ve YouTube kanalına abone olmak için bir dakikanızı ayırırsanız bu küçük adamın Noel'ini kutlamış olursunuz.

[TheLegitLife'a abone olun](#)

[OceanofPDF.com](#)

about the author

USA Today çoksatan yazarı ve Teksas doğumlu Kate Stewart, kocası Nick ve yaramaz köpeği Sadie ile Kuzey Carolina'da yaşıyor. Dağınık, seksi, endişe dolu çağdaş romantizmin yanı sıra romantik komedi ve erotik gerilim de kaleme alıyor. Kate'in *Drive* adlı romanı *The New York Daily News* ve *Huffington Post* tarafından 2017'nin en iyi romanları arasında gösterildi. *Drive* ayrıca Goodreads Choice ödülllerinde 2017'nin en iyi çağdaş romantik romanı dalında finalist olmuştur. Eserleri *USA TODAY* ve *BuzzFeed*'de yer almış ve beş dile çevrilmiştir.

Kate 80'ler ve 90'larla ilgili her şeyin, özellikle de John Hughes filmlerinin ve rap'in aşığıdır. Fotoğrafçılıkla biraz uğraşıyor, ihtiyaç için basit dikişli bir atkı örebiliyor ve ara sıra viskide çok iyi.

Kate'in şu anda mevcut olan diğer kitapları

[Oda 212 Asla](#)

[Ben](#)

[Beyaz Yalancıyı](#)

[Sevmek Sonbahar](#)

[Zihin](#)

[Kalp](#)

[Cesur Çizgi](#)

[Sürüşü](#)

Gerçek
Başka Birinin Okyanus
Kalp Kırıklığı Savaş
Yöntemi

Romantik Dramedi

Oyun Toplari Dizisi
Küçük dışında her şey
Büyük Aşk Seriyi
Süpürüyor

Balls in Play Kutu Seti: Anything but Minor, Major Love, Sweeping the Series, The Golden Sombrero

Underdogs Serisi

Sağdaki Adam *Soldaki*
Adam
The Guy in the Middle (2020 Kışında Çıkacak)

Erotik Gerilim

Cinsel Uyanışlar
Aşırılık
Predator ve Prey
Şehvet ve Yalanlar
Kutu Seti

İletişimde kalalım!

[E-posta](#) | [Facebook](#) | [Bülten](#) | [Web Sitesi](#) | [Instagram](#) | [Kitap Grubu](#) | [Spotify](#)

Haber bültenine şimdi kaydolun ve Kate's Library'den ücretsiz bir e-Kitap kazanın!

[Bülten kaydı](#) .

OceanofPDF.com

thank you

Teşekkür etmem gereken çok kişi var, ama önce küçük bir hikaye. Ailemizde en değerli varlığım olan bu yemek kitabı var. ŞEYLERİ sevmememiz gerektiğini biliyorum ama bu sadece bir şey değil, bu bir tarih. Bu kitabın sayfaları arasında bir tatil ya da bir doğum günü var, özünde anıların bir birleşimi. Çoğu aile gibi, benim ailem de her zaman mutfak etrafında toplanırdı, buluşmalarımızın merkezi. Ve diğerleri gibi, bu yemek kitabı da bir nesilden diğerine aktarılan tariflerle dolu.

Aile tariflerimizi sır olarak saklamaya her zaman büyük özen gösterdik, ancak ailenin reisi olan üvey annemin izniyle bizimkilerden bazılarını sizlerle paylaşmama izin verildi.

Bunların hepsi için kredi alamayız. Eminim bazılarımız bunları yol boyunca başkalarından, kendi zevklerimize uyacak şekilde çeşitli malzemelerle aldık, ancak bu koleksiyon Scotts'a ait, bu yüzden teşekkür ederim Alta Scott, bir kaya, en iyi arkadaş olduğun ve spatula ve anne sevgini hediye ettiğin için. İlişkimize verdiğim değer gibi bu kitaba da her zaman değer vereceğim.

Ekibime, Autumn, Donna, Bex, Christy ve Grey'e teşekkür etmem gerekiyor. Siz olmasaydınız, bu ya da başka bir kitabın üstesinden gelemezdim. Ama bu özellikle zordu ve sizin adanmışlığınız, dostluğunuz ve desteğiniz olmadan bunu başaramazdım. Grey, o gece ve sonrasındaki her gün için çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlama geldiğini asla bilemeyeceksin. Donna, sana her gün söylüyorum ama sen inanılmaz bir arkadaşısın, sabrın ve dayanıklılığın vücut bulmuş halisin. Christy, sadece kendin olarak bile beni sık sık moral veriyorsun. Sana tapıyorum. Autumn, ne güzel bir arkadaşlığımız var. Büyük ya da küçük, sen sorun çözücüsün, yol gösterici bir ışıksın ve benim için çok değerlisin. Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Bex-a-milyon, sen trilyon değerindesin. Komik olmadığında güldüğün için teşekkür ederim, böylece ben de seninle gülebiliyorum. Senin sayende çok daha iyi görünüyorum.

ve siz de bunun sebebi ve yapıştırıcısısınız. Her birinizi tanımaktan ve sevmekten gurur duyuyorum.

Beta ekibim Christy, Kathy, Rhonda, Maria, Maiween, Stacy ve Alta'ya teşekkür ederim. Süreci katlanılabilir kıldığınız, geldiğiniz, dürüst olduğunuz ve arkadaş olduğunuz için teşekkür ederim. Bu iş siz olmadan imkansız.

Düzeltilmenlerim Joy, Marissa ve Bethany'ye son dakikada böylesine muazzam bir görevi üstlenip üstesinden geldikleri için teşekkür ederim. Sizler çok iyisiniz

-Niyetim şakaydı, Bethany. Göz kırpma emoji.

Sonsuz dostluğunuz ve desteğiniz için ASSKICKING grubuma teşekkür ederim. Siz olmadan bu işi yapamam.

Omurgamın büyük bir bölümünü oluşturan ve bu iş beni çılgına çevirdiğinde beni ayakta tutan kız kardeşlerim Kristan ve Angela'ya çok teşekkür ederim.

Bu kitap için bana destek olan tüm yazar arkadaşlarıma, özellikle de kahvelerini bırakıp sadece dinlemek için zaman ayıran Jewel E. Ann, Emma Scott, Kennedy Ryan ve MJ Fields'a teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum.

Kapak tasarımcım Amy Queau'ya teşekkür ederim, hem sevgili bir dost olarak kalmaya devam ediyor, hem de bazen benim kıcımlı tekmeliyor.

Teşekkürler, Champagne Formats'tan Stacey Ryan Blake, sen olduğun için, çünkü sen, dostum, harikası.

Varlığımdan bile haberdar değilken ayağıma çorap, elime kahve koymaya devam eden kocam Nick'e teşekkür ederim. Büyük Salt-N-Pepa'nın sözleriyle "Ne adam, ne adam, ne adam, ne güçlü iyi adam!"

Son olarak, aşk hikâyelerimi okuyarak hayallerimi desteklemeye devam ettiğin için teşekkür ederim sevgili okuyucu. Daha gelecek çok hikayem var. Ve bu yolculukta benimle birlikte attığınız her kelime/adım için çok minnettarım.

XO,
Kate